C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Verne_Jules-Hra_o_dedictvi.pdb

PDB Name: Verne Jules-Hra o dědictví
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 2.5.2007
Modification Date: 2.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JULES VERNE
Hra o dědictví
NÁVRAT, BRNO 1999

Díl první

I. KAPITOLA
Celé město se raduje

Cizinec, který by přišel do hlavního města státu Illinois ráno dne 3. dubna 1897, by se mohl plným právem považovat za oblíbence boha cestujících. Jeho zápisník by se toho dne zcela jistě obohatil zajímavými poznámkami, které by poskytly látku k senzačním článkům. A kdyby zde byl zpočátku o několik týdnů dříve a o několik měsíců prodloužil svůj pobyt v Chicagu, byl by měl určitě svůj podíl na rozčilení, vzrušení, střídání naděje a beznaděje, na horečkách a mámení smyslů úplně celého města, které se samo nedovedlo ovládnout.
Od osmé hodiny ranní se ubíraly ohromné zástupy, stále rostoucí, směrem k Dvacáté druhé čtvrti. Byla to jedna z nejbohatších čtvrtí.
Ležela mezi North Avenue a Division Street, sledujíc směr rovnoběžky a poledníkový směr mezi North Halsted Street, a Lake Shove Drive, které hraničí s vodami Michiganu. Jak známo, města Spojených států amerických staví své ulice přesně podle zeměpisných šířek a délek a předepisují jim pravidelnost čar na šachovnici.
„Hleďme!“ pravil strážník obecní policie, stojící na nároží Beethoven Street a North Wells Street, „cožpak sem dnes chce všechno obyvatelstvo města vtrhnout jako velká voda?“
Strážník, muž vysoké postavy, byl irského původu jako většina jeho druhů v tomto sboru. Byli to celkem dobří strážníci, kteří však vydávali největší část služného, obnášejícího tisíc dolarů ročně, na ukojení neuhasitelné žízně, která je tak přirozená u synů zeleného Erinu.
„Dnes bude žeň pro pickpockety (anglický výraz pro kapesní zloděje)!“ odvětil mu jeden z jeho druhů, stejně velký, stejně žíznivý, rovněž Ir jako on.
„A proto,“ opáčil první, „nechť si dá každý pozor na svou kapsu, nechce-li ji najít prázdnou, až se vrátí domů, neboť my nemůžeme mít oči všude.“
„Ovšem,“ mínil druhý, „dnes budeme mít, jak se mi zdá, tuhou práci již s tím, abychom nabízeli dámám ráme při přechodu křižovatek!“
„Vsadím se, že dnes bude aspoň sto umačkaných,“ dodal jeho druh.
Naštěstí mají lidé v Americe znamenitý zvyk, že spoléhají sami na sebe a že neočekávají od obecní správy pomoc, kterou jim nemůže poskytnout.
A přece - jaká zácpa by ohrožovala Dvacátou druhou čtvrť, kdyby se tam odebrala jen polovina chicagského obyvatelstva! Metropole tehdy čítala nejméně sedmnáct set tisíc obyvatel, z nichž asi pětina se narodila ve Spojených státech amerických, dále mohlo mít Německo kolem pěti set tisíc, Irsko skoro také tolik. Co se zbytku týče, podíleli se na něm Angličané a Skotové padesáti tisící, Čechové a Poláci stejným počtem, židé mandel (stará početní míra, 15 kusů) z tisíce, Francouzi deset z tisíce, což byl nejnižší počet v té obrovské hromadě.
Ostatně město ještě nezaujímalo, jak poznamenává Élisée Reclus (Jean Jacques Élisée Reclus 1830-1905, - slavný francouzský zeměpisec, účastník Pařížské komuny), celé obecní prostranství, které mu zákonodárci vymezili na Michiganu, totiž plochu čtyř set šedesáti a jednoho čtverečního kilometru, jež se bezmála rovná povrchu Seinského departmentu. Při současném nárůstu počtu obyvatelstva nebylo nemožné, ano, dokonce pravděpodobné, že brzo zalidní celou rozlohu těch čtyřiceti sedmi tisíc hektarů.
Jisté bylo, že toho dne se zvědavci hrnuli ze tří sekcí, které chicagská řeka tvoří svými dvěma rameny od severozápadu a jihovýchodu, z North Side jako ze South Side, o kterých jistí cestovatelé míní, jako by byla první z nich předměstím St. Germain, druhá předměstím St. Honoré illinoiského velkoměsta. Ovšem nával byl i z cípu táhnoucího se k západu mezi oběma rameny vody. A ti, kdo bydleli v méně elegantních čtvrtích, byli stejně ochotni přispět svou částí k hromadě obecenstva; rovněž i ti, kteří obývali bídné chatrče v okolí Madison Street a Clark Street, které se hemží Čechy, Poláky, Italy a trochou Číňanů, kteří unikli ze zdí říše Středu.
Celý ten proud směřoval k Dvacáté druhé čtvrti, a dvacet čtyři ulice, které tam vedou, nemohly stačit návalu takových

davů.
Byly tu různé třídy obyvatelstva smíseny ve velikém lidském mraveništi - byli tu hodnostáři z vládní budovy, z pošty, soudní úředníci, vyšší členové z paláce okresu, obecní radové z City Hall (městského domu), personál ohromné tržnice Auditoria, která měla na tisíc síní, prodavači z obrovských skladišť novinek a z bazarů, ti od M. M. Marshalla Fielda, Lehmanna a W. W. Kimballa, dělníci z továren, ve kterých se z vepřového sádla a margarínu vyrábělo máslo výborné jakosti, libra za deset centů, dělníci z obrovských dílen na povozy slavného Pullmana, kteří přišli ze vzdálených jižních předměstí, zaměstnanci vynikajícího domu světového prodeje Montgomery Ward and Co., tři tisíce dělníků M. McCormicka, vynálezce pověstných žacích strojů a vazaček, dělníci z vysokých pecí a válcoven, kde se ve velkém vyrábí Bessemerova ocel, z hutí M. J. Mac Gregora Adamse, které vyrábějí nikl, cín, zinek, měď a zjemňují zlato a stříbro, dělníci z továren na obuv, kde byly nástroje tak zdokonaleny, že stačilo půldruhé minuty k zhotovení boty, a osmnáct set pracovníků z Elginova domu, který denně poskytoval obchodu dva tisíce hodinek.
Chci ještě připojit k vyjmenování, beztoho již dlouhému: personál zaměstnaný ve službách chicagského elevátoru, který byl prvním trhem na světě na potraviny. Dále sluší vzpomenout zaměstnance sítě železničních drah, kteří dvaceti sedmi různými tratěmi a více než třinácti sty vlaky denně převáželi přes sto sedmdesát pět tisíc cestujících; povozů parních a elektrických, povozů vlečných, lanových a jiných, které dopravovaly dva miliony osob, konečně plavce a lodníky rozsáhlého přístavu, jehož obchodní ruch tvořil denně na šedesát lodí.
Člověk by musel být slepý, aby neviděl uprostřed tohoto davu ředitele, redaktory, kronikáře, sazeče a zpravodaje pěti set čtyřiceti novin denních a týdenních chicagského tisku. Byl by musel být hluchý, aby neslyšel pokřik burziánů, bullů čili spekulantů na stoupání cen a bearů čili spekulantů na klesání cen, kteří byli v plné činnosti na Board of Trade nebo na Wheat Pit, obilní burze. A kolem tohoto hlučícího světa se hemžil celý personál národních a státních bank, American Exchange, Calumet, Merchant Loan and Trust, Fort Dearbom, Oakland, Prairie State, Chicago Trust and Savings, Guarantee Co. Of North America, Dime Savings, Northem Trust Co. atd., atd.
A jak by se mohlo zapomenout při tomto veřejném projevu na studenty učilišť a univerzit, North Westem University, Union College of Law, Chicago Manuel Training School a mnoho jiných, zapomenout na umělce dvaceti tří divadel a zábavních síní města, na ty z Grand Opera House jako na ty z James Clark Street Theatre, z Auditoria a Lycea, na lidi z dvaceti devíti hlavních hotelů, na číšníky a posluhu z hostinců dost prostranných, aby přijaly každou hodinu dvacet pět tisíc hostů; jak by se mohlo zapomenout na řezníky a bourače z jatek Great Union Stock Yardu, kteří na účet Armoura, Swita, Nesona, Morrise a mnoha jiných poráželi miliony hovězího a vepřového dobytka po dvou dolarech za kus! A mohl by se někdo divit, že „Královna Západu“ je druhou v řadě, po New Yorku, mezi průmyslovými a obchodními centry Spojených států amerických, poněvadž její peněžní obrat dosahoval ročně třiceti miliard!
Bylo známo, že Chicago, podle příkladu mnoha velkých amerických měst, se těšilo ze svobody stejně úplné jako demokratické. Decentralizace tam byla svrchovaná, a je-li dovoleno užít toho slova, jaká přitažlivost, jaká atrakce toho dne způsobila, že se obyvatelstvo soustředilo kolem La Salle Street?
Valily se hlučící zástupy snad k City Hallu? Běželo tu o nějaký neodolatelný proud spekulace, který se nazývá boom, o nějakou dražbu pozemků, která vzbudila tento nebývalý zájem?… Týkalo se to snad volebního boje, který zmítal celými davy lidu, veřejného shromáždění, v němž republikánští konzervativci a liberální demokraté měli zápasit o vstup do vládní budovy? Šlo tu o novou světovou výstavu a o to, aby pod stínem Lincoln Parku a podél Midway Pleasence se obnovila sláva a nádhera roku 1893?
Nikoliv; chystala se ceremonie zcela jiného druhu, jejíž ráz by býval hluboce smutný, kdyby pořadatelé nebyli nuceni podrobit se vůli osobnosti, které se to týkalo, aby ten obřad byl vykonán za všeobecného veselí.
V tu chvíli byla La Salle Street zcela uvolněna, za což se slušelo poděkovat policejním strážníkům, rozestaveným ve velkém počtu na obou koncích této třídy. Průvod, který se jí chystal projít, mohl tedy rozvinout bez překážky své šiky.
Ač La Salle Street byla vyhledávána bohatými Američany jako Avenue Prairie, Calumet a Michigan, kde se zvedaly nádherné paláce, přece byla jednou z nejnavštěvovanějších ulic města. Měla jméno po Francouzi René Robertovi rytíři de La Salle, který byl jedním z prvních cestovatelů a který r. 1678 objevil tuto jezerní krajinu. Jeho jméno je plným právem ve Spojených státech amerických oslavováno.
Asi uprostřed La Salle Street spatřil divák, kterému bylo dovoleno projít dvojím řetězem strážníků, na rohu Goethe Street povoz, do něhož bylo zapřaženo šest koní a který stál před palácem nádherného zevnějšku. Před povozem i za ním byl sestaven průvod v krásném pořádku a očekával již jen pokyn, aby se hnul kupředu.
První polovina průvodu sestávala z několika setnin národní gardy.
Všichni vojíni byli v parádní uniformě a v jejich čele stáli důstojníci. Dále tu byl dechový orchestr čítající asi sto hudebníků a sbor pěvců v podobném počtu, který měl při různých momentech sloučit svůj zpěv s akordy orchestru.
Povoz byl pokryt draperiemi ohnivé červené barvy, lemovanými zlatem a stříbrem, na nichž se jako diamanty leskla písmena W. J. H.
Vše bylo pokryto kyticemi, celými náručemi květin, které by byly všude jinde vzácné, mimo město, jež se obecně nazývalo městem zahrad a sadů. Z výše povozu splývaly až k zemi girlandy, které drželo v rukou šest osob, tři vpravo, tři vlevo.
Několik kroků za povozem bylo vidět skupinu dvaceti osobností, mezi nimiž se nalézali James T. Davidson, Gordon S. Allen, Harry B. Andrews, John J. Dickinson, Thomas R. Carlisle atd. z Klubu výstředníků - Excentric Clubu v Mohawk Street, jehož předsedou byl Georges Higginbotham; dále tu bylo vidět členy kroužku Calumetu z Michigan Avenue, Hyde Parku z Washington Avenue; z klubu Columbia z Monove Street, ligy Union v Custom House Place, irsko-americké ligy z Dearborn Street a čtrnáct jiných klubů města. Nezapomínejme, že v Chicagu se nalézal hlavní stan missouriské divize a obvyklé sídlo jejího velitele. Rozumí se tedy samo sebou, že velitel, generál James Morris, jeho štáb, důstojníci jeho kanceláří, ubytovaní v Pullmanově budově, spěchali následovat řečenou skupinu. Za nimi se

ubírali státní guvernér John Hamilton, starosta a jeho náměstci, členové obecní rady, správci okresu, kteří schválně přijeli ze Springfieldu, oficiálního hlavního města státu Illinois, kde se nalézaly různé úřady a také Federální soud, který na rozdíl od jiných úřadů se nesestavoval všeobecnými volbami, nýbrž byl ustanovován prezidentem Spojených států amerických.
A na konci průvodu se tlačily davy obchodníků, řemeslníků, průmyslníků, inženýrů, profesorů, advokátů, solicitátorů, lékařů, zubních lékařů, vyšetřujících soudců, státních návladních, šerifů, k nimž se připojily davy lidu, jakmile průvod vyšel z La Salle Street.
Ovšem generál James Morris, chtěje chránit zadní část průvodu před nepořádkem, postavil zde silné oddíly jízdy s tasenými šavlemi, jejichž praporce vesele vlály ve svěžím větru.
Dlouhý popis všech občanských a vojenských sborů, všech spolků, společností a korporací, které se zúčastnily tohoto neobyčejného obřadu, musel být doplněn touto velmi významnou podrobností: všichni účastníci, ani jediného nevyjímaje, měli v knoflíkové dírce kvítek, gardénii, která jim byla rozdávána správcem domu, jenž stál před řečeným palácem.
Mimoto měl palác slavnostní vzezření. Jeho mnohoramenné elektrické svícny a lampičky rozlévaly světlo po okolí, bojujíce se živými paprsky dubnového slunce. V široce rozevřených oknech paláce bylo vidět rozestřené pestrobarevné čalouny. Služebnictvo v parádních livrejích bylo rozestaveno na mramorových stupních velkého schodiště. Nádherné salony paláce byly připraveny pro slavnostní uvítání.
V jídelnách byly rozestaveny stoly, na nichž zářily příbory z masivního stříbra, obdivuhodné náčiní chicagských milionářů, a křišťálové číše plné vína nejlepších značek a šampaňského prvotřídní jakosti.
Konečně odbila devátá hodina na orloji na City Hallu. Zazněly fanfáry na konci La Salle Street. Trojnásobné „sláva“ jednomyslně provolané otřáslo vzduchem. Na znamení, dané náčelníkem policie, hnul se průvod s rozvinutými prapory kupředu.
Zcela vpředu vyluzovaly dechové nástroje rytmy úchvatného Kolumbova pochodu od prof. Johna K. Paira z Cambridge. Zvolna a odměřeně defiloval průvod La Salle Street. Téměř současně se hnul povoz tažený koňmi, nádherně vystrojenými čabrakami a chocholy.
Květinové girlandy, které z povozu splývaly, drželo šest osob, jejichž volba, jak se zdálo, náležela k fantastickým rozmarům náhody.
Pak následovaly kluby, hodnostáři vojenští, civilní a obecní; davy, které šly za oddíly jízdního vojska, kráčely v dokonalém pořádku. Je zbytečné připomínat, že vrata, okna, balkony, podkroví a střechy celé La Salle Street byly přeplněny diváky každého věku, jejichž největší počet zaujal svá místa již minulý večer.
Když první řady průvodu dospěly na kraj ulice, zahnuly trochu vlevo a ubíraly se stromořadím, které se táhlo podél Lincoln Parku. V tu chvíli park poskytoval báječný pohled na neuvěřitelné mraveniště lidstva, hemžícího se na prostoře dvou set padesáti akrů tohoto prostranství, které na východě omývají chladné vody Michiganu. Je to velkolepý park se svými stinnými alejemi, houštinami, trávníky a háji, s Wistonskou lagunou, pomníky, postavenými na památku Grantovi a Lincolnovi, s parádními cvičišti a zoologickým oddělením, z něhož se ozýval řev divokých šelem, v němž vesele poskakovaly opice, chtějíce se přidružit k všeobecnému ruchu. Protože obyčejně býval park ve všední dny pustý, cizinec by se mohl ptát, není-li neděle. Nikoliv! Byl to pátek - smutný a mrzutý pátek, na který připadl toho roku 3. duben.
Ale zvědaví diváci se tímto pozorováním nezabývali a vyměňovali si zcela jiné názory, když se průvod ubíral kolem nich. Litovali nepochybně nejvíc toho, že se ho nemohli zúčastnit.
„Zajisté,“ řekl jeden, „je to tak krásné, jako zahajovací slavnost naší výstavy.“
„Ovšem,“ odvětil druhý, „vyrovná se to úplně průvodu dne 24. října v Midway Pleasance.“
„Podívejte se na těch šest, kteří jdou vedle povozu!…“ zvolallodník z Chicago River.
„A kteří se vrátí s plnou kapsou!“ vzkřikl dělník z McCormickovy továrny.
„Ach, to jsou ti, kteří vyhráli velký los,“ smál se tlustý sládek, kterému prýštilo pivo ze všech pórů.
„Dal bych za to takový kus zlata, jako sám vážím, kdybych byl na jejich místě…“
„A neprohloupil byste!“ odvětil mohutný porážeč z ústředních jatek.
„Dnešek jim přinese pořádný balík cenných papírů!…“ dávali za pravdu všichni kolem nich.
„Ano!… Jejich štěstí je úplné!…“
„A jaké štěstí!…“
„Deset milionů dolarů každému…“
„Řekněte spíš dvacet milionů!“
„Spíš padesát než dvacet!“
Všichni se navzájem předstihovali, až bylo dosaženo miliardy, což je ostatně velmi běžné slovo při rozmluvách ve Spojených státech amerických. Ale je nutno dodat, že všechny tyto řeči vycházely z pouhých domněnek.
Chtěl snad průvod vykonat cestu kolem města?
Kdyby program obsahoval takovou cestu, nebyl by na to stačil celý den.
Ale ať tomu bylo jakkoliv, pořád za téže okázalé veselosti, za bouřlivých zvuků hudby a za hlaholu pěvců, kteří právě zanotovali To the Son of Art, za volání „hip“ a „hurá“ davů, obrovský zástup se bez překážky dostal před vchod do Lincoln Parku, do něhož ústila Avenue Fullerton. Nato zahnul vlevo a dal se směrem k západu, asi dvě míle až k severnímu rameni řeky Chicaga. Mezi chodníky, jež se černaly množstvím lidu, bylo dost místa, aby průvod volně postupoval.
Když překročil most, vešel po Brand Street na velkolepé prostranství, hlavní tepnu chicagského ruchu, která nesla jméno Humboldt Boulevard, a zabočil na jih, když se předtím ubíral na západ.

Tímto směrem táhl až k rohu Logan Square, kde policisté museli s námahou uvolňovat cestu mezi hustými řadami zvědavého obecenstva.
Když povoz minul toto místo, zamířil na Palmer Square a objevil se před parkem, jenž rovněž nese jméno slavného učence Humboldta (Alexander von Humboldt 1769-1859 ,- německý přírodovědec, zeměpisec a cestovatel).
Bylo právě poledne. V Humboldtově parku byla učiněna půlhodinová zastávka, které už bylo třeba, poněvadž cesta byla ještě daleká.
Zástupy se pohodlně rozložily na této zelené, proudy vody zavlažované půdě, jejíž povrch měřil přes dvě stě akrů.
Povoz se zastavil, hudba a pěvecké sbory spustily pochod Star Spangled Banner, který byl provázen potleskem, jako kdyby to bylo v Music Hallu.
Nejzápadnějšího bodu cesty, který byl v programu průvodu označen, bylo dosaženo o druhé hodině po poledni v Garfield Parku. Jak patrno, nescházely illinoiskému velkoměstu parky. Jen těch hlavních bylo možné napočítat alespoň patnáct - mezi nimi Jacksonův měřil na pět set osmdesát šest akrů, a celkem pokrývaly dva tisíce akrů (asi 400 hektarů) lesa, houští, křovin a trávníků.
Když průvod, zahýbaje k východu, minul úhel, který tvořil Douglas Boulevard, ubíral se jihozápadně, překročil jižní rameno řeky Chicago River, potom Michiganský průplav, který se táhl vzhůru podél řeky. Odtud zbývalo již jen, aby sestupoval na jih podél Western Avenue v délce tří anglických mil a aby tak dorazil do Gage Parku.
Odbila již třetí hodina a bylo třeba udělat novou zastávku, než průvod zabočil do východních částí města.
Tentokrát hudba spustila vesele a bujně, hrajíc s neobyčejnou rozjařeností v nejživějších dvoučtvrtečních taktech nejdivočejší allegra, vypůjčená z repertoáru Lecocqua, Varneye, Audrana a Offenbacha.
Bylo to téměř k nevíře, že se davy nedaly působením těchto plesových rytmů do tance. Ve Francii alespoň by tomu nikdo neodolal.
Ostatně počasí bylo překrásné, i když dost chladno. Za prvních dubnových dnů byl konec zimního období ještě vzdálen a plavba na Michiganském jezeře a řece Chicago River byla přerušena od počátku prosince do konce března.
Ale ač byla teplota ještě nízká, vzduch byl tak čistý a slunce postupujíc na bezoblačném nebi vysílalo tak jasné paprsky, že se zdálo, jako by se slavnostně obléklo, jak řekli zpravodajové od novin.
Davy lidu se nijak nezmenšovaly. Když tu nebyli diváci severních čtvrtí, byli tu diváci z jižních, a ti se starali stejně jako oni o skvělou náladu a nadšené provolávání „hurá“ při spatření průvodu.
Co se týkalo jeho různých skupin, průvod zůstal ve stejném složení jako při svém počátku před palácem v La Salle Street, a takovým měl zajisté zůstat až do konce své dlouhé cesty.
Povoz opustil Gage Park a zamířil přímo k východu napříč Garfield Boulevardem.
Na konci tohoto bulváru se rozkládal v celé své velikosti Washington Park, který zaujímal plochu tří set sedmdesáti a jednoho akru.
Zástupy jej naplňovaly stejně jako před několika lety, když byla v jeho sousedství uspořádána velká výstava. Od čtvrté hodiny do půl páté tam byla učiněna přestávka, při které byla pozoruhodně provedena pěveckými sbory Beethovenova skladba In Praise of God za hromového potlesku nesčetného posluchačstva.
Potom se pokračovalo stále dál v cestě ve stínu parku až k prostranství, které tvořilo Midway Pleasance spolu se světovým výstavištěm v rozsáhlém Jackson Parku na břehu samotného Michiganského Jezera.
Jel tedy povoz k tomuto nyní proslavenému místu? Týkala se ceremonie oslavy, která každoročně nedopustila, aby se zapomnělo na tu památnou výstavní dobu v chicagských letopisech?…
Nikoliv, když průvod minul Washington Park Club stromořadím Cottage Greveovým, zastavily se první řady národní gardy před parkem, který v této lidnaté čtvrti obklopovaly koleje dráhy svou hojně rozvětvenou sítí.
Průvod se zastavil, a než vstoupil pod stíny mohutných dubů, hudebníci zahráli jeden z nejúchvatnějších Straussových valčíků.
Náležel snad park nějakému zábavnímu klubu a byla snad jeho obrovská síň připravena pro celé to množství pozvaných k nějaké noční masopustní slavnosti?…
Brány byly otevřeny dokořán a strážníci museli napnout všechny síly, aby zadrželi stále četnější a hlučnější davy, které na tomto místě vše zaplavily.
Tentokrát nebylo možné vniknout do parku, pouze za podpory vojska, které muselo razit cestu, aby se povoz dostal na konec své patnáct anglických mil dlouhé promenády obrovským městem…
Tento park nebyl vlastně parkem… Byl to Oaks Woods Cemetery, nejrozsáhlejší z jedenácti chicagských hřbitovů… A ten povoz byl pohřebním vozem, který vezl k poslednímu odpočinku mrtvé tělo Williama J. Hypperbona, jednoho z členů Excentric Clubu.

II. KAPITOLA
William J. Hypperbone

Že pánové James T. Davidson, Gordon S. Allen, Harry B. Andrews, John J. Dickinson, George B. Higginbotham, Thomas R. Carlisle byli uvedeni mezi ctihodnými osobnostmi, které se ubíraly bezprostředně za povozem, z toho se nedá usuzovat, že byli nejpřednějšími členy Excentric Clubu.
Abychom řekli pravdu, jedinou výstředností v jejich způsobu života na tomto světě byla ta okolnost, že náleželi k řečenému klubu v Mohawk Street. Snad tito vážení Jonathanovi synové (tak se přezdívá Američanům), zbohatlí při četných a výnosných obchodech s pozemky, solí a naftou, při železnicích, dolech, chovu dobytka, na jatkách, měli úmysl „omráčit“ své krajany v padesáti a jednom státě Unie, Nový a Starý svět svými praamerickými výstředností.
Ale jejich veřejný nebo soukromý život neposkytoval nic, co by mohlo vzbuzovat všeobecnou pozornost.

Bylo tam padesát tak zvaných největších poplatníků, kteří byli bez stálých styků s chicagskou společností a kteří vytrvale docházeli do místností klubu, meškali celé dny v čítárnách a hernách, pročítajíce tam množství novin a hrajíce tam více či méně vysoké hry, jak se to dělo ve všech klubech. Říkali často, mluvíce o sobě, co dělali v minulosti a co dělají v přítomnosti.
„Rozhodně nejsme vůbec… ale vůbec výstřední!“ Přece však jeden člen, jak se zdálo, projevoval víc než jeho společníci sklon k podivínství. Ačkoliv se ještě nevyznamenal řadou hlučných, podivínských kousků, soudilo se, že je možné spoléhat na to, že jednou ospravedlní jméno, jež si klub předčasně přisvojil.
Naneštěstí William J. Hypperbone právě zemřel. Ale co nikdy neučinil za svého života, to vykonal jistým způsobem po své smrti, neboť byla to jeho vůle, že jeho pohřeb byl uskutečněn za všeobecného hlučného jásotu a veselí.
Nebožtíkovi Williamu J. Hypperbonovi neminulo ještě v době, kdy náhle skončil svůj život, padesát let. V tom věku to byl velmi hezký muž vysoké postavy, širokých plecí, silných prsou, trochu tuhého držení těla, ale nikoliv bez jisté elegance a noblesy. Měl kaštanové vlasy, které nosil zcela ostříhané, vějířovitý plnovous, jehož zlaté vlásky byly promíseny několika stříbrnými, oči tmavomodré, ozářené žhavými zřítelnicemi pod hustým obočím. Jeho ústa měla úplně zachovalý chrup; jeho rty byly trochu sevřené a lehce v koutcích vzhůru zahnuté - což svědčilo o povaze náchylné k žertům, ale též k pohrdání.
Tento skvělý typ severního Američana se těšil doslova železnému zdraví. Nikdy mu lékař neohmatal tepny, neprohlížel jazyk, nezkoumal hrdlo, neproklepával prsa, nenaslouchal srdci, neměřil teploměrem teplotu jeho těla. A přece nebyl nedostatek lékařů v Chicagu, ano, i zubních lékařů tam bylo velice mnoho - a všichni měli velkou profesionální zručnost, ale žádný z nich neměl příležitost osvědčit ji na něm.
Může se říci, že žádný stroj - i kdyby měl sílu sta doktoru - nebyl by s to, aby jej vytáhl z tohoto světa a dopravil na onen, ale nicméně byl mrtev, mrtev bez pomoci fakulty, a poněvadž jeho život skončil, proto pohřební vůz s ním zastavil před branou oakswoodského hřbitova.
Abychom doplnili obraz tělesné osobnosti portrétem mravní osobnosti, sluší se dodat, že William J. Hypperbone byl povahy velice chladné, velice kladné a že se za všech okolností dovedl ovládat. Že nalézal život v pořádku, bylo odůvodněno tím, že byl filozofem; ale je nutné říci, že je možné lehce užívat filozofie, když má člověk velké jmění a nemá starost o zdraví a rodinu, takže může vlídnost a laskavost spojovat se šlechetností.
Ale naskýtá se rovněž otázka, bylo-li to logické, očekávat nějaký výstřední čin od povahy tak praktické a vyrovnané. Byl v minulosti tohoto Američana takový skutek, že by to bylo možné? - Ano, jeden jediný.
Ve věku čtyřiceti let napadlo Williama J. Hypperbona, že se zákonně ožení s dámou z Nového světa, která by měla zcela prokázaný věk sto let a která by se narodila r. 1781, tedy v té době, kdy za velké války byla Anglie nucena kapitulací lorda Cornwallise uznat nezávislost Spojených států amerických. Ale poněvadž ve chvíli, kdy se odebral požádat ji o ruku, ctihodná slečna Anthonia Bourgoynová byla záchvatem dětského dusivého kašle dopravena na onen svět, nemohl návrh Williama J. Hypperbona být příznivě přijat. Ale buď jak buď, jsa věren památce ctihodné slečny, zůstal svobodným, a to se může považovat za pěknou a pořádnou výstřednost!
Od té doby nemohlo již nic zkalit jeho život, neboť nebyl z té školy velkých básníků, která se dala strhnout až k těmto velkolepým veršům:

Ó smrti, mračná bohyně, v niž vše se ztrácí do hvězdnatého hůra přijmi děti své, a zbav je smyslu pro čas, počet, prostor náš, a vrať jim pokoj, který život zkalil jim.

Vskutku, proč by William J. Hypperbone měl nazývat bohyni mračnou?… Zda čas, počet, prostor mu někdy překážel zde na zemi?… Což neměl úspěch při všem na světě?… Nebyl velkým oblíbencem šťastné náhody, která ho všude a vždy zahrnovala svou přízní?… Když mu bylo dvacet pět let, měl již nějaké jmění; dovedl je zdesaterónásobit, pak stokrát i tisíckrát zvětšit ve šťastných spekulacích, chráněn před všemi nehodami. Pocházel z Chicaga a nečinil nic jiného, než že sledoval zázračný rozvoj tohoto města, jehož čtyřicet šest tisíc hektaru, - jak tvrdí jeden cestovatel - které r. 1823 měly cenu dvou tisíc pěti set dolaru, v době vyprávění našeho příběhu měly již hodnotu osmi miliard dolaru.
Bylo to tedy za příznivých okolností, kdy se kupovalo za cenu nízkou a prodávalo za cenu poměrně vysokou, kdy za pozemky k stavbě domů o dvaceti osmi poschodích byly placeny dva až tři tisíce dolarů za yard (jeden yard. anglický loket, rovná se 0,91 metru), k čemuž se družily podíly na zisku ze železnic, nafty a dolů, že William J. Hypperbone se mohl obohatit takovým způsobem, a zanechat tak obrovské jmění. Slečna Anthonia Burgoynová neučinila vůbec dobře, že si nedopřála tak krásný sňatek.
Celkem vzato, bylo-li to přirozené, že neúprosná smrt zachvátila stoletou slečnu při tomto věku, bylo zajisté oprávněné divit se tomu, že William J. Hypperbone, nemaje věku ještě ani půl století, navíc při plném životě a plné síle, musel odejít na onen svět, který neměl důvod považovat za lepší.
A nyní, když ho již nebylo, komu měly připadnout miliony ctihodného člena Klubu výstředníků?
Nejdřív se musíme ptát, zda snad nebyl klub ustanoven za univerzálního dědice prvního ze svých členů, který zemřel od jeho založení - což by mohlo přimět jeho druhy, aby později následovali tento příklad.
Sluší se uvést, že William J. Hypperbone mnohem více žil v klubu v Mohawk Street než ve svém paláci v La Salle Street. Tam obědval, tam odpočíval, tam se bavil, a mezi zábavami - to je třeba poznamenat - nejživěji se věnoval hře, nikoliv šachu, také ne jacquetu nebo trik-traku, ani kartám, ani baccaratu, ani třiceti a čtyřiceti, ani lansquenetu nebo pokeru, ani piketu, bulce nebo whistu, nýbrž jediné hře, kterou uvedl do svého klubu a které dával vždy přednost před ostatními.
Byla to hra zvaná „Husa“, ušlechtilá hra Řeků, více či méně upravená. Nelze ani povědět, jak velice si ji William J. Hypperbone oblíbil, a tato jeho náruživost posléze zachvátila i jeho druhy. Rozjařoval se při skákání z jednoho pole na

druhé, při rozmarech kostek, při vyhazování „husy“ a za „husou“, aby se dosáhlo poslední z těchto obyvatelů kuřího dvora, při procházení se po „mostě“, při meškání v „hospodě“, při ztracení se v „labyrintu“, při padání do „studně“, při zazdění do „žaláře“, při narážení na „umrlčí lebku“, při návštěvě domků „námořníka, rybáře, přístavu,jelena, mlýna, hada, slunce, přilby, lva, králíka, květináče“ atd.
Rozumí se, že mezi bohatými osobnostmi Excentric Clubu výhra podle pravidel hry obnášela tisíce dolarů a že ten, kdo ji bral, třebaže byl sebe bohatší, pocítil rozkoš, když mohl tak velkou sumu vsunout do své kapsy.
Tak žil William J. Hypperbone již po deset let ve svém klubu, jinak se omezoval na několik procházek podél Michiganského jezera. Nikdy neměl touhu potloukat se světem, a jeho cesty se omezovaly jen na Spojené státy americké. Proč by tedy jeho druhové, s nimiž měl nejlepší styky, nemohli po něm dědit?… Copak nebyli jediní z lidí jemu podobných, k nimž byl připoután svazky sympatie a přátelství?… Copak s ním nesdíleli jeho nesmírnou náruživost pro ušlechtilou hru „Husa“, při které s ním bojovali na témže poli, kde náhoda připravovala tolik překvapení?… A navíc, neměl William J. Hypperbone sám myšlenku, založit výroční cenu na počest toho ze svých spoluhráčů, který by vyhrál nejvíce partií mezi 1. lednem a 31. prosincem?
Je již čas, abychom pověděli, že nebožtík neměl ani rodinu, ani dědice přímého nebo nepřímého, ani příbuzného, který by mohl po něm dědit. Kdyby umřel bez pořízení o svém jmění, připadlo by přirozeně americké Unii, která by je přijala jako kterékoliv mocnářství, aniž by se dala prosit.
Ostatně aby vešlo ve známost, jaká byla poslední vůle zemřelého, nebylo třeba nic jiného než se uchýlit do Strelden Street č. 17 k panu notáři Tombrockovi a poptat se ho, zda existuje závěť pana Williama Hypperbona a jaké v ní jsou podmínky a výhrady.
„Pánové,“ odpověděl notář Tombrock k pánům Georgesi B. Higginbothamovi, předsedovi, a Thomasu R. Carlislovi, kteří byli Excentric Clubem vysláni k prozkoumání této závažné věci, „očekával jsem návštěvu, která mi slouží ke cti…“
„Nám také slouží ke cti,“ odpověděli oba členové klubu uklánějíce se.
„Ale,“ dodal notář, „než se budeme zabývat závětí, je nutné postarat se o pohřeb zvěčnělého…“
„Co se toho týče,“ podotkl George B. Higginbotham, „ptám se, zda by neměly být pohřební obřady našeho nebožtíka slavné a důstojné?…“
„Mohu se jen podrobit posledním pořízením svého klienta, která jsou obsažena v této obálce,“ odvětil notář Tombrock, ukazuje na balíček, jehož pečeť zlomil…
„A jaký tedy bude pohřeb?“ zeptal se Thomas R. Carlisle.
„V každém případě nádherný a veselý, pánové, za doprovodu hudby a pěvců, a rovněž za velké účasti obecenstva, které se zajisté nebude zdráhat provolávat veselé ‚hurá' na počest Williama J. Hypperbona!…“
„Očekával jsem to od člena našeho klubu,“ řekl prezident kývaje hlavou.
„Nemohl se dát zakopat jako obyčejný smrtelník,“ doložil Thomas R. Carlisle.
„Dále,“ pokračoval notář Tombrock, „projevil William J. Hypperbone svou vůli, že obyvatelstvo Chicaga má být při jeho pohřbu zastoupeno vysláním šesti členů, kteří mají být vylosováni za zvláštních okolností. Vzhledem k tomuto návrhu vložil do osudí před několika měsíci jména všech svých chicagských spoluobčanů obou pohlaví mezi dvacátým a šedesátým rokem věku. Včera, jak mně v instrukcích bylo uloženo za povinnost, provedl jsem vylosování za přítomnosti starosty a jeho náměstků. Nato šesti osobám, jejichž jména byla tažena nejprve, jsem podal v doporučeném dopise zprávu o ustanoveních zvěčnělého o pohřbu a pozval jsem je, aby zaujaly první místo v čele průvodu, a zároveň je poprosil, aby se nevyhýbaly povinnosti vzdát nebožtíkovi poslední poctu…“ „A lidé ti se budou chránit, aby při tom scházeli,“ zvolal Thomas R. Carlisle, neboť soudil, že na ně bude v závěti vydatně pamatováno… nejsou-li dokonce ustanoveni za jediné dědice…
„To je docela možné,“ řekl notář Tombrock, „a nedivil bych se tomu.“
„A co se žádalo na těch osobách, které byly losem zvoleny?…“ vyzvídal Georges C. Higginbotham.
„Jediná věc,“ odvětil notář, „tou podmínkou je, aby byly narozeny a bydlely v Chicagu.“
„Jakže… žádná jiná…?“
„Nikoliv.“
„Nuže, to tedy víme,“ odvětil Thomas R. Carlisle.
„A nyní dovolte, pane Tombrocku, v kterou dobu má být otevřena závěť?“
„Patnáct dní po smrti.“
„Až po patnácti dnech?…“
„Ano… jak to stanoví poznámka, která je k závěti připojena… tedy 15. dubna…“
„A nač ten odklad?…“
„Protože můj klient chtěl, než se jeho poslední vůle prohlásí, aby bylo naprosto jisté, že jeho život neodvolatelně přešel ve věčný spánek.“
„Byl to člověk praktický, ten náš přítel Hypperbone!“ podotkl George B. Higginbotham.
„Člověk si nemůže být nikdy jistý,“ připojil Thomas R. Carlisle, „leda, že by se dal spálit…“
„A pak ještě,“ pospíšil dodat notář, „se vydává v nebezpečí, že bude spálen zaživa…“
„To je sice pravda,“ namítl předseda, „ale co na tom, člověk je pak přece jen jistý, že je mrtev!“ Ale buď tomu jakkoliv; zde nešlo o otázku spálení těla Williama J. Hypperbona, jeho mrtvola byla v rakvi položena pod draperie pohřebního vozu.
Rozumí se samo sebou, že když se zpráva o skonu Williama J. Hypperbona rozšířila ve městě, učinila tam téměř zázračný dojem.
Zde uvádíme, co bylo oznámeno v prvních hodinách po smrti.
Dne 30. března odpoledne seděl ctihodný člen Excentric Clubu s dvěma svými druhy u stolu při ušlechtilé hře „Husa“.

Právě udělal počáteční vrh kostek, totiž devět, složených šesti a třemi očky, což byl počátek nejšťastnější, který ho poslal na padesáté šesté pole.
Náhle jeho tvář zrudla návalem krve, jeho končetiny ztuhly. Chtěl povstat, zvedl se, ale zapotácel se, vztáhl ruce, a byl by padl na podlahu, kdyby ho John T. Dickinson a Harry B. Andrews nezachytili svýma rukama, načež ho položili na divan.
Bylo třeba poslat pro lékaře. Přišli hned dva. Prohlásili, že William J. Hypperbone podlehl návalu krve do mozku - že vše je tedy skončeno, a Bůh ví, že se velmi dobře vyznali ve zjišťování smrti - pánové doktor Bumham z Cleveland Avenue a doktor S. Buchanan z Franklin Street!
Hodinu nato byl zemřelý dopraven do komnaty ve svém paláci, kam ctěný Tombrock, notář, jenž bylo tom ihned zpraven, bez otálení se odebral. - První notářovou starostí bylo, aby otevřel obálku, která obsahovala nebožtíkova ustanovení o jeho pohřbu.
Nejprve mu bylo uloženo, aby vytáhl z osudí jména šesti lidí, kteří se mají připojit k pohřebnímu průvodu. Jejich jména byla obsažena se sto tisíci jiných v obrovském osudí, postaveném uprostřed dvorany paláce.
Když se tato podivínská podmínka rozhlásila, lze si snadno představit, jaká mračna novinářů útočila na notáře Tombrocka. Dostavili se jak zpravodajové listů Chicago Tribune, Chicago Inter-Ocean, Chicago Evening Journal, které jsou republikánské či konzervativní - tak i listů Chicago Globe, Chicago Herald, Chicago Times, Chicago Mail, Chicago Evening Post, které jsou demokratické či liberální, jakož i Chicago Daily News, Daily News Record, Freie Presse i Staats-Zeitung, které jsou politicky nezávislé. Palác v La Salle Street se po celé půl dne nevyprázdnil. Ale to, oč se tito slídiči po zprávách, tito sběratelé různých událostí, tito redaktoři senzačních kronik drali, nebyly podrobnosti o smrti Williama J. Hypperbona, jež nastala tak netušeně a nečekaně ve chvíli výtečného vržení kostek… kterým uděláno devět šestkou a trojkou… Nikoliv! Středem zájmu byla jména šesti privilegovaných, která měla být vytažena z osudí.
Notář Tombrock, jehož zástup tísnil a rozčiloval, vyprostil se ze situace jako člověk praktický, jakými jsou jeho krajané většinou, a to v míře vzácné. Nabídl se, že dá ta jména do dražby a že je poskytne novinám, které za ně zaplatí největší sumu s tou podmínkou, že peníze budou rozděleny mezi dvacet dvě nemocnice města Chicaga.
Tribune zvítězila nad svými soupeři. Deset tisíc dolarů to stálo. Zvítězila v dražbě po urputném boji proti Chicago Inter Ocean, když vyhnala cenu na takovou výši.
Toho dne si mnuli ruce radostí správcové chicagských nemocnic.
Ale byl to také druhého dne velkolepý úspěch pro mocné noviny, a byl to také znamenitý příjem ze dvou milionů pěti set tisíc čísel!
Výtisky bylo třeba po statisících posílat do padesáti a jednoho státu, z nichž se Unie v té době skládala.
„Jména," křičeli kolportéři, „jména těch šťastných smrtelníků mezi všemi, která byla vylosována ze všeho chicagského obyvatelstva." Těchto šťastných lidí bylo zkrátka a dobře celkem šest.
Ostatně Tribune byla zvyklá na takové smělé kousky, a čeho by se nemohly odvážit ty noviny z Dearbom a Madison Street, které byly výtečně redigovány, navíc s ročním rozpočtem na jeden milion dolarů, a jehož akcie vydané po tisíci dolarech se platily po dvou tisících dolarech.
Mimoto, nemluvě o čísle z 1. dubna, Tribune uveřejnila těch šest jmen ve zvláštních otiscích, které agenti časopisu rozšiřovali až v nejvzdálenějších osadách Spojených států amerických.
Zde jsou v pořádku, v jakém je osud určil, uvedena ta jména, která obíhala svět po dlouhé měsíce, za nejzvláštnějších okolností a obratů, o nichž by si nedovedl učinit představu ani nejvynalézavější romanopisec francouzský:
Max Réal,
Tom Crabbe,
Hemlann Titbury,
Harris T. Kymbale,
Lissy Wagová,
Hodge Urrican.

Jak patrno, z těchto šesti osobností náleželo pět k pohlaví silnému a jediná k pohlaví slabému, může-li se tato kvalifikace přisuzovat také americkým ženám.
Nicméně zvědavost obecenstva nebyla v první chvíli úplně uspokojena. Kdo byli nositelé těchto šesti jmen, kde bydleli, k jaké třídě náleželi, o tom Tribune nemohla ihned podat zprávy svým nesčetným čtenářům.
A rovněž se vkrádala otázka, jsou-li vítězové tohoto posmrtného vylosování v této chvíli ještě naživu?…
Jména byla do osudí vložena již před nějakou dobou, před několika měsíci, a i když by nikdo z těch osudem vyvolených nezemřel, mohl přece některý nebo několik z nich opustit Ameriku.
Kromě případu, budou-li s to, aby to učinili, nikdo nepochyboval, ač nebyli v té příčině tázáni, že zaujmou svá místa kolem pohřebního vozu. Nepředpokládalo se, že by odpověděli odmítnutím, že by neuposlechli podivínského, ale opravdového pozvání Williama J. Hypperbona - výstředního muže aspoň po smrti - že by odmítli výhody, které, o čemž nikdo nepochyboval, obsahovala pro ně závěť, uložená v kanceláři notáře Tombrocka?…
Nikoliv! Budou zde zajisté všichni, neboť oni se mohli právem považovat za dědice velkého jmění po zemřelém, a jeho dědictví tak jistě unikne laskominám státu.
A tak se skutečně stalo, že po třech dnech se těch Šest, aniž se znali, objevilo u vnějšího schodiště paláce v La Salle Street před notářem, který zjistil totožnost každého z nich a vložil do jejich rukou girlandy, splývající z pohřebního vozu.
Jaké zvědavosti a zároveň jaké závisti byli všeobecným terčem! Poněvadž podle ustanovení Williama J. Hypperbona bylo každé znamení smutku předem vyloučeno z tohoto neobyčejného pohřbu, podrobili se všichni této podmínce

uveřejněné v novinách a oblékli se do svátečních šatů - do šatů, které svou jakostí a svým střihem naznačovaly, že tyto osoby náležejí k nejrůznějším třídám společnosti.
Byli rozestaveni v tomto pořádku:
V první řadě: Max Réal vpravo, Lissy Wagová vlevo.
V druhé řadě: Hermann Titbury vpravo, Hodge Urrican vlevo.
V třetí řadě: Harris T. Kymbale vpravo, Tom Crabbe vlevo.
Tisícerým „hurá“ byli uvítáni, když zaujali svá místa - někteří na tyto výkřiky odpovídali vlídnými posunky, jiní neodpovídali vůbec.
A když vrchní náčelník policie dal signál, vydali se na cestu a kráčeli po osm hodin ulicemi, stromořadími a bulváry chicagského velkoměsta.
Těch šest osob, pozvaných k pohřbu Williama J. Hypperbona, se nikdy nevidělo, ale nyní se brzy seznámily. A kdo ví, protože lakota lidská je nenasytná, zdali se tito kandidáti budoucího dědictví již nepovažovali za soupeře, zdali se neobávali, aby pozůstalost nepřipadla jedinému z nich, místo aby byla rozdělena mezi všech šest!…
Viděli jsme, jak pohřební slavnost byla vykonána, za jakého návalu lidu se rozvíjela její nádhera od La Salle Street až po oakswoodský hřbitov, jaké sbory pro zpěv a hudební kusy, které naprosto neměly pohřební ráz, byly předneseny, a jakými veselými výkřiky byl průvod všude na celé cestě vítán a pozdravován na počest zesnulého!
A nyní již nezbývalo než vejít do vnitřku ohrady mrtvých a aby byl do hloubi svého hrobu položen k věčnému spánku William J. Hypperbone z Klubu výstředníků.

III.KAPITOLA
Oaks Woods

Jméno Oaks Woods naznačovalo, že místo, které hřbitov zaujímal, bylo kdysi pokryto dubovým lesem. Dub byl hlavním stromem rozsáhlých samot státu Illinois, který se kdysi pro bohatost rostlinstva nazýval Prairie State.
Ze všech pomníků, které se na hřbitově nalézaly - několik z nich bylo předního řádu - žádný nemohl být přirovnán k pomníku, který William J. Hypperbone si dal zbudovat o několik let dříve, než ho osobně užil.
Jak známo, jsou americké hřbitovy, stejně jako anglické, pravými parky. Neschází tam nic, co může zrak okouzlit: ani trávníky, ani stíny, ani tekoucí voda. Nezdá se, že by zde duše mohla truchlit. Ptáci tam šveholí veseleji než jinde, snad proto, že jejich bezpečnost je úplná v těch polích, věnovaných poslednímu odpočinku.
Blízko malého jezírka, jehož voda byla značně chladná a průhledná, zvedalo se mauzoleum, zbudované podle plánů a péčí ctihodného Williama J. Hypperbona. Pomník, postavený ve stylu anglosaské architektury, se propůjčil ke všem možným fantaziím gotického slohu smíseného s renesancí. Byl zároveň kaplí svým průčelím, nad nímž se zvedala zvonice, jejíž hrot vyčníval sto stop nad zemí, jakož i vilou či letohrádkem podle tvaru střechy a podle svých dvojitých oken z barevného skla.
Bohatě zdobená zvonice se opírala o pilíře v průčelí a skrývala zvon jasného zvuku, který odbíjel hodiny světelného orloje, jenž se pod ním nalézal. Kovový hlas zvonu, který unikal lomenou pozlacenou stříškou, byl slyšet za ohrazením hřbitova Oaks Woodsu až po břehy Michiganu.
Hrobka měřila sto dvacet stop délky a šedesát stop šířky. Tvořila ve svém půdorysu latinský kříž, zakončený klenutým obloukem. Mříže, kterými byla obehnána, byly krásnou kovanou prací z aluminia a opíraly se o lampové sloupy v určité vzdálenosti od sebe rozestavené. Za nimi se nalézaly překrásné, stále zelené stromy, mezi nimiž bylo postaveno mauzoleum.
Dveře těchto mříží vedly do stromořadí vroubeného sloupy s hlavicemi až ke schodišti, sestávajícímu z pěti stupňů z bílého mramoru. Na konci širokého schodiště bylo vidět velké dveře, jejichž křídla byla bronzová a představovala vyřezávanou spleť ovoce a květin.
Dveřmi se vstupovalo do předsíně opatřené divany zlatem a stříbrem pobitými s ozdobným květinovým stolkem z čínského porcelánu, na němž byla stále čerstvá kytice. Z klenutí visel křišťálový lustr o šesti ramenech, na nichž byly upevněny elektrické lampičky. Měděnými otvory v koutech vnikalo stejnoměrné teplo z topného přístroje, jenž za studeného období obstarávali strážci hřbitova.
Zrcadlovými dveřmi se odtud pak vstupovalo do hlavní místnosti hrobky. Tou byla prostranná síň okrouhlého tvaru, ve které bylo vidět výstřední přepych, který si mohl dovolit jen arcimilionář, jenž chtěl i po své smrti dále žít v přepychu. Uvnitř se rozlévalo světlo stropem z matně brouseného skla. Stěny sálu byly opatřeny arabeskami, proplétaným větvovím, vypouklými ozdobami, květinovou okrasou, a vše prozrazovalo tak jemnou sochařskou práci jako v Alhambře.
Spodek okras se ztrácel za divany potaženými zářivou látkou. Tu a tam stály sochy z bronzu a mramoru, faunové a nymfy. Mezi sloupy oslňující štukatérské práce, na nichž spočívalo pásové klenutí, visely obdivuhodné obrazy moderních mistrů, většinou krajiny, o jejichž zlaté rámy se odráželo světlo. Široké pásy měkkých koberců pokrývaly dlažbu ozdobenou lesklou mozaikou.
Za síní v hloubi mauzolea se nalézal dost prostranný výklenek, osvětlený širokým oknem, jehož jasné tabule vzplály, když slunce, chýlíc se k západu, dotklo se jich svými šikmými paprsky. Toto klenuti bylo opatřeno všemi předměty moderního nábytku. Křesla, lenošky, houpací židle a pohovky překážely v cestě v úmyslném nepořádku. Na stole ležely knihy a brožurky, noviny a měsíčníky ze Spojených států amerických i z ciziny. Za sklem nádherné kredence, opatřené příbory, nabízely se různé zákusky, které se mohly každou chvíli předložit a které se každý den obnovovaly, velice chutné konzervy, obložený chléb, koláčky, cukrovinky, láhve jemného vína, lahvičky likérů, na kterých se leskly značky nejlepší jakosti. - Jak šťastně bylo toto místo zařízeno pro čtení, odpočinek a jídlo.

Ve středu síně, na který padalo nejvíce světla z kopule, se zvedala hrobka z bílého mramoru, ozdobená bohatými a jemnými skulpturami, zakončenými v rozích figurou heraldického zvířete. Hrobka obklopená kruhem ozářených koulí byla otevřená a kamenná deska, která ji měla uzavřít, byla vzpřímena. Zde tedy měla být uložena rakev, ve které odpočívalo tělo Williama J. Hypperbona na polštáři z bílého atlasu.
Takové mauzoleum nemohlo zajisté vnuknout pohřební myšlenky.
Spíš vzbuzovalo radost než smutek. V čistém vzduchu, který je naplňoval, nebylo možné pozorovat šelestění křídel smrti, jež se pohybují nad jinými hroby hřbitova. Krátce řečeno, copak to nebyl náhrobek podivínského Američana, který si určil tak málo zarmucující pohřební program, jenž měl být u náhrobku ukončen ceremonií, při níž se měly veselé zpěvy mísit s veselým voláním davů?
Sluší se uvést, že William J. Hypperbone neopomněl nikdy přicházet dvakrát v týdnu, ve středu a v pátek, aby strávil několik hodin uvnitř svého mauzolea. Občas ho provázelo několik jeho druhů. Bylo to nejpohodlnější a nejklidnější místo k přátelským pohovorům. Rozloženy na divanech ve výklenku nebo sedíce u stolu, ctihodné tyto osoby četly nebo hovořily o politice, o kurzech cenných papírů a zboží, o vzmáhání se řvavého vlastenectví čili přepjatého politického smýšlení v různých třídách americké společnosti, o prospěšnosti či neprospěšnosti zákona McKinleyova, jímž se vážní muži stále obírali. A co tak rozprávěli, sluhové jim podávali druhou masitou snídani.
Načež, když tak příjemně strávili dopoledne, ekvipáže zavezly do jejich paláců členy Klubu výstředníků.
Rozumí se samosebou, že nikdo kromě majitele nemohl vniknout do jeho „oakswoodského letohrádku“, jak jej nazýval. Druhý klíč měl jedině strážce hřbitova, jenž měl na starosti udržovat řečený letohrádek v pořádku.
Nelze popřít, že nelišil-li se William J. Hypperbone od lidí sobě podobných ve skutcích svého veřejného života, alespoň jeho soukromý život, rozdělený mezi klubem v Mohawk Street a mauzoleem na hřbitově Oaks Woodsu, byl tak zvláštní, tak podivínský, že připouštěl, aby byl zařazen mezi výstřední osoby své doby.
Aby výstřednost byla hnána do krajnosti, nescházelo nic jiného, než aby nebožtík nebyl vlastně ani mrtev. Ale nechť se stanou dědici kdokoliv, v tomto případě mohli být upokojeni. Nešlo v tomto případě o smrt zdánlivou, nýbrž o smrt skutečnou a právoplatnou.
V té době se ostatně již užívalo paprsků X pruského profesora Elbinga, známých pod jménem Kritik strahlen. Tyto paprsky měly tak prolínavou sílu, že pronikaly celým lidským tělem a že se jich užívalo k fotografickému vyobrazení nitra, podle něhož lze posoudit, je-li tělo mrtvé či živé.
Tato zkouška byla vykonána na Williamu J. Hypperbonovi, a obraz, jenž byl takto zhotoven, nezanechal žádné pochybnosti v myslích lékařů. Tělesný stroj vypověděl službu, „defunctuosita“ - tohoto slova užili lékaři ve svém dobrozdání - byla zcela jistá, a nemohlo se jim vytýkat, že by se dopustili omylu a dali tělo příliš brzo pohřbít.
Bylo právě pět hodin čtyřicet pět minut, když pohřební vůz projel branou hřbitova. Bylo to v prostřední části hřbitova, u cípu jezírka, kde mauzoleum stálo. Průvod, nezměněný ve svém pořádku, který vzrostlo dav strašně se tísnícího lidu, takže policejní strážníci museli napnout všechny síly, aby se mohlo postupovat, zamířil k jezírku pod krytem vysokých stromů.
Zastavil se před mříží, jejíž svítilny vrhaly oslepující lesk svých obloukových lamp do prvních stínů večera.
Celkem mohlo nejvíc sto účastníků najít místa uvnitř mauzolea. Jestliže by tedy pohřební program obsahoval několik bodů, musely se vykonat venku.
A vskutku tomu tak bylo. Když se průvod zastavil, řady se stlačily, ale braly ohled k šesti nosičům girland, kteří měli rakev doprovodit až ke hrobu.
Nastal zmatený hluk v zástupech, dychtivých, aby viděly a slyšely. Ale postupně se vřava uklidnila, zástupy stály nepohnutě, šum minul a ticho zavládlo kolem mříže.
Nato pronesl řeč duchovní, reverend Bingham, který zemřelého provázel až k jeho poslednímu odpočinku. Účastníci ji vyslechli zbožně, a v této, ale jen v této jediné chvíli měl pohřeb náboženský ráz.
Po jeho slovech, pronesených pronikavým hlasem, který se daleko rozléhal, následovalo provedení slavného Chopinova pochodu, který má mocný účinek při obřadech tohoto druhu. Ale kapela užila živějšího taktu, než se snášelo s notami velkého mistra, jehož živost odpovídala spíš náladě posluchačů a přání zesnulého.
Po této Chopinově skladbě následoval hlavní bod programu. Jeden z druhů Williama J. Hypperbona - onen, s nímž byl sloučen svazky nejtěsnějšího přátelství - předseda George B. Higginbotham, se odloučil od zástupu, postavil se před vůz a pak ve skvělé řeči načrtl běh života svého přítele slovy, jimiž zároveň obhajoval jeho jednání. Řekl:
„Již ve dvaceti pěti letech byl majitelem jistého jmění, z něhož William J. Hypperbone dovedl těžit… Uměl šťastně kupovat pozemky; jejich yard povrchu stojí nyní tolik, jako by je pokryl zlatem… Byl povýšen do stavu milionářů města… což znamená totéž jako veleobčanů Spojených států amerických… Byl obezřelým akcionářem mocných železničních společností… Byl chytrým spekulantem, který se vrhal na obchody, které přinášely velký zisk… Byl šlechetným dárcem, vždy připraveným, aby podpisoval výpůjčky své vlasti v den, kdy by pocítila potřebu udělat výpůjčku, kteréž potřeby však nepocítila… Byl výtečný druh, kterého v něm ztratil Klub výstředníků, jenž se jeho členstvím proslavil. Byl člověkem, jehož život, kdyby se prodloužil na padesátku, by naplnil svět obdivem… Ostatně on byl z těch géniů, kteří se neodhalují, až když už nejsou!… Aniž by bylo třeba mluvit o jeho pohřbu, poněvadž se vykonal za známých okolností uprostřed návalu všeho obyvatelstva, lze se domnívat, že poslední vůle Williama J. Hypperbona uloží neobyčejné podmínky jeho dědicům… Není pochybnosti, že jeho závěť obsahuje takové výhrady, že to způsobí obdiv obou Amerik, Severní i Jižní, které mají tutéž cenu jako ostatní čtyři světadíly dohromady!“ Tak mluvil George B. Higginbotham a způsobil svou řečí všeobecné pohnutí. Zdálo se, jako by se byl William J. Hypperbone objevil před očima davu a jako by mával v jedné ruce závětí, která měla učinit nesmrtelným jeho jméno, a druhou jako by sypal na hlavy Šesti vyvolených miliony svého jmění!…
Při řeči nejdůvěrnějšího přítele zemřelého obecenstvo odpovídalo pochvalným mumláním, které se pozvolna šířilo až do

posledních řad v ohražení hřbitova Oaks Woodsu. Ti, kteří ta slova slyšeli, sdělovali svůj dojem těm, kteří již nemohli nic slyšet a kteří přesto nebyli nejméně dojatými mezi účastníky.
Potom pěvecké sbory a hudba, spojené v bouřlivý celek hlasů a nástrojů, přednesly bouřlivé Haleluja z Handlova Mesiáše.
Ceremonie končila, body programu byly vyčerpány, a přece, jak se zdálo, obecenstvo očekávalo nějakou neobyčejnou věc, snad nadpřirozenou. Ano! Mysli byly tak pře dráždděny, že nikdo by to nepovažoval za překvapující, kdyby náhle nastala změna v přírodních zákonech, kdyby se nějaká alegorická figura objevila na nebi, jako se kdysi zjevil Konstantinovi kříž s nápisem In hoc signo vinces, kdyby se náhle slunce zastavilo jako za časů Joshuy, aby osvěcovalo tuto velkou manifestaci ještě hodinu, zkrátka, aby se udál jeden z těch zázraků, jejichž pravdivost by ani nejzuřivější svobodný myslitel nemohl popřít…
Ale tentokrát nezměnitelnost přírodních zákonů zůstala neporušena, a svět nebyl nikterak zmaten zjevy vyššího řádu.
Nastal okamžik, aby rakev byla sundána z vozu, donesena dovnitř síně a uložena v hrobce. Měla být nesena osmi sluhy zesnulého, oblečenými do slavnostní livreje. Přiblížili se k ní, odhrnuli z ní pokrývky, dali si ji na ramena a ubírali se ke dveřím mřížoví.
Šestka kráčela v tomtéž pořádku, jaký zachovávala od odchodu z paláce v La Salle Street. Ti na pravé straně drželi rukou levou, a ti na levé straně rukou pravou stříbrná držadla rakve podle poučení, jaké jim ve svém pozvání dal pořadatel ceremonií.
Členové Excentric Clubu, civilní a vojenští hodnostáři, kráčeli po jejich boku. Poté se dveře mřížoví zavřely, ale přesto předsíň, dvorana a výklenek mauzolea sotva stačily pro všechny.
Venku se nahromadili ostatní pozvaní z průvodu, dav se stlačil z různých částí oakswoodského hřbitova, a množství lidí viselo jako lidské hrozny na větvích stromů obklopujících náhrobek.
V tu chvíli zahlaholily trubky národní gardy, div trubačům plíce nepukly, a mohlo se zdát, že účastníci pohřbu se nalézají v údolí Josafatu při počátku Posledního soudu.
V tom okamžiku bylo vypuštěno množství ptáků, ozdobených pestrobarevnými stužkami, kteří se rozptýlili nad hladinou jezírka, nad korunami stromů, vyrážejíce ze sebe radostný křik, že se jim dostalo osvobození, a zdálo se, že duše zemřelého, unášena jejich letem, se zvedala k oblakům.
Zatím byla rakev nesena po stupních schodiště, prošla prvními i druhými dveřmi a zastavila se několik kroků od hrobky, do které ji nosiči spustili.
Reverend Bingham opět pozvedl svůj hlas, žádaje Boha, aby široce otevřel brány nebeské nebožtíkovi Williamu J. Hypperbonovi a aby mu dopřál věčné pohostinství v nebesích.
„Sláva ctihodnému Hypperbonovi!“ provolal hlučným a jasným hlasem pořadatel obřadu…
„Sláva… sláva… sláva!“ opakovali přítomní.
A po nich venku z tisíců úst se rozléhalo poslední „sbohem“.
Nato Šestka jako v procesí obešla hrob, přijala pozdrav George B. Higginbothama jménem členÚ Excentric Clubu a chystala se k odchodu ze síně.
Nezbývalo již nic, než aby byla spuštěna těžká mramorová deska, na níž byly vyryty jméno, příjmení a tituly zemřelého.
Notář Tombrock učinil nyní několik kroků kupředu; vytáhl z kapsy listinu, týkající se pohřbu, a přečetl poslední řádky, které zněly takto:

Mou vůlí jest, aby hrob můj zůstal otevřen ještě dvanácte dní a aby po uplynutí této doby, ráno řečeného dvanáctého dne, šest osob ustanovených losem, které mají následovat můj pohřeb, přišlo složit své navštívenky na mou rakev. Poté budiž náhrobní kámen položen na své místo a notář Tombrock nechť přijde řečeného dne rázem dvanácté hodiny v poledne do sálu divadla Auditoria a tam ať přečte mou závěť která v jeho rukou jest.

William J. Hypperbone

Každým způsobem byl nebožtík podivín, a kdož ví, zdali toto pohrobní podivínství bude posledním?…
Účastníci pohřbu se vzdálili, a strážce hřbitova zavřel dveře náhrobku a pak dveře mřížoví. Bylo již téměř osm hodin.
Počasí bylo stále krásné. Zdálo se, jako by jasnost oblohy byla ještě větší při prvních stínech večera. Nesčíslné hvězdy se třpytily na nebeské klenbě, přidružujíce svůj mírný třpyt k světlu lamp, které zářily kolem mauzolea.
Dav se zvolna vytrácel různými východy ze hřbitova; zcela pochopitelně toužil po odpočinku na konci tak únavného dne. Nějakou chvíli ještě rušila vřava kroků klid sousedních ulic, až konečně zavládlo úplné ticho v této vzdálené oakswoodské čtvrti.

IV.KAPITOLA
Šestka

Druhý den si Chicago hledělo zase svých prací. Různé jeho čtvrti nabyly opět své všední tvářnosti. Ale ač se jeho obyvatelstvo již nevalilo jako minulého dne podél tříd, ulic, stromořadí a bulvárů, kudy se pohřební průvod ubíral, nicméně se nemálo zabývalo překvapeními, která nepochybně přinese závěť Williama J. Hypperbona. Ozývaly se otázky, jaké výhrady bude obsahovat, jaké závazky, podivínské nebo ne, bude ukládat těm Šesti, zdali se jim dostane dědictví a nečelí-li to všechno snad k nějaké záhrobní mystifikaci, které by byl schopen člen Excentric Clubu?…
Nuže, tuto možnost nechtěl nikdo připustit. Zavrhována byla myšlenka, že by slečna Lissy Wagová, pánové Urrican, Kymbale, Titbury, Crabbe a Réal se mohli dočkat mnoha zklamání a posměchu.

Existoval ovšem velmi prostý způsob, aby se na jedné straně uspokojila obecná zvědavost, a na druhé straně aby zainteresovaní byli zbaveni nejistoty, která ohrožovala jejich chuť k jídlu a jejich spánek. Stačilo jen otevřít závěť a nahlédnout do ní. Ale bylo v plném rozsahu zakázáno tak učinit před 15. dnem tohoto měsíce, a notář Tombrock by nikdy nedovolil, aby se porušila zůstavitelova ustanovení. Dne 15. dubna v sále divadla Auditorium za přítomnosti tak četného obecenstva, jaké divadlo bude moci pojmout, bude tedy čtena závěť Williama J. Hypperbona - 15. dubna v poledne - ani o den dříve, ani o minutu později.
Bylo tedy třeba vyčkat - následkem čehož však vzrůstalo vzrušení v chicagských mozcích tou měrou, jakou se blížilo osudné datum. Kromě toho dva tisíce dvě stě deníků a patnáct set publikací týdenních, měsíčních a dvouměsíčních ve Spojených státech amerických udržovalo toto rozechvění. Ale nemohly-li ani smyšlenkami ani domněnkami uhodnout napřed tajemství zemřelého, aspoň slibovaly, že podrobí každého ze Šestky mučení interview, a především chtěly vylíčit jejich nynější společenské postavení.
Řekneme-li, že fotografie se nedala předstihnout časopisy, že podobizny Šestky, velké či malé, celé tělo, hlava či poprsí byly po stech tisíců vrženy do oběhu, nutno připustit, že Šestka byla určena zaujmout místo mezi nejvýznamnějšími osobnostmi Spojených stáru amerických.
Zpravodajům novin Chicago Mail, kteří se představili Hodgi Urricanovi v Randolph Street č. 73, se dostalo dost špatného uvítání.
„Co na mně chcete?“ odpověděl jim s nelíčenou prudkostí a prchlivostí.
„Nevím nic… Nemám nic, co bych vám řekl… Byl jsem pozván, abych se zúčastnil průvodu, a šel jsem… A bylo tam ještě pět takových, jako jsem já; šli jsme za sebou vedle rakve… Těch pět znám zrovna tak jako Adama a Evu!… A skončí-li to špatně pro některé z nich, nebudu se tomu divit… Byl jsem tam jako člun vlečený parníkem, aniž jsem mohl ulevit své žluči!… Ale jestliže ten William J. Hypperbone - Bůh měj si jeho duši a opatruj ji zvlášť! - jestliže si ze mne udělal blázna, jestliže mne donutil, abych nesl svou vlajku před těmi pěti vetřelci, ať se mně vyhýbá, i kdyby byl mrtev, zcela mrtev a pohřben, a kdybych měl čekat až do soudného dne, já bych mu ukázal…“
„Ale,“ namítl jeden ze zpravodajů, prohýbaje se pod prudkostí této bouře, „nic vám nedává právo myslet si, pane Urricane, že byste byl vydán všanc ošálení, mystifikaci… že byste musel litovat, že jste jedním z vyvolenců osudu… A i když dostanete jen svůj díl, šestinu pozůstalosti…“
„Šestinu… šestinu!“ přerušil jej hromovým hlasem nakvašený pan Urrican.
„Ano, šestinu… ale jen kdybych si byl jist, že ji dostanu celou!…“
„Mírněte se, prosím vás…“
„Neumírním se… Není v mé povaze mírnit se… Mám zvyky bouřlivé a jsem vždy bouřlivější než bouře samotná…“
„Nejde tu o žádné bouře,“ připomenul mu zpravodaj…
„Obzor je jasný…“
„To uvidíme, pane,“ zvolal prchlivý Američan, „a když seznamujete veřejnost s mou osobou, mými skutky, mým chováním, mými posunky a způsoby, pozor na to, co vám povím… jinak poznáte, kdo je komodor Urrican!“ Vskutku, byl to komodor Hodge Urrican, námořní důstojník Spojených států amerických, již šest měsíců na odpočinku - což jej pořád ještě nemálo trápilo - bodrý a srdnatý námořník, který konal svou povinnost v boji s nepřítelem, jakož i v boji se živly. Ačkoliv měl už na svém kontě padesát dvě léta, neztratil nic ze své vrozené prchlivosti. Byl to silný muž vysoké postavy, mohutných plecí a silně vyvinuté hlavy, jeho velké oči jiskřily pod obočím hustým jako kartáč.
Čelo měl trochu nízké, vlasy krátce ostříhané, čtverhrannou bradu ozdobenou plnovousem, který ustavičně muchlal nervózní rukou. Ramena měl solidně s tělem spojená, jeho nohy vypouklé pravidelně připomínaly pohyb vln, který je všem námořníkům vlastní. Byl prchlivé povahy, stále přichystán k výbuchu, neschopen se ovládat, a tak nepříjemný, jak jen lidská bytost v životě soukromém i veřejném může být, neměl ani jednoho přítele. Aspoň ho nikdo neznal. A bylo to vůbec překvapující, že se takový člověk oženil. Také se to nestalo proto, že by to byla nějaká výhoda pro jeho ženu, opakoval rád posměšně.
Náležel k tomu druhu prchlivců, kteří hněvem blednou a dostávají srdeční křeč, jejichž tělo se kloní kupředu jako k útoku, jejich žhavé zřítelnice jsou v ustavičném pohybu a v jejichž hlase je jistá tvrdost, i když jsou klidní, a kteří hřímají, když klidní nejsou.
Když zpravodajové novin Chicago Globe zaklepali na dveře ateliéru v South Halstedt Street č. 3 997 - ulice ta je hezky dlouhá - nenašli nikoho v obydlí kromě mladého, sedmnáctiletého černocha ve službách Maxe Réala, který jim otevřel.
„Kde je tvůj pán?…“ zeptali se ho.
„Nevím…“
„A kdy odešel?…“
„Nevím.“
„A kdy se vrátí?“
„Nevím.“ A vskutku Tommy to nevěděl, poněvadž Max Réal odešel časně zrána, aniž něco řekl Tommymu, který spal tvrdě jako dítě a kterého jeho pán nechtěl tak brzy vyrušovat ze spaní.
Ale z toho, že Tommy nemohl odpovědět na otázky reportérů, se nesmí soudit, že v novinách Chicago Globe scházely zprávy o Maxu Réalovi. Nikoliv! Šestka byla již předmětem nejrozsáhlejších interview ve Spojených státech amerických.
Byl to mladý talentovaný malíř, krajinář, jehož malby se již začínaly prodávat za vysoké ceny v Americe a jemuž budoucnost slibovala pěkné místo na poli umění. Byl narozen v Chicagu, ačkoliv jeho jméno bylo francouzského původu, a pocházel z kanadské rodiny z Quebeku. Tam bydlela nyní ještě paní Réalová, už několik let ovdovělá, která se chystala odebrat k synovi do illinoiské metropole.
Max Réal zbožňoval svou matku, která rovněž svého syna nadevše milovala - byla to výborná matka a výborný syn.

Také ji neopominul ihned podat zprávu o tom, že byl určen zaujmout zvláštní místo při pohřbu Williama J. Hypperbona. Ostatně ji ubezpečil, že se neoddává klamu o důsledcích poslední vůle zemřelého. Vše se mu zdálo být velikým čtveráctvím.
Max Réal dosáhl věku dvaceti pěti let. Měl vrozený půvab, ušlechtilost a eleganci francouzského typu. Byl nadprostřední postavy, měl kaštanové vlasy a vousy, tmavomodré oči, nosil hlavu vzpřímenou, ale bez domýšlivosti a škrobenosti, ústa měl usměvavá, krok rozvážný, což byly známky vnitřního uspokojení, jež plodí veselou a stálou sebedůvěru. Bylo v něm mnoho životní síly, která se odvahou a šlechetností značila ve skutcích.
Když byl uznán jako malíř skutečné hodnoty, rozhodl se zaměnit Kanadu za Spojené státy americké a Quebec za Chicago. Jeho otec, důstojník, zanechal po své smrti jen velmi nepatrné jmění, a přál-li si malíř, aby získal jmění, bylo to spíš kvůli matce než kvůli sobě.
Zkrátka, když bylo zjištěno, že Max Réal není doma v čísle 3 997 v Halstedt Street, nebylo třeba se na něj vyptávat Tommyho. Noviny Chicago Globe toho věděly dost, aby uspokojily zvědavost čtenářů, pokud se týkalo mladého umělce. Nebyl-li Max Réal v Chicagu dnes, byl tu včera a určitě se vrátí dne 15. dubna, třeba jen proto, aby byl přítomen čtení proslulé poslední vůle a aby doplnil skupinu Šestky v sále Auditoria.
Jinou věcí bylo, když zpravodajové Daily News Record se představili v obydlí Harrise T. Kymbala. Toho nebylo třeba uhánět v jeho obydlí v Milwaukee Avenue 213, neboť on sám jim vyšel vstříc, aby byl svým kolegům k službám.
Harris T. Kymbale byl novinářem, hlavním kronikářem tak oblíbeného listu Tribune. Byl třicetisedmiletý, prostřední postavy, sympatické tváře, měl slídičský nos, malá pronikavá očka, jemné uši vždy přichystané, aby vše slyšely, a ústa dychtivá, aby vše opakovala. Byl čilý jako rtuť, čiperný a chytrý, neposedný, mnohomluvný, vytrvalý, neumdlévající, energický a velký osnovatel blufů, jak nazýváme americké přehánění a chvastounství. Vědom si své síly, byl stále připraven k boji a obdařen vytrvalou vůlí, byl vždy připraven dokazovat ji skutky síly. Chtěl zůstat svobodným, jak se sluší na člověka, který musí denně prolézat všechna zákoutí soukromého života.
Byl to celkem výborný společník, velmi spolehlivý, velmi vážený u svých kolegů, kteří mu nezáviděli štěstí, které ho povolalo mezi Šestku a dávalo naději, že se bude dělit o pozemské statky Williama J. Hypperbona. Ne, nebylo třeba vyptávat se Harrise T. Kymbala, neboť on sám hned zvolal:
„Ano, přátelé, jsem to já, skutečně já, který tvořím část rady Šestky!… Viděli jste mne včera kráčet v řadě vedle pohřebního vozu?… Pozorovali jste moje důstojné a odměřené držení těla a mou starost, abych nedal překypět svému veselí, neboť jsem nikdy za svého života nebyl přítomen tak rozkošnému pohřbu?… A když si pomyslím, že on, ten výstřední nebožtík, byl tam blízko mne, odpočívaje ve své rakvi!… A víte, co jsem řekl sám k sobě?… Co kdyby nebyl ten ctihodný člověk mrtev… kdyby se náhle ozval ze své rakve… kdyby se objevil v celé své životní velikosti!… Nuže, uvěříte mi, jak doufám, že kdyby se to bylo událo, kdyby se William J. Hypperbone vztyčil v celé své velikosti jako nový Lazar vypáčiv hrob, že bych mu to nebyl zazlíval, že bych mu nebyl vyčítal toto předčasné zmrtvýchvstání!… Člověk má vždy právo - není-liž pravda - opět oživnout, ovšem není-li mrtev…“ To řekl Harris T. Kymbale, ale bylo třeba jej slyšet!
„A co myslíte,“ zeptali se ho, „co se stane 15. dubna?…“
„Stane se,“ odvětil, „že notář Tombrock otevře v poledne závěť!…“
„A nepochybujete, že Šestka bude prohlášena za jediné dědice zemřelého?…“
„To se rozumí!… Proč, prosím vás, by nás byl William J. Hypperbone pozval ke svému pohřbu, když by nám nechtěl zanechat své jmění?…“
„Kdo to ví?…“
„To by tak scházelo, aby nás vyrušoval bez náhrady! Představte si… jedenáct hodin v průvodu!…“
„Ale lze předpokládat, že závěť bude obsahovat pořízení více či méně podivínská?…“
„To je pravděpodobné. Trvám na tom, že závěť podivína bude obsahovat nějaké podivínství… Nuže, když to, co bude žádáno, bude možné, udělá se to, a když to možné nebude, pak… uvidíme. V každém případě můžete, přátelé, spoléhat na Harrise T. Kymbala, že neustoupí ani o cípek své punčochy!“ Neustoupil by již kvůli cti novinářstva, tím si byli jisti všichni, kdo ho znali, a také ti, kteří ho neznali, jestliže takoví existovali v chicagském obyvatelstvu. Ať byly podmínky nebožtíkem stanovené jakékoliv, na tom nezáleželo; hlavní kronikář Tribune je přijal již napřed a splní je až do konce!… Jde-li o to, aby odjel na Měsíc, pojede tam, a aby mu nescházel dech z nedostatku vzduchu, nezastaví se na cestě.
Jaký to byl rozdíl mezi tímto tak rozhodným Američanem a jeho dalším spoludědicem Hermannem Titburym, který bydlel v obchodní čtvrti, jíž probíhá od jihu k severu dlouhá silnice v Robey Street.
Když vyslanci Staats-Zeitung zazvonili u dveří č. 77, nebyli puštěni přes práh obydlí.
„Je pan Hermann Titbury doma?“ zeptali se v pootevřených dveřích.
„Ano,“ odvětil jakýsi druh obra, neučesaného, špatně oblečeného ženského dragouna.
„Může nás přijmout?“
„Dám vám odpověď, až se zeptám paní Titburyové.“ Neboť existovala paní Kate Titburyová, která měla padesát let a byla o dvě léta starší než její manžel. A odpověď, kterou dala tato matrona a kterou věrně vyřídila služka, zněla takto:
„Pan Titbury vás nechce přijmout a diví se, že se osmělujete ho vyrušovat!“ Šlo přece jen o to, aby měli přístup do jeho pracovny, a ne do jeho jídelny; chtěli na něm zprávy o jeho osobě, a ne místo za jeho stolem. Nicméně dům zůstal uzavřen a zpravodajové Staats-Zeitung museli odejít s nepořízenou.
Hermann Titbury a Kate Titburyová byli nejlakomější pár, jaký se kdy spojil ke společné cestě tímto slzavým údolím. Ostatně sami nikdy neprolili nejmenší krůpěj slzy soucitu pro osud nešťastných. Byla to dvě srdce bijící v souzvuku, ale vyprahlá, tvrdá a necitelná. Byli velmi šťastni, že nebesa jejich spojení nepožehnala dětmi a že jejich rod zhasne s nimi. Byli bohatí, ale jejich jmění nepocházelo z obchodu ani z průmyslu. Nikoliv, jelikož oba - neboť panička pracovala přitom stejně jako manžel- se věnovali nekalým záležitostem drobných bankéřů, půjčovali na zástavy, kupovali

pohledávky za babku, lichvařili, olupovali lidi, ale stále v mezích zákona - toho zákona, který by byl krásnou věcí pro darebáky… kdyby nebylo Boha!
Vracíme-li se po stupních jejich předků, potkáváme již na prvních stupních vzestupné řady jejich příbuzné německého původu, čímž se odůvodňuje křestní jméno Hermann, které nesl tento poslední člen německého rodu.
Byl to člověk zavalitý a malé postavy, měl ryšavý plnovous a jeho žena ryšavé vlasy. Oba měli železné zdraví, takže nemuseli nikdy vydat ani půl dolaru na léky nebo za návštěvu lékařů. Ač měli žaludek způsobilý, aby vše strávil - takový, jaký by jen poctiví lidé měli mít - byli živi téměř z ničeho, a jejich služka se tomuto jejich životu přizpůsobila.
Od té doby, co se pan Titbury vzdal obchodu, neměl již styk s vnějším světem a nechal se úplně ovládat paní Titburyovou, domácím tyranem, jakého by pohledal. Spala se svými klíči, jak se lidově říká.
Pár obýval dům s okny úzkými, jako byly jejich myšlenky, zamřížovanými, jako bylo jejich srdce, které se podobalo železné pokladně s tajnými úkryty. Ostatně jejich dveře se neotvíraly ani cizinci, ani členům rodiny, poněvadž žádné neměli, ani přátelům, protože ty také nikdy neměli. A tentokrát zůstaly tvrdošíjně zavřeny před rozmrzelými tvářemi těch, kteří pátrali po zprávách o nich.
Ovšem nebylo nic snadnějšího i bez vyptávání se manželů Titburyových, aby se posoudil stav jejich duše ode dne, kdy zaujali místo v Šestce, a jak veliký byl dojem, když Hermann Titbury četl své jméno v čísle Tribune ze dne 1. dubna! Ale neexistují snad jiní lidé téhož jména v Chicagu?… pomyslel si. Tedy neexistovali aspoň v č. 77 v Robey Street. Že by se vydával v nebezpečí stát se hříčkou mystifikace, tomu nevěřil. Hermann Titbury již viděl, jak mu náleží šestina ohromného jmění, a toho jedině litoval a to ho nejvíce hnětlo, že nebyl vylosován jako jediný. Také pocítil pro ostatních pět spoludědiců víc než závist, nenáviděl je - a v tom byl zajedno s komodorem Urricanem. Ale lépe bude, když ponecháme čtenáři, aby si sám představil, co paní Titburyová a on soudili o těch vetřelcích.
Osud tedy spáchal jeden ze svých nejhrubších omylů, jak má ve zvyku, když povolal tak málo zajímavé, tak málo sympatické osoby, aby přijaly část pozůstalosti po Williamu J. Hypperbonovi, pokud to ovšem bylo v úmyslech tohoto podivína.
Ostatně druhý den po pohřbu o páté hodině ranní, pán a paní Titburyovi opustili své obydlí a odebrali se na oakswoodský hřbitov. Tam zburcovali strážce a hlasem plným netrpělivosti se ho zeptali:
„Nic nového… tuto noc?…“
„Vůbec nic,“ odvětil strážce hřbitova.
„Tak… tedy je mrtev?…“
„Buďte klidní, on je tak mrtev, jak člověk mrtev může být!“ ujišťoval je dobrý muž, který marně očekával nějakou odměnu za svou uspokojivou odpověď.
Ano, mohli být klidni. Nebožtík se neprobudil z věčného spánku, a nic nerušilo odpočinek mrtvých v oakswoodských polích.
Pan a paní Titburyovi se vrátili; ale ještě jednou odpoledne a večer a pak následujícího dne ráno podnikli znovu dlouhou cestu, aby se sami přesvědčili, že William J. Hypperbone se nevrátil na tento podměsíční svět.
A tedy již dost o tomto páru, který byl ustanoven, aby hrál jistou úlohu v této zvláštní historii, a který nedostal ani od jediného ze svých sousedů blahopřání k šťastné události.
Když dva zpravodajové Freie Presse přišli do Calumet Street, nedaleko jezera téhož jména, jež se nalézá v jižní části města uprostřed lidnaté a průmyslové čtvrti, zeptali se policejních strážníků, kde se nalézá dům Toma Crabba.
Dům Toma Crabba, či abychom řekli pravdu, jeho impresária a trenéra, měl číslo 7. Neboť to byl John Milner, jenž byl přítomen těm památným bojům, z nichž gentlemani vycházejí nejčastěji s modřinami pod očima, s čelistí vymknutou, s žebry přeraženými, s ústy na jedné nebo obou stranách zbavených několika zubů na počest přebornictví v národním zápasu v boxu.
Tom Crabbe byl tedy boxer z řemesla, byl právě šampiónem Nového světa od té doby, co zvítězil nad proslulým Fitzsimonsem, jenž r. 1897 porazil neméně slavného Corbetta.
Zpravodajové se dostali bez obtíží do domu Johna Milnera a byli v přízemí přijati řečeným impresáriem, člověkem prostřední postavy, který byl až k nevíře hubený, samá kost a kůže, ale také samý sval. Měl pronikavý pohled, ostré zuby, bezvousou tvář a byl čilý jako kamzík a hbitý jako opice.
„Tom Crabbe?…“ zeptali se ho.
„Právě dokončuje svou první snídani,“ odvětil poněkud kyselým hlasem.
„Mohli bychom ho vidět?…“
„Z jakého důvodu?…“
„Z důvodu závěti Williama J. Hypperbona, a abychom o něm promluvili v našem časopise.“
„Jde-li o to, abyste s Tomem Crabbem promluvili,“ odvětil John Miller.
„Tom Crabbe je vždy viditelný.“ Zpravodajové vešli do jídelny a tam našli hledanou osobnost. Hltal právě šestý kus uzené kýty, šestý krajíc chleba s máslem, šestou sklenici piva, a očekával ho ještě čaj ve velkém samovaru a šest skleniček whisky, kterými pravidelně končila jeho první hostina, kterou odbývalo půl osmé a po níž mělo během dne následovat ještě pět dalších.
Z toho bylo vidět, že číslice šest hrála důležitou úlohu v životě slavného boxera, a snad to bylo jejím tajemným působením, že se dostal do skupiny dědiců Williama J. Hypperbona.
Tom Crabbe byl obr, jenž měl deset palců přes šest anglických stop výšky a tři stopy šířky v ramenou, hlavu měl objemnou, vlasy tvrdé a černé, skoro dohola na lebce ostříhané, velké oči jako u hovězího dobytka pod hustým obočím, čelo nízké a dozadu ustupující, odstávající uši, čelisti tvořící široká ústa, silný knír na hořejším rtu, všechny zuby, neboť strašné údery pěstí ho nezbavily ani jediného, trup jako bečku piva, ramena jako páky u stroje, nohy jako sloupy, způsobilé, aby nesly tuto mocnou stavbu lidského těla.

Lidského, bylo to slovo oprávněné? Ne, spíš zvířecího, neboť jen zvířeckost sídlila v tomto obrovském těle. Jeho ústrojí pracovalo jako stroj, když se spustí - byl to stroj, který měl za strojníka Johna Milnera. Byl proslavený v obou částech Ameriky a neměl ani tušení o své slávě. Jedl, pil, boxoval, spal, a to byl jediný smysl jeho života. Ušlechtilejší potřeby neměl. Rozuměl tomu, jaké štěstí mu kyne tím, že se ocitl v Šestce?… Věděl, proč předcházejícího dne kráčel vážným krokem vedle pohřebního vozu za potlesku davů?… Nejasně, ale jeho průvodce tomu rozuměl za něho, a ze všech práv, kterých by se stal Tom Crabbe účastným v tomto šťastném případě, by dovedl John Milner těžit ve svůj prospěch.
Z toho vyplývalo, že John Milner sám odpovídal na otázky zpravodajů v záležitosti Toma Crabba. Zásobil je všemi podrobnostmi, které by mohly zajímat čtenáře Freie Presse: jeho tělesná váha - pět set třicet tři liber před jídlem a pět set čtyřicet po něm - jeho výška přesně šest stop deset palců, jak již bylo řečeno - jeho síla měřená na dynamometru - sedmdesát pět kilogramů, tedy rovna jedné koňské síle - jeho největší tlak vyvolaný sevřením čelistí - dvě stě třicet tři libry - jeho věk třicet let, šest měsíců a sedmnáct dní - jeho rodiče, otec byl tzv. packer čili porážeč na jatkách Armourovy firmy a matka byla zápasnicí v cirkuse Swansea.
A čeho třeba víc vědět k napsání stořádkového článku o Tomu Crabbovi?
„Ale on vůbec nemluví…“ připomněl jeden ze žurnalistů.
„Co nejméně,“ odvětil John Milner.
„Nač by si lámal jazyk…“
„Snad… ani nemyslí?…“
„A k čemu by mu bylo myšlení?…“
„K ničemu, pane Milnere.“
„Tom Crabbe je vlastně jen pěstí,“ dokládal cvičitel, „… pevnou pěstí, stejně hbitou k útoku jako k obraně!“ A když zpravodajové Freie Presse odcházeli, zaznělo:
„Je to zvíře…“ řekl jeden.
„A jaké zvíře!“ odpovídal druhý.
Vždyť nechtěli mluvit s Johnem Milnerem, nýbrž s Tomem Crabbem. - Kdybychom se ubírali k severozápadu města a minuli Humboldt Boulevard, vstoupili bychom do Dvacáté sedmé čtvrti. Zde byl ruch menší a obyvatelstvo méně zaneprázdněno prací. Návštěvník by si mohl myslet, že se octl na venkově, ač toto rčení nemá ve Spojených státech amerických význam. Za Wabansia Avenue se objevila dolní část Sheridan Street. Došli bychom až k číslu 19 a ocitli se tak před domem skromného zevnějšku o sedmnácti poschodích, v němž bydlelo asi sto nájemníků.
A zde, v devátém poschodí, bydlela Lissy Wagová ve dvou pokojíčcích, do kterých se vracela, teprve když skončila její denní práce v obchodě s módním zbožím Marshalla Fielda, kde byla druhou pokladní.
Lissy Wagová pocházela z úctyhodné, ale málo zámožné rodiny, z níž zbyla již jenom ona. Neboť byla dobře vychována a vzdělaná, jako většina mladých amerických dívek, musela po těžké ráně osudu, po smrti otce i matky, kteří jí byli předčasně odňati, hledat obživu v práci svých rukou. Pan Wag ztratil vše, co měl, v neblahé záležitosti námořní pojišťovny, a následující likvidace neměla už žádný vliv ve prospěch jeho dcery.
Lissy Wagová však měla srdnatou povahu, jistý úsudek, pronikavý, bystrý rozum; klidná a plně se ovládajíc měla dost mravní síly, aby neztratila odvahu. Několik přátel rodiny ji doporučilo majiteli velkoobchodu Marshallu Fieldovi, a po patnácti měsících tam již měla dost výnosné postavení.
Byla to půvabná mladá dívka, která právě dosáhla dvacátý první rok svého života, byla prostřední postavy, světlých vlasů a hlubokých modrých očí. Krásná barva její pleti svědčila o jejím dobrém zdraví, měla elegantní chůzi, vzezření trochu vážné, které někdy oživil úsměv, při němž se zaleskly její bělostné zuby. Byla roztomilá, vlídná, úslužná, zdvořilá a ochotná, mezi svými družkami měla jen přítelkyně.
Protože měla velmi skromné a prosté potřeby a neměla ctižádostivé snahy, neoddávala se snům, které tak mnohým lidem matou hlavy - Lissy Wagová byla zajisté z celé Šestky nejméně vzrušena, když se dozvěděla, že je losem určena, aby se zúčastnila pohřebního průvodu. V první chvíli to chtěla odmítnout. Tento způsob vystavování se na odiv jí byl proti mysli. Že její jméno a osoba byly vydány veřejné zvědavosti všanc, v ní vzbuzovalo hluboký odpor. Musela násilím přemoci své city a s tlukoucím srdcem a s ruměncem na tvářích zaujala místo vedle pohřebního vozu.
Musíme připomenout, že nejdůvěrnější z jejich přítelkyň měla mnoho práce, aby překonalajejí nechuť. Byla to čilá, veselá, stále se smějící Jovita Foleyová, dvaadvacetiletá dívka, ani hezká, ani ošklivá - a ona to věděla - ale měla tvář sršící čtveráctvím, byla velmi chytrá, měla dobrou povahu a lnula upřímnou náklonností k Lissy Wagové.
Obě mladé dívky bydlely v témže bytě, a po dnu stráveném v obchodě Marshalla Fielda, kde Jovita Foleyová byla první prodavačkou, vracely se spolu domů. Jen zřídka bylo vidět jednu bez druhé.
Ale jestliže Lissy Wagová za těchto okolností povolila neodolatelným domluvám své družky, nechtěla za žádnou cenu svolit, aby přijala zpravodaje Chicago Herald, který se představil téhož večera v čísle 19 v Sheridan Street. Marně Jovita Foleyová přemlouvala svou přítelkyni, aby byla méně nepřístupná; tato se nechtěla propůjčit k žádnému interview. Po novinářích přišli fotografové, kteří na ni chtěli namířit svůj všetečný objektiv… Po fotografech přišli zvědavci všeho druhu… Ne!… Raději zavřela dveře před všemi dotěrnými…
Nechť Jovita Foleyová namítala cokoliv, nic to nebylo platné a Chicago Herald tak nemohl posloužit svým čtenářům senzačním článkem.
„Budiž,“ řekla zklamaně Jovita Foleyová, když novináři odešli, „nechceš s nikým mluvit, ale stejně neunikneš veřejné pozornosti… Ale… kdybych to byla já!… Buď ujištěna, Lissy, že tě donutím, abys splnila všechny podmínky závěti!… Zkus si představit… má drahá… tvůj podíl na báječném dědictví…“
„Dědictví… nevěřím v ně, Jovito,“ odvětila Lissy Wagová, „a nebude-li to nic víc než vrtoch podivína, nebudu toho ani za mák litovat.“

„To neříkej, Lissy," zvolala Jovita Foleyová, vinouc ji k sobě, „že bys nelitovala… vždyť tu jde o celé ohromné jmění…"
„Copak nejsme šťastné?…"
„Připouštím, ale kdybych to byla já…" namítala ctižádostivá mladá osůbka.
„Nuže… kdybys to byla ty?…"
„Především bych se s tebou rozdělila, Lissy…"
„Jako to i já zajisté udělám," odvětila slečna Wagová, smějíc se slibům své nadšené přítelkyně.
„Bože! Kéž by už bylo 15. dubna," začala znovu Jovita Foleyová, „ten čas se mi bude zdát tak nekonečně dlouhý… Budu počítat hodiny… minuty…"
„Ale vteřin mne ušetři!" napomínala Lissy…
„Vskutku!… To by bylo příliš."
„Jak jen může člověk žertovat, když jde o tak vážnou záležitost… o miliony dolarů, které má obdržet…"
„Nebo spíše o milion mrzutostí a trampot, jako jich bylo během dnešního dne," odvětila Lissy Wagová.
„S tebou je nesnadné jednat, Lissy!"
„A vidíš, Jovito, já se jen táž i sama sebe s neklidem, jak to skončí…"
„Skončí to koncem," zvolala Jovita Foleyová, „jako všechny věci na tomto světě!"
Taková byla šestá ze spoludědiců (nepochybovalo se totiž, že budou povoláni k tomu, aby se rozdělili o ohromnou pozůstalost), které William J. Hypperbone pozval na svůj pohřeb.
Těmto privilegovaným nezbývalo nic jiného než trpělivě vyčkat patnáctého dne. Konečně ty dva dlouhé týdny minuly a nastal den 15. dubna.
Za jitra tohoto dne, podle podmínky ustanovené v závěti, za přítomnosti ctihodného George B. Higginbothama, provázeného notářem Tombrockem, Lissy Wagová, Max Réal, Tom Crabbe, Hermann Titbury, Harry T. Kymbale a Hodge Urrican přišli položit své navštívenky na hrob Williama J. Hypperbona. Poté byl náhrobní kámen spuštěn na rakev. Zemřelý výstředník neměl již přijmout žádnou návštěvu na oakswoodském hřbitově.

V. KAPITOLA
Závěť

Toho dne od rozednění byla Devatenáctá čtvrť zaplavena davem. Dychtivost obecenstva nebyla, jak se zdálo, menší než toho dne, kdy nekonečný průvod doprovázel Williama J. Hypperbona k jeho poslednímu odpočinku.
Třináct set chicagských vlaků vrhalo od minulého večera tisíce cestujících do města. Ukazovalo se, že bude překrásné počasí. Svěží ranní větřík očistil nebe od nočních par. Slunce se houpalo na vzdáleném obzoru nad Michiganským jezerem, pruhovaným několika vráskami na své hladině, jehož lehký příboj vln laškoval s břehem. Po Michigan Avenue a Congress Street přicházely hlučící zástupy, směřujíce k velké budově, nad jejímž jedním rohem se zvedala masivní čtyřhranná věž tři sta deset stop vysoko.
Seznam hotelů města byl dlouhý. Cestující nevěděl, do kterého by měl zajet. Nezáleželo na tom, kam ho taxík - míle za dvacet pět centů - doveze, neboť nehrozilo nebezpečí, že by nedostal místo. Všude mu mohli opatřit pokoj po evropském způsobu za cenu dvou a tří dolarů za den, po americkém způsobu za čtyři až pět dolarů.
Mezi předními hotely se honosil Palmer House v State a Monwe Street, Continental ve Wabash Avenue a Monroe Street, Commercial a Fremont House v Dearborn a Lake Street, Alhambra v Archer Avenue, Atlantic, Wellington, Saratoga a dvacet jiných. Ale důležitostí, zařízením, ruchem, pořádkem a tím, že poskytovalo každému možnost, aby bydlel po americku nebo po evropsku, vynikalo nade všemi Auditorium, obrovská budova, jejíchž deset poschodí se zvedalo na nároží Congress Street a Michigan Avenue, naproti Lake Park.
Ohromná budova mohla poskytovat útulek nejen tisícům cestujících - vlastnila rovněž divadlo tak rozsáhlé, že se do něho vešlo osm tisíc diváků.
Tedy tohoto dopoledne se naplnilo divadlo tak, jako ještě nikdy naplněno nebylo, a na vstupném bylo vybráno rovněž tolik jako nikdy předtím. Ano, notáři Tombrockovi, když provedl dražbu na jména Šestky, napadla šťastná myšlenka, aby všichni ti, kteří chtějí vyslechnout čtení závěti v divadle Auditoria, si svá místa zaplatili. Chudí z toho vy těžili deset tisíc dolarů, které se rozdělily mezi nemocnice Alencan Brothers a Memorial for Children Maurice Portera.
A jak by zvědavé obecenstvo nespěchalo a nervalo se i o nejmenší místo? Na jevišti bylo vidět starostu a obecní radu, trochu opodál členy Excentric Clubu, shromážděné kolem svého předsedy George B. Higginbothama; o něco vpředu Šestku, v jedné linii blíže rampy, kde každý její člen zachovával držení těla, které příslušelo jeho společenskému postavení.
Lissy Wagová, stydíc se, že je tímto způsobem vystavena lačným pohledům tisíců, seděla se skloněnou hlavou velice skromně na svém křesle.
Harris T. Kymbale se zářící tváří posílal pozdravy svým kolegům od novin všech politických odstínů, kteří se tlačili u zábradlí. Komodor Urrican koulel divoce očima, a jak se zdálo, byl připraven dát se do hádky s kýmkoliv, kdo by mu pohleděl do tváře.
Max Réal bezstarostně pohlížel na všechen ten svět hemžící se až nahoru ke klenbě a mučený zvědavostí, kterou on nikterak nesdílel, a nutno říci, že víc se díval na půvabnou mladou dívku sedící vedle něho, jejíž rozpaky v něm vzbuzovaly nejživější zájem.
Hermann Titbury za tepla vypočítal, kolik se vybralo vstupného ostatně byla to pouhá kapka vody vedle milionového dědictví.
Tom Crabbe nevěděl, proč je zde; neseděl na křesle, které by jeho obrovské tělo nepojalo, nýbrž na široké pohovce,

jejíž nohy se prohýbaly pod jeho tíhou.
Samozřejmě že v první řadě diváků seděl jeho trenér a impresário John Milner a paní Kate Titburyová, která svému manželovi dávala naprosto nesrozumitelná znamení, i vznětlivá Jovita Foleyová, bez jejíhož naléhání by Lissy Wagová nikdy nesouhlasila, aby se posadila před toto strašlivé obecenstvo.
V rozsáhlém hledišti, na galeriích, na nejzadnějších lavicích, na všech místech, kam se nějaké lidské tělo mohlo vtlačit, ve všech otvorech, kam nějaká hlava mohla vklouznout, bylo nahromaděno mnoho mužů, žen a dětí, náležejících k různým vrstvám obyvatelstva.
A venku podél Michigan Avenue a Congress Street, v oknech domů, na balkónech paláců, na chodnících, na vozové cestě, kde byla zastavena doprava, nahromadil se dav, jako když Mississippi v době povodní vystoupí ze břehů a vlny vtrhnou do ulic.
Soudilo se, že toho dne do Chicaga přibylo asi padesát tisíc cizích návštěvníků, kteří přijeli z různých míst státu Illinois a ze sousedních států, ale také z New Yorku, z Pensylvánie, z Ohia a z Maine. Hlučící vřava vzrůstala v této části města, naplňovala prostranství Lake Parku a ztrácela se na hladině Michiganu, ozářené sluncem.
Udeřilo poledne.
Strašlivé vydechnutí „ah!“ se ozvalo z Auditoria.
V tom okamžiku povstal notář Tombrock, a vydechnutí zavířilo davem stojícím venku, jako když se prudký vítr opře o husté listí. Nastalo hluboké ticho - takové vzrušující ticho, které bývá mezi bleskem a rachotem hromu. Prsa všech byla nesmírně sevřená.
Mr. Tombrock stál před stolem, který byl postaven ve středu jeviště, ruce měl zkřížené na prsou, vzezření vážné, a čekal, až dozní poslední úder na hodinách.
Na stole ležela obálka uzavřená pěti červenými pečetěmi s iniciálami nebožtíka. Obsahovala závěť Williama J. Hypperbona, a nepochybně také, soudě podle její tloušťky, i jiné papíry poslední vůle.
Několik řádků napsaných na obálce naznačovalo, že řečená obálka nesmí být otevřena dřív než za patnáct dní po smrti. Mimoto stanovovaly, že otevření závěti se má stát v sále divadla Auditorium přesně v poledne.
Notář Tombrock, rukou trochu se chvějící, zlomil pečeti a vyňal z obálky nejprve pergamen, na němž se objevilo jemu dobře známé zůstavitelovo písmo, pak tuhý list složený čtvermo, a konečně malou schránku na palec dlouhou a širokou a půl palce vysokou.
A pak, rozhlédnuv se očima vyzbrojenýma aluminiovými brýlemi po prvních řádcích pergamenu, začal notář Tombrock číst hlasem, který byl slyšen i v nejzazších koutech sálu, takto:
„Toto je má závěť, psaná úplně mou rukou a dokončená dne 3. července 1895.
Jsa zdráv tělem i duchem a maje úplně v moci síly duševní, sepsal jsem tuto listinu, ve které je stanovena moje poslední vůle. Notář Tombrock, k němuž se připojí můj společník a přítel George B. Higginbotham, prezident Excentric Clubu, bude dbát o splnění této mé vůle v plném jejím znění, jako se to zajisté stalo v záležitosti mého pohřbu.“ Konečně tedy obecenstvo a osoby, jichž se to nejvíce týkalo, věděly, na čem jsou! Šlo tedy skutečně o řešení všech otázek, které se pronášely po patnáct dní, všech domněnek a předpokladů, které kolovaly po ty dva týdny horečnatého očekávání.
Notář Tombrock dále pokračoval:
„Nepochybně až dosud žádný člen Excentric Clubu se nevyznamenal pozoruhodnější výstředností. Ten, kdo tyto řádky píše, sám se také nevymanil jako jeho druhové ze všedního života. Ale to, čeho se mu nedostávalo za jeho života, bude jeho poslední vůlí splněno po jeho smrti.“ Hluk uspokojení proběhl řadami posluchačstva.
Notář Tombrock musel čekat, až nastane klid, a pak pokračoval ve svém čtení, na půl minuty přerušeném.
Četl toto:

„Moji drazí přátelé nezapomněli, že měl-li jsem kdy nějakou náruživost, byla to jen náruživost pro ušlechtilou hru Husa, tak známou v Evropě a zejména ve Francii, kde se má za to, že to je obnovená hra Řeků, ač Helada nikdy neviděla, že by ji byl Platon, Themistokles, Aristides, Leonidas nebo Sokrates hráli. Tuto hru jsem zavedl do našeho klubu. Zjednala mi nejživější rozjaření střídáním svých podrobností, nepředvídaností svých obratů, rozmarem svých kombinací, kde čistá a jediná náhoda řídí ty, kteří na bitevním poli zápasí o vítězství.“ Z jakého důvodu se dostala ušlechtilá hra Husa tak nečekaným způsobem do závěti Williama J. Hypperbona?… Tato otázka byla jistě oprávněná.

Notář pokračoval:

„Tato hra - nikdo ji nyní v Chicagu nezná - skládá se z řady polí položených vedle sebe a číslovaných od jedné do šedesáti tří. Na čtrnácti z těchto polí je vyobrazena husa, toto zvíře tak nespravedlivě obviňované z hlouposti, které mělo již tehdy dojít opět cti a být rehabilitováno, když zachránilo římský Kapitol před útoky Brenna a jeho Galů.“

Někteří přítomní, kteří měli určité pochybnosti, se zeptali sami sebe, zda si nebožtík William J. Hypperbone netropí žerty z obecenstva svým pozdním chvalozpěvem na husí rod.
Závěť dále zněla:

„Odpočítá-li se výše uvedených čtrnáct polí, zbývá jich čtyřicet devět, z nichž jedině šest nutí hráče platit pokuty, a to jednu pokutu na šestém, kde se nalézá most, aby se odebral na dvanácté - dvojnásobnou pokutu na devatenáctém, kde musí čekat v hospodě, až jeho spoluhráči udělají dva tahy - trojnásobnou pokutu na třicátém prvním, kde se nalézá studna, na jejímž dně hráč zůstane, než jiný zaujme jeho místo - dvojnásobnou pokutu na čtyřicátém druhém, na kterém je labyrint, který je nucen brzo opustit, aby se vrátil na třicáté, kde se rozvíjí kytice - trojnásobnou pokutu na

padesátém druhém, kde zůstane ve vězení, dokud nebude někým nahrazen - a konečně trojnásobnou pokutu na padesátém osmém poli, kde se šklebí lebka mrtvoly a kde je hráč nucen partii začít znovu.“ Když se notář Tombrock odmlčel, aby si po tak dlouhé větě oddechl, a v sále se ozvalo z několika stran reptání, rychle potlačené většinou posluchačstva, které bylo patrně v příznivé náladě pro zemřelého. Ale přece jen se davy v Auditoriu nenakupily proto, aby vyslechly přednášku o ušlechtilé hře Husa.

Notář pokračoval dále:

„V této obálce se najde mapa a pouzdro. Mapa obsahuje ušlechtilou hru Husa podle úplně nového sestavení polí, které jsem vymyslel a které má být uvedeno ve všeobecnou známost. Pouzdro obsahuje dvě kostky zcela podobné těm, kterých jsem užíval v Excentric Clubu.
Mapa z jedné a kostky z druhé strany jsou určeny k partii, která bude hrána za těchto podmínek.“

„K jaké partii?“ ozval se znovu repot…
„Cožpak tu jde o partii ušlechtilé hry Husa?… Není pochyb, že tu jde o mystifikaci! To je humbuk, jak se říká v Americe!“ Mocným zvoláním „ticho“ byli nespokojenci zakřiknuti, a notář Tombrock pokračoval ve svém čtení:

„Zde uvidíte, co jsem si vymyslel učinit na počest své země, kterou miluji s horoucností vlastence a jejíž různé státy jsem navštěvoval tou měrou, jakou rostl jejich počet, jakož i počet nových hvězd na vlajce americké Unie!“

Trojnásobná salva výkřiku „hurá!“ otřásla vzduchem, načež následoval hluboký klid, neboť zvědavost dosáhla nejvyššího stupně.
„V současné době, aniž bychom počítali Aljašku, která se ještě nalézá mimo naše území, ale která s námi bude brzo sloučena, jakmile panství nad Kanadou nám bude vráceno, čítá americká Unie padesát států, jež zaujímají osm milionů kilometrů povrchu.
Nuže, rozdělíme-li těchto padesát států na pole, jeden za druhým, a opakujeme-li čtrnáctkrát jeden z nich, obdržíme mapu složenou ze šedesáti tří polí, totožnou s ušlechtilou hrou Husa, která se tím stává ušlechtilou hrou Spojených států amerických.“ Přítomní, kteří byli seznámeni s hrou, o kterou šlo, porozuměli snadno myšlence Williama J. Hypperbona. Byla to šťastná okolnost, která připouštěla, aby rozdělil na šedesáti třech polích státy Unie.
Posluchačstvo se dalo do hlučného potlesku, a davy na ulici brzo nadšeně vítaly důmyslný nápad autora.

Notář Tombrock četl dále:

„Zbývá stanovit, který z padesáti států má být uveden čtrnáctkrát na mapě. Ale mohu zvolit jiný než ten, jehož překrásné břehy se koupají ve vodách Michiganu, než ten, který je hrdý na takové město, jako je naše, jež před více než půlstoletím uzmulo městu Cincinnati název ‚Královny Západu', než Illinois, krajinu štědře přírodou obdařenou, kterou vroubí Michigan na severu, Ohio na jihu, Mississippi na západě a Wabash na východě, stát stejně kontinentální jako ostrovní, který je dnes první v naší velké americké Unii?…“

Nové zahřmění „hurá“ a „hip“ otřáslo stěnami sálu, a ozvěna výkřiků naplnila celou čtvrť, protože davy je bouřlivě opakovaly. Tentokrát notář musel čekat několik minut, než nastal opět klid a než mohl pokračovat ve čtení:

„Nyní jde,“ četl, „o ustanovení hráčů, kteří budou povoláni hrát na obrovském prostranství Spojených států amerických, řídíce se podle mapy uzavřené v této obálce, která má být vytištěna v milionech výtiscích, aby každý občan mohl sledovat obraty a tahy u partie, jež bude hrána. Tito spoluhráči, jejichž počet je šest, byli vybráni losem mezi obyvatelstvem našeho města a nalézají se zajisté v této chvíli na jevišti Auditoria. Oni se musejí osobně dostavit do každého státu označeného počtem oček vržením obdržených kostek, a to na místo, které jim oznámí vykonavatel závěti podle mé níže připojené poznámky.“

Takový byl tedy úkol daný Šestce. Rozmar kostek je měl vodit po povrchu Spojených států amerických… Byli tedy figurkami na šachovnici této neuvěřitelné partie…
Jestliže Tom Crabbe nechápal nic z myšlenky Williama J. Hypperbona, bylo tomu jinak u komodora Urricana, Harrise T. Kymbala, Hermanna Titburyho, Maxe Réala a Lissy Wagové. Pohlíželi na sebe a obecenstvo pohlíželo na ně jako na bytosti neobyčejné, postavené mimo lidstvo.
Ale zbývalo ještě poznat úplně všechny podmínky, které nebožtík zosnoval.
„Patnáct dní po čtení mé závěti,“ řekl, „každý druhý den v tomto sále Auditoria, v osm hodin ráno, notář Tombrock za přítomnosti členů Excentric Clubu zatřepe ve své ruce koflíkem s kostkami, učiní vrh, prohlásí číslici označenou kostkami a zašle ji telegraficky na místo, kde se každý spoluhráč musí nalézat, nechce-li, aby byl z partie vyloučen. Při snadnosti a rychlosti dopravy na území Spojených států amerických, které nikdo ze Šestky nesmí opustit, nechce-li být ze hry vyloučen, soudím, že čtrnáct dní musí postačit ke každému přemístění, ať by bylo sebevzdálenější.“ Bylo zcela patrné, že kdyby Max Réal, Hodge Urrican, Harris T. Kymbale, Hermann Titbury, Tom Crabbe a Lissy Wagová přijali úkol spoluhráčů v ušlechtilé hře, obnovené ne již podle Řeků, ale podle Francouzů, Williamem J. Hypperbonem, byli by povinni přesně dodržovat pravidla hry. Ale za jakých okolností měli provádět ztřeštěné cesty po Spojených státech amerických?…

„Cestovat musí Šestka na své útraty," pokračoval notář Tombrock za hlubokého ticha, „a ze své kapsy musí platit nezbytné pokuty při příchodu na to nebo ono pole, jinak řečeno do toho nebo onoho státu, a cena každé pokuty je stanovena na tisíc dolarů. Kdyby jediná nebyla zaplacena, hráč bude vyloučen ze hry." Tisíc dolarů, a kdyby je některý hráč musel několikrát platit, mohlo to dělat pěknou sumu. Nelze se tedy divit, že Hermann Titbury se ušklíbl a že v téže chvíli se týž úšklebek objevil i na zarudlé tváři jeho manželky. Není pochybnosti, že povinnost platit tyto pokuty po tisíci dolarech, protože jejich placení mělo být nezbytné, byla na závadu, ne-li všem, tedy aspoň několika spoluhráčům.
Ovšem našli by se půjčovatelé peněz, kteří by byli ochotní přispět na pomoc aspoň těm ze Šestky, kteří by zdánlivě měli největší naději na úspěch. Vždyť by se tu otevíralo nové pole spekulativní horlivosti občanů svobodné Ameriky!…
Závěť obsahovala ještě několik zajímavých ustanovení. Bylo to především prohlášení o finančním stavu Williama J. Hypperbona.
„Moje jmění, jednak movité, jednak nemovité, v průmyslových hodnotách, v akciích bank nebo železničních drah, jejichž sumy jsou uloženy v kanceláři notáře Tombrocka, může čítat na šedesát milionů dolarů." Toto prohlášení bylo přijato spokojeným mumláním. Všichni byli vděčni zemřelému, že zanechal tak značné dědictví, a jeho výše se zdála být slušná i v zemi Gouldů, Bennettů, Vanderbiltů, Astorů, Bradley-Martinů, Hatty-Greenů, Hutchinsonů, Carrollů, Priorů, Morganů, Sladů, Lennoxů, Rockefellerů, Sherbomů, Kingů a Gacletových, královen chovu dobytka a koní, a jiných miliardářů, králů cukru, obilí, mouky, nafty, drah, mědi, stříbra a zlata! V každém případě ten nebo ti ze Šestky, kterým to jmění mělo připadnout celé nebo jen zčásti, se jím měli spokojit, je to pravda?… Ale za jakých podmínek jim mělo být přisouzeno?…

Na tuto otázku odpověděla závěť těmito řádky:

„Při ušlechtilé hře Husa je známo, že vyhrávající je ten, který se dostane první na šedesáté třetí pole. Neboť tohoto pole se dosáhne, jen když počet ček posledně hozené kostky končí právě tam. Kdyby bylo ček více nebo méně, hráč bude nucen vrátit se zpět o tolik ček, o kolik jich obdržel víc. Tedy když by se zachoval podle těchto pravidel, bude dědicem celého mého jmění ten z hráčů, který první zaujme postavení na šedesátém třetím poli, čili, jinak řečeno, v šedesátém třetím státě, kterým je Illinois." Jediným výhercem pak bude… první, který se tam dostane!… Žádný z jeho druhů, po tolika únavách, tolika vzrušeních a tolika výdajích…
Ale přece ne! Druhému se má dostat náhrady a výlohy mu mají být jistým způsobem nahrazeny.
„Druhý," pravila závěť, „totiž ten, který ke konci partie bude nejblíž šedesátému třetímu poli, obdrží sumu utvořenou splácením pokut po tisíci dolarech, které náhody hry mohou přivést na pozoruhodnou číslici a jichž on zajisté dobře a užitečně užije."

Tato klauzule byla posluchačstvem přijata lhostejně. Co se také o ní dalo říci? Potom William J. Hypperbone dodal:

„Kdyby z toho nebo onoho důvodu jeden nebo více spoluhráčů se vzdalo hry před ukončením partie, bude v ní pokračováno tím nebo těmi, kteří setrvají ve hře. A v případě, že by ji opustili všichni, má pozůstalost připadne městu Chicagu, které se tak stane mým univerzálním dědicem, aby dědictví užilo k svému co nejlepšímu prospěchu."

Posléze závěť končila těmito řádky:

„Takové je moje poslední pořízení, nad jehož vyplněním bude bdít George B. Higginbotham, předseda Excentric Clubu, a můj notář, ctihodný pan Tombrock. Moje ustanovení musí být zachována se vší přísností, zrovna tak jako všechna pravidla ušlechtilé hry Spojených států amerických.
A nyní ať Bůh provází partii, rozhoduje o nadějích a podporuje nejdůstojnějšího z hráčů!"

Poslední „hurá" uvítalo toto závěrečné dovolávání se Prozřetelnosti ve prospěch jednoho z hráčů, a posluchačstvo se chystalo k odchodu, když notář Tombrock velitelským pokynem požádalo ticho a dodal:
„Je zde ještě dodatek k závěti." Dodatek?… Šlo v něm snad o zničení celého zůstavitelova díla a odhalení mystifikace, kterou pořád ještě někteří očekávali od výstředního nebožtíka?…
Notář četl toto:

„K šesti spoluhráčům stanovených losem se připojí sedmý, a to podle mé volby, který bude v partii účasten pod začátečními písmeny XYZ, bude hrát za stejných práv jako jeho soupeři a podrobí se stejným pravidlům. Co se týče jeho pravého jména, bude odhaleno, jen kdyby vyhrál partii, a tahy jeho se týkající mu budou posílány jedině pod těmito začátečními písmeny. Taková je má vůle v poslední hodině."

To se zdálo být podivné. Co skrývala tato klauzule dodatku? Ale nedalo se o ní více jednat než o jiných, a dav za velmi živých dojmů, jak napsali novináři, opustil Auditorium.

VI. KAPITOLA
Mapa hry dána do oběhu

Toho dne novinové večerníky a nazítří ranní listy byly vytrhovány za dvojnásobnou i trojnásobnou cenu z rukou kamelotů a z výkladních skříní. Jestliže osm tisíc diváků mohlo slyšet čtení závěti, statisíce Američanů v Chicagu a veškeré obyvatelstvo Spojených států amerických, posedlých zvědavostí, nemohlo mít to štěstí.
Ačkoliv články, interview a referáty byly schopny, aby ve velké míře uspokojily davy, všeobecné přání naléhalo velitelsky na to, aby byla uveřejněna jedna listina, která byla jako první k závěti připojena.
Byla to mapa ušlechtilé hry Spojených států amerických, sestavená Williamem J. Hypperbonem, která měla totožný rozvrh s ušlechtilou hrou Husa.
Jak na ní vlastně sestavil ctihodný člen Excentric Clubu padesát států americké Unie?… Které státy to byly, jež měly způsobit opoždění, chvilkové nebo delší zastávky, opětné započetí hry, ústupy nazpět spojené s placením pokut prostých, dvojnásobných a trojnásobných?…
A ať se nikdo nediví, že více ještě než veřejnost, přála si zvláště Šestka a její osobní přátelé dozvědět se o tom něco určitého.
Díky bedlivosti George B. Higginbothama a notáře Tombrocka byla mapa věrně reprodukována podle nebožtíkovy koncepce, byla nakreslena, vyryta, kolorována a vytištěna během dvaceti čtyř hodin, načež byla dána do prodeje v několika milionech výtisků po celé Americe - kus za dva centy. Byla tak všem občanům po ruce, aby si na ní mohli poznamenávat postupně každý vrh kostek, čili tah, a sledovat celý postup pamětihodné partie.
Zde uvádíme, v jakém pořádku vedle sebe položenými a číslovanými poli bylo na ní rozloženo padesát států, z nichž se skládala v té době americká Unie.

Pole:
1. Rhode Island
2. Maine
3. Tennessee
4. Utah
5. Illinois
6. New York
7. Massachusetts
8. Kansas
9. Illinois
10. Colorado
11. Texas
12. Nové Mexiko
13. Montana
14. Illinois
15. Mississippi
16. Connecticut
17. Iowa
18. Illinois
19. Louisiana
20. Delaware
21. New Hampshire
22. Jižní Karolína
23. Illinois
24. Michigan
25. Georgia
26. Wisconsin
27. Illinois
28. Wyoming
29. Oklahoma
30. Washington
31. Nevada
32. Illinois
33. Severní Dakota
34. New Jersey
35. Ohio
36. Illinois
37. Západní Virginie
38. Kentucky
39. Jižní Dakota
40. Maryland
41. Illinois
42. Nebraska
43. Idaho
44. Virginie

45. Illinois
46. District of Columbia
47. Pensylvánie
48. Vermont
49. Alabama
50. Illinois
51. Minnesota
52. Missouri
53. Florida
54. Illinois
55. Severní Karolína
56. Indiana
57. Arkansas
58. Kalifornie
59. Illinois
60. Arizona
61. Oregon
62. Indiánské teritórium
63. Illinois

Takové bylo pořadí určené každému státu na šedesáti třech polích - Illinois bylo na nich opakováno čtrnáctkrát. Především pak se sluší poznamenat, které státy byly zvoleny Williamem J. Hypperbonem, jež vyžadovaly jednak placení pokut, a jednak nutily nešťastné hráče k zastávkám nebo k návratům hodným politování.

Bylo jich celkem šest:
1. šesté pole, stát New York, bylo totožné s mostem v ušlechtilé hře Husa, které hráč, sotva tam dospěl, musel ihned opustit, aby se odebral na dvanácté pole, stát Nové Mexiko, a zaplatil jednoduchou pokutu;
2. devatenácté pole, stát Louisiana, bylo totožné s tím, které představovalo hospodu, ve které musel hráč zůstat po dva tahy, aniž směl hrát, a musel zaplatit dvojnásobnou pokutu;
3. třicáté první pole, stát Nevada, bylo totožné se studní, na jejímž dně musel hráč zůstat do té chvíle, než jej nahradí jiný, a musí zaplatit trojnásobnou pokutu;
4. čtyřicáté druhé pole, stát Nebraska, bylo totožné s tím, na němž byly nakresleny křivolakosti labyrintu, odkud po zaplacení dvojnásobné pokuty se hráč musí vrátit na třicáté pole, vyhrazené státu Washington;
5. padesáté druhé pole, stát Missouri, bylo totožné s polem, na němž se vězení zavírá za hráčem, který musí zaplatit trojnásobnou pokutu a z něhož nemůže vyjít do té chvíle, až když jiný v něm zaujme místo a zaplatí pokutu stejné hodnoty;
6. padesáté osmé pole, stát Kalifornie, bylo totožné s tím, které představovalo umrlčí lebku a na kterém nelítostné pravidlo nutilo hráče vzdát se, aby po zaplacení trojnásobné pokuty započal hru zase na prvním poli, určeném státu Rhode Island.

Co se týče státu Illinois, označeném čtrnáctkrát na mapě, pole jím obsazená, páté, deváté, čtrnácté, osmnácté, dvacáté třetí, dvacáté sedmé, třicáté druhé, třicáté šesté, čtyřicáté první, čtyřicáté páté, padesáté, padesáté čtvrté, padesáté deváté a šedesáté třetí, byla totožná s husími poli. Ale hráči se nemuseli na nich nikdy zastavovat, a podle pravidel se jim zdvojnásobovala obdržená oka, až se setkali zase s jiným polem než s těmi, která v ušlechtilé hře Husa byla vyhrazena sympatickému živočichu, jehož chtěl William J. Hypperbone přivést opět ke cti.
Kdyby hráč od prvního vrhu kostek vždy docílil devíti oček, postupoval by od husy k huse a dorazil by přímo na šedesáté třetí pole, tedy k cíli. Protože číslice devět může být docílena kostkami jen dvojím způsobem, totiž trojkou a šestkou na jedné, pětkou a čtverkou na druhé, hráč v prvním případě zaujme dvacáté šesté pole, stát Wisconsin, a v druhém případě padesáté třetí pole, stát Florida.
Pro hráče, kterému by přálo štěstí, byla by to, jak vidět, značná výhoda vůči jeho soupeřům. Ale tato výhoda je spíš zdánlivá než skutečná, protože se musí dorazit na poslední pole s úplně se shodujícím počtem oček a že by byl hráč nucen se vracet stejnou cestou, kdyby se minul cíle.
A ještě poslední poznámka! Potká-li se jeden ze spoluhráčů s druhým, musí mu postoupit své pole a vrátit se k tomu, které dříve zaujímal ten druhý, a mimoto zaplatí jednoduchou pokutu. Výjimku činilo pole, které první spoluhráč toho dne již opustil, než se tam druhý dostal. Tuto odchylku zůstavitel připustil vzhledem k nezbytným odkladům při postupném stěhování.
Zůstala zatím ještě nevyřešena jedna otázka, podružná sice, ale zajisté z nejzajímavějších, která se ani studiem mapy nedala rozhodnout.
Které místo v každém státě to bude, na které se mají hráči odebrat?…
Má to být hlavní město, jež je sídlem úřadů, nebo metropole, sídlo vysokého církevního hodnostáře, které obyčejně bývá významnější, nebo to má být místo ze všech ostatních nejpozoruhodnější v ohledu dějinném nebo zeměpisném?… Nebylo snad třeba se domýšlet, že zemřelý, užívaje svých vlastních cestovních zkušeností, zvolil především místa nejvýznamnější?… Poznámka připojená k závěti to naznačovala, ale toto určené místo se mělo teprve oznamovat v depeši, kterou by se hráči sděloval výsledek vrhu kostek, jeho se týkající.

Notář Tombrock měl tuto depeši poslat na místo, na kterém se ten který hráč právě nalézal.
Netřeba připomínat, že americké noviny uveřejňovaly tyto úvahy dokládajíce, že podle výslovné nebožtíkovy vůle musí být pravidla ušlechtilé hry Husa plněna se vší přesností.
Co se týče doby, za kterou se měli hráči odebrat na určená místa, byla více než dostatečná, ačkoliv se mělo hrát vždycky po dvou dnech.
Poněvadž bylo sedm hráčů, měl každý z nich pro sebe sedmkrát dva dny, což činí čtrnáct, a proto nebylo třeba tak dlouhé doby k cestě, i kdyby byl poslán z jednoho konce Spojených států amerických na druhý, například z Maine do Texasu nebo z Oregonu do Floridy. V této době síť železnic brázdila celý povrch území, a kdo dovedl obratně využít jízdní řády, mohl cestovat velmi rychle.
Taková byla pravidla, která nepřipouštěla žádné smlouvání. Jak se říká, muselo se do nich kousnout nebo je nechat. A kousli do nich…
Že by to všech šest učinilo s toutéž dychtivostí a lačností, nelze tvrdit. Z toho důvodu komodor Urrican se rovnal Tomu Crabbovi nebo vlastně Johnu Milnerovi a Hermannovi Titburymu. Co se týče Maxe Réala a Harrise J. Kymbala, pohlíželi na celou věc spíš ze stanoviska turistického, jeden aby po cestách maloval, druhý aby psal články. Pokud jde o Lissy Wagovou, oslovila ji Jovita Foleyová:
„Drahoušku, půjdu k panu Marshallu Fieldovi, aby ti dal dovolenou a mně také, neboť tě chci doprovodit až na šedesáté třetí pole…“ „Ale vždyť je to bláznovství,“ namítala mladá dívka.
„Naopak, je to moudré,“ mínila Jovita Foleyová; „a kdybys vyhrála těch šedesát milionů dolarů ctihodného pana Hypperbona… pak…“
„Já?“
„Ty, Lissy; dáš mi polovinu z toho za moje namáhání?…“
„Třeba všechno, chceš-li…“
„Přijímám…“ odvětila Jovita Foleyová s nejvážnější tváří.
Rozumí se samo sebou, že paní Titburyová měla provázet Hermanna Titburyho na všech jeho cestách, ač se tím cestovní náklad zdvojnásobil. Od té chvíle, co jim nebylo překáženo, aby cestovali spolu, vždy tak činili.
Mimoto si to paní Titburyová přála, jako si přála, aby se pan Titbury zúčastnil hry, neboť ten dobrý muž byl stejně bázlivý jako lakomý a děsil se útrat, které měly způsobit ty přejížďky. Ale pánovitá Kate rozhodla s veškerou rozhodností a Hermann Titbury byl nucen uposlechnout.
V případě Toma Crabba, kterého jeho cvičitel nikdy neopouštěl, se dalo věřit tomu, že ani tentokrát se od něho nevzdálí.
O komodoru Urricanovi, Maxi Réalovi a Harrisi T. Kymbalovi se nevědělo, budou-li cestovat sami nebo vezmou-li si s sebou sluhu…
Ještě se o tom nevyslovili. Žádná klauzule závěti jim to nezakazovala. Ostatně je mohl provázet kdo chtěl, a mohl na ně sázet podle libosti, jako se sází na koně při závodech.
Bylo by zbytečné dokládat, že pohrobní výstřednost Williama J. Hypperbona způsobila velikou senzaci v Novém a též ve Starém světě.
Nebylo pochybnosti při spekulativní horlivosti Američanů, že se ohromnými sumami zúčastní sázek při této vzrušující partii.
Co do osobních prostředků - byli Hermann Titbury a Hodges Urrican velmi bohatí, a také John Milner, který mnoho vydělal trénováním Toma Crabba, se nevydával v nebezpečí, že se octne v rozpacích na cestě, i kdyby musel platit pokuty. Harris T. Kymbale pak věděl, že Tribune - neboť jaká to byla reklama pro tyto noviny! bude ochotna poskytnout mu potřebný úvěr.
Max Réal se nikterak nezabýval finančními obtížemi, které se mohly, ale nemusely, vyskytnout. Chtělo nich uvažovat, až by ten případ nastal.
Pokud se týkalo Lissy Wagové, Jovita Foleyová jí řekla jen tolik:
„Neobávej se ničeho, má drahá, obětujeme své úspory na cestovní výdaje.“
„To bychom daleko nedošly, Jovito…“
„Velmi daleko, Lissy.“
„Pomysli na to… kdyby nás osud donutil platit pokuty…“
„Osud nás nutit nebude, leda k výhře!“ prohlásila Jovita Foleyová tak rozhodně, že slečna Wagová se chránila přít se s ní o tom.
Nicméně bylo víc než pravděpodobné, že ani Lissy Wagová, ani snad Max Réal se nestanou oblíbenci amerických spekulantů, poněvadž nezaplacení jediné pokuty by je již vylučovalo ze hry ve prospěch ostatních soupeřů.
Co mohlo v mysli mnohých mluvit ve prospěch Maxe Réala, byla ta okolnost, že byl losem ustanoven jako první odcházející. A to strašně rozčilovalo komodora Urricana. Nemohl snést vědomí, že má až číslo šest, po Maxi Réalovi, Tomovi Crabbovi, Hermannovi Titburym, Harrisi T. Kymbalovi a Lissy Wagové. A přece při řádném uvažování to nemělo žádný význam. Copak posledně odcházející nemohl předhonit své spoluhráče již při prvním vrhu kostek, např. kdyby byl pětkou a čtverkou oček poslán na padesáté třetí pole, do státu Florida? Neboť takové mohou být náhody v podivuhodných kombinacích té ušlechtilé hry, za které, připustíme-li legendu, vděčíme jemnému a poetickému důvtipu důmyslné Hellady.
Bylo patrné, že obecenstvo, od počátku velmi vzrušené, nechtělo nic vědět o obtížích a ještě méně o útrapách cest. Nebylo nemožné, že budou skončeny v několika týdnech, ale také bylo možné, že potrvají měsíce, ano, i léta. Nejlépe to věděli ti členové Excentric Clubu, kteří byli svědky nebo spoluhráči nekonečných partií, které každý den William J. Hypperbone zahajoval v salonech klubu. Při delším stěhování se z místa na místo za takových podmínek vznikaly

obavy, že někteří ze spoluhráčů se stanou neschopnými z důvodu nemoci a budou nuceni vzdát se všech svých nadějí ve prospěch statečnějších či bohem náhody lépe podporovaných.
Těmito možnostmi se však nikdo nezabýval. Obecenstvo dychtilo po tom, aby zápas již začal. Až bude všech šest na cestě, pak bude dost času mít účast na jejich rozčilení, provázet je obrazně i ve skutečnosti, jak to činí cyklisté-amatéři při závodech profesionálů, a sledovat je na různých procházkách po Americe.
Ale jestliže veřejnost nechtěla přemítat o překážkách všeho druhu, které mohly nastat, jedna úvaha, a to velmi přirozená, vznikla a vířila v mysli některých hráčů. Proč by nemohli uzavřít mezi sebou úmluvu, podle níž by vyhrávající rozdělil výhru mezi ty, ke kterým by byl osud méně příznivý? Nebo aspoň kdyby si například ponechal polovinu ohromného jmění, proč by nemohl přepustit druhou polovinu méně šťastným spoluhráčům?… Třicet milionů dolarů by zůstalo jemu a zbytek na rozdělení mezi ostatní. V takovém případě by pak byl každý zabezpečen, že děj se co děj obdrží pět milionů dolarů. Hlavám praktickým a nikoliv dobrodružným se zdálo, že by tato myšlenka zasluhovala, aby se o ní vážně jednalo.
Nebylo v tom zajisté nic, co by odporovalo testátorově vůli, protože hra by tím nebyla brána méně vážně za předepsaných podmínek, a výherce by pak mohl nakládat s výhrou podle své libosti. Všech šest hráčů bylo skutečně jedním z nich - patrně nejmoudřejším ze Šestky - pozváno ke schůzce, aby o tomto návrhu jednali.
Hermann Titbury mínil, aby se návrh přijal- protože by tím každému bylo zaručeno víc než pět milionů dolarů! Při své hrabivé povaze paní Titburyová nejprve váhala, ale konečně přece jen uznala, že ten návrh je dobrý. Po chvíli rozvažování, neboť byl dobrodružné povahy, Harris T. Kymbale se podrobil tomu mínění, a podobně učinila i Lissy Wagová na radu svého zaměstnavatele, přes odpor Jovity Foleyové, která chtěla buď všechno, nebo nic. Co se týče Johna Milnera, souhlasil rovněž na vrub Toma Crabba, a jestliže Max Réal dělal chvíli drahoty, dělo se to jen proto, poněvadž umělci vůbec mají kus ztřeštěnosti v mozku. Ostatně se to stalo jen proto, aby neodporoval Lissy Wagové, jejíž situace ho velice zajímala, že byl ochoten podepsat úmluvu se svými spoluhráči.
Aby tato úmluva byla právoplatná, museli ji všichni bez výjimky podepsat. Ale i když pět s ní souhlasilo, šestý byl tak tvrdošíjný, že se žádným důvodem nedal přesvědčit. Snadno se uhodne, že se to týkalo strašlivého Hodgea Urricana, který naprosto nechtělo něčem takovém slyšet. Byl stanoven losem jako hráč v této partii, a dohraje ji tedy do konce.
Vyjednávání se muselo přerušit, poněvadž komodor byl nenapravitelně tvrdošíjný, i přes pohrůžku strašlivé rány pěstí, kterou se mu chystal Tom Crabbe zasadit na příkaz Johna Milnera a která by mu přelámala několik žeber. A mimoto zapomnělo se ještě na jednu věc, totiž že podle dodatku k závěti nemá být hráčů pouze šest, nýbrž sedm. Byl tu tedy ještě neznámý, ten XYZ, zvolený Williamem J. Hypperbonem. Kdo to byl?… Bydlel snad v Chicagu?… Věděl notář Tombrock, kdo to je?… Dodatek k závěti rozhodl, že jméno tajemné osobnosti má být odhaleno teprve v tom případě, kdyby vyhrála!… A to vše vířilo v myslích a rozmnožilo zvědavost o nový živel. A poněvadž tento XYZ nemohl schválit navrženou úmluvu, nebylo možné se o ní právoplatně usnést, i kdyby s ní komodor souhlasil.
Nezbývalo tedy nic jiného než očekávat první vržení kostek, jeho výsledek měl být vyhlášen dne 30. dubna v sále divadla Auditorium.
Bylo právě 25. dubna, tedy pouze šest dní před osudným dnem.
Co se týče příprav, měli všichni dost času, jak komodor Urrican, který měl odjet šestý, tak i ostatní čtyři, Hermann Titbury, Harris T. Kymbale, Tom Crabbe a Lissy Wagová, kteří měli odjet před ním.
Ale nejméně, jak se zdálo, byl zaměstnán přípravami na cestu ten, který měl odjet jako první. Malíř Max Réal se tvářil, jako by vůbec, nebo jen velmi málo, o tom všem přemýšlel. Když se mu paní Réalová, která opustila Quebec a bydlela nyní v domě svého syna v South Halstedt Street, o tom zmínila, řekl:
„Mám dost času!“
„Ale ne… ne příliš, milý synu!“
„A pak, matko, nač se mám vrhat do toho nesmyslného dobrodružství?…“
„Jakže, Maxi, ty by ses chtěl vyhnout naději?…“
„Stát se velkým milionářem?“ usmál se pohrdavě Max.
„Zajisté,“ namítla ta dobrá paní, která snila o velkém štěstí svého syna.
„Musíš se připravit na cestu…“
„Zítra… drahá matko… pozítří… třeba až v den před odjezdem!…“
„Ale, milý synu, řekni mi aspoň, co chceš vzít s sebou…“
„Své štěstí, schránku na barvy, plátna k malbě, torbu na záda jako voják…“
„Nemyslíš, že bys mohl být poslán až někam zcela na kraj Ameriky?…“
„Nejen po celých Spojených státech amerických,“ odvětil mladý muž, „ale kolem celého světa podniknu cestu s jediným vakem!“ Nešlo z něj dostat jinou rozumnou odpověď, a tak se vrátil do svého ateliéru. Ale paní Réalová nechtěla, aby si její syn nechal ujít tak krásnou příležitost, jak nabýt bohatství.
Co se týkalo Lissy Wagové, měla dost času, poněvadž měla odjet teprve deset dní po Maxi Réalovi. Netrpělivá Jovita Foleyová si na to stěžovala:
„Je to hrozná nehoda, ubohá Lissy,“ opakovala, „že máš až páté číslo!“
„Upokoj se, milá přítelkyně,“ odvětila mladá dívka.
„To číslo je právě tak dobré jako ostatní, nebo právě tak špatné!“
„Nemluv tak, Lissy!… Neměj podobné myšlenky!… Mohlo by ti to přinést neštěstí!“
„Jovito, pohlédni na mne dobře! Myslíš to všechno doopravdy?…“
„Ano.“
„Jsem o tom přesvědčená, jsem si tím jistá, drahoušku, tak jistá, jako že mám ještě svých dvaatřicet zubů.“ A nato vybuchla Lissy Wagová takovým smíchem, že Jovita Foleyová by ji nejraději pleskla.

O duševním rozpoložení komodora Urricana bylo by zbytečné mluvit. Již ani nežil. Byl odhodlán, až na něho dojde řada, opustit Chicago deset minut po vržení kostek. Nezastaví se ani den, ani hodinu, i kdyby byl poslán třeba na nejkrajnější výběžek Floridského poloostrova!
Co se týkalo manželů Titburyových, nepřemítali o ničem jiném než o pokutách, které by případně museli platit, kdyby měli nehodu, a zvláště mluvili o pobytu v žaláři v Missouri nebo ve studni v Nevadě. Ale kdo ví, nebudou-li mít štěstí, že se vyhnou těm neblahým místům!…
A na konec ještě slovíčko o Tomu Crabbovi.
Boxer jedl jako dřív šestkrát denně, o budoucnost se nestaral a doufal, že jeho tak pěkné obyčeje se na cestách nikterak nezmění. I kdyby byl sebevětší jedlík, přece vždy mohl najít hospodu dostatečně zásobenou i v nejzapadlejších osadách. John Milner s ním měl cestovat a také bdít nad tím, aby mu nic nescházelo. Mělo to být nepochybně drahé cestování, ale jaká to bude reklama pro šampióna boxu v Novém světě! A proč by se neměla na cestě naskytnout příležitost k uspořádání nějakého zápasu, při němž by mohl slavný rozbíječ čelistí sklízet slávu i zisk!
Konečně je také nutné zaznamenat, že sázkové agentury v Chicagu a v jistém počtu jiných měst Spojených států amerických již zřídily zvláštní záznamy pro každého hráče. To se rozumí, že ještě nemohly pilně pracovat, dokud nebyla hra zahájena. A jestliže netrpělivost veřejnosti byla veliká mezi 1. a 15. dubnem, kteréhož dne byla závěť přečtena - nebyla ta netrpělivost o nic menší mezi 15. a 30. dubnem, kterého dne poprvé měly být kostky vrženy na mapě nakreslené Williamem J. Hypperbonem. Všichni, kdo se zabývali sázkami při závodech, očekávali chvíli, kdy začne hra mezi „šestkou“, nyní vlastně „sedmičkou“. Jaký bude základ pro záznamy? U závodních koní se soudí podle řady cen získaných dříve, podle původu plemene, podle cvičitelů, ale tohle všechno zde nebylo. Mohly být vzaty v úvahu jenom osobní vlastnosti spoluhráčů, podmínky čistě mravní.
Sluší se poznamenat, že Max Réal se v každém ohledu choval tak, že ztrácel všechnu přízeň sázkařů. Kdo by si to byl pomyslel, že téměř před rozhodnutím kostkami o tom, kam se má odebrat, opustí Chicago! Po čtyřicet osm hodin, maje svůj malířský podstavec na rameně, toulal se po venkově! Jeho matka, znepokojená na nejvyšší stupeň, nemohla říci, kdy se vrátí. Ah, kdyby se někde zdržel, kdyby nazítří při vyvolávání svého jména se nemohl přihlásit, jaké by to bylo zadostiučinění pro šestého spoluhráče, který by se tak stal pátým. A to byl Hodge Urrican, který již zajisté jásal při myšlence, že by postoupil v řadě a že by již neměl víc než pět soupeřů, nad kterými by musel zvítězit.
Krátce řečeno, nikdo nemohl říci, zda se Max Réal dne 30. dubna vrátí ze svého výletu a zda se dostaví do sálu Auditoria.
A když odbilo poledne, tu před rozvlněnými davy diváků notář Tombrock, za asistence George B. Higginbothama, obklopeného členy Excentric Clubu, potřásl pevnou rukou kalíškem a pak vrhl dvě kostky na stůl…
„Čtyři a čtyři,“ zvolal.
„Osm!“ odvětil jeden hlas z přítomných.
Toto číslo připadalo na pole, které testátor ustanovil jako stát Kansas.

VII. KAPITOLA
První odcházející

Druhého dne bylo na velkém chicagském nádraží neobyčejně živo. Co to zapříčinilo?… Patrně přítomnost cestujícího v turistickém oděvu, který nesl malířské náčiní na zádech a byl provázen mladým černochem, jenž nesl v ruce lehký cestovní tlumok a přes rameno měl zavěšený vak. Tento cestující se chystal nastoupit do vlaku, jenž opouštěl Chicago o osmé hodině deseti minutách ráno.
O železnice nebyla v severoamerické Unii nouze. Spojovaly její území ve všech směrech. Ve Spojených státech amerických cena všech železných drah převyšovala padesát pět miliard franků, a sedm set tisíc zřízenců bylo zaměstnáno v dopravě. Jen v samotném Chicagu bylo denně přepraveno tři sta tisíc cestujících, nepočítaje v to deset tisíc tun novin a dopisů, které tam vagony ročně dovážely. Z toho vyplývalo, že ať by rozmar kostek kamkoliv těch sedm spoluhráčů poslal, žádný z nich neměl být v nesnázích, aby se tam včas dostal. A ještě sluší připojit k těm četným železným drahám parníky, parní čluny, jezerní koráby, průplavy a řeky. A co se týče Chicaga, bylo snadné dostat se tam a neméně snadné z něho odjet.
Max Réal, vrátiv se večer před tím ze své vyjížďky, vmísil se mezi dav, který naplňoval Auditorium, když číslice čtyři a čtyři byla prohlášena notářem Tombrockem. Nikdo nevěděl, že se tam nalézá, nikdo nevědělo jeho návratu. Také při zavolání jeho jména nastalo napjaté ticho, které přerušil hromový hlas komodora Urricana, jenž zvolal ze svého místa:
„Není přítomen!…“
„Je přítomen!“ zněla odpověď.
A Max Réal, pozdravován potleskem, vystoupil na jeviště.
„Jste připraven k odjezdu?…“ zeptal se ho předseda Excentric Clubu, přiblíživ se k umělci.
„Jsem připraven odjet a zvítězit!“ odpověděl s úsměvem mladý malíř.
Komodor Hodge Urrican by ho chtěl v této chvíli jako kanibal z Oceánie zaživa spolknout.
Co se týkalo Harrise T. Kymbala, přistoupil k malíři a řekl k němu bez trpkosti:
„Šťastnou cestu, příteli!…“
„Také šťastnou cestu vám, až přijde den, kdy i vy budete svazovat svůj uzlík!“ odvětil Max Réal.
A oba si stiskli srdečně ruce.
Ani Hodge Urrican, ani Tom Crabbe, jeden proto, že byl rozvzteklen, a druhý proto, že byl jako obyčejně tupomyslný, nepovažovali za svou povinnost připojit se k novinářovu pozdravu.
Co se týkalo manželů Titburyových, měli jenom jediné přání, totiž aby všechny neúspěchy hry postihly prvního

odcházejícího, aby upadl do studny v Nevadě, aby byl zajištěn ve vězení v Missouri a aby tam musel zůstat do konce svého života!
Když kráčel kolem Lissy Wagové, Max Réal se jí uctivě poklonil a řekl:
„Slečno, dovolíte mi zajisté, abych vám přál mnoho zdaru…“
„Ale… dovolte, pane, vy mluvíte proti svému prospěchu,“ namítla mladá dívka poněkud překvapena.
„Na tom nezáleží, slečno, buďte ujištěna, že vám to přeji upřímně…“
„Děkuji vám, pane,“ odvětila Lissy Wagová.
A Jovita Foleyová pošeptala své přítelkyni do ucha tuto poznámku, zajisté velmi případnou:
„Je velmi zdvořilý ten Max Réal, ale ještě lépe by učinil, kdyby tě skutečně, jak ti přeje, nechal přijít první k cíli!“
Zatím bylo vše skončeno, sál Auditoria se pozvolna vyprazdňoval, a výsledek vržení kostek se brzo rozšířil po celém světě.
Hypperbonův zápas, jak jej veřejnost nazývala, započal.
Večer ukončil Max Réal své přípravy - málo složité - a druhého dne ráno objal svou matku a výslovně jí slíbil, že jí bude co nejčastěji psát. Nato opustil dům č. 3 997 v Halstedt Street a provázen věrným Tommym, došel na nádraží deset minut před odjezdem vlaku.
Protože síť železných drah se paprskovitě rozbíhala kolem vnitřního města, Max Réal nepotřeboval nic víc vědět, zbývala mu pouze volba mezi dvěma nebo třemi drahami, vedoucími do Kansasu. Tento stát nesousedí se státem Illinois, ale je od něho oddělen jenom státem Missouri. Cesta, kterou tedy osud uložil mladému malíři, čítala jen pět set padesát nebo šest set mil, a to podle směru cesty, kterému měl dát Max Réal přednost.
„Neznám Kansas,“ řekl malíř sám k sobě, „a to je příležitost, abych poznal americkou poušť, jak byl dříve nazýván!… A pak je mezi tamějšími farmáři mnoho francouzských Kanaďanů… Budu tam jako doma, neboť mi není zakázáno cestovat podle své vůle, abych se dostal na místo mně určené.“ Ne, to nebylo zakázáno. Takové bylo mínění notáře Tombrocka, když se ho vyptávali na tuto otázku. Poznámka sepsaná Williamem J. Hypperbonem ukládala Maxi Réalovi za povinnost, aby se odebral do Fort Riley v Kansasu, a stačilo, aby se tam nalézal patnáctý den po svém odjezdu a aby tam mohl přijmout telegrafickou číslici druhého vrhu kostek, který se ho týkal - totiž osmého vrhu ve hře. Celkem z padesáti států, sestavených na mapě ve známém pořádku, byly jen tři, kam se spoluhráč musel odebrat v kratší lhůtě na místo a kde měl naději být snad dříve nahrazen následujícím vrhem: to bylo v Louisianě na devatenáctém poli, představujícím hospodu, v Nevadě na třicátém poli, představujícím studni, a v Missouri na padesátém druhém poli, představujícím žalář.
Nebylo nic pohodlnějšího než cesta Maxe Réala. Dalo se ovšem předpokládat, že zuřivec jako komodor Urrican nebo lakomec Hermann Titbury nezneužijí ani své trpělivosti, ani své peněženky k potulkám na cestě. Poženou se zajisté na určené místo plnou parou a největší rychlostí, málo bažíce po tom, aby něco cestou viděli.
Směr cesty zvolený Maxem Réalem byl tento: Místo aby zamířil nejkratším směrem ke Kansas City, protínaje šikmo z východu k západu Illinois a Missouri, zvolil Grand Trunk, totiž obrovskou železnou dráhu, která v délce tří tisíc sedmi set osmdesáti šesti mil míří z New Yorku do San Franciska - od oceánu k oceánu, jak se říká v Americe. Po jízdě dlouhé asi pět set mil mohl dorazit do Omahy, na pomezí Nebrasky, a odtud na palubě parníku, který plul dolů po řece Missouri, se mohl dostat do metropole Kansasu. Potom jako turista a umělec zároveň mohl dorazit do Fort Riley ve stanovený den.
Když Max Réal vstoupil na nádraží, spatřil tam mnoho zvědavců.
Než by se rozhodli vsadit velké obnosy na partii, která začínala, chtěli sázkaři vidět na vlastní oči prvního, který se ubíral na cestu. Protože záznamy, opírající se o větší nebo menší pravděpodobnost, se nemohly ještě pořídit, přece se slušelo podívat se na mladého malíře ve chvíli jeho odchodu… A zda jeho chování budilo důvěru?… Zda se jeví správné?… Dalo se očekávat, že se stane velkým oblíbencem přes obavy, že placení pokut by ho mohlo zdržet na cestě?…
Nutno dodat, že Max Réal nebyl tak šťasten - z čehož si však nic nedělal - že by se byl zalíbil svým spoluobčanům, a to jedině proto, že si vzal s sebou své malířské náčiní. Jonathan (přezdívka dávaná Američanům) jako člověk praktický mínil, že tu nejde nikterak o to, aby Max Réal viděl krajiny nebo maloval obrazy, nýbrž že má cestovat jako hráč, a ne jako umělec.
Podle jeho mínění, partie sestavená Williamem J. Hypperbonem se povznesla na výši národní otázky, a v tom případě se slušelo, aby byla hrána opravdově a vážně. Kdyby žádný ze Sedmičky do ní nevložil všechnu svou horlivost, jaké by byl schopen, byl by to nedostatek šetrnosti a úcty k ohromné většině občanů svobodné Ameriky.
Také to bylo důvodem, že mezi zklamanými přítomnými nebyl ani jediný, který by se byl rozhodl vstoupit do vlaku, aby doprovodil Maxe Réala aspoň na první stanici. Vagony se naplnily pouze cestujícími, které záležitosti obchodu nebo promyslu vedly ven z města Chicaga.
Max Réal se tedy mohl pohodlně posadit na lavici a Tommy se uvelebil vedle něho; neboť již minuly doby, kdy běloši nestrpěli ve svých kupé sousedství barevných lidí.
Konečně se ozvalo zapísknutí, vlak se zatřásl, mocný parostroj zasupěl svými širokými ústy, která chrlila celé sloupy jisker, smíšené s párou.
A uprostřed davu, který zůstal na nástupišti, bylo vidět komodora Urricana, který vrhal za prvním odcházejícím hrozivé pohledy.
Co se týkalo počasí, začínala cesta špatně. Nesmí se zapomínat, že v Americe, na této zeměpisné šířce - ačkoliv je souběžná se severním Španělskem - nekončí zima v měsíci dubnu. Na rozsáhlých územích, která nepokrývá žádné pohoří, prodlužuje se až do této roční doby, a vzdušné proudy, přicházející z polárních krajin, se tam ve vší volnosti rozpoutávají. A když zima začíná ustupovat květnovým paprskům slunce, vichřice bouří prostorem. Nízko se valící

oblaka, z nichž se jen lije, kalí obzor a zužují jej. To je mrzutý stav pro malíře, který hledá světlé polohy a krajiny ozářené sluncem. Přes to všechno bylo výhodnější projíždět státy Unie za prvních dnů jarního období. Později se stává horko nesnesitelným. A konečně se dalo doufat, že nepříznivá povětrnost nepotrvá už dlouho, a některé známky svědčily již o blížící se změně.
A nyní pár slovo mladém černochovi, který byl již dvě léta ve službách Maxe Réala a jenž ho doprovázel na cestě, která, jak se zdálo, mohla být bohatá na různá překvapení. Jak už víme, byl to sedmnáctiletý mladík; narodil se tedy již jako svobodný občan, poněvadž osvobození otroků pocházelo z dob občanské války, která skončila r. 1865, tedy před třiceti lety, k velké cti Američanů a humanity.
Otec a matka Tommyho žili ovšem ještě v dobách otroctví a pocházeli ze státu Kansas, kde byl tak prudký boj mezi přívrženci zrušení otroctví a virginskými plantážníky. Rodiče Tommyho - jak se sluší připomenout - nebyli stiženi příliš krutým osudem, a jejich život byl mnohem snazší než mnohých jim podobných. Měli dobrého pána, člověka citlivého a spravedlivého, zdálo se jim, jako by byli z jeho rodiny. Když byl vyhlášen zákon o zrušení otroctví, nechtěli ho opustit, dokud by on sám nepomýšlel na to, odloučit se od nich.
Tommy se tedy narodil jako člověk volný a po smrti svých rodičů a jejich pána - bylo to snad vlivem atavismu, nebo následkem šťastného dětství? - octl se v krutých rozpacích, když se měl sám o sebe starat. Snad jeho mladý mozek nechápal výhody, které mu opatřil velký čin osvobození, když se měl spoléhat nyní na své vlastní síly, když chudák, jenž se nikdy nestaralo budoucnost a jemuž přítomnost byla vším, měl přemýšlet o zítřejším dnu. A zda nejsou četnější, než se nám zdá, ti ubozí barevní lidé, kteří litují jako děti, kterými jsou dosud, že se z otrockých sluhů stali sluhy svobodnými?…
Naštěstí byl Tommy doporučen Maxi Réalovi. Byl dost vtipný, povahy upřímné, dobře se choval a miloval ty, kteří mu dávali najevo trochu náklonnosti. A tak velice přilnul k mladému umělci, u něhož našel bezpečné místečko.
Jediného litoval - a netajil se tím - a to bylo, že mu nepatřil úplně - že mu nenáležel tělem, jako mu náležel duší - a často to opakoval.
„Ale proč?…“ ptával se ho Max Réal.
„Protože kdybyste mne koupil, náležel bych vám úplně…“
„A co bys tím získal, milý chlapče?…“
„Získal bych tím to, že byste mne nemohl propustit, jak se to dělá se sluhy, s nimiž někdo není spokojen…“
„Nuže, Tommy, kdo mluví o tom, že bych tě propustil? Ostatně, kdybys byl mým otrokem, mohl bych tě kdykoliv prodat…“
„Na tom nezáleží, pane, je to zcela rozdílné a bylo by to jistější…“
„V žádném případě, Tommy.“
„Ne… ne… a pak… já sám bych nemohl od vás volně odejít!“
„Nuže, upokoj se, vždyť jsem spokojen s tvou službou… jednoho dne tě koupím…“
„A od koho… když nikomu nepatřím?…“
„Od tebe… od tebe samého… až budu bohatý… i kdybys byl sebedražší!“ Tommy kýval souhlasně hlavou, jeho černé oči zářily z bílých očních důlků, jeho ústa odkrývala při úsměvu dvě řady bělostných zubů. Byl šťasten při pomyšlení, že se jednoho dne prodá svému pánovi, a miloval ho víc než dřív.
Není třeba podotýkat, jak byl šťasten, že ho bude moci doprovázet na cestě Spojenými státy americkými. Bylo by se ho to bolestně dotklo, kdyby jeho pán odjel sám, třebaže by to odloučení trvalo jen několik dní… A jak dlouho bude trvat partie zahájená za těchto podmínek, kdo to věděl? Kdo mohl říci, zda osud rozhodne v krátké době, nebo bude vítěz potřebovat měsíce, než dorazí do šedesátého třetího státu?
Ať však cesta měla být krátká nebo ne, jedno bylo jisté, že tohoto prvního dne mezi okny vagonu, orosenými parou a deštěm, byla velmi nudná a mrzutá. Malíř se musel spokojit vědomím, že jel krajinami, aniž je viděl. Vše se ztrácelo v šedých barvách, které jsou hrůzou pro malíře, vše, nebe, pole, letohrádky, městečka, domy i nádraží. Illinoiská krajina se ztrácela úplně v mlhách. Nebylo vidět nic než vysoké komíny napiersvillských hutí a střechy továren na hodiny v Auroře. Ani stopy nebylo po Oswegu, Yorkvillu, Sandwichi, Mendoze, Princetonu, Rock Islandu, jeho nádherném mostě, překlenujícím Mississippi, jejíž vody obklopují ostrov Roc, ani stopy po státních pozemcích, proměněných v arzenál, ve kterém stovky kanónů skrývaly své jícny mezi zelenajícím se stromovím a kvetoucími keři.
Max Réal byl velice zklamán. Z jízdy za deště a vichřice nezbude nic v malířově paměti… Lepší bylo celý ten den spát - což Tommy svědomitě činil.
K večeru déšť přestal. Oblaka vystoupila do vyšších pásem. Slunce zapadalo ve zlaté záři na obzoru. To byl požitek pro umělcovy oči.
Ale téměř okamžitě naplnil soumrak prostor tmou na hranicích, které dělí Iowu od Illinois. A tak cesta tímto územím, ačkoliv byla dost jasná noc, neposkytovala Maxi Réalovi žádné potěšení. Zavřel oči a neotevřel je až za ranního šera. A snad právem litoval, že minulého večera nevystoupil z vlaku v Rock Islandu.
„Ano, neučinil jsem dobře,“ řekl sám k sobě, když se probudil.
„Nemám čas nijak odměřený, a na dvaceti čtyřech hodinách mi nesejde!…
Den, který jsem určil pro Omahu, jsem mohl strávit v Rock Islandu… Odtud je jen kousek přes řeku do Davenportu, tohoto města ležícího na břehu veletoku Mississippi, a mohl jsem konečně vidět slavného Otce vod, jehož jsem snad povinen navštívit, když už mne sem osud zavál.“ Bylo však již příliš pozdě, aby se oddával těmto úvahám. Vlak právě uháněl plnou parou po rovinách Iowy. Max Réal nemohl spatřit Iowa City, ležící v údolí téhož jména, které už šestnáct let bylo hlavním městem řečeného státu; neviděl však ani Des Moines, skutečné hlavní město, starou tvrz, vystavěnou při soutoku řeky téhož jména a Racoonu, v té době město čítající padesát tisíc obyvatel, rozložené uprostřed sítě železných drah.

Konečně vyšlo slunce, když se vlak zastavil v Council Bluffu, skoro na hranicích státu a jen tři mile od Omahy, důležitého města ve státě Nebraska, jehož přirozené hranice tvoří Missouri.
Tam se kdysi zvedaly strmé břehy „rady“. Tam se shromažďovaly indiánské kmeny z Far Westu (Dalekého západu). Odtud vycházely výbojné nebo obchodní výpravy, které měly prozkoumat krajiny rozbrázděné velkým rozvětvením Rocky Mountains (Skalistých hor) a Nového Mexika.
Nuže, nemělo se říci, že Max Réal minul tuto první stanici Union Pacific, jako již minul tolik jiných od minulého dne!
„Vystupme,“ řekl.
„Dojeli jsme už?“ zeptal se Tommy, když otevřel oči.
„Člověk vždy někam dojede… když někam jede.“
A po této podivuhodným způsobem kladné odpovědi oba seskočili na nástupiště, Max Réal maje tlumok na zádech a Tommy vak v rukou.
Parník měl teprve o desáté hodině ranní odrazit od nábřeží v Omaze. Poněvadž bylo teprve šest, měl Max Réal dost času, aby navštívil Council Bluff na levém břehu Missouri. To bylo také rychle vykonáno po krátké zastávce při první snídani. Potom budoucí majitel otroka a budoucí otrok se ubírali uprostřed dvou tratí, které vedly přes dva mosty a umožňovaly tak dvojí spojení s metropolí Nebrasky.
Nebe se vyjasnilo. Slunce vysílalo své ranní paprsky trhlinou mezi mračny, která svěží vítr prohánět nad rovinou. Ó, jaká to byla rozkoš, že po dvaceti čtyřech hodinách věznění v železničním vagoně si mohli vykračovat tak volně!
Ovšem Max Réal nemohl pomýšlet na to, aby si načrtl nějakou krajinku. Před jeho očima se táhly dlouhé a neúrodné břehy, málo vábné pro umělcův štětec. Kráčel tedy přímo k řece Missouri, k tomuto velkému přítoku veletoku Mississippi, který se nazýval dříve Misé Souris, Peti Kanui, což v indiánské řeči Siouxů znamená „bahnitá řeka“, jejíž tok na tomto místě dosahoval již délky tří tisíc mil od jejího pramene.
Max Réal měl představu, kterou nepochybně neměl ani komodor Urrican, ani impresário Toma Crabba, ani sám Harris T. Kymbale, že se bude pokud možno vyhýbat veřejné zvědavosti. Proto nesdělil nikomu svůj cestovní plán, opouštěje Chicago. A město Omaha se přece zajímalo stejně jako jiné o tuto partii ušlechtilé hry Spojených států amerických. Kdyby vědělo, že první odcházející dorazil toho dne ráno do jeho ulic, bylo by ho uvítalo s poctami, příslušejícími osobnosti takového významu.
Omaha bylo velké město a se svým jižním předměstím čítalo na sto padesát tisíc obyvatel. Byl to boom - co francouzský zeměpisec Reclus nazýval oprávněně „obdobím reklamy, spekulace a zároveň zuřivé práce, která r. 1854 vydupala z pouště, tak jako mnoho jiných, toto město s celým jeho rozvojem průmyslu a vzdělanosti“. Zda by obyvatelé Omahy jako hráči od přírody mohli vzdorovat potřebě, aby dělali sázky pro toho nebo onoho hráče, které slepý osud rozpráší po území Spojených států amerických?… A zde byl jeden, který pohrdal tím, aby jim odhalil svou přítomnost!… Nebylo pochyb, že Max Réal nepodnikal vůbec nic, aby si získal přízeň svých spoluobčanů!…
A skutečně, omezil se jen na to, že pojedl v skromném hostinci, aniž by prozradil své jméno nebo účel své cesty. Ostatně bylo možné, že ho náhoda pošle ještě několikrát zpět do Nebrasky nebo do států, kterými probíhá na západ Grand Trunk. A právě v Omaze začínala tato dlouhá železná dráha, která se nazývala Union Pacific, mezi Omahou a Ogdenem, potom Southern Pacific mezi Ogdenem a San Franciskem. Co se týkalo tratí, které spojovaly Omahu s New Yorkem, cestující jich měli celou řadu na výběr.
Tedy nepoznán, toulal se Max Réal po hlavních čtvrtích tohoto města, majících podobu šachovnice jako sousední Council Bluff a tvořících padesát čtyři pole, vedle sebe položená a pravoúhlá, vytvářející tak přímočaré hranice.
Bylo deset hodin, když Max Réal následován Tommym přišel ze severu města k řece Missouri a sestoupil z nábřeží až k přístavišti parníků.
Dean Richmond byl připraven k odpluti. Jeho komíny supěly jako opilec, jeho parostroj očekával již jen rozkaz, aby pohnul celou lodí kupředu. Den postačil Dean Richmondovi k přeplutí sto padesáti mil a dorazit do Kansas City.
Max Réal a Tommy se uvelebili na vyšší galerii vzadu.
Ach, kdyby tak cestující věděli, že jeden ze spoluhráčů v pověstné partii pluje v ten den v jejich společnosti po missourských vodách až po město Kansas, jak nadšeně by ho vítali! Ale Max Réal zachovával i nadále nejpřísnější inkognito a Tommy se neopovážil vyzradit ho.
O desáté hodině a deseti minutách byly vytaženy kotvy, mohutné lopatky kol se počaly otáčet a parník vplul do proudu řeky, poseté plovoucím pemzovým kamením, vyrvaným u pramene řeky v Rocky Mountains.
Rovné, zelenající se břehy řeky Missouri na kansaské rovině neposkytovaly ten neobyčejný pohled, jaký měly výše proti proudu, v sevření žulových skal. Zde žlutá řeka nebyla přerušována prahy, jezy, hrázemi a stavidly, a nebyla vzdouvána vodopády, peřejemi a víry.
Vzedmuta naplaveninou svých četných přítoků, přicházejících až z dalekých končin Kanady, byla velmi rozšířena četnými proudy pobočných řek, z nichž hlavní byla Yellowstone River.
Dean Richmond se rychle pohyboval uprostřed velkého počtu parních člunů a plachetnic, které vesměs pluly dolů po řece, zatímco vzhůru proti vodě by to nebylo možné; částečně proto, že za zimy řeka zamrzala, a také proto, že v létě řečiště vysychalo.
Dorazili do města Platte City, podle něhož byl tento stát pojmenován, neboť se nazýval Nebraska. Dvacet pět mil odtud se parník zastavil v Nebraska City, a toto město bylo skutečně vlastním přístavem Lincolnu, hlavního města státu, ačkoliv se nalézalo dvacet hodin na západ od řeky.
Za odpoledne si mohl Max Réal udělat několik náčrtků výšiny u Atchinsonu a pozoruhodné krajiny u Fort Leavenworthu, kde se klenul nad Missouri jeden z největších mostů. Bylo to v těch místech, kde roku 1827 byla zřízena tvrz na obranu země proti indiánským kmenům.
Bylo již kolem půlnoci, když mladý malíř a s ním Tommy přistáli v Kansas City. Zbývalo jim ještě dvanáct dní, aby

dorazili do Fort Riley, do místa, vyznačeného v tomto státě ve zvláštní poznámce Williama J. Hypperbona.
Nejprve se Max Réal odebral do hotelu slušného zevnějšku, kde měl příjemnou noc po dvaceti čtyřech hodinách na dráze a po čtrnácti hodinách strávených na parníku.
Následující den byl věnován prohlídce města či spíš dvou měst, neboť existovaly skutečně dva Kansasy. Stály na stejném pravém břehu Missouri, který tvořil na tomto místě zúžený oblouk, ale byla oddělena řekou Kansas River; jedno z nich náleželo státu Kansas a druhé státu Missouri. Toto druhé bylo mnohem důležitější a mělo sto třicet tisíc obyvatel, kdežto první jich čítalo jen třicet osm tisíc. Ve skutečnosti by tvořila obě města jediné, kdyby se nalézala v jednom a témže státě.
Ostatně Max Réal nepomýšlel na to, zdržet se více než dvacet čtyři hodiny jak v Kansasu kansaském, tak i v Kansasu missourském. Obě města si byla podobná jako dvě šachovnice, a kdo viděl jedno, viděl také druhé. A tak již ráno dne 4. května se vydal na cestu směrem k Fort Riley, ale tentokrát cestoval jako umělec. Rozumí se, že ještě použil železnice; ale byl odhodlán vystoupit na stanicích, které se mu budou zamlouvat, a podniknout výlety k vyhledání krajin, z nichž by mohl něco vy těžit ke svému uměleckému prospěchu, kdyby při partii nebyl prvním v cíli.
To již nebyla bývalá americká poušť. Obrovská rovina se stupňovitě zvedala k západu až do výšky pěti set sáhů na pomezí Colorada. Její pozvolné vlnovité stoupání bylo přerušováno širokými a zalesněnými roklemi, jež byly od sebe odděleny takřka nedohlednými prériemi, jimiž se kdysi, před sto lety, prohánělí kansaští Indiáni, Propíchnuté nosy, Oteaové a jiné kmeny označeny hromadným jménem redskins. Ale úplnou přeměnu krajiny způsobilo vyhlazení cypřišů a jedlí, jež byly nahrazeny tím, že širá prérie byla osázena miliony ovocných stromů a zřízeny byly štěpnice a vinice. Nesmírná prostranství, věnovaná ovocným sadům, se střídala s ječnými, žitnými, pohankovými a pšeničnými poli, která činila Kansas jedním z nejbohatších území Spojených států amerických.
Pokud jde o flóru, rozvíjela se - a co tu bylo různých druhů! - zejména podél břehů Kansasu. A ještě zvláštnější byly nesčetné chumáče černobýlu s plstnatými listy, jedny travnaté, druhé křovinaté, které prosycovaly vzduch terpentýnovou vůní.
Zkrátka, z každé stanice zabočil Max Réal čtyři až pět mil daleko do polí, načrtl si několik pláten, a tak potřeboval celý týden, aby dorazil do Topeky, kam se dostavil 13. května odpoledne.
Topeka je hlavní město Kansasu. Její jméno pocházelo od planých brambor, kterými oplývaly svahy údolí. Město leželo na jižním břehu řeky a bylo doplněno předměstím na protějším břehu.
Zde si Max Réal a mladý černoch půl dne odpočinuli, nazítří odpočinek přerušili a věnovali se prohlídce hlavního města. Jeho třicet dva tisíc obyvatel nemělo ani tušení, že ve svém středu mají slavného spoluhráče, jehož jméno se již vyskytovalo na plakátech. A přece ho očekávali, až se bude ubírat městem ke svému cíli. Nepomysleli si, že by mohl použít jiné dráhy, aby se dostal do Port Riley, než té, která se táhla Kansasem a protínala Topeku. Obyvatelstvo ho očekávalo, ale Max Réal opustil město dne 14. za svítání, aniž by jeho přítomnost tušil jen jediný člověk.
Port Riley, ležící na soutoku řek Smoky Hill a Republican River, byla již jen šedesát mil vzdálena. Max Réal tam mohl, kdyby chtěl, dorazit do večera anebo do zítřka, kdyby ho nebylo napadlo po cestě se potloukat. A to také učinil, když opustil vlak ve stanici Manhattan. Ale nescházelo mnoho, a byl by tímto omeškáním na počátku partie ztratil právo k další hře.
Maxe Réala přiměla k vystoupení z vlaku půvabná krajina na kraji řeky, která se náhle objevila před jeho zraky. V úhlu utvořeném tokem vody, naplněném světlem i stínem, zvedal se jeden z posledních stromů, starobylý cypřiš. Jeho větve sahaly z jednoho břehu na druhý. Níž bylo vidět zbytky chatrče a v pozadí se rozkládala rozsáhlá prérie, posetá květinami a zvláště nádhernými slunečnicemi. Na druhé straně Kansasu bylo vidět zelené louky s temnějším zbarvením, tu a tam ozářené slunečními paprsky. Celek byl natolik pozoruhodný, jak si to malíř jen mohl přát.
„Jaká je to čarokrásná krajina!“ pomyslel si Max Réal.
„Za dvě hodiny si dokončím nákres.“ Ale málem by „dokončil“ on.
Mladý malíř se posadil na břeh, připevnil plátno na víko své skříňky na barvy a pracoval asi čtyřicet minut, aniž se dal něčím vytrhnout, když náhle z dálky se ozvalo směrem k západu Virgilovo quadrupedante sanitu. Z roviny, která se táhla od levého břehu, bylo slyšet strašlivý dupot.
Tommy, jenž ležel pod nějakým nízkým stromem, byl první, kterého vzrůstající lomoz probudil z polospánku, jemuž se tak rád oddával.
Poněvadž jeho velitel nic neslyšel a neohlédl se, Tommy povstal a vystoupil několik kroků na břeh, aby se podíval, co se děje. Lomoz se již zdvojnásobil, a v dálce byl obzor pokryt ohromnými kotouči prachu, které svěží vítr odnášel na západ.
Tommy se vrátil rychlým krokem a sevřen opravdovým strachem oslovil Maxe Réala:
„Pane!“ Malíř, jenž byl pohroužen do svého náčrtku, ani neodpověděl.
„Pane!“ opakoval Tommy znepokojeným hlasem a položil mu ruku na rameno.
„Eh, co chceš, Tommy?“ řekl Max Réal, velice zaměstnán tím, aby konečkem svého štětce smísil trochu sienské žluti s rumělkou.
„Pane… neslyšíte?…“ vzkřikl Tommy.
Byl by musel být hluchý, aby neslyšel strašlivý hřmot, neustále se přibližující.
Max Réal se vztyčil, položil skříňku na barvy do trávy a odkvapil na kraj břehu, aby se podíval, co se děje.
Na pět set kroků od něho se valilo obrovské stádo, nad nímž se zvedal prach a pára, byla to jakási lavina, která se valila s úžasnou rychlostí po rovině a z níž se ozývalo strašlivé ržání a supění. V několika okamžicích se musela tato lavina přihnat na břeh řeky.
Útěk byl možný jen na sever. Když sebral své náčiní, odkvapil Max Réal tím směrem; Tommy ho provázel, či vlastně spíš předbíhal.

Stádo, které pádilo velikou rychlostí, se skládalo z několika tisíc těch koní a mulů, které kdysi stát choval ve zvláštních ohradách na Missouri. Ale od té doby, co byly v módě automobily a bicykly, byly tyto hippomotory - tak se budou od nynějška koně nazývat - ponechány samy sobě a bloudily po kraji. Tito zde, něčím poplašeni, uháněli snad již několik hodin. Žádná překážka je nemohla zadržet, ničili na své cestě všechnu úrodu, a kdyby řeka netvořila pro ně nepřekonatelnou hráz, kdo ví, kam až by se hnali?…
Max Réal a Tommy utíkali jako o život, aby unikli strašlivému přívalu, ale stejně by byli v nejbližším okamžiku rozdupáni, kdyby se nevyšplhali na spodní větve mohutného ořechu, jediného stromu, který zde stál uprostřed roviny. Právě bylo pět hodin odpoledne.
Tam byli oba v bezpečí, a když poslední řady stáda zmizely a daly se podél řeky, zvolal Max Réal:
„Rychle!… Rychle!“ Tommy nepospíchal, aby opustil větev, na níž se uvelebil.
„Rychle… říkám, nebo ztratím šedesát milionů dolarů a nebudu moci z tebe udělat pokorného otroka!“ Max Réal žertoval; nehrozilo nebezpečí, že by nepřišel včas do Fort Riley. Proto také, místo aby se vrátil na nádraží, od něhož byl nyní příliš vzdálen a kde by nemusel najít právě odjíždějící vlak, ubíral se klidně pěšky po rovině. Když nastal večer, řídil se vzdálenými světly, která se leskla na obzoru.
Tak urazil poslední část cesty, a ještě než odbilo osm hodin na městské radnici, zastavil se Max Réal a Tommy před Jackson Hotelem.
První odcházející se tedy dostavil na místo, které William J. Hypperbone zvolil v devátém poli. A proč zvolil právě toto místo?… Nepochybně proto, že když Missouri, ležící v zeměpisném středu Spojených států amerických, mohlo být nazváno státem středu, Kansas zase mohl toto právo pro sebe požadovat v ohledu zeměměřičském, a že Fort Riley se nalézala v samém srdci státu.
Z toho důvodu byl také postaven památník blízko Fort Riley na tom bodu, kde se stékaly řeky Smoky Hill a Republican River.
Ale ať již k tomu byl jakýkoliv důvod, Max Réal se nalézal zdráv a svěží ve Fort Riley.
Nazítří Max Réal, opouštěje Jackson Hotel, v němž nocoval, odebral se na poštu a zeptal se, zda tam na jeho adresu nepřišel telegram.
„Vaše jméno, pane?…“ zeptal se Úředník.
„Max Réal.“
„Max Réal… z Chicaga?…“
„Ano, osobně.“
„Jeden ze spoluhráčů velké partie ušlechtilé hry Spojených států amerických?…“
„Ano, to jsem já.“ Nebylo možné, aby tentokrát zachoval inkognito, a zpráva o jeho přítomnosti se rozšířila po celém městě.
Uprostřed volání „hurá“, jež ho vlastně velmi mrzelo, vracel se mladý malíř do hotelu. Tam měla být přinesena depeše, která mu měla oznámit druhý vrh kostek, učiněný na jeho vrub, a která ho měla poslat… Kam?… Tam, kam bude chtít rozmar nevyzpytatelného Osudu!

VIII. KAPITOLA
Tom Crabbe odvlečen Johnem Milnerem

Jedenáctka utvořená pěti a šesti oky kostek; ten vrh nebyl celkem k zahození, když se hráči nepodařilo dosáhnout devítky šesti a třemi oky nebo pěti a čtyřmi, aby se odebral na dvacáté nebo padesáté třetí pole.
Litovat se dalo jen toho, že stát označený jedenáctým číslem byl skutečně velice vzdálený od státu Illinois, a nebylo pochyb, že Tom Crabbe - nebo aspoň jeho impresário John Milner, pocítí nad tím jistou nevolí.
Osud je poslal do Texasu, nejrozsáhlejšího území Spojených států amerických, které má větší rozlohu než Francie. Tento stát, ležící na jihozápadě Unie, hraničil s Mexikem, od něhož byl odloučen teprve r. 1835 po bitvě, kdy stáli proti sobě generál Samuel Houston a generál Santa Anna.
Tom Crabbe se mohl dostat do Texasu dvěma hlavními směry. Když opustil Chicago, mohl se odebrat buď do Saint Louis a použít parníku po Mississippi až do New Orleansu, nebo mohl jet dráhou, která vedla do metropole Louisiany a protínala státy Illinois, Tennessee a Mississippi. Odtud se pak musela vyhledat nejkratší cesta vedoucí do Austinu, hlavního města Texasu a místa označeného v poznámce Williama J. Hypperbona, buď dráhou, nebo na palubě některého parníku, které obstarávaly dopravu mezi New Orleansem a Galvestonem. John Milner musel dát přednost železnici, aby dopravil Toma Crabba do Louisiany. Nesměl ztrácet čas jako Max Réal, nesměl také lelkovat na cestě, protože bylo třeba, aby Tom Crabbe byl 16. května u cíle.
„Nuže,“ zeptal se ho zpravodaj Freie Presse, když byl výsledek vrhu kostek vyhlášen dne 3. května v sále Auditoria, „kdy odjedete?“
„Dnes večer.“
„Připravil jste si již svá zavazadla?…“
„Mým zavazadlem… je Crabbe,“ odvětil John Milner.
„Je naplněn, uzavřen, svázán, a nezbývá mi nic jiného, než dopravit ho na nádraží.“
„A co říká on?“
„Nic. Až dokončí své šesté jídlo, půjdeme spolu na nádraží, a já bych ho nejraději složil do vagonu pro zavazadla, kdybych se neobával, že by se tam nevešel.“
„Mám předtuchu,“ podotkl novinář, „že Tomu Crabbovi bude Štěstěna nakloněna…“
„Já také,“ podotkl John Milner.

„Šťastnou cestu!“
„Děkuji.“ Průvodce nijak netrval na tom, aby přeborník Nového světa v pěstním zápase cestoval inkognito. Ostatně osobnost tak vážená - ze stanoviska hmoty - jako byl Tom Crabbe, nemohla cestovat nepozorovaně. Jeho odchod tedy nebyl vůbec žádným tajemstvím. Už večer se shromáždil dav lidu na nádražním nástupišti, aby za volání „hurá“ ho viděl nastupovat do vagonu. John Milner nastoupil za ním. Potom se vlak hnul kupředu, a snad parostroj pociťoval jisté přetížení, když musel dopravovat tak váženého boxera. Za noci urazil vlak tři sta padesát mil a nazítří dorazil do Fultonu, na hranicích státu Illinois, na pomezí Kentucky.
Tom Crabbe se nijak neobtěžoval tím, aby se rozhlížel po krajině, kterou právě jeli - byl to stát, který zaujímal čtrnáctou příčku v celku federálních států. Max Réal a Harris T. Kymbale by si na jeho místě nenechali ujít příležitost k návštěvě Nashvillu, nynějšího hlavního města, a bojiště u Chattanoogy, na němž generál Sherman otevřel federální armádě cestu na jih.
A potom, jeden jako umělec, druhý jako zpravodaj, proč by neučinili odbočku asi sto mil, až do Grand Junctionu, aby poctili Memphis svou přítomností? Bylo to jediné důležité město, které tento stát měl na levém břehu Mississippi. Město poskytovalo krásný pohled, neboť se zvedalo na strmém břehu, který ovládal tok čarovné řeky, pokryté ostrůvky plnými zeleně.
Ale impresário a trenér Toma Crabba se nehodlal odchýlit od svého cestovního programu, aby dovolil obrovským nohám Toma Crabba šlapat půdu města s egyptským pojmenováním. Také neměl příležitost tázat se, proč vláda, protože město Memphis bylo velmi vzdáleno od moře, tam zřídila arzenály a loděnice, které byly nyní opuštěny. Ostatně nedala se na to čekat jiná odpověď, než že i v Americe se dopouštěli lidé a státy omylů jako všude jinde. Vlak tedy unášel druhého soupeře ve hře a jeho lhostejného společníka přes roviny státu Mississippi. Projel Holly Springsem, Grenadou, Jacksonem. Toto poslední město bylo městem hlavním, málo významným na území, které pěstuje výhradně bavlnu, čímž se silně opozdilo v rozvoji průmyslu a obchodu.
Nicméně příchod Toma Crabba na tamější nádraží způsobil velikou senzaci. Několik set zvědavců chtělo při zastávce, trvající hodinu, vidět slavného rozdávače ran pěstmi. Neměl sice Adamovu postavu, které se přisuzuje podle úsudku slavného Cuviera (Georges Cuvier 1769-1832) - francouzský zoolog a paleontolog) výška devadesát stop, ani Abrahamových osmnáct stop, ani Mojžíšových dvanáct stop; ale přece ještě to byl obrovský typ druhu lidského.
Mezi zvědavci se nalézal učenec, ctihodný Kil Kimey, který, když změřil s krajní přesností šampióna Nového světa, domníval se, že je povinen učinit ještě nějaké poznámky, a zde uvádíme, co se nerozpakoval vyslovit:
„Pánové, po historických zkoumáních, která jsem vykonal, objevil jsem hlavní výpočty měření, které se týkají gigantografického studia podle desetinné soustavy. V 17. století žil Walter Parson, který měl výšku dvou metru dvaceti sedmi centimetru. V 18. století se objevil Němec Muller z Lipska, který měřil dva metry čtyřicet, Angličan Bumsfield, který byl dva metry třicet pět vysoký, Irčan Magrath, jenž měřil dva metry třicet, Irčan O'Brien dva metry padesát pět, Angličan Toller dva metry padesát pět a Španěl Élacegin dva metry třicet pět centimetrů vysoký. V našem století se vyskytl Řek Auvassab, jenž měřil dva metry třicet tři centimetry, Angličan Hales z Norfolku dva metry čtyřicet, Němec Marianne dva metry čtyřicet pět a Číňan Chang, měřící dva metry padesát pět. Změřil jsem Toma Crabba od chodidla po temeno, podotýkám k jeho ctihodnému průvodci, že Tom Crabbe má jen dva metry třicet…“
„Co tedy chcete, abych učinil?“ odvětil nikoliv beze zlosti John Milner.
„Nemohu ho přece natáhnout…“
„Zajisté ne,“ opáčil Kil Kirney, „a já to nežádám… ale konečně on se nemůže vyrovnat…“
„Tome,“ řekl nyní John Milner, „zasaď tomuto pánovi ránu pěstí přímo do prsou, aby změřil také sílu tvého ramenního svalu.“ Učenec Kil Kirney se nechtěl nikterak propůjčit k takovému experimentu, který by jistý počet jeho žeber pochroumal, a ustoupil dozadu důstojným a přesným krokem.
Tom Crabbe byl bouřlivě pozdravován obecenstvem, když John Milner učinil jeho jménem vyzvání k milovníkům boxování. Ale vyzvání nebylo přijato, a přeborník Nového světa se vyšplhal zase do svého vagonu a ze všech stran slyšel výkřiky, jimiž mu bylo přáno štěstí. Když vlak projel ze severu na jih stát Mississippi, dorazil na hranici Louisiany, do stanice Rocky Comfort.
Sleduje tok Tangipoaha River, vlak sestupoval až k jezeru Ponchartrain, jehož západní břeh minul úzkým cípem, který odděloval toto jezero od Maurepaského a přes nějž vedl mauchacský viadukt.
Na stanici Corooltonu se setkával s řekou asi čtyři sta padesát sáhů širokou, která zde tvořila velký záhyb kolem hlavního města Louislany.
Bylo to v New Orleansu, kde Tom Crabbe a John Milner definitivně opustili železnou dráhu, když s ní urazili z Chicaga téměř devět set mil. Dorazili tam odpoledne 5. května. Zbývalo jim tedy ještě třináct dní, aby se odebrali do Austinu, hlavního města Texasu což úplně stačilo, ačkoliv museli počítat s možným zpožděním buď na cestě po souši, když by použili dráhu Southern Pacific, nebo na cestě po moři.
Nebylo ovšem nikterak třeba žádat Johna Milnera, aby provázel svého šampióna Crabba městem a ukazoval mu jeho znamenitosti.
Kdyby tam náhoda poslala některého jiného ze Sedmičky, byl by se tam lépe zhostil tohoto úkolu. Austin byl ještě přes čtyři sta mil vzdálen, a John Milner se nestaralo nic jiného než o to, aby se tam dostal co nejkratší a nejbezpečnější cestou.
Nejkratší cesta byla po dráze, protože existovala přímá doprava mezi oběma městy, ovšem jen když by vlaky měly mezi sebou spojení.
Vlak se ubíral západním směrem Louisianou přes La Fayette, Rarelant, Terrebone, Tigerville, Ramos, Brashear na výběžku Velkého jezera, a odtud, uraziv sto osmdesát mil, dorazil na hranice Texasu. Odtud ze stanice Orange až do Austinu měřila trať dvě stě třicet mil.

Nicméně dal John Milner, a to snad neprávem, přednost jinému směru své cesty, domnívaje se, že bude lépe, když v New Orleansu vstoupí na loď, aby se dal dopravit do přístavu Galveston, který byl tratí spojen s hlavním texaským městem.
Právě se to hodilo, že parník Sherman měl druhého dne ráno opustit New Orleans s určením do Galvestonu. To byla okolnost, které se mohlo využít. Poněvadž vzdálenost po moři obnášela tři sta mil a loď plula rychlostí deseti mil za hodinu, mohla cestu vykonat za půldruhého dne a nejdéle za dva dny, kdyby vítr nebyl příznivý.
John Milner neuznal za vhodné poradit se v této věci s Tornem Crabbem, jako se člověk neradí se svými zavazadly, když jsou připravena na cestu. Když slavný boxer pošesté pojedl v přístavním hotelu, oddal se spánku, který trval do rána.
Bylo sedm hodin, když kapitán Curtis dal rozkaz, aby se kotvy Shermana zvedly. Před tím ještě uvítal slavného přeborníka Nového světa s úctou povinnou druhému spoluhráči při Hypperbonově hře.
„Ctihodný Tome Crabbe," řekl k němu, „jsem velice poctěn, že mám čest těšit se z vaší přítomnosti na palubě své lodi!"
Boxer se netvářil, že by vůbec rozuměl tomu, co mu řekl kapitán Curtis, nýbrž jeho oči se zcela instinktivně obracely ke dveřím lodní jídelny.
„Buďte ubezpečen," pokračoval velitel Shermana, „že učiním vše možné, abyste se dostal v nejkratší lhůtě do dobrého přístavu. Nebudu šetřit palivem, nebudu hospodařit párou. Budu duší svých válců a svých pístů, duší svých kol, která se budou otáčet se vší rychlostí, aby vám zabezpečila slávu a zisk." Ústa Toma Crabba se otevřela, jako by chtěl něco odpovědět, ale ihned se zase zavřela, aby se opět otevřela a zase zavřela. To znamenalo, že hodina prvního snídání již odbila na žaludečním orloji Toma Crabba.
„Celá zásobní komora je vám k službám," ujišťoval ho kapitán Curtis, „a buďte přesvědčen, že vás včas vysadíme na břeh Texasu, i kdybych měl všechny záklopky ucpat a loď vyhodit do povětří…"
„Jen ne do povětří," odvětil John Milner svým přirozeným rozumem.
„To by byla chyba… v předvečer před výhrou šedesáti milionů dolarů."
Počasí bylo krásné, a mimoto nebylo třeba něčeho se obávat v průlivech mezi mělčinami v blízkosti New Orleansu, ačkoliv bývaly podrobeny různým změnám, nad čímž musela bedlivě bdít námořní služba. Sherman se ubíral jižním průlivem mezi rákosím nízkých břehů.
Možná že čichový orgán cestujících byl nepříjemně drážděn vdechováním nesčetných bublin, které vznikaly kvašením ústrojných látek na mořském dně; ale nehrozilo nebezpečí, že by loď uvázla na mělčině v tomto průlivu, který byl pravým ústím široké řeky.
Loď plula kolem několika hutí a skladišť, ležících po obou březích, kolem města Algiers, kolem výběžku Sekyry a Jumpu. Ostatně v této době býval zvýšený stav vody. V dubnu, květnu a červnu hrozila Mississippi pravidelným rozvodněním, jeho vodstvo klesalo na nižší stav teprve v listopadu. Sherman nemusel tedy plout volněji a dosáhl bez průtahů přístavu Eads, pojmenovaného podle inženýra, jehož práce značně uvolnily jižní průliv.
Zde se vlévala Mississippi do Mexického zálivu, a jeho tok, zde končící, obnášel čtyři tisíce pět set mil (7240 kilometrů).
Když Sherman obeplul poslední výběžku, zatočil se kolem západního mysu.
A jak snášel Tom Crabbe tuto část cesty?… Z počátku velmi dobře. Když pojedl ve svých obvyklých hodinách, šel spát. Potom zdráv a svěží přišel zaujmout své místo na zádi.
Sherman byl již padesát mil na širém moři, a velmi nízký břeh na severu byl sotva vidět.
Bylo to poprvé, co Tom Crabbe se odvážil plavby na moři. Zpočátku ho kolísání a kymácení lodi, jak se zdálo, naplnilo údivem.
Na jeho široké tváři, obyčejně rudé, se objevovala stále větší bledost, kterou John Milner, jenž sám byl velmi otužilý, brzo zpozoroval.
„Snad se nerozstůně?…" pomyslel si a přiblížil se k lavici, na níž seděl jeho svěřenec.
Zatřásl jím a řekl:
„Co je ti?…" Tom Crabbe otevřel ústa, ale tentokrát to nebyl hlad, který uvedl v pohyb jeho žvýkací ústrojí, ačkoliv hodina prvního jídla již odbila. Poněvadž však nemohl včas ústa zavřít, vnikl mu proud slané vody až do hrdla, ve chvíli, kdy se Sherman prudkým nárazem vzdutého moře naklonil.
Tom Crabbe, sražen ze stolice, svalil se na palubu.
Bylo třeba dopravit ho do středu parníku, kde se kolébavý pohyb lodi dal méně pociťovat.
„Pojď, Tome," řekl John Milner.
Tom Crabbe se chtěl zvednout, ale nadarmo se o to pokoušel, a svalil se zase celou svou váhou na palubu.
Kapitán Curtis, upozorněn hřmotem, že se něco děje, spěchal dozadu.
„Není to celkem nic," ujišťoval, „a ctihodný Tom Crabbe se musí do toho vpravit… Není možné, aby takový člověk byl zachvácen mořskou nemocí… Ta se hodí pro baby… Anebo bylo by to tak strašné u člověka tak silné tělesné soustavy?" Bylo to vskutku strašné, a cestující nebyli nikdy přítomni žalostnějšímu divadlu. Těžkost od žaludku bývá, jak nám zajisté každý přisvědčí, spíše přirozeným údělem slabochů a neduživců. Ale tento úkaz se pak děje pravidelným způsobem, aniž by se jejich přirozenosti činilo násilí. Ale může-li se tak dít u člověka tak tělnatého a silného?
Nebylo to tak, jako když zemětřesení poškodí silněji veliké budovy než chatrný indiánský wigwam?… Ta vzdoruje, zatímco ony se boří.
A Tom Crabbe se také bořil, a bylo se třeba obávat, aby z něho nezbylo víc než hromada sutin.
John Milner, velice rozmrzelý, zakročil.
„Bude třeba, abychom ho odtud odnesli," řekl.
Kapitán Curtis zavolal lodního mistra a dvanáct lodníků, aby tuto práci zmohli. Četa, spojivši své síly, se marně

namáhala, aby pozvedla šampióna Nového světa. Bylo třeba ho válet po lodní zádi jako bečku, načež byl spuštěn na palubu pomocí jeřábu a pak odvlečen do lodního přístěnku u stroje, jehož písty, jak se zdálo, posmívaly se té malomocné hromadě jeho těla. Tom Crabbe zůstal na tom místě ležet v úplné ochablosti životních sil.
„Hleďme," řekl John Milner ke kapitánu Curtisovi, „to je od té ohavné slané vody, kterou musel Tom polknout… Kdyby to tak byla kořalka…"
„Kdyby to byla kořalka," odvětil rozvážně kapitán Curtis, „bylo by moře již dávno vypito až do poslední kapky a plavba by nebyla naprosto možná."
Tom Crabbe neměl štěstí ve hře. Vítr, který přicházel od západu, se točil a vál velmi prudce. Kolísání a kymácení lodi se zdvojnásobilo. Parník musel bojovat proti vlnám, čímž se značně zmenšila jeho rychlost. Délka plavby se tím zajisté měla zdvojnásobit - na sedmdesát až osmdesát hodin místo čtyřiceti. Zkrátka, John Milner cítil všechny střídavé stavy nepokoje, zatímco jeho svěřenec protrpěl všechny stavy strašlivé choroby, zmítání se útrob, zmatek v oběhu krve a závrať, jakou nezpůsobí ani největší opilost. Krátce řečeno, podle výroku kapitána Curtise: „Tom Crabbe byl na tom tak, jako by dodělával." Konečně, dne 9. května, po strašlivé vichřici, která naštěstí trvala jen krátce, objevily se ke třetí hodině odpolední texaské břehy, vroubené valy z bílého písku a chráněné řadou ostrovů, nad nimiž poletovaly houfy velikých pelikánů. Pro lodní zásoby to byla velká úspora, protože Tom Crabbe, ačkoliv často, ano, příliš často otevíral ústa, nepojedl nic od svého posledního oběda, který požil v Port Eadsu.
John Milner se oddával naději, že jeho společník se vzpamatuje, že přemůže ošklivou nemoc, že nabude zase lidských tvarů, že konečně bude schopen zase povstat, až Sherman zabočí ze širého moře do galvestonské zátoky a nebude již podléhat otřesům vzdouvajícího se moře. Ale nikoliv, nešťastník se nemohl zotavit ani na klidné vodě.
Město leželo na krajním hrotu písčitého výběžku. Viadukt je spojoval s pevninou, odkud se vypravovalo zboží, zejména mimo jiné bavlna ve značném množství.
Když se Sherman propletl průlivem, zakotvil u přístavního můstku.
John Milner nemohl zadržet divoké zaklení. Několik set zvědavců se nalézalo na nábřeží. Dozvěděli se telegraficky, že Tom Crabbe nastoupil v New Orleansu na loď, aby odplul do Galvestonu, a tak očekávali jeho příchod.
A co jim měl nyní představit jeho impresário na místě přeborníka Nového světa a druhého spoluhráče při Hypperbonově hře? Beztvárnou hmotu, která se podobala spíš prázdnému pytli než lidské bytosti?
John Milner se ještě jednou pokusilo to, aby vzpružil tělesné síly Toma Crabba.
„Nuže… tedy to nepůjde?…"
Pytel zůstal pytlem, a pravdou bylo, že bylo třeba dopravit ho do nejbližšího hotelu na nosítkách.
Na jeho cestě se ozvalo několik vtipů, několik nepodařených šprýmů namísto volání „hurá", na které byl zvyklý a které ho také doprovázelo při odchodu z Chicaga.
Ale nakonec nebyl jeho stav beznadějný. Do druhého dne po odpočinku a obvyklé řadě jídel zajisté měl najít Tom Crabbe nepochybně opět svou životní energii, svou pravidelnou sílu, ačkoliv ji zde nemusel nijak ukazovat.
Nuže, ačkoliv byl John Milner mírný ve svých nárocích, přece se ještě zmýlil. Noc nepřinesla změnu ve zdravotním stavu jeho svěřence.
Ochablost všech jeho sil byla stejně hluboká nazítří jako večer před tím. A přece se na něm nežádala žádná duševní pružnost, jíž nebyl ostatně schopen, nýbrž jen prostá zvířecí síla. Bylo to však nadarmo.
Jeho ústa zůstala hermeticky uzavřená, co vstoupil na pevnou půdu.
Nežádala potravu a jeho žaludek se neozýval jako jindy v obvyklých hodinách.
Tak minul den 10. května, potom 11., a do 16. byla poslední lhůta, kdy měl být v Austinu.
John Milner tedy učinil to jediné, co mohl učinit. Bylo lepší, aby přišel příliš brzo než příliš pozdě. Měl-li se Tom Crabbe zotavit z této úplné ochablosti, zbaví se jí stejně dobře v Austinu jako v Galvestonu a aspoň se bude nalézat na svém místě.
Tom Crabbe byl tedy na valníku, na němž se dopravovalo kupecké zboží, dovezen na nádraží a vpraven do nákladního vagonu. Když udeřilo půl deváté večer, vlak se hnul kupředu, zatímco skupiny sázkařů, které zůstaly na nádraží, nechtěly ani nejmenší částky - dvacet pět centů - vsadit na konkurenta v Hypperbonově hře, jenž se nalézal v tak bídném stavu.
Bylo štěstí, že přeborník Nového světa a jeho impresário nemuseli projet celých sedmdesát pět milionů hektarů, jež obsahuje texaské územÍ. Měli urazit jen sto šedesát mil, které dělí Galveston od hlavního města státu.
Bylo zajisté žádoucí navštívit krajiny, svlažované velkolepým Rio Grande a tolika jinými řekami, Antonio, Brazos, Trinity, které se vlévají do galvestonské zátoky, a pak Colorado s rozmarně se vinoucími břehy, pokrytými perlorodkami. Texas je čarovnou zemí, má obrovské prérie, na nichž kdysi tábořili Komančové; na západě byl pokryt panenskými lesy, bohatými na magnólie, sykomory, černé ořešáky, akácie, palmovníky, duby, cypřiše a cedry; oplýval poli pomerančovníků, nopálů, kaktusů, nejkrásnější květenou; jeho hory na severozápadě, které připomínají Rocky Mountains, byly překrásné; Texas poskytoval cukrovou třtinu lepší, než byla na Antilách; tabák pěstoval v Nocogdochés lepší, než byl v Marylandu nebo Virginii, bavlnu lepší, než byla v Mississippi nebo Louisianě; měl farmy o čtyřiceti tisících akrů, které měly zrovna tolik kusů dobytka, a ranče vychovávaly desetitisíce nejkrásnějších druhů koňského plemene.
Ale copak to mohlo zajímat Toma Crabba, který se nedíval na nic, a Johna Milnera, který se díval jen na Toma Crabba?…
Navečer zastavil vlak na dvě hodiny na houstonském nádraží, kam až se mohly plavit lodě, jež měly malý ponor. Zde bylo zřízeno skladiště zboží, které přicházelo z Trinity, Brazos a Colorada.
Nazítří, 13. května, za časného jitra Tom Crabbe vystoupil na austinském nádraží, na konci své cesty. Austin bylo důležitým průmyslovým střediskem na řece, jejíž vody zadržoval jez, bylo zbudováno na výběžcích hor na severu

Colorada, uprostřed krajiny, která oplývala hojností železa, mědi, manganu, žuly, mramoru, sádry a jílu. Bylo to město američtější než ostatní texaská města, bylo zvoleno za sídlo státního zákonodárného sboru a mělo dvacet šest tisíc obyvatel, vesměs anglosaského původu. Austin byl jednotný, zatímco města na Rio Grande byla dvojitá - s dřevěnými domy na jednom břehu, s doškovými chatrčemi na druhém - jako El Paso, Presidio, zpola mexická.
Tady v Austinu také čekalo mnoho lidí, přilákaných zvědavostí, a snad i úmyslem vejít v nějaké sázky, aby se přišli podívat na druhého spoluhráče, jehož vrh kostky poslal sem ze vzdálených končin Illinoisu.
Celkem byli tito lidé šťastnější než lidé v Galvestonu a Houstonu.
Vstoupiv na dlažbu hlavního texaského města, zbavil se konečně Tom Crabbe strašné malátnosti, kterou ani péče, ani prosby, ani konečně kárání Johna Milnera nedovedlo přemoci.
Snad zpočátku se zdál být šampión Nového světa trochu zemdlený, slabý, bez vůle, ale lze se tomu divit, když nepojedl nic kromě mořského vzduchu od té chvíle, co Sherman vyplul na širé moře?…
Ano! Obr pojednou pociťoval, že se mu děje jakási újma, že mu něco schází, krátce řečeno, že již několik dní nejedl, že má hlad.
Ale byla to také hostina toho jitra - hostina, která trvala až do večera, čtvrtky zvěřiny, skopové a hovězí maso, různé uzeniny, zelenina, ovoce, sýry, pivo, gin, whisky, čaj a káva! Johna Milnera se zmocňovala hrůza, když si vzpomněl na účet z hotelu, který mu bude předložen na konci jeho pobytu. A to se opakovalo nazítří a pozítří, a bylo tomu tak až do okamžiku, než nastal den 16. května.
Tom Crabbe se stal opět zázračným lidským strojem, před nímž Corbett, Fitzsimons a jiní neméně slavní boxeři se tolikrát svalili do prachu.

IX. KAPITOLA
Jedna a jedna jsou dvě

Téhož dne ráno zavítali do hotelu - či spíše do hospody Sandy Baru, a to nikoliv vyhovující všem požadavkům - dva cestující, kteří přijeli prvním vlakem do Calais, prostého městečka ve státě Maine.
Tito dva cestující - muž a žena, kteří byli patrně velice unavení dlouhou a naprosto ubíjející cestou - se zapsali pod jménem Master a Mrs. Fieldovi. Toto jméno, stejně jako Smith, Johnson a některá jiná běžná jména, byla nejobvyklejší mezi rodinami anglosaského původu.
A také by musel mít někdo mimořádné vlastnosti, musel by zaujímat vážné postavení v politice, v umění nebo v armádě, krátce řečeno musel by být géniem, aby upoutal veřejnou pozornost, když by se nazýval jménem tak všedním.
Tedy pán a paní Fieldovi, to neznamenalo nic, neoznačovalo to žádnou vynikající osobnost, a hospodský zapsal řečené jméno do své knihy, aniž na nich žádal něco víc.
Ostatně v této době ve všech státech Unie nebylo žádné jméno tak rozšířeno, tak často opakováno miliony úst, jako jména spoluhráčů a fantastického člena Excentric Clubu.
Žádný z těch Sedmi konkurentů se nejmenoval Field. V Calais se tedy nezaměstnával nikdo Fieldy, chovali se k nim jako k cestujícím, na nichž nikomu nezáleželo.
Ostatně jejich vzezření se nikomu příliš nezamlouvalo, a majitel hostince doufal, že jejich peníze se mu budou zamlouvat víc, až přijde chvíle, aby zaplatili svůj účet.
Proč přišli tito cizí manželé do malého města, ležícího na samé hranici státu, který se rozkládal na krajním severovýchodě Unie?… Proč se přidružili tito dva k šesti stům šedesáti a jednomu tisíci obyvatelů tohoto státu, jehož povrch zaujímá polovici území obecně zvaného Nová Anglie?…
Pokoj v prvním patře, který byl Fieldovým vykázán v hostinci Sandy Baru, byl málo pohodlný: postel pro dva, stůl, dvě židle, toaletní stolek, to bylo vše. Okna byla obrácena na řeku St. Cross, jejíž levý břeh náležel ke Kanadě. Jediný kufr, složený u vchodu na chodbu, přinesl posluha z nádraží. V koutě stály dva tlusté deštníky a starý cestovní vak.
Když pán a paní Fieldovi po odchodu hospodského, který je dovedl do pokoje, zůstali o samotě, zavřeli dveře zevnitř závorou a přitiskli uši na dveře, chtějíce se přesvědčit, že je nikdo nemůže slyšet.
„Konečně," řekl on, „jsme u cíle své cesty!…"
„Ano," odvětila ona, „po dobře počítaných třech dnech a třech nocích od našeho odjezdu!"
„Myslel jsem, že to ještě neskončilo," pokračoval pan Field, spustiv ruku, jako by její svaly vypovídaly službu.
„Není to ještě skončeno!" řekla paní Fieldová.
„A co nás to bude stát?…"
„Nejde o to, co nás to může stát," namítla kysele dáma, „ale co nám to může vynést…"
„Ovšem!" doložil pán, „měli jsme dobrý nápad, že jsme necestovali pod svými skutečnými jmény."
„To byla moje myšlenka…"
„A výborná! Byli bychom jinak vydáni na milost a nemilost hoteliérů, hospodských, kočí, všech těch vydřiduchů, vykrmených z tuku těch, kteří se jim dostanou do rukou, a to pod záminkou, že miliony dolarů splynou do našich kapes!…"
„Učinili jsme velmi dobře," přisvědčila paní Fieldová, „a budeme nadále co možná nejvíce omezovat svá vydání… Nevyhazovali jsme po tři dny své peníze v bufetech na nádražích… a já v tom hodlám pokračovat."
„Na tom nezáleží," začal zase pan Field, „snad bychom učinili líp, kdybychom odmítli účast ve hře…"
„Ani slovo, Hermanne!" zvolala paní Fieldová velitelským tónem.
„Copak nemáme naději jako ostatní, že přijdeme k cíli první?" „Zajisté, Kate, ale nejrozumnější by bylo, kdybychom přijali smlouvu… o rozdělení dědictví…"
„Nesdílím tento názor. Ostatně komodor Urrican tomu kladl odpor, a pak ten XYZ tam nebyl, aby souhlasil…"

„Nuže… řeknu ti," pokračoval pan Field, „to je ten, kterého se bojím nejvíc ze všech!… Člověk neví, kdo to je a odkud přichází!… Nikdo ho nezná!… Jmenuje se XYZ!… Je to nějaké jméno?… Je to vůbec možné, aby se někdo jmenoval XYZ?…" Tak mluvil pan Field. Ale skrýval-li se XYZ pod těmito písmeny, nečinil nic jiného, než co dělal pan Titbury, jenž se změnil ve Fielda - neboť čtenář zajisté jej již poznal podle několika vět, které vyměnil s nepravou paní Fieldovou a v nichž se odhalovaly jejich ošklivé, lakotné pudy…

Ano, byl to Hermann Titbury, třetí spoluhráč, jehož kostky, ukazujíce po jednom očku, poslaly na druhé pole, do státu Maine. A to byla nehoda, poněvadž tím vrhem nepokročili než o dvě pole ze šedesáti tří a museli se odebrat až na krajní bod severovýchodní Unie!

Stát Maine hraničí s Kanadou a New Brunswickem. Když přistoupil k Unii r. 1820, měl jako hranici východní zátoku Passamagnody, do které řeka St. Cross posílala své vody - a tento stát, rozdělený na dvanáct okresů, posílal dva senátory a padesát zástupců do Kongresu, této národní zátoky - můžeme-li toto srovnání užít - kde splývaly politické řeky Spojených států amerických.

Pan a paní Titburyovi opustili večer dne 5. května svůj dům v Robey Street a usadili se nyní v této začouzené hospodě v Calais. Již jsme sdělili, jaký měli důvod, aby užili vypůjčeného jména. Poněvadž nikomu neoznámili den a hodinu svého odjezdu, vykonali cestu v přísném inkognitu, jako byla cesta Maxe Réala, ovšem z jiných důvodů.

To však nebylo sázkařům na závadu - neboť se slušelo poznamenat, že Hermann Titbury se jim zdál být osobností velice spolehlivou v tomto závodění o miliony. Nikdo nepochyboval, že záznam na něj může stoupat v dalším průběhu hry a že se může stát jedním z oblíbenců Štěstěny. Třebaže nebyl z těch privilegovaných, kterým se na světě vše zdaří, byl málo vybíravý v prostředcích k zabezpečení si úspěchu. Jeho jmění mu dovolovalo platit pokuty, kdyby mu je osud uložil, a kdyby se naskytly překážky, nerozpakoval by se zalít je hotovými penězi. Mimoto se zajisté neměl oddat žádné zábavě nebo fantazii v průběhu svého stěhování se z místa na místo, jak to snad mohl učinit Max Réal a Harris T. Kymbale. Mohl tedy někdo mít obavu, že by se vlastní vinou opozdil, ubíraje se z jednoho státu do druhého?… Nikoliv. U něho bylo naprosto jisté, že v ustanovený den bude na určeném místě. To byly zajisté záruky velmi vážné, které Herrnann Titbury poskytoval, nemluvě o osobním štěstí, které ho nikdy za jeho obchodního života nezklamalo.

Ctihodný pár se především staralo sestavení takového cestovního plánu, který by je co nejrychleji přenesl po neproniknutelné síti železnic, která jako ohromná pavučina byla roztažena po východním území Spojených států amerických. A tak aniž se zastavili, aniž se vydali všanc olupování ve staničních jídelnách či v restauracích velkých hotelů, žijíce výhradně ze svých zásob, které s sebou vzali na cestu, vystupujíce z jednoho vlaku do druhého s přesností kejklířovy kuličky, nezajímajíce se o žádné zvláštnosti krajin stejně jako Tom Crabbe, vždy zabývajíce se jen jedněmi a týmiž myšlenkami, pořád pronásledováni týmž nepokojem, zapisujíce svá denní vydání, počítajíce částky vydané na cestovní potřeby, dřímajíce ve dne a spíce v noci, pan a paní Titburyovi minuli Illinois ze západu na východ, potom stát Indiana, pak stát Ohio, dále stát New York a stát New Hampshire.

A tak dosáhli hranice státu Maine ráno 8. května u úpatí Washington Mountain, náležející ke skupině White Mountains, jejíž zasněžený vrchol uprostřed lijáků a krupobití nesl do výše pěti tisíc sedmi set padesáti stop jméno legendárního hrdiny boje za americkou nezávislost.

Odtud dospěli pán a paní Titburyovi do americké Paříže, pak do Lewistonu na Androseogginu, průmyslového města, spojeného se svéprávným městem Aubumem, jež soupeřilo s důležitým městem Portlandem, jedním z největších přístavů Nové Anglie, ukrytém v zátoce Casco. Vlak je pak dopravil do Augusty, oficiálního hlavního města státu Maine, jehož elegantní letohrádky byly roztroušeny na březích Kennebeku. Ze stanice Bangor bylo pak třeba obrátit na severovýchod až do stanice Baskahogam, kde končila železná dráha, pokračovat pak v poštovním dostavníku až do Princetonu, kteréžto město oddílem trati bylo přímo spojeno s Calais. Tímto způsobem za častého a nepříjemného přesedání byla vykonána cesta do státu Maine, ve kterém turisté rádi navštěvovali horské kotliny, ledovcová pole, jezerní planiny, hluboké a neproniknutelné dubové lesy, kanadské lesy borové, javorové, bukové, březové, druhy stromů severních krajin, které zásobovaly dřevem loděnice, dokud se neužívalo železa na lodní kostry.

Pan a paní Titburyovi - jinak Fieldovi - dorazili do Calais dne 9. května a značně si přispíšili, protože byli nuceni zůstat tam až do 19. května. Měli tedy strávit deset dní v tomto městečku, jež mělo jen několik tisíc obyvatel a bylo ve skutečnosti prostým přístavem pro pobřežní plavbu. Nevěděli, čím by si ukrátili dlouhý čas do té chvíle, až by je telegram notáře Tombrocka odvolal…

A přece, co překrásných výletů poskytovala ta rozmanitá krajina, jako byl stát Maine! Na severozápadě se rozkládalo velkolepé území, které bylo ovládáno horou Kathadin, ohromným žulovým balvanem tři tisíce pět set stop vysokým, jenž se vynořoval z lesů v pásmu jezerních planin. Bylo zde též město Portland se třiceti šesti tisíci lidmi, které vidělo vyrůstat velkého básníka Henryho Wadswortha Longfellowa, oživené důležitým obchodem s Jižní Amerikou a Antilami, to město se svými pomníky, parky, zahradami, na jejichž udržování uměními lovní obyvatelé vynakládali tak mnoho prostředků!

A potom skromný Brunswick se svou slavnou Bowdwinovou školou, jejíž galerie obrazů lákala mnoho milovníků umění! A pak zde byla jižněji podél břehu Atlantského oceánu lázeňská místa hojně navštěvovaná za letní sezony bohatými rodinami sousedních států, které by se staly společensky nemožnými, kdyby lázním nevěnovaly několikatýdenní pobyt. A mezi lázněmi se nalézal ostrov Mount Desert a jeho útulek Bar Harbor!

Ale vyžadovat takové cestování po dvou lidech, připoutaných ke své hroudě a přenesených devět set mil daleko, byla by práce neužitečná! Nikoliv, neopustili Calais ani na den, ani na hodinu. Zůstali pospolu o samotě, přemítajíce o svých nadějích a zlořečíce svým spoluhráčům. Stokrát se již dohodli o tom, jak by užili nové jmění, kdyby je náhoda učinila šedesáteronásobnými milionáři. A nebyli by v rozpacích, co by dělali?…

V rozpacích… oni, kvůli těm milionům!… Buďte v tom ohledu klidní. Uložili by zcela bezpečně cenné papíry, akcie bank, dolů, průmyslových společností, přijímali by své ohromné důchody a opět by je ukládali, aniž by jimi plýtvali na své

pohodlí, na své zábavy a radovánky. Žili by dál, jako žili dřív, věnujíce svou lásku jedině penězům, mučeni hladem po zlatě, pár držgrešlí, houžviček, skrblíků, špinavců, hrabivců, zasvětivše se největší lakotě, tito doživotní členové akademie skuhravých lakomců!
Kdyby osud byl příznivý tomuto strašlivému páru, musel by k tomu mít zvláštní důvody. Jaké? To si lze těžko představit!… A to by bylo na škodu spoluhráčů, kteří by zasluhovali spíše jmění Williama J. Hypperbona, kteří by ho také lépe užili - nevyjímaje ani Toma Crabba, ani komodora Urricana!
Zde tedy byli oba na krajním bodu území americké Unie, v tomto malém městečku Calais, skryti pod jménem Fieldovi. Rozmrzele a netrpělivě pohlíželi na rybářské lodě, odjíždějící při každém odlivu a přílivu a vracející se s kořistí makrel, sleďů a lososů. Potom se vraceli a uchylovali do svého pokoje v Sandy Baru, stále se lekajíce myšlenky, že totožnost jejich osob by mohla být prozrazena.
Calais nebylo tak zapadlé v hloubi státu Maine, aby pověst o slavném utkání nepronikla až k uším jeho obyvatel. Věděli, že druhé pole bylo přisouzeno tomuto státu Nové Anglie, a telegraf jim již oznámil, že třetí vrh kostek - jedna a jedna - ukládal spoluhráči Hermannu Titburymu, aby zavítal do jejich města.
Tak minuly dny 9., 10., 11. a 12. května za hluboké nudy v tomto nezábavném městečku. I Max Réal sám by ji stěží zde překonal. Při procházkách ulicemi, vroubenými dřevěnými domky, při potulkách po nábřežích se čas zdál být nekonečný. A depeše, která by označovala nový cestovní cíl, neměla přijít před 19. květnem. Jakou trpělivostí bude třeba se vyzbrojit, aby ještě vyčkali sedm dlouhých dnů!
A přece manželé Titburyovi měli pěknou příležitost, aby vykonali cestu za hranice tím, že by přešli řeku St. Cross, jejíž levý břeh náležel již pod správu kanadské vlády.
Napadlo to Hermanna Titburyho. Učinil také ráno dne 13. května své choti tento návrh:
„Proč jenom ten proklatý Hypperbone zvolil nejnepříjemnější město ve státě Maine, aby tam poslal spoluhráče, který měl náhodu, že dostal dvojku při začátku hry!“
„Buď zticha, Hermanne!“ odpověděla paní Titburyová šeptem.
„Kdyby tě tak někdo slyšel!… Když nás osud odvedl do Calais, nezbývá nic jiného než zkrátka a dobře v Calais zůstat…“
„Nám je však přece dovoleno opustit město!…“
„Nepochybně… ale s tou podmínkou, že neopustíme území americké Unie.“
„A tak nemáme ani právo, abychom se šli podívat na druhý břeh řeky?…“
„Naprosto ne, Hermanne… Závěť zakazuje co nejurčitěji, že nesmíme americkou Unii opustit…“
„A kdo by se to dozvěděl, Kate?…“ zvolal Hermann Titbury.
„Nerozumím ti, Hermanne,“ namítla matrona, a její hlas se stával hlučnějším.
„Jsi to ještě ty, který tak mluvíš?… Nepoznávám tě již!…
A co kdyby se někdo později dozvěděl, že jsme překročili hranice?…
Nebo kdyby nás tam zdržela nějaká nehoda… A kdybychom se již nevrátili včas… 19. května… Ostatně… nechci to!“
A měla pravdu, že to nechtěla, pánovitá paní Titburyová. Nikdo nemohl předvídat, co se mohlo přihodit… Například kdyby se projevilo zemětřesení… které by New Brunswick odtrhlo od pevniny… kdyby tato část Ameriky se oddělila… kdyby se utvořila propast mezi oběma zeměmi… Jak by se pak pan Titbury dostal v ustanovený den do telegrafní kanceláře, aby se nevydal v nebezpečí, že by byl z utkání vyloučen?
„Nikoliv… nemůžeme překročit řeku,“ prohlásila velitelsky paní Titburyová.
„Máš pravdu, nemůžeme,“ uznával nyní pan Titbury, „a já nevím, jak mě to napadlo!… Od našeho odjezdu z Chicaga nejsem nějak ve své kůži!… Ta zlořečená cesta mne zpitomělа!… My, kteří jsme se nikdy nehnuli ze svého domu v Robey Street, náhle podnikáme velké cesty… V našem věku!… Eh! Myslím, že bychom udělali líp, kdybychom zůstali ve svém obydlí… a účast v partii odmítli…“
„Šedesát milionů dolarů, to již stojí za trochu vyrušení z obvyklého pořádku!“ namítala paní Titburyová. „Rozhodně, Hermanne, trochu příliš se opakuješ!“ Ať už tomu bylo jakkoliv, Saint Stephenu, městu državy (Kanada, tehdy ještě pod přímou správou britské koruny, se úředně nazývala Domínion, tj. území pod správou britské koruny v rámci Britského Společenství národů - tzv. Commonwealth), které zaujímalo druhý břeh St. Crossu, nedostalo se cti, aby uvidělo ve svém středu tento povedený pár.
Zdálo se tedy, že osoby tak opatrné, tak výstředně rozumné, které poskytovaly více záruk než jiní spoluhráči, měly by být chráněny všech mrzutých náhod, aby nebyly postiženy při nějaké chybě, aby se jim nic nepřihodilo, co by je mohlo kompromitovat!… Ale náhoda si často zahrávala s nejobratnějšími, připravovala jim léčky, jichž se ani nejmoudřejší nedovedli uchránit, a bylo vždy nutné s ní počítat.
Ráno dne 14. května napadlo manželský pár, že podniknou výlet.
Ale nechtěli jít nikterak daleko - pouze na dvě nebo tři míle od Calais. Mimochodem budiž připomenuto, že toto město obdrželo francouzské jméno, poněvadž leželo na krajním konci Spojených států amerických jako stejnojmenné město na východě, na kraji Francie.
Co se týkalo státu Maine, byl nazván podle jména prvních osadníků, kteří se tam usadili za vlády anglického krále Karla I.
Počasí bylo nepříznivé, těžké mraky se zvedaly na obzoru, horko k poledni bylo úmorné. Byl to špatně zvolený den k pěší procházce po pravém břehu St. Cross.
Pan Titbury a jeho choť opustili hospodu k deváté hodině ranní a ubírali se podél řeky, potom vyšli z města, ve stínu stromů, mezi jejichž větvemi poskakovalo tisíce veverek.
Manželé napřed zjistili u hospodského, že žádná šelma se nepotuluje v okolních polích. Nikoliv, ani vlk, ani medvěd - jedině několik lišek. Mohli se tedy odvážit i mezi houštiny, které kdysi ze státu Maine tvořily jediný obrovský jedlový

les.
Rozumí se, že pan Titbury a jeho choť se vůbec nezajímali o krajinu, jež se kolem nich rozkládala. Mluvili jen o svých soupeřích ve hře, kteří odjeli před nimi anebo kteří odjedou po nich. Kde asi byl nyní Max Réal a Tom Crabbe?… A ten XYZ je znepokojoval víc než ostatní!…
Konečně, dvě a půl hodiny po odchodu, když se přiblížilo poledne, pomysleli na to, aby se vrátili do Sandy Baru k obědu. Ale mučeni žízní za tohoto nesnesitelného vedra, zastavili se v hospůdce, stojící na vysokém břehu a půl míle vzdálené od městečka.
Několik pijáků, sedících ve velké síni, obsadilo stoly, na nichž byly postaveny v řadě džbány s pivem.
Pan a paní Titburyovi se posadili stranou a rokovali nejdříve o tom, co si mají dát přinést. Porter nebo ale (Parter a ale jsou druhy piva) se jim nezdál být přiměřený.
„Obávám se, aby nebylo příliš studené," podotkla paní Titburyová.
„Jsme uřícení, a to by mohlo být nebezpečné…"
„Máš pravdu, Kate, a zánět pohrudnice se dostaví rychle," odtušil pan Titbury.
Nato se obrátil k hostinskému a žádal:
„Dejte nám grog a whisky!" Nato ihned hostinský zvolal:
„Whisky jste řekl?…"
„Ano, nebo gin."
„Kde máte své povolení?"
„Moje povolení?…" zeptal se pan Titbury, velice užaslý nad touto otázkou. A nebyl by žasl, kdyby si vzpomněl, že stát Maine náležel ke skupině států, které stanovily zásadu o zákazu lihovin. Ano, v Kansasu, v Severní Dakotě, v Jižní Dakotě, ve Vermontu, v New Hampshiru a pak v Maine zvlášť bylo zakázáno vyrábět nebo prodávat lihové nápoje, destilované nebo kvašené. Jen obecní úředníci je mohli vydávat za peníze těm, kteří je kupovali k lékařským nebo průmyslovým účelům, a když byly tyto nápoje prozkoumány státním komisařem. Přestoupil-li někdo tento zákaz, třeba jen nejapnou žádostí, vydával se tím do nebezpečí přísného potrestání, nařízeného za účelem potlačení alkoholismu. Tento přísný zvyk se dochoval v některých oblastech Nové Anglie jako pozůstatek vlivu anglických puritánů 17. století.
Sotvaže Titbury domluvil, přiblížil se k němu jakýsi člověk a řekl:
„Nemáte žádné povolení?…"
„Ne, nemám ho…"
„Tedy jste se dopustil provinění…"
„Provinění?… Proč?"
„Poněvadž jste žádal whisky nebo gin." Ten člověk byl úředník na objížďce, který si ihned zapsal jméno pana Fielda a jeho choti do svého zápisníku a oznámil jim, že zítra se musí dostavit před soudce.
Manželé se vrátili velice zaražení do hostince, a lze si pomyslet, jak strávili zbytek dne a následující noc! Měla-li paní Titburyová žalostný nápad, aby vstoupili do krčmy, měl zase pan Titbury neméně politováníhodný nápad, že chtěl dát přednost grogu před džbánkem ale nebo porteru. Jaká pokuta asi oběma hrozila?… Z toho vznikly výčitky a hádky, které trvaly až do rána.
Soudce, jakýsi R. T. Ordak, byl člověkem nejnepříjemnějším, nejnepřívětivějším a také nejnedůtklivějším, jakého si lze představit. Druhého dne ráno, když byli provinilci uvedeni do jeho kanceláře, zůstali před ním stát, nedbal nikterak na jejich zdvořilost a vyslýchal je prudce a úsečně:
„Vaše jméno?…"
„Pan a paní Fieldovi."
„Vaše stálé bydliště?"
Náhodou označili Harrisburg v Pensylvánii.
„Vaše zaměstnání?…" Řekli mu, že žijí z důchodů.
Nato jim zkrátka oznámil, že jim ukládá pokutu sto dolarů pro přestoupení zákazu, týkajícího se lihových nápojů ve státě Maine. To bylo příliš kruté… Ač se jindy pan Titbury ovládal a ač se jeho žena namáhala, aby ho uchlácholila, nemohl se uklidnit. Poddával se hněvu, vyhrožoval soudci R. T. Ordakovi, a soudce R. T. Ordak zdvojnásobil pokutu - druhých sto dolarů měl pan Titbury zaplatit za to, že neměl dostatečnou úctu k soudní stolici.
Toto zvýšení pokuty učinilo Titburyho ještě zuřivějším. Měl připojit dvě stě dolarů k výdajům, které je stála cesta na krajní pomezí tohoto zlořečeného státu Maine! Protože byl rozhořčen, zapomněl obviněný na všechnu opatrnost a odvážil se tak daleko, že obětoval i výhody, které mu zabezpečovalo jeho inkognito.
Složil ruce a maje tvář rozpálenou hněvem, odstrčil paní Titburyovou s neobvyklou prudkostí, nahnu I se přes soudcův psací stůl a pravil k němu:
„Víte, s kým máte co jednat?…"
„S hrubiánem, kterému já uštědřuji třetí stovku dolarů pokuty, poněvadž pokračuje v témže neuctivém tónu," odvětil neméně roztrpčeně R. T. Ordak.
„Tři sta dolarů!…" zvolala paní Titburyová a padla napůl v mdlobách na lavici.
„Ano," opáčil soudce s důrazem na každou slabiku, „ukládám pokutu tří set dolarů panu Fieldovi z Harrisburgu v Pensylvánii…"
„Nuže," zařval pan Titbury udeřiv pěstí na psací stůl, „vězte tedy, že nejsem pan Field z Harrisburgu v Pensylvánii…"
„A kdo tedy jste?…"
„Pan Titbury… z Chicaga… v Illinois…"
„Tedy člověk, který se opovažuje cestovat pod cizím jménem!" opáčil soudce, jako kdyby chtěl říci: Ještě jeden zločin

jste připojil k tolika ostatním!
„Ano… Pan Titbury z Chicaga, třetí spoluhráč při Hypperbonově hře, budoucí dědic jeho ohromného jmění!“ Toto prohlášení neučinilo, jak se zdálo, žádný patrnější dojem na pana R. T. Ordaka. Úředník, který byl stejně drsný ve svých slovech jako nestranný, nepohlížel na případ třetího spoluhráče v Hypperbonově hře jinak než třeba na případ nějakého nepatrného lodníka z přístavu.
A tak sípavým hlasem, a jako kdyby každé slovo vysával, promluvil:
„Nuže, pak to bude pan Titbury z Chicaga v Illinois, který zaplatí tři sta dolarů pokuty, a za to, že se opovážil představit se soudu pod jménem, které mu nenáleží, odsuzuji jej na osm dní do vězení.“ To byl vrchol neštěstí, a vedle paní Titburyové, která klesla na lavici, klesl také pan Titbury.
Osm dní vězení, a do pěti dnů měla přijít tak očekávaná depeše a 19. května bylo třeba odjet, aby se odebrali na jiný konec Spojených států amerických, a kdyby se tam nedostavili, byl by pan Titbury vyloučen z partie… Óh… Óh!
Sluší se dodat, že by bylo méně těžké pro pana Titburyho, kdyby býval byl poslán na padesáté druhé pole, do státu Missouri, do vězení v Saint Louis. Tam by měl aspoň ještě možnost, že by byl osvobozen některým svým spoluhráčem, kdežto v žaláři v Calais z vůle soudce R. T. Ordaka měl zůstat zavřen tak dlouho, až by si svůj trest odseděl.

X. KAPITOLA
Novinář na cestě

„Ano, pánové, ano! Považuji Hypperbonovu hru za jednu z nejpodivuhodnějších národních příhod, jimiž se obohatí dějiny naší slavné země! Po válce za nezávislost, po válce za osvobození otroků, po vyhlášení Monroeovy doktríny, po užití McKinleyova zákona je to nejvýznačnější událost, kterou obrazotvornost člena Excentric Clubu překvapila svět!…“ Tak promluvil Harris T. Kymbale, obraceje se k cestujícím vlaku, jenž opouštěl toho dne, 7. května, město Chicago. Zpravodaj Tribune, překypuje radostí a sdílností, procházel se takto hovoře zpředu dozadu vagonu prostřední chodbou, potom vstupoval z vagónu do druhého po lávce je spojující, potom zpředu až na záď vlaku, hnaného plnou parou, který se právě otáčel kolem jížního břehu Michiganského Jezera.
Harris T. Kymbale odjel sám. Poděkoval všem těm druhům, kteří si přáli jej doprovázet. Nepřijal jejich nabídky. Nevzal si s sebou ani sluhy - jel sám a sám. Jak patrno, nechtěl jet na zapřenou jako Max Réal nebo Hermann Titbury. Sdělil to všem lidem a nejraději by si napsal na klobouk: Čtvrtý spoluhráč Hypperbonovy hry! Četná družina ho doprovodila na nádraží, provolávala mu „hurá“, zahrnovala ho svým blahopřáním na šťastnou cestu. A on byl tak nadšený, tak sdílný, tak rozjařený a zároveň tak srdnatý a odhodlaný, že již mnoho sázek bylo učiněno na jeho hlavu. Sázeli na něj jednu proti dvěma, ano, i proti třem - což mu lichotilo a bylo dobrou předzvěstí.
Jestliže Harris T. Kymbale odepřel dát se provázet několika přáteli při náhodách svého stěhování se po Spojených státech amerických, nebyl nucen, jak vidíme, aby seděl sám ve svém koutku, aby se oddával němým myšlenkám, aby se věnoval tiché samomluvě. Naopak, všichni cestující, s nimiž podnikal cestu, se stali jeho společníky. Byl trochu z rodu těch lidí, kteří nemyslí, leč když mluví, a ani v dalším průběhu svých cest nebyl skoupý co do slova rovněž ne co do své tobolky. Pokladna přebohaté Tribune mu byla otevřena, a on jí uměl své útraty nahrazovat interview, popisy, zprávami, články všeho druhu, k nimž rychlé obraty při hře mu poskytovaly hojnou a zajímavou látku.
„Ale,“ zeptal se ho gentleman - Yankee od hlavy až k patě - „nepřikládáte příliš velkou důležitost této hře vymyšlené Williamem J. Hypperbonem?…“
„Ne, pane,“ odvětil novinář, „soudím, že tak originální myšlenka se mohla zrodit jedině v ryze americkém mozku.“
„Máte pravdu,“ odvětil velkoobchodník z Chicaga.
„Celé Spojené státy americké jsou obráceny naruby, a v den jeho pohřbu bylo vidět, jaké přízni a oblíbenosti se těšil zemřelý nazítří po své smrti!“
„Pane,“ vyptávala se stará dáma s falešným chrupem a brýlemi, krčící se ve svém koutku pod pokrývkami, „provázel jste pohřební průvod?…“
„Kdybych byl jedním z dědiců našeho velikého občana,“ podotkl chicagský obyvatel, nadmutý pýchou, „nemohl bych být více poctěn než tím, že se setkávám s jedním z jeho budoucích dědiců na cestě do Detroitu…“
„Jedete do Detroitu?…“ zeptal se Harris T. Kymbale a stiskl mu ruku.
„Do Detroitu, Michigan.“ „Nuže, pane, bude mi potěšením provázet vás až do tohoto města, které má tak velkolepou budoucnost… které jsem dosud neznal… a které si přeji poznat…“
„Nebudete mít na to čas, pane Kymbale,“ promluvil živě Yankee, který mohl být považován za jednoho ze sázkařů.
„To by protáhlo váš cestovní program, a já opakuji, že na to nemáte čas…“
„Člověk má vždy dost času, aby něco podnikl!“ odpověděl Harris T. Kymbale rozhodným hlasem, který se k němu hodil.
A celý vagon, hrdý na to, že má cestujícího takového temperamentu, propukl ve volání „hip“, jehož ozvěna se odrážela až o zadní vagóny vlaku.
„Pane,“ zeptal se clergymall (kněz) zralého věku, který maje skřipec na nose, pohlcoval Kymbala svým zrakem, „jste spokojen se svým prvním vrhem kostek?…“
„Ano a ne, reverende,“ odvětil novinář uctivým hlasem.
„Ano… neboť moji spoluhráči, kteří odjeli přede mnou, nedostali se na druhé, osmé a jedenácté pole, kdežto já jsem poslán dvojkou a čtverkou na šesté a odtud na dvanácté pole. Nikoliv… protože to je stát New York, který zaujímá šesté pole, »kde se nalézá most«, jak praví legenda, a že tím mostem je lávka přes Niagaru. Znám až příliš dobře Niagaru…
Navštívil jsem ji už dvacetkrát! Je již zevšednělá, říkám vám, zevšednělý je americký i kanadský vodopád, Caves of

Winds, Goat Island!… A pak je to příliš blízko Chicaga!… Chtěl bych raději vidět nové krajiny, být přehazován do všech čtyř konců Unie, tisíce mil mi vlezlo do nohou…“
„Ovšem s podmínkou,“ podotkl clergyman, „že budete vždy včas na místě…“
„To se rozumí, reverende, a věřte mi, že se dostavím vždy včas, aniž by mi scházela jediná minuta.“
„Proto myslím,“ poznamenal jakýsi obchodník s výživnými konzervami, jehož svěžest pleti mluvila ve prospěch jeho vlastního zboží, „pane Kymbale, že si smíte blahopřát, protože když vstoupíte do státu New York, odeberete se odtud do Nového Mexika… Tyto dva státy spolu zajisté nesousedí…“
„Chachacha!“ zvolal novinář, „pouze několik set mil… je dělí od sebe…“
„I to je mnohem lepší,“ dodal Yankee, „než abyste byl poslán na krajní bod Floridy nebo do nejposlednější vesnice ve státě Washington…“
„A právě to by se mi líbilo,“ tvrdil Harris T. Kymbale, „kdybych procestoval území Spojených států amerických ze severozápadu na jihovýchod…“
„Ale,“ ptal se kněz, „neukládá vám vaše poslání na šesté pole, kde je most, abyste zaplatil jednoduchou pokutu?…“
„Chachacha! Tisíc dolarů, ty Tribune nezničí! Ze stanice u Niagarských vodopádů jí pošlu šekový telegram, který redakce bez okolků vyplatí…“
„A to tím ochotněji,“ mínil Yankee, „že Hypperbonova hra je pro ni obchodem.“
„Který se stane dobrým obchodem,“ odpověděl s přesvědčením Harris T. Kymbale.
„Jsem si tím tak jistý,“ řekl chicagský obchodník, „že kdybych sázel, vsadil bych na vás…“
„A udělal byste dobře!“ dodal sebevědomě novinář.
Z těchto odpovědí bylo možné soudit, že důvěra Harrise T. Kymbala v sebe samého byla alespoň taková, jakou měla Jovita Foleyová se svou přítelkyní Lissy Wagovou.
„Avšak dovolte,“ poznamenal pak clergyman, „není mezi vašimi soupeři jeden, který by se podle mého mínění zdál být nebezpečnějším než ostatní?“
„Který, reverende?“
„Sedmý, pane Kymbale, ten, který je označen výhradně začátečními písmeny XYZ…“
„Ten spoluhráč poslední hodinky!“ zvolal žurnalista.
„Eh, jděte!
Těží jen z tajemných okolností, které jej obklopují… To je zakuklenec, jenž poblázní všechny blázny vůbec… Ale jeho inkognito bude odhaleno, a kdyby to byl sám prezident Spojených států amerických, nebude se ho třeba obávat víc než kteréhokoliv ze Sedmičky!“ Nebylo to ovšem vůbec pravděpodobné, že by to byl prezident Spojených států amerických, kterého závěť zvolila za sedmého hráče. Ostatně v Americe by to nikdo nepovažoval za neslušné, kdyby se první osobnost Unie zúčastnila boje, aby zápasila se svými konkurenty o jmění šedesáti milionů dolarů.
Asi sedm set mil dělilo Chicago od New Yorku, a Harris T. Kymbale potřeboval jen dvě třetiny této cesty, aby dosáhl Niagary, aniž by musel dorazit až do veliké americké metropole. Neměl ani chuť, aby ji navštívil, protože ji znal nikoliv méně než proslulé vodopády, kterým se musel představit.
Po opuštění Chicaga objel vlak dolní záliv Michiganského jezera, přejel na půdu Indiany, sousedící s Illinois ve stanici Ainsworth, a dorazil až do Michigan City. Toto město nepatřilo ke státu Michigan, ačkoliv neslo jeho jméno a bylo pokládáno za jeden z přístavů Indiany.
Že sdílný novinář zvolil tuto cestu na železniční síti, že jel New Buffalem, že se zastavil několik hodin v Jacksonu - důležitém středisku rukodělného zboží s více než dvaceti tisíci občany, že jel pak dál k severovýchodu, se stalo proto, že chtěl navštívit Detroit, kam dorazil v noci ze 7. na 8. května.
Druhý den po rychlém spánku v pohodlném pokoji v hotelu, odkud se jeho jméno rozneslo na všechny strany po celém městě, byl pozdravován od úsvitu několika sty zvědavců - vlastně, lépe řečeno, sympatických příznivců, kteří mu byli po celý den v patách.
Snad litoval, že se nemohl zastřít závojem inkognita, protože tu celkem šlo jen o to, aby si prošel město. Ale jak uniknout slávě a jejím nemilým následkům, když byl člověk hlavním kronikářem Tribune a jedním ze Sedmičky při Hypperbonově hře?
V početné a hlučné společnosti navštívil tedy metropoli státu Michigan, jehož hlavním sídlem úřadů byl skromný Lansing. Toto kvetoucí město, Detroit, které vzniklo z malé pohraniční tvrze zbudované Francouzi r. 1670, dostalo své jméno od úžiny (détroit), na tomto místě čtyři sta sáhů široké, kterou Huronské jezero vrhalo, pokud bylo příliš naplněno, své vody do jezera Erie. Naproti Detroitu se zvedalo kanadské město Windsor, jeho předměstí, kam se čtvrtý hráč ovšem vyvaroval vstoupit. Ostatně zbýval mu čas sotva na to, aby si prohlédl metropoli s dvěma sty tisíci obyvatel, kteří jej uvítali s nadšením, přejíce mu mnoho zdaru, což by ostatně nepochybně projevovali každému z jeho spoluhráčů.
Harris T. Kymbale odjel večer. Kdyby mohl použít kanadskou železnici, překročit jižně provincii Ontario, mohl by se dlouhým tunelem, proraženým pod řekou Saint Clair u jejího ústí do Huronského jezera, dostat přímo do Buffala a k vodopádům Niagary. Ale kanadské území mu bylo zakázáno. Musel tedy zabočit do státu Ohio, sjet až k Toledu, rostouCÍmu městu, vystavěnému na jihovýchodním cípu jezera Erie, pak zahnout k Sandusky, kde byly nejbohatší americké vinice, a podél východního pobřeží jezera projet Clevelandem. Ach, bylo to překrásné město s dvěma sty šedesáti dvěma tisíci obyvatel, s ulicemi zastíněnými javory, s Euclidovou alejí, kterou bylo možné nazvat americkou Champs Élysées, s předměstími, rozesetými na pahorcích s bohatstvím, které mu stále přibývalo z ropných nádrží v této krajině, na něž by Cincinnati právem mělo žárlit! Potom se dotkl Erie City v Pensylvánii, načež opustil tento stát na stanicí Northvill, aby vnikl do státu New York, poté jel kolem Dunkerque, které bylo osvětleno vlastním svítiplynem, čerpaným z jeho přírodních zřídel, a večer 10. května dorazil do Buffala, druhého největšího města ve státě, kde se před

sto lety vyskytovaly tisíce amerických bizonů na místě, na němž v té době sídlily statisíce původních obyvatel.
Harris T. Kymbale udělal rozhodně dobře, že se nezdržel v tomto hezkém městě, na jeho dlouhých bulvárech a stromořadích Niagara Parku, kolem skladišť a elevátorů, na březích jezera, které otevíralo cestu k proudům Niagary. Záleželo na tom, aby za deset dní od té chvíle byl osobně v Santa Fe, hlavním městě Nového Mexika, což byla cesta dlouhá tisíc čtyři sta mil, kterou nemohl celou urazit po železnici.
Druhý den tedy, po krátké cestě asi pětadvaceti mil, vystoupil ve vesnici u Niagarských vodopádů.
Ať si zpravodaj řekl cokoliv o tomto slavném kataraktu, který byl nyní příliš známý a příliš vykořisťovaný průmyslem a jenž jím bude ještě více v budoucnosti vykořisťován, až se podaří úplně si podrobit jeho šestnáct milionů koňských sil, ani brána Adirondac, ten podivuhodný celek průsmyků, kotlin a lesů, z nichž Spojené státy americké chtěly učinit národní park, ani hudsonské palisády, ani Central Park, ani Broadway Street v New Yorku, ani Brooklyn Bridge, tak odvážně se klenoucí přes East River, nemohly turistům nahradit divy Niagarských vodopádů.
Ne! Nic se nedalo srovnat s bouřlivým výlevem vody z jezera Erie do Ontarijského jezera Niagarským průlivem! Zde proudila řeka Sv. Vavřince, lámajíc se o ostrov Goat Island, aby utvořila z jedné strany americký vodopád a z druhé strany kanadský vodopád ve tvaru podkovy! A pak ty divoké skoky na úpatí kataraktů, to hloubení zelenavé vody uprostřed druhého, načež uklidněná řeka vedla své uklidněné proudy tři míle až k Suspension Bridge (řetězový most), kde se rozpoutávala opět do strašlivého proudu.
Kdysi věž Terrapine Tower vyčnívala na nejkrásnější skále Goat Islandu, obklopená víry, jejichž prašná pěna stříkajíc až na její vrchol tvořila ve dne sluneční duhu a v noci měsíční duhu. Ale museli ji zbořit, neboť vodopád se za jedno a půl století posunulo sto stop a věž by spadla do propasti. Nyní odvážná lávka, klenutá z jednoho břehu bouřlivé řeky na druhý, dovolovala, aby její dvojitý tok byl obdivován v celém svém lesku a nádheře.
Harris T. Kymbale, provázen mnohými návštěvníky, Američany a Kanaďany, kteří ho očekávali, se postavil doprostřed lávky, ale dával dobrý pozor, aby nevkročil na tu část, která náležela ke kanadskému územÍ. Když potom do hluku vod bylo vmíseno od tisíců lidí bouřlivé „hurá“, vrátil se do vesnice u Niagarských vodopádů, jejíž sousedství činily příliš četné továrny nepříjemným. Ale co naplat, když zde bylo možné využít sílu milionů tun vody za hodinu.
Novinář nezabloudil mezi zelenající se houštiny na Goat Islandu, nesestoupil do Caves of Winds pod houštím ostrova, neodvážil se za hlubokou hladinu Horse Shoe Fall, protože by v tom případě musel přejít na kanadský břeh, ale odebral se na poštovní úřad ve vesnici, odkud odeslal šek na tisíc dolarů na řád notáře Tombrocka v Chicagu. Tento šek pokladník Tribune bez odkladu zaplatil, jakmile mu byl předložen.
Odpoledne po velkolepé druhé snídani, podávané na jeho počest, se Harris T. Kymbale vrátil do Buffala a téhož večera opustil toto město, aby vykonal v předepsané lhůtě druhou část svého cestovního programu.
Právě ve chvíli, kdy vstupoval do vagonu, starosta města, ctihodný H. W. Exulton, mu řekl vážným hlasem:
„Jednou to neškodí, pane, ale příště neztrácejte čas potulkami, jako jste to činil až dosud…“
„Ale když se mi to líbí!“ namítl Harris T. Kymbale, kterému se ta poznámka nelíbila, ačkoliv přišla z tak vysokého místa.
„Myslím, že mám na to právo…“
„Ne… pane… nemáte na to více práva, než ho má pro své pohodlí pěšec na šachovnici…“
„Eh, myslím, že jsem svým pánem… dělám, co se mi líbí, patřím sobě!…“
„To jste velice na omylu, pane!… Patříte těm, kteří na vás vsadili, a já to také udělal, a to s pěti tisíci dolary!“ Celkem měl ctihodný H. W. Exulton pravdu, a kronikář Tribune neměl mít ve svém vlastním zájmu jinou snahu, i kdyby tím jeho zpravodajství trpělo, než aby dosáhl svého cíle nejkratšími a nejrychlejšími cestami.
Konečně Harris T. Kymbale neměl, co by se dozvěděl, čím by se poučil ve státě New York, který již tolikrát navštívil. Mezi metropolí a Chicagem bylo spojení tak časté, jako snadné. Na to postačil den těm Američanům, jejichž vlaky dodržovaly rekord tisíce mil za dvacet čtyři hodiny.
Ostatně Harris T. Kymbale neměl proč by litoval začátku své cesty. Vždyť po návštěvě státu New York byl poslán do státu Nové Mexiko, kde jeho turistická zvědavost mohla být ukojena. Kromě toho se mohlo předpokládat, že rozmary hracích kostek tam pošlou ještě více účastníků hry, kteří Nové Mexiko ještě neviděli - jako Hermanna Titburyho, Lissu Wagovou a její nerozlučnou Jovitu Foleyovou.
Stát New York byl první v Unii počtem svého obyvatelstva, které se počítalo na šest milionů, ačkoliv byl teprve dvacátým devátým svou rozlohou čtyřiceti devíti tisíc čtverečních mil. Tento hlavní stát, Empire State, jak býval někdy nazýván, měl tvar trojúhelníku, jehož strany byly rovnoběžné, zvolené libovolně z nedostatku přirozených hranic.
Ovšem ti z jeho spoluhráčů, kteří se tam měli dostat, nemohli se tam, právě tak jako Harris T. Kymbale, zdržet dva týdny, které byly ponechány mezi každým vržením kostek. Jako on, když nechali ověřit svou přítomnost na niagarském mostě, měli být povinni odebrat se do Santa Fe, hlavního města Nového Mexika. Kdyby se to bralo přísně a odebrali se až do New Yorku, nemohli by navštívit jiná města. A přece většina z nich stála za podívanou - Albany, sídlo zákonodárného sboru, které mělo sto deset tisíc obyvatel, hrdé na svá muzea, školy a parky, na svůj palác, který stál dvacet milionů dolarů - Rochester, město mouky, továren a silně podporované Geneseeskými vodopády - Syrakusy, město velice bohaté na sůl, kterou byly nevyčerpatelně zásobovány solné doly v Onondaze - a mnoho jiných, celá rodina měst, na kterou stát mohl s oprávněnou pýchou ukázat.
Navštívit metropoli, to již bylo něco, a to již stálo za cestu. New York bylo třeba vidět. Mezi Hudsonem a východním pobřežím byl rozložen na Manhattanském poloostrově, který pokrýval šesti sty šesti kilometry čtverečními, totiž dvanácti tisíci hektary, více než Paříž a více než Londýn - kdyby Brooklyn a Long Island byly s ním spojeny v jednu a tutéž lokalitu! Museli bychom se obdivovat jeho bulvárům, jeho pomníkům, tisícům jeho kostelů, a nebylo jich příliš pro milion sedm set tisíc obyvatel, jeho Broadwayi, jeho Fifth Avenue, sedm mil dlouhé, jako katedrále St. Patricka, postavené z bílého mramoru, jeho Central Parku, rozloženému na třech stech čtyřiceti pěti hektarech, s trávníky, stromy a potoky, který končil velkým Krotonským vodopádem, jeho Brooklyn Bridge na East River, dále mostu, který vedl

přes Hudson, jeho přístavu, jehož obchodní ruch se odhadoval na téměř osm set milionů dolarů ročně, jeho široké zátoce, poseté ostrovy, a mezi jinými Bedloe's Islandu, kde se zvedala Bartholdiho obrovská socha Svobody, dar francouzského lidu ozařující svět, která se stala symbolem amerických ideálů především pro přistěhovalce.
Ale opakujeme, všechny tyto divy neměly pro hlavního kronikáře Tribune půvab novosti. Když navštívil Niagaru, řídil se podrobně svým cestovním programem, aniž se od něho odchýlil.
Bylo právě 11. května, a on musel být v Santa Fe 21. května nejpozději před polednem. Dva státy, oddělené od sebe patnácti nebo šestnácti sty mil, zajisté nebyly přímými sousedy.
Když Harris T. Kymbale opustil Buffalo, chtěl se vrátit do Chicaga, aby použil velikou železnici Grand Trunk směrem na západ. Ale kdyby nenašel žádné přímé spojení ze Santa Fe, byla by to vážná chyba, neboť by musel vykonat dlouhou cestu v dostavníku oblastí málo zajištěnou, co se týkalo dopravy. Naštěstí jeho přátelé v Tribune po důkladném studiu této části Dalekého západu sestavili sami cestovní plán, jenž mu byl oznámen telegramem, poslaným do Buffala.
Telegram zněl s potřebnou stručností takto:

Vrátit se od Niagarských vodopádů do Buffala, a odtud opět dolů do Clevelandu. Šikmo projet Ohiem, přes Columbus a Cincinnati, lndianou přes Lawrencebourg, Madison, Versailles a Vincennes, Missourim přes Salem, Belley a Saint Louis. Po Jeffersonově železnici jet do Kansas City. Z Kansasu po jižnější železnici přes Lawrence, Emporrii, Toledo, Newton, Hutchinson, Plum Buttes, Fort Zarah, Petersbourg, Dodge City, Fort Atkinson, Sherbrock, potom východně od Colorada přes Grenade a Las Animas. Nasednout na odbočku v Pueblu a přes Trinidad dorazit do Cliftonu na pomezí Nového Mexika.
Konečně přes Cimarron, Las Vegas a Galateo dorazit k části železnice, která vede do Santa Fe. Nezapomenout, že tuto depeši podepisující vsadil na vás sto dolarů, a kdybyste použil jiný cestovní plán, ztratil by je.

Bruman S. Bickhorn sekretář redakce

Jak by ten ze Sedmičky, kterému jeho přátelé sloužili s takovou horlivostí, kteří mu usnadňovali s takovou přesností uskutečnění jeho úkolu, neměl mít nejlepší naději, že bude první u cíle? Ano, zajisté, ale s tou podmínkou, když bude následovat radu ctihodného H. W. Exulnota, totiž neopozdí-li se nevčasným obdivováním krajin.
„To je samozřejmé, milý Bickhorne, že tvůj cestovní plán přijmu," řekl sám k sobě Harris T. Kymbale, „a že si nedovolím nejmenší odchylku! Co se týká železnice, není třeba se znepokojovat. Buď klidný, roztomilý sekretáři redakce, kdybych se opozdil, nebude to kvůli mé zbrklosti a ztřeštěnosti, ani mou nedbalostí, a tvých sto dolarů bude rak rázně chráněno, jako těch pět tisíc Jeho Výsosti starosty v Buffalu! Nezapomínám, že nosím barvy Tribune!" Jockey nemohl promluvit lépe. Tento jockey byl spíš kentaurem a závodil na svůj vlastní vrub.
A tímto rozvážným sestavením jízdního řádu a vlaků Harris T. Kymbale, aniž se ukvapil, odpočívaje v noci v nejlepších hotelech, projel během šedesáti hodin pět států: Ohio, Indianu, Illinois, Missouri, Kansas a Colorado a vystoupil 19. května večer ve stanici Clifton na hranici Nového Mexika.
Že tam novináři jen pětsetčtyřicetšestkrát byla stisknuta ruka, se stalo proto, že tam v té ztracené vesničce v dálce nesmírných rovin Dalekého západu bylo jen dvě stě sedmdesát tři dvourukých obyvatel.
Spoléhal, že stráví pěknou noc v Cliftonu. Ale jaké bylo jeho zklamání, když vystoupil z vagonu a dozvěděl se, že kvůli důležitým opravám byla na několik dní doprava po železnici přerušena! A on byl ještě sto dvacet pět mil vzdálen od Santa Fe a měl jen třicet šest hodin času. Moudrý Bruman S. Bickhorn tohle nepředvídal!
Když vycházel z nádraží, spatřil Harris T. Kymbale jakéhosi člověka, napůl Američana, napůl Mexičana, který, jak se zdálo, ho očekával. Když spatřil novináře, zapráskal tento člověk třikrát svým bičem - toto trojí zaprásknutí, jak se nyní zdálo, bylo jeho obvyklým pozdravem. Nato jazykem, který připomínal spíš Cervantesa než Coopera, začal:
„Vy jste Harris Kymbale, seňore?…" řekl.
„Ano, jsem." „Chcete, abych vás dovezl do Santa Fe?…"
„Jak bych nechtěl!"
„Tedy ujednáno."
„Jak se jmenuješ?"
„Isidoro."
„Isidoro se mi líbí."
„Můj vůz je zde, připraven k odjezdu."
„Odjeďme, a nezapomeň, příteli, je-li zásluhou koní, že povoz jede, že zásluhou kočího je, když dojede." Rozuměl americký Mexičan tomu, co mu chtěl říci tímto aforismem?… Snad.
Isidoro byl pětačtyřiceti až padesátiletý člověk, kůži měl hnědou, oči velmi živé, tvář šibalskou - byl to jeden z těch chytráků, kteří se nenechají napálit. Co se týká myšlenky, že by byl hrdý na to, že může vézt osobnost, která má mezi sedmi naději na šedesát milionů dolarů, o tom nechtěl zpravodaj pochybovat, ale nebylo to v žádném případě jisté.
Harris T. Kymbale seděl v povoze sám. To nebyl poštovní dostavník se šesti koňmi, ale prostá bryčka, která na cestě po vesnicích měla přepřahat. Povoz se ubíral po drkotavé cestě z Aubey Trail, kterou protínaly četné potoky a říčky, jimiž se brodil, zásoboval se při přepřahání a v noci několik hodin odpočíval.
Druhý den za svítání urazila bryčka již čtyřicet mil, dojela do Cimarronu, ubírala se podél úpatí White Mountains, aniž ji potkala nějaká nehoda. Ostatně nebylo zapotřebí se již bát Apačů, Komančů, Kiowů a jiných indiánských kmenů, které se kdysi touto končinou prohánělý a z nichž některé na federální vládě vymohly to, že jim byla zachována nezávislost.
Odpoledne povoz minul Fort Union, Las Vegas a vjel do průsmyků Sierra Moro Peaks. Cesta byla hornatá, obtížná, ano i nebezpečná - v každém případě se málo hodila k rychlému cestování. Vycházejíc z nízkých rovin, zvedala se do výše

sedmi až osmi set sáhů, do které vystupovalo Santa Fe nad hladinou moře.
Za tímto ohromným horským hřbetem Nového Mexika se rozkládala kotlina, svlažovaná četnými přítoky Rio Grande del Norte, velkolepého veletoku na západním svahu amerického území. Odtud vedla důležitá cesta, která se přes Denver spojovala s Chicagem a velice podporovala obchod s mexickými provinciemi.
Za noci ze dne 20. na 21. května bryčka jela velmi zvolna a drkotavě. Netrpělivý cestující měl odůvodněný strach, že se již nedostane včas na místo. Proto stále povzbuzoval, napomínal a káral flegmatického Isidora.
„Ale ty jedeš jako rak…“
„Co naplat, seňore Kymbale, máme jen kola, a potřebovali bychom křídla!…“
„Ale nechápeš tedy důležitost zájmu, jaký mám na tom, abych byl 21. května v Santa Fe…“
„Bueno (dobře - špan.)… nebudeme-li tam ten den, přijedeme druhý…“
„To však již bude pozdě.“
„Můj kůň a já děláme, co můžeme, a více se nemůže žádat na zvířeti i na člověku!“ Bylo jisté, že Isidoro tak nečinil ze zlé vůle a že nijak nešetřil své síly.
Potom Harrise T. Kymbala napadlo, aby v něm vzbudil přímý zájem pro hru, které se účastnil. Také když kůň byl vysílen, klopýtaje jedním z nejhrbolatějších průsmyků, mezi hustými lesy, a proplétaje se labyrintem posetým valouny a povalenými starými kmeny, řekl svému kočímu:
„Isidoro, něco ti navrhnu.“
„Prosím, seňore Kymbale.“
„Dostaneš tisíc dolarů… když budu zítra… ještě před polednem… v Santa Fe!“
„Cože, vy říkáte, tisíc dolarů?…“ odpověděl americký Mexičan mžouraje očima.
„Tisíc dolarů… samozřejmě s tou podmínkou, že vyhraju.“
„Ach, tak!“ řekl lsidoro, „s tou podmínkou, že…“
„Samozřejmě.“
„Bueno… to by nebylo špatné!“ a trojím prásknutím biče povzbudil svého koně.
O půlnoci teprve dosáhla bryčka výše průsmyku a neklid Harrise T. Kymbala se zdvojnásobil. Nemohl se již zdržet, aby znovu nevyjednával se svým dopravcem.
„Isidoro,“ řekl a poklepal mu na rameno, „udělám ti nový návrh…“ „Prosím, udělejte, seňore Kymbale.“
„Deset tisíc… ano! Celých deset tisíc dolarů dostaneš, když dojedeš včas!“
„Deset tisíc… říkáte?…“ opakoval Isidorio.
„Deset tisíc!“
„Ale stále s tou podmínkou, když vyhrajete?“
„Zajisté!“ Odtud bylo do Santa Fe ještě padesát mil. Museli sestoupit z horského pásma, a protože nemohli využít vzdálenější železniční odbočky u Galistea, což by bylo spojeno se ztrátou času, museli jet údolím řeky Chiquito až do Santa Fe. A na celou cestu jim zbývalo jen dvanáct hodin.
Cesta byla ovšem sjízdná, a bylo nesnadné mít lepšího koně, než byl ten z přepřahací stanice v Taosu. Tedy, přísně vzato, bylo možné přijet na místo ve stanovenou dobu, ale nesměla se ztratit ani minuta a muselo vydržet příznivé počasí. Noc byla překrásná, ozářená, měsíc svítil, jako by mu to depeší nařídil úslužný Bickhorn, teplota byla příjemná, lehký severní větřík osvěžoval a vál cestujícím do zad, nepřekáže je tak jízdě povozu. Kůň dupal netrpělivě u vrat hospody - bylo to zvíře plné ohně z americko-mexického plemene, vychovaného v couralech (ohrada z hrubých klád - špan.) západních provincií.
Co se týkalo toho, který držel otěže bryčky, nemohl být také lepší. Deset tisíc dolarů ze spolehlivé ruky! Ani ve svých nejnesmyslnějších snech neviděl nikdy lesknout se podobnu sumu! A přesto Isidoro, jak se zdálo, nebyl tak omráčen tímto štěstím, kterého se mu mělo dostat. Harris T. Kyrnbale o tom přemýšlel.
„Snad chce ten lupič víc,“ ptal se sám sebe.
„Například desetkrát tolik?… Konečně co jsou tisíce dolarů mezi miliony Williama J. Hypperbona… kapka vody do moře!… Nuže, když to bude zapotřebí, uvolím se mu dát až sto těchto kapek!“ A ve chvíli odjezdu pošeptal:
„Isidoro, nejde nyní již o deset tisíc dolarů…“
„Podívejme… tak již tedy odvoláváte svůj slib!“ vykřikl hlasitě Isidoro suchým tónem.
„Ach, ne, amigo (přítel - špan.), ne… naopak!… Celých sto tisíc dolarů ti dám… budeme-li před polednem v Santa Fe…“
„Sto tisíc dolarů, říkáte?…“ opakoval Isidoro a přimhouří i levé oko.
Potom dodal:
„Ovšem stále… jen když vyhrajete?…“
„Ano… vyhraju-li…“
„Nemohl byste mi to napsat na kus papíru, pane Kymbale? Jen několik slov…“
„S mým podpisem?…“
„S vaším podpisem…“ Je pochopitelné, že v tak důležité záležitosti nemohla vyměněná slova postačit.
Bez váhání vytáhl Harris T. Kymbale svůj zápisník a na jednom lístku napsal úpis, že zaplatí sto tisíc dolarů ve prospěch Isidora ze Santa Fe, závazek, který bude přesně vyplacen, jestliže se žurnalista stane jediným dědicem Williama J. Hypperbona. Potom své prohlášení podepsal, opatřil osobním záškrtem a odevzdal papír Isidorovi.
Isidoro ho vzal, přečetl, pečlivě ho složil a strčil do kapsy. Nato řekl:
„A teď dál.“ Ha! To vám byl divoký cval, zběsilý úprk, závratný běh bryčky na cestě, která se táhla podél břehu řeky Chiquito. A přes veškerou námahu, při které byli stále v nebezpečí, že se vůz poláme nebo že se zvrátí do řeky, dorazili do Santa Fe teprve až deset minut před polednem.

Toto hlavní město neobývalo více než sedm tisíc obyvatel. Ačkoliv Nové Mexiko již po několik roků bylo připojeno k území americké Unie, bylo teprve před několika měsíci přiřazeno do počtu států, což zemřelému výstředníkovi dovolovalo, že je umístil na své mapě.
Ostatně zůstalo zjevně mexickým (španělským) co do obyčejů i vzezření, a angloamerický ráz tam tak rychle neměl zakotvit. Co se týkalo Santa Fe, zabezpečovala mu budoucí rozkvět ta okolnost, že se nacházelo ve středu stříbronosných ložisek. Jak říkali jeho obyvatelé, město samo spočívalo na silné vrstvě stříbra a mohla se prý z půdy jeho ulic dobývat ruda, která poskytovala z tuny až dvě stě dolarů stříbra.
Ať tomu však bylo jakkoliv, město neposkytovalo mnoho zajímavostí pro turisty, jedině sutiny kostela postaveného Španěly před třemi sty roky a palác guvernérů, nízké stavení, jehož jediné přízemí bylo ozdobeno dřevěným sloupovím. Španělské a indiánské domy byly postaveny z jílu nebo nepálených cihel, některé z nich tvořily zednické krychle s nepravidelnými průlomy pro dveře a okna, jak se vyskytovaly ve vesnicích domorodců.
Harris T. Kymbale byl uvítán jako všude na své cestě. Ale neměl čas odpovědět sedmi tisícům rukou vztaženým k němu jinak než všeobecným díkem. Bylo již skutečně jedenáct hodin a padesát minut, a bylo zapotřebí, aby se nacházel v telegrafické kanceláři před posledním úderem poledne na radničních hodinách.
Očekávaly ho tam dva telegramy, vypravené ráno, a to téměř současně z Chicaga.
První, podepsaný notářem Tombrockem, mu oznamoval druhý vrh kostek, který se ho týkal. Desítkou, utvořenou dvěmi pětkami z kostek, byl čtvrtý hráč poslán na dvacáté druhé pole, do Jižní Karolíny.
Nuže, neohrožený, neúnavný cestovatel, který snilo báječných cestovních plánech, dostal, co si přál! Nyní měl překonat tisíc pět set mil směrem na severovýchod Spojených států amerických k Atlantskému oceánu!… Dovolil si jen tuto poznámku:
„S Floridou bych měl jen o několik set mil více.“ Američané chtěli v Santa Fe oslavit přítomnost svého krajana uspořádáním veřejného shromáždění, banketů a jiných obřadností toho druhu. Ale k jejich veliké lítosti hlavní reportér Tribune toto nepřijal. Poučen zkušeností se rozhodl, že se zachová podle rady ctihodného starosty z Buffala, že se neopozdí pod žádnou záminkou, že bude cestovat nejkratším směrem a podnikne výlety, až se dostane na své místo.
Kromě toho poslední telegram, poslaný jemu obezřetným Bickhomem, obsahoval nový cestovní plán, neméně důkladný než předchozí, a zároveň prosbu přátel, aby se jím hned řídil, počínaje první hodinou. A tak se rozhodl opustit hlavní město Nového Mexika ještě téhož dne.
Kočí ve městě již věděli, jak neobyčejně velkomyslně se zachoval tento cestující k Isidorovi. Všichni mu nabízeli své služby a doufali, že pochodí neméně dobře jako jejich druh. Harris T. Kymbale nevěděl, koho by si mezi nimi měl vybrat.
Bylo zajisté podivné, že Isidoro se nedomáhal této cti - doslova svého práva - aby dovezl novináře na nejbližší stanici železniční dráhy, a kdo ví?… jestli ne s myšlenkou, že by mohl připojit nových sto tisíc dolarů k těm, které mu byly již úpisem Harrise T. Kymbala zabezpečeny… Ale bylo pravděpodobné, že velmi praktický americký Mexičan byl stejně uspokojen, jako unaven.
Nicméně se přišel rozloučit s novinářem, který si již najal nového průvodce a chystal se odjet ve tři hodiny odpoledne.
„Nuže, milý amigo,“ řekl mu Harris T. Kymbale, „daří se ti dobře?…“
„Gracias, bueno, seňore. (Děkuji, dobře, pane - špan.)“
„A nyní nemyslím, že se rozejdeme, neboť jsem tě učinil společníkem svého jmění.“
„Tisíckrát děkuji, seňore Kymbale, nezasluhuji ani…“
„Dobrá… dobrá… já ti musím děkovat, neboť bez tvé horlivosti, tvé oddanosti bych dorazil pozdě, byl bych vyloučen ze hry - a mnoho k tomu nechybělo, jen deset minut…“ Isidoro vyslechl toto pochvalné ocenění klidně a podle svého zvyku s úsměvem, a pak řekl:
„Když vy jste spokojen, seňore Kymbale, jsem já také.“
„A dva dělají pár, jak říkají naši přátelé Francouzi, Isidoro.“
„Tedy… to znamená jako dva koně ve spřežení…“
„Máš pravdu, a ten papír, který jsem podepsal, pečlivě uschovej.
Potom až uslyšíš, že jsem prohlášen v celém světě jako vítěz v Hypperbonově hře, přijeď do Cliftonu, nasedni do vlaku, dostav se do Chicaga a jdi k pokladně!… Neměj starosti, že bych tě oklamal!“ Isidoro pozvedl hlavu, poškrábal se na čele, zamžoural očima jako člověk, který není rozhodnut, jenž chce mluvit a váhá tak učinit.
„Nuže,“ zeptal se ho Harris T. Kymbale, „myslíš snad, že nejsi dostatečně odměněn?…“
„Zajisté,“ odpověděl Isidoro…
„Ale… těch sto tisíc dolarů… ty dostanu… pořád jen… vyhrajete-li…“
„Uvažuj, amigo, uvažuj!… Může to snad být jinak?…“
„Proč ne?…“
„Podívej… Mohl bych ti podobnou sumu zaplatit, kdybych dědictví nedostal?…“
„Rozumím, seňore Kymbale… Rozumím velmi dobře!… A tak bych dal raději přednost…“
„Čemu?…“
„Stu dobrých dolarů…“
„Ty chceš sto dolarů namísto sto tisíc?…“
„Si…“ (Ano - špan.)… odpověděl klidně Isidoro.
„Co naplat, nespoléhám rád na náhody… a sto dolarů, které mi dáte ihned… budou pro mne jistější…“ A Harris T. Kymbale, který litoval snad v duchu své velkodušnosti, vytáhl z kapsy sto dolarů a odevzdal je tomu mudrci, který roztrhal úpis a kousky z něj vrátil.
Reportér odjel, provázen hlučnými pozdravy, a zmizel cvalem ve velké ulici v Santa Fe. Tentokrát snad nový průvodce

v podobném případě bude méně filozofem než jeho předchůdce.
A když se Isidora vyptávali na důvody jeho rozhodnutí, řekl:
„Bueno, sto dolarů… je sto dolarů! A pak… neměl jsem důvěru!…
Člověk spoléhá nejlépe sám na sebe… Podívejte!… Nevsadil bych ani dvacet pět centů na jeho hlavu!“

XI. KAPITOLA
Úzkosti Jovity Foleyové

Lissy Wagová byla podle svého čísla pátá v pořadí odjíždějících. Devět dní mělo tedy ještě uplynout od odchodu Maxe Réala z Chicaga, než by na ni přišla řada, aby opustila hlavní město státu Illinois.
S velikou netrpělivostí prožila tento nekonečný týden nebo, abychom řekli pravdu, prožila jej tak pouze Jovita Foleyová na jejím místě. Její přítelkyně ji nemohla ani uklidnit. Nejedla, nespala a téměř vůbec nežila. Přípravy byly vykonány od následujícího dne po prvním vržení kostek, dne 1. května v osm hodin ráno, a dva dny nato přinutila Lissy Wagovou, aby ji doprovodila do sálu Auditoria, kde druhé vržení mělo být provedeno za přítomnosti davu stále stejně početného jako vzrušeného. Potom bylo ve dnech 5. a 7. května prohlášeno třetí a čtvrté vrženÍ. Ještě tedy osmačtyřicet hodin, a osud měl rozhodnout o obou spoluhrajících, neboť ony se neměly odloučit jedna od druhé: ony tvořily dohromady jen jednu a tutéž osobu.
Nicméně bylo tomu zapotřebí porozumět. Byla to Jovita Foleyová, která tonula v naprostém rozčilení, zatímco Lissy Wagová se omezovala na úlohu mentora, moudrého a rozšafného, kterého nechce nikdo slyšet.
Bylo zbytečné podotýkat, že dovolená, kterou udělil pan Marshall Field své druhé pokladní a své první prodavačce, začala 16. dubnem, v den po přečtení závěti. Obě slečny nemusely již přijít do obchodu v Madison Street. Nicméně to působilo jakýsi neklid v nejmoudřejší z nich. Bude moci jejich zaměstnavatel tak dlouho zůstat bez nich v případě, že by jejich nepřítomnost trvala týdny, měsíce?…
„Neudělaly jsme dobře…“ opakovala Lissy Wagová.
„To je samozřejmé,“ odpověděla Jovita Foleyová, „a budeme tak dlouho nedělat dobře, dokud to bude zapotřebí.“ Při těchto nervózních slovech nepřestávala vznětlivá osoba chodit sem a tam v malém bytě v Sheridan Street. Otevřela pak jediný cestovní kufr, který obsahoval jejich prádlo a cestovní oblečení, přesvědčila se, že nezapomněly nic i pro cestu, která by vyžadovala delší dobu, poté počítala a znovu přepočítávala peníze, které měly k dispozici - všechny jejich úspory proměněné v papíry a zlato, které hotely, železnice, povozy a nepředvídané příhody pohltí k velikému zármutku Lissy Wagové. Jovita Foleyová o tom vyprávěla všem nájemníkům, tak početným v těch ohromných chicagských hnízdech o sedmnácti poschodích. Sjela pak dolů výtahem, aby se dozvěděla nové zprávy z novin a od vyvolavačů na ulicích.
„Ach, má drahá Lissy,“ promluvila jednoho dne, „on odjel, víš, ten Max Réal, ale kam?… Neoznámil ani svůj cestovní program do Kansasu!“ A skutečně ani nejbystřejší pátrači místní časopisecké kroniky by se nemohli vrhnout po stopách mladého malíře, o němž nebylo očekáváno, že by jeho zprávy přišly před 15. květnem, tedy týden po odchodu Jovity Foleyové a Lissy Wagové z Chicaga.
„Nuže, abych mluvila upřímně,“ řekla Lissy Wagová, „ze všech našich spoluhráčů je to tento mladý muž, o něhož se nejvíce zajímám…“
„Protože ti přál šťastnou cestu, je to pravda?…“ odpověděla Jovita Foleyová.
„A také proto, že, jak se mi zdá, zasluhuje veškerou přízeň Štěstěny.“
„Po tobě, Lissy, myslím?…“
„Ne, přede mnou.“
„Rozumím ti!… Kdybys nevyhrála ty,“ odpověděla Jovita Foleyová, „tvá přání by se soustředila na něj.“
„A patří mu již nyní.“
„To je samozřejmé, ale nyní, abys ty vyhrála partii, a já také jako tvá důvěrná přítelkyně, než budeš prosit nebesa za Maxe Réala, já tě žádám, abys prosila za mne. Ostatně opakuji, že není známo, kde se nachází… tento umělec, nepochybně, není daleko od Fort Riley… jedině že by se mu přihodila nějaká nehoda…“
„Doufám, že se tak nestalo, Jovito!“ „Musíme doufat, že ne… to je samozřejmé… to se rozumí, má drahá!“ A tímto rčením, posměšným v jejích ústech, nejčastěji odbývala poznámky úzkostlivé Lissy Wagové.
Poté, když ji chtěla poškádlit, řekla:
„Ale ty nikdy nemluvíš o tom ošklivém Tomovi Crabbovi, ačkoliv je se svým impresáriem na cestě do Texasu? Tomu korýšovitému živočichovi nepatří tedy tvá přání…“
„Prosím Boha za to, Jovito, aby nás osud neposlal do tak vzdálených oblastí!“
„Chachacha! Lissy!“
„Podívej, Jovíto, jsme jen ženy, a nějaký sousední stát by byl pro nás vhodnější…“
„Souhlasím, Lissy, a přece kdyby osud neměl tolik galantnosti, aby ušetřil naši slabost… kdyby nás poslal až k Atlantskému oceánu… k Tichému oceánu… nebo k Mexickému zálivu, musely bychom se podrobit…“
„Podrobily bychom se, protože ty to chceš, Jovito.“
„Nikoliv proto, že já to chci, ale proto, že to musí být, Lissy. Myslíš jenom na odjezd a nikdy… na velký příchod… na šedesáté třetí pole… a já na to myslím dnem i nocí… A potom na návrat do Chicaga… kde nás očekávají miliony v pokladně skvělého notáře…“
„Ano, ovšem, ty pověstné miliony z dědictví…“ řekla Lissy Wagová s úsměvem.
„Podívej, Lissy, žádný ze spoluhráčů neměl tolik námitek… A nejsou snad již manželé Titburyovi na cestě do Maine?…“

„Ubozí lidé, lituji je!“
„Ach, ty mne jistě přivedeš k zoufalství!…“ zvolala Jovita Foleyová.
„A ty, má drahá, jestli se neuklidníš, budeš-li se stále rozčilovat, jak to děláš již týden, onemocníš, a já budu nucena zůstat, abych tě ošetřovala. Varuji tě…“
„Já… nemocná!… Slyšíš!… Mám spolehlivé smysly, ty mi dají potřebnou vytrvalost, budu silná po celý čas cesty!…“
„Dobře, Jovito, ale neonemocníš-li ty, dostanu z toho horečku já…“
„Ty… Ty!… Nuže… opovaž se onemocnět!“ zvolala dobrá, ale příliš vládychtivá slečna a vrhla se Lissy Wagové kolem krku.
„Tedy… buď klidná,“ odpověděla Lissy Wagová a opětovala její polibky, „a všechno se podaří!“ Jovita Foleyová ne bez vynaložení všech sil tlumila výbuchy svých citů a děsila se myšlenky, že by její přítelkyně mohla v den odjezdu onemocnět.
Dne 7. května ráno, když se vracela z Auditoria, přinesla Jovita Foleyová zprávu, že čtvrtý odjíždějící, Harris T. Kymbale, který dostal šest oček, musí nejdříve zajet do státu New York, na most přes Niagaru, a odtud do Santa Fe v Novém Mexiku.
Lissy Wagová učinila jen jednu poznámku o této záležitosti, že totiž zpravodaj Tribune musí zaplatit pokutu.
„To ovšem nepřivede jeho časopis do rozpaků!“ podotkla její přítelkyně.
„Ne, Jovito, ale nám by to způsobilo velké rozpaky, kdybychom musely zaplatit tisíc dolarů na začátku… nebo třeba v dalším průběhu cestování!“ A druhá odpověděla podle svého zvyku pohybem hlavy, který jasně naznačoval: To se nestane… Nikoliv!… To se nestane!…
Ovšem to ji v jejím nitru znepokojovalo nejvíc, ačkoliv to nechtěla dát na sobě znát. A každou noc, za neklidného spánku, který rušil spánek Lissy Wagové, snila hlasitě o mostě, hostinci, labyrintu, studni, žaláři, o těchto neblahých polích, na kterých hráč musí zaplatit jednoduché, dvojité nebo trojnásobné pokuty, aby mohl pokračovat ve hře.
Konečně nadešel 8. květen, a druhý den se měly obě mladé dámy vydat na cestu… Jovita Foleyová chodila již celý týden na žhavém uhlí, které by stačilo, aby jím vytopený parostroj je donesl největší rychlostí na kraj Ameriky.
Samozřejmě že Jovita Foleyová si koupila všeobecného cestovního průvodce po Spojených státech amerických, nejlepšího a nejúplnějšího ze všech Guide Booků, že ho prohlížela, četla v něm a bez přestání znovu četla, ačkoliv nebyla schopná, aby některý cestovní směr studovala dřív než jiný.
Ostatně aby byla obeznámena s během událostí, postačilo číst chicagské noviny nebo jakékoliv jiné noviny města. Hned bylo zřízeno spojení s každým státem, na který kostky padly, a ještě zvláštní spojení s každým místem označeným v poznámce Williama J. Hypperbona. Pošta, telefon a tele graf ihned pracovaly. Ranní a večerní noviny obsahovaly sloupce zpráv více či méně hodnověrných, a jak musíme přiznat, také více či méně fantastických. Ostatně čtenáři, kteří byli abonenty, věděli, že nepravé zprávy přicházejí nejdříve, před všemi jinými.
Ostatně tyto zprávy závisely, jak bylo samozřejmé, od spoluhráčů a jejich způsobu cestování. Pokud se nemohly zprávy o Maxi Réalovi pokládat za vážné, bylo to z důvodu, že kromě své matky nezasvětil nikoho do svých záměrů. Protože se neohlásil v Omaze se svým Tommym, ani v Kansas City při vystoupení z parníku Dean Richmond, zpravodajové marně hledali jeho stopy, a vůbec se nevědělo, co se s ním stalo.
Neméně hluboké temno zahalovalo také Hermanna Titburyho. Že odjel 5. května s paní Titburyovou, o tom nikdo nepochyboval, a v domě v Robey Street zůstala jen hranatá služka, o které jsme se již zmínili. Ale nevědělo se, že cestovali pod falešným jménem, a proto byla marná námaha zpravodajů, aby je na cestě zastihli. Bylo pravděpodobné, že nedorazí o manželích spolehlivé zprávy, až v den, kdy se dostaví na poštovní úřad v Calais pro svou depeši.
Zprávy o Tomovi Crabbovi byly však úplné. Když odjel dne 3. května z Chicaga nejokázalejším způsobem, byli John Milner a jeho svěřenec viděni a zpovídáni ve všech důležitějších městech svého cestovního směru a posléze v New Orleansu, kde vstoupili na loď, aby se nechali dopravit do Galvestonu v Texasu. Freie Presse podotkla při té příležitosti, že parník Sherman je americké národnosti, totiž součást matky vlasti. Protože bylo spoluhráčům zakázáno opustit národní území, neslušelo se rovněž cestovat na cizí lodi, i kdyby tato loď zůstávala ve vodách Unie.
Co se týkalo Harrise T. Kymbala, bylo něm také dostatek informací. Naopak padaly jako déšť v dubnu, neboť on nešetřil ani telegramy, ani články, ani dopisy, jimiž zaplavoval Tribune. Vědělo se tak o jeho cestě do Jacksonu, potom do Detroitu, a čtenáři netrpělivě očekávali podrobnosti o uvítání, které bylo na jeho počest uspořádáno v Buffalu a u Niagarských vodopádů.
Bylo tedy dne 7. května. Pozítří měl notář Tombrock za přítomnosti George B. Higginbothama prohlásit v sále Auditoria výsledek pátého vrhu kostek. Ještě šestatřicet hodin a pro Lissy Wagovou měl být stanoven cíl její cesty.
Lze si snadno představit, s jako netrpělivostí Jovita Foleyová prožila tyto dva dny, ale statečně tento neklid přestála. V noci ze dne 7. na 8. května byla však Lissy Wagová náhle postižena velmi prudkým onemocněním v krku. Zachvátila ji tak silná horečka, že musela probudit svou přítelkyni, která spala v sousední místnosti.
Jovita Foleyová ihned vstala a ošetřovala ji, dala jí občerstvující nápoj, přikryla ji teplou pokrývkou a nejistým hlasem opakovala:
„To nic nebude, drahoušku, to nic nebude!…“
„Také v to doufám,“ odpověděla Lissy Wagová, „neboť nemoc by nyní přišla ve velmi špatně zvolené chvíli.“ Jovita Foleyová soudila podobně, neměla již ani pomyšlení na spaní a bděla u mladé dívky, jejíž spánek byl velmi neklidný.
Druhý den za svítání věděl již celý dům, že pátá spoluhrající dost vážně onemocněla a že bylo nutné poslat pro lékaře a že lékař je očekáván v devět hodin.
Dům byl informován o celém stavu událostí, také na ulici se o ní mluvilo, potom ve čtvrti, pak v sekci, nakonec v celém městě, neboť zprávy se šířily rychlostí blesku, jakou se vůbec neblahé zvěsti nejrychleji rozhlašují.
Ostatně proč bychom se tomu divili?… Nebyla snad slečna Wagová proslulou dívkou… nebyla snad

nejpozoruhodnější osobou po odjezdu Harrise T. Kymbala?… Nesoustřeďovala se na ni snad pozornost obyvatel… vždyť byla jedinou hrdinkou mezi hrdiny Hypperbonovy hry!
A představte si, Lissy Wagová byla nemocná - snad vážně nemocná - den před tím, než mělo být rozhodnuto o její cestě!
Konečně se dostavil povolaný lékař, doktor M. P. Pugh, po deváté hodině. Vyptával se nejdříve Jovity Foleyové na povahu mladé dívky.
„Výborná," odpověděla mu.
Lékař se tedy posadil k lůžku Lissy Wagové, pozorně ji prohlížel, nechal si ukázat jazyk, ohmatal její tepnu, poslechl a proklepal ji. Ani srdce, ani játra, ani žaludek nebyly zachváceny. Po svědomité prohlídce nakonec lékař, jemuž byly zaplaceny dva dolary za návštěvu, řekl:
„To nebude nic vážného, pokud se k tomu něco nepřidá, totiž neobjeví-li se snad nějaké vážné komplikace…"
„A je možné obávat se těchto komplikací?…" zeptala se Jovita Foleyová, kterou výrok lékaře zmátl.
„Ano a ne," odvětil doktor M. P. Pugh.
„Ne… když se nemoc zastaví při samém začátku… ano, když se přes veškerou naši péči nezastaví a rozvine se tak, že se naše prostředky stanou nevyhovujícími k jejímu zamezení…"
„Můžete se vyslovit určitěji o této nemoci?…" zeptala se znovu Jovita Foleyová, kterou vyhýbavé odpovědi lékaře stále víc znepokojovaly.
„Zajisté, a to nezvratným způsobem."
„Mluvte tedy, pane doktore."
„Nuže, rozpoznal jsem jednoduchý zánět průdušek… cípy obou plic jsou zasaženy… je tam slyšet šelest… ale pohrudnice je zdravá. Tedy… až dosud… není třeba se obávat zánětu pohrudnice… Ale…"
„Ale?…"
„Ale zánět průdušek se může zvrhnout v zápal plic a zápal plic v nahromadění krve v plicích… To je to, co nazývám vážnými komplikacemi!" A praktický lékař předepsal obvyklé léky: kapky alkoholizovaného oměje, utišující sirupy, teplé odvary z léčivých bylin, klid - zvláště klid. Potom, když slíbil, že večer opět přijde, opustil dům, spěchaje vrátit se do svého obydlí, které již bylo jistě oblétáno zvědavými zpravodaji.
Bylo možné, že se komplikace nedostaví, a kdyby se dostavily, co se mělo stát pak?…
Při pomyšlení na tuto možnost ztratila Jovita Foleyová na chvíli rozvahu. Za následujících hodin se jí zdálo, že Lissy Wagová stále víc trpí, že je pořád ochablejší. Mrazení v těle oznamovalo nový záchvat horečky, tepny bušily s nepravidelnou rychlostí a vysílení vzrůstalo.
Jovita Foleyová byla duševně alespoň tak zdrcena, jako nemocná byla tělesně, neopouštěla její lůžko, nepřestávala na ni hledět, otírala jí horké čelo, dávala jí po lžičkách léky, jenom aby se zbavila nejneutěšenějších myšlenek a oprávněných stesků na tak zjevnou nepřízeň osudu.
„To se nestalo," řekla sama k sobě, „ani Tomovi Crabbovi, ani Hermannovi Titburymu, aby byl postižen zánětem průdušek den před odjezdem, ani Harrisi T. Kymbalovi, ani Maxi Réalovi!… Dokonce ani toho komodora Urricana nepostihne takové neštěstí!… To se muselo stát zrovna mé ubohé Lissy, která se těšila tak pevnému zdraví… A právě zítra… ano, zítra je pátý tah!… A budeme-li poslány daleko… daleko… a jestliže opoždění pouze o pět nebo šest dní nám zabrání, abychom byly na svém místě, a přijde-li dokonce 23. květen, aniž bychom mohly opustit Chicago… a bude-li pozdě, abychom odjely… budeme vyloučeny ze hry, aniž bychom ji mohly znovu začít…" Ano!… Ano!… Tato zlověstná možnost vířila v mozku Jovity Foleyové, a krev jí bušila ve skráních.
Ke třetí hodině záchvat horečky povolil. Lissy Wagová se vzpamatovala z hluboké ochablosti a kašel získával jistou sílu. Když pootevřela oči, viděla, že Jovita Foleyová je k ní nachýlena.
„Nuže," zeptala se jí, „jak je ti!… Lépe… je to pravda?… Co ti mám dát?…"
„Trochu pít," odpověděla slečna Wagová hlasem velmi změněným bolestí v hrdle.
„Tu máš, drahoušku… dobrý nápoj… Siřičitou vodu v teplém mléce!… A potom… lékař ji nařídil… a pak nesmíš mnoho mluvil."
„Jak si přeješ, má dobrá Jovito."
„Tedy to půjde zcela snadno…"
„Ano… zcela snadno!…"
„Mně se zdá, že trpím již méně…"
„Víš, drahá přítelkyně," odpověděla Lissy Wagová, „když horečka klesne, že je člověk zemdlený, ale zdá se mu, jako by mu bylo lépe…"
„To je uzdravování se!…" zvolala Jovita Foleyová.
„Zítra se to již nedostaví…"
„Uzdravování se… již…" zašeptala nemocná a snažila se usmát.
„Ano… již… a až lékař opět přijde, řekne ti, kdy budeš moci vstát…"
„Mezi námi řečeno… musíš uznat, milá Jovito, že opravdu nemám štěstí!"
„Že nemáš štěstí… ty?…"
„Ano… já… a osud se velmi oklamal, že nepustil tebe na moje místo!… Zítra bys šla do Auditoria… a odjela bys ještě ten den…"
„Já že bych odjela… a tebe nechala v tomto stavu!… Nikdy!…"
„Já bych tě dovedla k tomu obrátit!…"
„Ostatně, o to zde nejde!…" odpověděla Jovita Foleyová.
„Já nejsem pátým účastníkem ve hře… nejsem budoucí dědičkou zemřelého milionáře Hypperbona… Tou jsi ty!… Ale

přemýšlej tedy, drahoušku!… Nic nebude vydáno všanc, i když svůj odjezd odložíme o osmačtyřicet hodin!… Zůstane ještě třináct dní, abychom vykonaly cestu… a za třináct dnů se můžeme dostat z jednoho konce Spojených států amerických na druhý!“ Lissy Wagová nechtěla říci, že její nemoc se může protáhnout o celý týden, a - kdo ví - ne-li o celé dva týdny… Řekla jen:
„Slibuji ti, drahá Jovito, že se uzdravím pokud možno co nejrychleji…“
„A já na tobě nežádám víc… Ale… prozatím… nemluv již… Neunavuj se… snaž se trochu usnout… Sednu si k tobě…“
„Obávám se, že sama onemocníš…“
„Já?… Buď klidná… Ostatně máme dobré sousedy, kteří by mne nahradili, kdyby to bylo zapotřebí… Spi tedy klidně, Lissy.“ Stiskla ruku své přítelkyni, mladá dívka se obrátila a za chvilku usnula.
Jovitu Foleyovou znepokojovalo a rozčilovalo také to, že odpoledne byla ulice neobvyklým způsobem v této tiché čtvrti oživena. Byl tam nával lidí, který mohl rušit klid slečny Wagové též i v devátém poschodí domu. Zvědavci se procházeli sem tam po chodníku. Lidé jdoucí za svými záležitostmi se zastavovali a vyptávali před číslem 19.
Kočáry přijížděly s velkým hlukem a zase cvalem odjížděly směrem k velkým čtvrtím města.
„Jak se jí vede?…“ ptali se někteří.
„Méně dobře…“ odpovídali druzí.
„Mluví se o horečce sliznic…“
„Nikoliv… ale o tyfové horečce…“
„Ach, ubohá slečna!… Existují lidé, kteří opravdu nemají štěstí…“
„To je přece ta mladá dívka, která patří k Sedmičce v Hypperbonově hře!“
„To je pěkné štěstí, když ho nemůže využít!“
„A i kdyby slečna Wagová byla schopná, aby nasedla do vlaku, bude moci snášet únavu z tolika cest?…“
„Úplně… kdyby partie skončila několika tahy… což je zajisté možné…“
„A co kdyby trvala měsíce?…“
„Člověk nikdy neví, jak má počítat s náhodou!…“ A tisíce podobných řečí bylo pronášeno.
Samozřejmě že mnoho zvědavců - snad sázkařů a zajisté novinářů - se představilo v obydlí Jovity Foleyové. Přes jejich naléhání je však odmítla přijmout. Následkem toho kolovaly v městě o nemoci sobě naprosto odporující informace, nesoucí znaky přehánění, anebo byly úplně nepravdivé. Jovita Foleyová odolala všem dotazům a měla dost toho hluku, který, když se přiblížila k oknu, zaslechla z ulice. Výjimku učinila jen u zřízence obchodu Marshala Fielda, kterému ostatně dala velmi uspokojivé informace - že je to pouze katar, nic jiného než pouhý katar.
Mezi čtvrtou a pátou hodinou odpoledne, když se hluk zdvojnásobil, vyhlédla ven z místnosti a poznala uprostřed nejživější skupiny… koho?… Hodgea Urricana. Provázel jej asi čtyřicetiletý muž v námořnickém obleku, silný, zavalitý, neposedný člověk, který stále rozkládal rukama. Ten člověk byl jistě náruživější a prudší než strašlivý komodor.
Nebylo to zajisté nijak ze sympatie pro mladou soupeřku, že se Hodge Urrican nacházel toho dne v Sheridan Street, že se procházel pod jejími okny, která doslova pohlcoval svým zrakem. A Jovita Foleyová viděla velmi zřetelně, že jeho společník hrozil pěstí jako člověk, který se neovládá.
Potom když se kolem něho rozhlásilo, že nemoc Lissy Wagové se zmenšila na pouhé onemocnění, zvolal:
„Který hlupák to řekl?“ Osoba, na kterou se takto vyptával, se nechtěla dát poznat, neboť se obávala nemilého výstupu.
„Zle… ano, vede se jí zle!…“ rozhlašoval komodor Urrican.
„Čím dál tím hůř…“ přebíjel jej jeho společník, „a kdyby mi někdo tvrdil opak…“
„Poslouchej, Turku, uklidni se!“
„Já že se mám uklidnit!“ namítl Turk a koulel očima jako rozzuřený tygr. „To se vám snadno řekne, komodore, který jste nejtrpělivější ze všech lidí!… Ale já… když slyším takto mluvit… pak se již neznám… a když se již neovládám…“
„Tak dobrá… a teď už dost!“ nařizoval Hodge Urrican a zatřásl ramenem svého společníka, jako by mu je chtěl utrhnout.
Podle těchto několika vět si musel člověk myslet - co by nikdo nepovažoval za možné - že na světě žije člověk, vedle něhož by se komodor Hodge Urrican mohl považovat za anděla mírnosti a něhy.
V každém případě sem ti dva přišli, neboť doufali, že se zde setkají se špatnými zprávami a že budou ujištěni, že Hypperbonova hra se bude hrát již jen mezi šesti spoluhráči.
To si také myslela Jovita Foleyová a musela se zdržovat, aby neseběhla na ulici. Jakou chuť měla těmto dvěma osobám vynadat podle zásluhy, i kdyby se vydávala do nebezpečí, že ji tygr v lidském těle zadáví!…
Zkrátka souhrou okolností se stalo, že první večerníky vydávané k šesté hodině byly plné zpráv, které si vzájemně odporovaly.
Podle jedněch choroba Lissy Wagové péčí doktora tak poklesla, že její odjezd se měl opozdit o jediný den.
Podle jiných neměla nemoc vážný ráz. Ale přesto prý bude zapotřebí, aby si nějaký čas popřála nezbytný klid, a tak se slečna Wagová nebude moci vydat na cestu před koncem týdne.
Avšak právě Chicago Globe a Chicago Evening Post, které byly nakloněny mladé dívce, přinesly nejpoplašnější zprávy: Konzultace knížat vědy… je nutná operace… slečna Wagová si zlomila - ruku, tvrdil první - nohu, tvrdil druhý… Nakonec byl poslán notáři Tombrockovi, vykonavateli závěti zemřelého, anonymní dopis, ve kterém se mu dávalo na vědomí, že pátá účastnice se vzdává svého podílu na dědictví.
Chicago Mail, jehož redaktoři, jak se zdálo, sdíleli náklonnost i nelibost komodora Urricana, se dokonce nerozmýšleli uveřejnit, že Lissy Wagová naposled vydechla mezi čtvrtou hodinou a padesáti pěti minutami a čtvrtou hodinou, čtyřiceti sedmi minutami odpoledne.
Když se Jovita Foleyová dozvěděla o těchto zprávách, div sama neonemocněla. Naštěstí lékař doktor Pugh ji při své

večerní návštěvě do jisté míry uklidnil.
„Jedná se zde jen o prostý zánět průdušek," opakoval.
„Žádný příznak zápalu plic, ani to strašlivé překrvení plic - až dosud alespoň… se neobjevilo… postačí několik dní klidu a odpočinku."
„Kolik?…"
„Snad sedm až osm."
„Sedm až osm!…"
„A to s tou podmínkou, že nepřijde do průvanu."
„Sedm až osm dní!…" opakovala nešťastná Jovita Foleyová a lomila rukama.
„A pak ovšem… nedostaví-li se žádné vážné komplikace!" Noc nebyla velmi dobrá. Opět se dostavila horečka - její záchvat trval až do rána a nemocná se silně potila. Ale v každém případě se bolest v hrdle zmenšila, a nemocná odkašlávala bez velké námahy.
Jovita Foleyová nespala. Nekonečné hodiny strávila u lůžka své ubohé přítelkyně. Která ošetřovatelka by se jí mohla vyrovnat co do péče, pozornosti a horlivosti?… Ostatně nikomu by své místo nepostoupila.
Druhý den ráno po nějaké chvíli nevolnosti a neklidu Lissy Wagová opět usnula.
Nastal den 9. května a pátý tah Hypperbonovy hry měl být vykonán v sále Auditoria.
Jovita Foleyová by dala deset roků svého života, aby tam mohla být. Ale aby opustila nemocnou… ne… na to nesměla ani pomyslet.
Ale přesto se to stalo: Když se Lissy Wagová probudila, zavolala sama svou přítelkyni a řekla jí:
„Moje drahá Jovito, popros naši sousedku, aby místo tebe u mne chvíli zůstala…"
„Ty chceš, abych…"
„Chci, abys šla do Auditoria… Je to v osm hodin… je to pravda?…"
„Ano… v osm hodin."
„Nuže… za dvacet minut se pak vrátíš… Byla bych ráda, kdybys tam byla… a pak, protože věříš v mé štěstí…"
„Jak bych v ně nevěřila!" zvolala Jovita Foleyová tři dny před tím.
Ale ten den již neodpověděla. Políbila nemocnou na čelo a odebrala se k sousedce, ctihodné paní, aby ji uvedla k lůžku nemocné. Pak seběhla, nasedla do povozu a nechala se dovézt do Auditoria. Bylo sedm hodin čtyřicet minut, když Jovita Foleyová dorazila ke dveřím již naplněného sálu. Již u vchodu ji poznali a útočili na ni otázkami.
„Jak se vede Lissy Wagové?"
„Zcela dobře," odpověděla a žádala, aby jí dovolili postoupit až k jevišti, což se také stalo.
Smrt mladé dívky byla v nejúplnější formě potvrzena ranními novinami, několik osob žaslo nad tím, že její nejdůvěrnější přítelkyně sem přišla, a to ještě bez smutečních šatů.
Když bylo za deset minut osm, předseda a členové Excentric Clubu, provázejíce notáře Tombrocka, který měl stále hliníkové brýle na očích, se objevili na jevišti a rozesadili se u stolu.
Mapa byla rozložena před očima notáře. Obě kostky zatím odpočívaly v koženém pouzdře. Ještě pět minut… a osmá udeří na hodinách v sále.
Náhle hromový hlas přerušil ticho, které nikoliv bez obtíží bylo zjednáno.
Tento hlas - poznán podle falešného basu - byl hlas komodora.
Hodge Urrican žádal, aby mohl pronést prostou poznámku, což mu bylo dovoleno.
„Zdá se mi, pane předsedo," řekl, a zesiloval ještě svůj hlas tou měrou, jak svou větu rozvíjel, „zdá se mi, že abychom byli poslušni přesných rozkazů nebožtíka, nesluší se vykonat tento pátý tah, protože pátá účastnice hry není v takovém stavu, aby…"
„Ano… ano!…" vřískalo několik přítomných ze skupiny, ve které stál Hodge Urrican, a zuřivějším hlasem než ostatní řval i ten prchlivý člověk, který ho provázel den před tím pod okna domu Jovity Foleyové.
„Mlč… Turku… mlč…" nařizoval mu komodor Urrican, a dělal při tom posunky, jako by mluvil se psem.
„Co, že mám mlčet?…"
„Ihned!" Turk, na něhož komodorovy oči vrhaly blesky, zmlkl a Hodge Urrican pokračoval:
„A podávám-li tento návrh, činím tak proto, že mám vážné důvody, že pátá účastnice hry nebude moci odjet ani dnes, ani zítra…"
„Ani za osm dní…" zvolal některý divák z pozadí sálu.
„Ani za osm dní, ani za patnáct, ani za třicet," potvrzoval komodor Urrican, „protože zemřela dnes ráno v pět hodin čtyřicet sedm minut…" Po tomto prohlášení následoval dlouhotrvající šum. Ale ihned byl přehlušen ženským hlasem, který třikrát opakoval:
„To není pravda!… To není pravda!… To není pravda!… Protože jsem já, Jovita Foleyová, opustila Lissy Wagovou před pětadvaceti minutami, žila a dařilo se jí dobře!" Nato se opakovaly výkřiky a nové protesty z Urricanovy skupiny.
Podle formálního prohlášení komodora nevyhovovala Lissy Wagová podmínkám hry. Musela být určitě mrtvá, protože se tvrdilo, že je mrtvá…
Ať to však bylo jakkoliv, v této chvíli bylo nesnadné jednat o této poznámce Hodgea Urricana. Ale ten nenapravitelný člověk trval na svém a změnil jen své odůvodnění tímto způsobem:
„Budiž… pátá účastnice není mrtvá, ale nevede se jí o mnoho lépe!… A vůči takové situaci žádám, aby moje vržení kostek bylo uspíšeno o osmačtyřicet hodin a aby vržení, které bude v několika okamžicích prohlášeno, bylo přisouzeno šestému hráči, který tím bude od této chvíle postaven do páté řady!" Nové hromobití výkřiků a dupání následovalo po tomto požadavku Hodgea Urricana, který byl podporován důstojnými přívrženci, aby pluli pod jeho vlajkou.
Konečně se notáři Tombrockovi podařilo uklidnit vzbouřené obecenstvo, a když nastal klid, promluvil takto:

„Návrh pana Hodgea Urricana spočívá na nesprávném výkladu vůle zůstavitele a je v rozporu k ušlechtilé hře Spojených států amerických. Ať je zdravotní stav páté soupeřky jakýkoliv, a i kdyby se tento stav zhoršil až k tomu, že by byla škrtnuta ze seznamu živých, mou povinností jako vykonavatele poslední vůle nebožtíka Williama J. Hypperbona bude přes to přese všechno, abych provedl vržení kostek, a to dnes 9. května, a ve prospěch slečny Lissy Wagové. Za patnáct dnů, nebude-li na svém místě, ať již mrtvá nebo ne, bude zbavena svých práv, a partie se bude dál hrát mezi šesti soupeři.“ Hodge Urrican pronášel bouřlivé protesty. Tvrdil zuřivým hlasem, že jestliže je výklad závěti nesprávný, je to výklad notáře Tombrocka, ačkoliv notář měl pro něj souhlas Excentric Clubu. A pronášeje své výhrůžné věty, komodor, ačkoliv byl zlostí celý zarudlý, přesto se zdál být bledý vedle svého společníka, jehož tvář byla přímo nachová.
Také náhle Urricana napadlo, že musí Turka zadržet, aby předešel možnému neštěstí. Zadržel ho právě, když chtěl od něho odejít.
„Kam jdeš?…“ řekl.
„Tam…“ odpověděl Turk a ukazoval pěstí na jeviště.
„Proč?…“
„Abych toho Tombrocka chytil za krk a vyhodil ven jako prase…“
„Sem… Turku… sem! Tady zůstaneš!“ velel Hodge Urrican.
A v prsou Turka se ozýval hluchý řev špatně zkrocené šelmy, která si nepřeje nic jiného než zadávit svého krotitele.
Odbilo osm hodin.
Ihned následovalo hluboké ticho po hluku v sále.
A nato notář Tombrock - snad trochu víc rozčilen, než měl ve zvyku - vzal pouzdro do pravé ruky a vložil tam kostky levou rukou, míchal jimi, zvedal a spouštěl střídavě ruku s pouzdrem. Bylo slyšet, jak malé krychle ze slonoviny narážejí na kožené stěny, a když byly z pouzdra uvolněny, kutálely se po mapě až na kraj stolu.
Notář Tombrock pozval George B. Higginbothama a jeho společníky, aby ověřili počet obsažených oček, a jasným hlasem pronesl:
„Devět, totiž šest a tři.“ Byla to celkem šťastná číslice, protože pátá soupeřka se měla odebrat jen skok na dvacáté šesté pole, do státu Wisconsin.

XII. KAPITOLA
Pátá účastnice hry

„Ach, drahá Lissy, jaké štěstí… jak zázračné vržení kostek!“ zvolala rozohněná Jovita Foleyová.
A vešla do místnosti nedbajíc, nemoudrá, toho, že by mohla poděsit nemocnou, kdyby snad právě spala.
Lissy Wagová však bděla, byla velmi bledá a právě vyměnila několik slov s dobrou starou paní, která seděla vedle její postele.
Po výsledku vržení kostek, který prohlásil notář Tombrock, Jovita Foleyová opustila Auditorium, zanechala dav jeho úvahám a Hodgea Urricana jeho vztekání, že se mu jeho pokus nezdařil.
„A jaký je počet oček?…“ zeptala se Lissy Wagová a trochu se nadzvedla.
„Devět, má drahá, devět složených šestkou a trojkou… čímž se dostaneme na dvacáté šesté pole…“
„A které je to pole?…“
„Stát Wisconsin… Milwaukee… pouze dvě hodiny odtud… dvě hodiny rychlíkem!“ Bylo jisté, že pro začátek partie si nemohl nikdo nic lepšího přát.
„Ne… ne…“ opakovala nadšená osoba.
„Je to štěstí! A jaké! Vím to dobře. Například devítka, složená z pěti a čtyř, by nás vedla přímo na padesáté třetí pole!… Ale… toto pole… podívej se na mapu… je Florida!… Musely bychom jet na Floridu… doslova na konec světa!“ A celá zardělá a udýchaná, použila mapy jako vějíře.
„Skutečně, máš pravdu,“ odpověděla Lissy Wagová.
„Florida je trochu daleko…“
„Všechny vyhlídky, má drahá,“ přisvědčovala Jovita Foleyová, „ať jsou pro tebe příznivé… a pro ostatní… nuže… pro ostatní nepříznivé….
„Budeš trochu šlechetnější…“
„Chceš-li, vyjímám Maxe Réala, ale jenom jeho, protože se za něj přimlouváš…“
„Zajisté…“
„Ale vraťme se ke svým záležitostem, Lissy… Dvacáté šesté pole… jestlipak víš, jakou výhodu nám dává?… Doposud první v čele byl novinář, Harris T. Kymbale, a on je na dvanáctém poli, zatímco my… Ještě čtyřicet bodů čili oček… nic víc než čtyřicet, a budeme u cíle!“ Mrzelo ji jen to, že Lissy Wagová se při tom nechovala podle jejího přání.
„Ale ty se z toho nijak neraduješ…“ zvolala.
„Ano… milá Jovito, ano… půjdeme tedy do Wisconsinu… do Milwaukee…“
„Oh, máme dost času, drahoušku!… Ne zítra… ani pozítří!… Za pět nebo šest dní, až budeš zotavena… a také případně teprve za dva týdny, bude-li to zapotřebí!… Jen když tam budeme 23. května před polednem…“
„Nuže… všechno je v nejlepším pořádku, Jovito, protože jsi spokojená…“
„A jak jsem spokojená, má drahá, tak spokojená, jako je komodor nespokojen!… Ten ošklivec tě chtěl vyloučit ze hry… chtěl přinutit notáře Tombrocka, aby jemu přisoudil pátý tah pod záminkou, že ho nebudeš moci využít… protože prý budeš připoutána na lůžko ještě celé týdny… Ano, i to tvrdil, že vlastně již ani nejsi na světě!… Ó ten ohavný mořský vlk!… Znáš ho… Nepřeji nikomu nic zlého… ale tomu komodorovi… přeji, aby zabloudil v labyrintu, aby padl do

studny, aby zplesnivěl ve vězení, aby platil jednoduché, dvojnásobné i trojnásobné pokuty… a zkrátka všechno, co hra poskytuje nepříjemného těm, kteří nemají štěstí a kteří nezasluhují, aby je měli!… Kdybys slyšela, jak mu pan Tombrock odpověděl!… Ó, ten skvělý notář… byla bych ho objala!…“ Nehledě k jejímu obvyklému přehánění bylo jisté, že Jovita Foleyová měla pravdu. Vržení devítky, složené ze šesti a tří očeк, bylo jedním z nejlepších, jaké se mohlo vydařit na začátku hry. Nejenže jím byli předstiženi čtyři první spoluhráči, ale také ponechalo Lissy Wagové čas, aby se zotavila.
Stát Wisconsin sousedil se státem Illinois, od něhož byl oddělen na jihu jen čarou čtyřicáté druhé rovnoběžky. Byl ohraničen na západě tokem Mississippi, na východě Michiganským jezerem, jehož západní břeh tvořil, a na severu z části Hořejším jezerem. Madison bylo jeho hlavním městem, Milwaukee byla metropolí. Protože ležela na břehu jezera, sotva dvě stě mil od Chicaga, měla tato metropole rychlé, pravidelné a časté spojení se všemi obchodními středisky státu Illinois.
Tedy den 9. května, který vzbuzoval tak špatné naděje, začínal nejšťastnějším způsobem. Ovšem vzrušení, které s sebou přinesl, nezůstalo bez účinku na nemocnou. A když během dopoledne přišel doktor M. P. Pugh se na ni podívat, našel ji poněkud rozčilenější než den před tím. Po prudkém kašli následovala vždy dlouhá ochablost a některé náznaky horečky. Nezbývalo nic jiného než pokračovat v předepsaném léčení.
„Jen klid… hlavně klid,“ doporučoval Jovitě Foleyové, když ho vyprovázela z pokoje. „Radím vám, slečno, abyste ničím slečnu Wagovou neunavovala… Nechte ji o samotě… ať spí…“
„Pane doktore, nejste již znepokojen?“ zeptala se ho Jovita Foleyová, která znovu dostávala strach.
„Ne… opakuji to… není to nic jiného než zánět průdušek, který má svůj pravidelný průběh!… Plicím nic není… srdci také ne… Ale zvláště dejte pozor na průvan. A ať něco jí… ať se nutí, když by to bylo zapotřebí… jen mléko… polévku…“
„Ale konečně… pane doktore… nepřidruží se nějaké vážné komplikace…“
„Kdo to může předvídat, prosím vás, slečno…“
„Ano… vím… můžeme doufat, že naše nemocná bude vyléčena do osmi dní?…“ Lékař odpověděl jenom pohybem hlavy, který nebyl uspokojivý.
Jovita Foleyová, dost vzrušená, uznala, že bude nejlépe, když nezůstane v pokoji Lissy Wagové a bude se zdržovat ve svém pokojíku a ponechá dveře otevřené. Tam u svého stolu, na němž byla rozložena mapa ušlechtilé hry Spojených států amerických, převracela neustále listy svého Guide Booku, nepřestávala studovat Wisconsin až do jeho nejposlednějších městeček, jeho podnebí, zdravotní poměry, zvyky, jako kdyby pomýšlela na to, aby se tam usadila na celý život.
Noviny Unie, jak bylo samozřejmé, uveřejnily výsledky pátého vržení kostek. Některé promluvily také o Urricanově příhodě - některé podporovaly nároky divokého komodora, jiné jeho protesty odsuzovaly. Celkem byla pro něho většina nakloněna nepřátelsky. Neměl právo požadovat tento tah pro sebe, a bylo schvalováno, že notář Tombrock vyložil pravidla hry s veškerou jejich přesností.
Ostatně ať Hodge Urrican říkal cokoliv, Lissy Wagová nebyla mrtvá a také neměla duši na jazyku. Mezi obyvatelstvem nastal k jejímu prospěchu jistý, dost pochopitelný obrat. Stala se zajímavější, ačkoliv bylo nesnadné uvěřit, že by snesla únavu takových cest až do konce. Co se týkalo nemoci, to prý nebyl vlastně zánět průdušek ani zánět hrtanu, a než uplyne čtyřiadvacet hodin, bude uzdravena.
Ale protože čtenáři činili velké požadavky na podrobnější zprávy, byla vydávána zvláštní lékařská zpráva o páté účastnici ráno a večer, jako by se jednalo o nějakou princeznu z královské krve.
Den 9. května nepřinesl žádné změny ve stavu nemocné. Nemoc se nezhoršila ani následující noci, ani dne 10. května. Jovita Foleyová z toho přímo usuzovala, že postačí osm dní, aby její přítelkyně byla zotavená. A ostatně, kdyby její vyléčení vyžadovalo deset… jedenáct… dvanáct… třeba třináct… ano, i patnáct dní!…
Co na tom… Vždyť tu šlo jen o cestu dvou hodin vlakem… Jen když budou obě 23. května v Milwaukee… před polednem… To bude přiměřené podmínkám Hypperbonovy hry… A pak, kdyby bylo ještě zapotřebí, aby Lissy Wagová odpočívala, může tak učinit ve wisconsinské metropoli.
Noc ze dne 10. na 11. května byla dost klidná. Lissy Wagová pocítila již jen asi dvakrát nebo třikrát lehké mrazení, ale zdálo se, že horečka je u konce. Nicméně kašel byl stále velmi vysilující, avšak přesto byl pomalu volnější, chrapot byl méně drsný, dech lehčí. Tedy se nedostavila žádná nová komplikace.
Z toho vyplývalo, že Lissy Wagová cítila, že je jí mnohem lépe, když dopoledne Jovita Foleyová vstoupila po nepřítomnosti, která trvala asi hodinu, do jejího pokoje. Kam odešla?… Neřekla nic ani staré sousedce, která nemohla slečně Wagové odpovědět, když se jí na to ptala.
Když Jovita Foleyová vstoupila do místnosti, neodložila ani klobouk, vtiskla vroucí polibek na čelo Lissy Wagové, která, když viděla její rozjařenou tvář a její oči se potutelně lesknout, se nemohla zdržet, aby jí neřekla:
„Co se stalo dnes ráno?…“
„Nic, drahoušku, nic!… Mám jen radost z toho, že vidím, že se uzdravuješ… A pak bylo tak krásně… květnové sluníčko září… víš… to jsou ty krásné paprsky, které by člověk nejraději vysál… které by vdechoval… Ach, kdybys mohla zůstat jen hodinku u okna… Podívej, taková dávka sluníčka!… Jsem si jistá, že tě ihned uzdraví… Ale… jen žádnou pošetilost… aby se nemoc nezhoršila…“
„A kam jsi šla, milá Jovito?…“
„Kam jsem šla?… Nejdříve do obchodu Marshalla Fielda podat informaci o tobě… Naši zaměstnavatelé se na tebe vyptávali každý den, a chtěla jsem jim poděkovat…“
„Udělala jsi dobře, Jovito… Byli již dost laskaví, že nám dali dovolenou… a kdyby skončila…“
„To je samozřejmé, to se rozumí, drahoušku… že naše místo nikomu nedají!“

„A pak…“
„Pak…“
„Nešla jsi již nikam jinam?…“
„Jinam?“ Zdálo se, že Jovita Foleyová to váhá říci. Ale konečně jí to přece vyklouzlo z úst, jak se říká, a ona by to nemohla déle utajit. Ostatně Lissy Wagová se jí ptala dál:
„Není dnes 11. května?…“ „Ano, 11. května, drahoušku,“ odvětila zvučným hlasem, „a již dva dny bychom měly sedět v hotelu v tom krásném městě Milwaukee… kdybychom nebyly zde vězněny tvou bronchitidou!“
„Nuže,“ začala zase Lissy Wagová, „protože máme dnes 11. května, musel být šestý tah vykonán dnes…“
„Zajisté.“
„A tedy?…“
„A tedy… Ne, poslouchej, nikdy jsem neměla tak velkou radost… nikdy! Podívej… musím tě zlíbat… Nechtěla jsem ti to ani vyprávět… protože se nemáš rozčilovat… Dobrá!… ale nemohu to utajit!“
„Mluv tedy, Jovito…“
„Pomysli si… drahoušku… on dostal také devítku, ale složenou ze čtyř a pěti oček!“
„Kdo… on?“
„Nu, komodor Urrican…“
„Ach,… zdá se mi, že… tento vrh je výborný…“
„Ano… protože se na první cestě odebral na padesáté třetí pole… má tedy velkou výhodu přede všemi jinými… ale nicméně je to velmi špatný tah…“ A Jovita Foleyová spustila jásot nejen neobyčejný, ale i nevysvětlitelný.
„A proč je špatný?…“ zeptala se jí Lissy Wagová.
„Protože posílá komodora do horoucích pekel!…“
„Do horoucích pekel?…“
„Ano! … Hluboko na Floridu.“ Takový byl skutečně výsledek vržení kostek toho rána, když notář Tombrock s patrným zadostiučiněním toto prohlásil, neboť byl dosud na Hodgea Urricana rozzloben. A jakým způsobem to přijal komodor Urrican?… Nepochybně se zuřivostí, a snad musel zase zakročit, aby se Turk nedopustil nějakých nepředložeností. Co se toho týkalo, Jovita Foleyová nemohla nic říci, protože ihned po prohlášení výsledku opustila sál Auditoria.
„Až na konec Floridy,“ opakovala, „na nejkoncovatější konec Floridy… asi dva tisíce mil odtud!“ Ať tomu bylo jakkoliv, tato zpráva neúčinkovala na nemocnou tak živě, jak se toho její přítelkyně obávala. Její dobré srdce ji spíš vedlo k tomu, že komodora litovala.
„Ach, podívejme, jak ty si vykládáš tuto věc?…“ volala její vznětlivá přítelkyně.
„Ano… ubohý člověk!“ zašeptala Lissy Wagová.
Den nebyl zlý, ačkoliv uzdravování ještě nezačalo. Alespoň nebylo již třeba bát se komplikací, kterých se opatrný lékař stále obával.
Od následujícího dne 12. května se mohla Lissy Wagová posilňovat jídlem. Protože jí nebylo dovoleno opustit lůžko, ačkoliv horečka již zmizela, byl pro ně nakonec čas dlouhý - zvláště pro Jovitu Foleyovou - ta seděla v pokoji, a když ne ve formě dialogu, tedy alespoň ve formě monologu nenechávala konverzaci ochabnout.
A o čem by Jovita Foleyová mluvila, ne-li o Wisconsinu, který byl pro ni samozřejmě nejkrásnějším a nejzajímavějším ze všech států Unie. Měla před sebou Guide Book a ani na chvíli nezmlkla. A kdyby se Lissy Wagová opozdila až do posledního dne a mohla tam pobýt jen několik hodin, alespoň jej bude moci poznat natolik, jako by tam prožila několik týdnů.
„Představ si, drahoušku,“ řekla Jovita Foleyová s obdivem, „že se dříve nazýval Mesconsin podle řeky toho jména a že nikde neexistuje země, která by se této vyrovnala! Na severu je vidět ještě zbytky starých borovicových lesů, které pokrývaly celé území! A pak má teplá zřídla, daleko lepší než jsou ve Virginii, a jsem si jistá, že kdyby tvůj zánět průdušek…“
„Ale,“ podotkla Lissy Wagová, „myslím, že je to Milwaukee, kam se máme odebrat?…“
„Ano… Milwaukee, první město ve státě, jehož jméno znamená ve starém indiánském jazyku krásná země!… Milwaukee je město se dvěma sty tisíci obyvateli, drahoušku, je tam například mnoho Němců!…
Také je nazývají německo-americkými Athénami!… Ach, kdybychom tam byly! Jaké jsou tam půvabné procházky na strmých březích, kde stojí překrásné domy, lemující řeku! Jsou tam jen elegantní a čisté čtvrti… samé budovy z cihel bílých jako mléko… od čehož dostalo své jméno… Podívej, uhodneš to?…“
„Ne, Jovito!…“
„Smetanové město, drahoušku… smetanové město! Do něho bychom namočily svůj chléb!… Ach, proč nám musí tvůj zlořečený zánět průdušek překážet, abychom se tam podívaly?!
A pak má Wisconsin ještě mnohá jiná města, která bychom obě měly dost času navštívit, kdybychom mohly odjet dne 9. května. Bylo by to Madison, zbudované na zemské úžině jako na mostě mezi jezerem Mendota a jezerem Monono, které se vlévá jedno do druhého. A pak jiná městečka s podivnými jmény… Fond du Lac, totiž Jezerní dno na břehu Fox River, na půdě rozryté artéskými studněmi… pravý cedník… A ještě jedno krásné místo, které se jmenuje Clear Water, s podivuhodným proudem, který odůvodňuje toto jméno… a jezera Winnebago… a Zelená zátoka… a kotviště Dvanácti apoštolů před Ashlandskou zátokou… a Ďábelské jezero, jedno z přírodních krás čarovného Wisconsinu…“
A Jovita Foleyová četla velice nadšeným hlasem celé stránky svého průvodce a vyprávěla o různých přeměnách země, kterou se kdysi prohánějí indiánské kmeny, kterou objevili a kolonizovali kanadští Francouzi v době, kdy byla ještě nazývána Badger State čili Jezevčí stát.
Ráno dne 13. května byla v Chicagu zvědavost obyvatel zdvojnásobena. Ostatně noviny předráždily až do krajnosti mysli lidí. Také sál Auditoria kypěl množstvím zvědavců jako v den, kdy byla čtena závěť Williama J. Hypperbona. A

skutečně - v osm hodin byl vyhlášen výsledek sedmého vržení kostek na vrub tajemné a záhadné osobnosti, označené začátečními písmeny XYZ.
Marně se všichni namáhali proniknout inkognito tohoto spoluhráče. Nejobratnější zpravodajové, nejdůvtipnější slídilové místního zpravodajství utrpěli v tomto ohledu porážku. Několikrát se domnívali, že jsou již na skutečné stopě, a šli nepravou cestou. Nejdřív se myslelo, že dodatkem připojeným k závěti chtěl zemřelý ustanovit jednoho ze svých přátel Excentric Clubu sedmým hráčem ve hře. Bylo také proneseno jméno George B. Higginbothama, ale ctihodný člen vyvrátil tuto domněnku nejurčitějším způsobem.
Když bylo vyzvídáno na notáři Tombrockovi ohledně této záležitosti, prohlásil, že nic neví a že nemá jiný úkol než na poštovní úřad místa, kde bude očekáván, posílat výsledek vržení kostek, týkající se „zakukleného muže“ - výraz, který byl obyvatelstvem přijat.
Přesto však doufali, ne snad bez nějakého důvodu - že toho dne řečený XYZ odpoví při vyvolání svých začátečních písmen v sále Auditoria. Proto ten dav, jehož menší část našla místo před jevištěm, na němž se objevil notář a členové Excentric Clubu. Tisíce diváků se tísnily v sousedních ulicích a pod stíny Lake Parku.
Zvědavost byla zklamána, nadobro zklamána. Nikdo, žádný zakuklený nebo nezakuklený muž se nepředstavil, když notář Tombrock vrhl kostky na mapu a hlasitě oznámil:
„Devět, složeno ze šesti a tří, dvacáté šesté pole, stát Wisconsin.“ Byla to zvláštní náhoda. Byl to stejný počet, jaký měla Lissy Wagová, a stejně složený ze šesti a tří. Ale okolností, která měla pro ni krajní váhu, bylo podle pravidel stanovených nebožtíkem, že kdyby se nacházela ještě v Milwaukee v den, kdy tam dorazí XYZ, musela by mu postoupit své místo a vrátit se na své dřívější - což znamenalo v daném případě začít partii znovu. A k tomu ještě nemohla nyní odjet a byla připoutána na Chicago!…
Dav nechtěl odejít, očekával. Nikdo zde nebyl. Musel se vzdát naděje. A nemenší bylo všeobecné zklamání, které tlumočily večerní noviny v článcích málo sympatických pro zlověstného XYZ. Tak prý si nemá nikdo zahrávat s veškerým obyvatelstvem!
Dny míjely. Každých osmačtyřicet hodin byly prováděny tahy za pravidelných podmínek, výsledky byly posílány telegraficky těm, jichž se týkaly, tam, kde měli být v předepsaných lhůtách.
A tak nastal 23. květen. Žádná zpráva o XYZ nedošla, který se ještě ve Wisconsinu neobjevil. Ovšem jen když bude 27. května na poštovním úřadě v Milwaukee, to by stačilo. Nuže, nemohla by se již Lissy Wagová odebrat přímo do Milwaukee, aby se podrobila pravidlům hry a odjela, než se tam dostaví XYZ?… Ano, mohla by, protože již byla téměř zotavená. Ale najednou se bylo co obávat, aby sama Jovita Foleyová, která byla postižena prudkým předrážděním smyslů, neonemocněla. Záchvat horečky se dostavil a musela ulehnout.
„Varovala jsem tě, ubohá Jovito!…“ řekla Lissy Wagová.
„Nejednala jsi moudře…“
„To nic nebude, drahoušku. Ostatně o mne samotnou nejde… Neúčastním se hry… a nebudu-li moci odjet já, pojedeš sama…“
„Nikdy, Jovito!“
„Musí to přece být…“
„Nikdy, říkám ti!… S tebou, ano… Bez tebe… nikdy!“ A skutečně, kdyby ji Jovita Foleyová nemohla doprovázet, Lissy Wagová byla odhodlána vzdát se všech nadějí na to, aby se stala jedinou dědičkou Williama J. Hypperbona.
Jovitě Foleyové stačil jeden den diety a klidu, aby se zotavila. Odpoledne 22. května mohla vstát a definitivně připravit cestovní vak obou dívek, které měly putovat Spojenými státy americkými.
„Ach,“ zvolala, „dala bych deset roků života za to, kdybychom byly již na cestě!“ Kdyby se to bralo doopravdy s těmi deseti roky, které již častěji chtěla obětovat, a s těmi deseti roky, které ještě za dalšího průběhu cesty bude chtít obětovat, zbývalo by jí málo času k životu na tomto světě!
Odjezd byl stanoven na 23. května v osm hodin ráno vlakem, který měl za dvě hodiny dorazit do Milwaukee, kde Lissy Wagová měla najít v poledne depeši notáře Tombrocka. A tento poslední den by se skončil bez další příhody, kdyby před pátou hodinou obě přítelkyně nedostaly návštěvu, které se nenadály.
Lissy Wagová a Jovita Foleyová, nakloněny z okna, hleděly na ulici, kde se nacházel jistý počet zvědavců, jejichž zraky se k nim neustále zvedaly.
Někdo zazvonil u jejich bytu.
Jovita Foleyová šla otevřít.
Výtah vynesl na chodbu devátého patra jakéhosi muže.
„Slečna Lissy Wagová?…“ zeptal se ten muž, když pozdravil mladou dívku.
„Ano, je zde, pane.“
„Mohla by mne přijmout?“
„Ale…“ odpověděla Jovita Foleyová v rozpacích, „slečna Wagová byla značně nemocná, a…“
„Vím to… vím…“ řekl příchozí, „ale soudím, že je již zcela zdravá…“
„Zcela, pane, protože máme zítra ráno odjet.“
„Ach, mám čest mluvit se slečnou Jovitou Foleyovou?“
„Ano, pane, a co se vás týká, mohu snad zastoupit Lissy?…“
„Chtěl bych ji raději vidět sám… vlastníma očima vidět… je-li to možné…“
„Z jakého důvodu si to přejete?…“
„Nechci vám zatajovat, co mne sem přivádí, slečno… Chci se zúčastnit sázky při Hypperbonově hře… vsadit značnou sumu na pátou účastnici… a pochopíte… přál bych si…“ Jovita Foleyová zcela porozuměla… byla také potěšena. Konečně tu byl někdo, komu se naděje Lissy Wagové zdály být dost opravdové, že na ně chtěl vsadit několik tisíc

dolarů.
„Moje návštěva bude velmi krátká… velmi krátká!“ dodal s úklonou.
Byl to asi padesátiletý muž, s prošedivělou bradou… s živýma očima i zpod jeho skřipce, živějšíma, než se to srovnávalo s jeho věkem.
Měl vzezření gentlemana, ušlechtilou tvář, přímou postavu a neobyčejně mírný a jemný hlas. Trvaje na tom, aby spatřil Lissy Wagovou, činil tak s nejdokonalejší zdvořilostí, a omlouval se, že vyrušuje právě v den před tak důležitou cestou…
Celkem Jovita Foleyová myslela, že v tom není naprosto nic nepřiměřeného, aby byl přijat, zvláště když jeho návštěva nebude dlouhá.
„Mohu znát vaše jméno, pane?…“
„Humphrey Weldon z Bostonu v Massachusetts,“ odvětil gentleman.
Vstoupil do první místnosti, jejíž dveře Jovita Foleyová otevřela, a potom okamžitě zamířil do druhé místnosti, v níž seděla Lissy Wagová.
Když spatřila hosta, chtěla vstát.
„Nevyrušujte se, slečno,“ řekl.
„Odpustíte mi snad mou dotěrnost… ale přál jsem si vás vidět… oh! Jen jediný okamžik…“ Nicméně musel přijmout židli, kterou Jovita Foleyová posunula k němu.
„Jen okamžik… pouze jediný okamžik!…“ opakoval.
„Jak jsem již řekl, mým úmyslem je vsadit na vás značnou sumu, neboť věřím ve váš konečný úspěch, a chtěl jsem se přesvědčit o stavu vašeho zdraví…“
„Jsem již úplně zotavená, pane,“ odvětila Lissy Wagová, „a děkuji vám za důvěru, kterou mi projevujete… Ale skutečně… co se mých nadějí týká…“
„To je věcí předtuchy, slečno,“ odpověděl pan Weldon rozhodným hlasem.
„Ano… předtuchy…“ dodala Jovita Foleyová.
„O tom se nelze přít, slečno…“
„Co si myslíte o mé přítelkyni,“ zvolala Jovita Foleyová, „myslím já také!… Jsem si jistá, že vyhraje.“
„Jsem si tím neméně jistý… od té chvíle, co nic nepřekáží jejímu odjezdu…“ řekl pan Weldon.
„Zítra,“ ujišťovala Jovita Foleyová, „budeme obě jistě na nádraží a z vlaku vystoupíme před polednem v Milwaukee…“
„Kde si můžete ostatně několik dní odpočinout, bude-li to nutné…“ poznamenal pan Weldon.
„Oh, naprosto ne,“ odpověděla Jovita Foleyová.
„A proč?…“
„Protože tam nesmíme být ještě v den, až pan XYZ tam dorazí, jedině že bychom musely začít hru znovu.“
„Máte pravdu.“
„Ale kam nás pošle druhý tah,“ podotkla Lissy Wagová, „to mne znepokojuj e…“
„Eh, co na tom, drahoušku!“ zvolala Jovita Foleyová, poskakujíc, jako kdyby měla křídla.
„Musíme doufat, slečno Wagová,“ promluvil gentleman, „že druhé vržení kostek bude pro vás stejně šťastné jako první!“ A pak ten skvělý člověk mluvilo opatrnosti při cestě, o nutnosti, aby daly pozor na jízdní řády při vlacích tak početných na síti železničních drah, která pokrývala území Unie.
„Ostatně,“ dodal, „s velikým zadostiučiněním pozoruji, že nepojedete sama…“
„Ne… moje přítelkyně… mne bude doprovázet… nebo abych řekla pravdu, povleče mne za sebou.“
„Máte pravdu, slečno Foleyová,“ odpověděl pan Weldon.
„Lépe se cestuje ve dvou… Je to příjemnější…“
„A také opatrnější… abychom nezmeškaly vlak…“ dodala Jovita Foleyová.
„Také já na vás spoléhám,“ řekl ctihodný gentleman, „že se přičiníte, aby vaše přítelkyně vyhrála…“
„Můžete se na mne spolehnout, pane Weldone.“
„Mnoho zdaru, slečny, neboť váš úspěch zabezpečuje můj!“ Návštěva trvala dvacet minut, a když požádalo dovolení, aby směl stisknout ruku Lissy Wagové, potom ruku její roztomilé družky, byl pan Humphrey Weldon doprovozen k výtahu, odkud poslal svůj poslední pozdrav.
„Ubohý člověk,“ řekla po jeho odchodu Lissy Wagová, „a uvážím-li, že to budu já, která mu způsobí ztrátu peněz…“
„To je samozřejmé,“ namítla Jovita Foleyová.
„To se rozumí. Ale vzpomeň si, co jsem ti řekla, má drahá… Ti staří pánové mají rozum…
Mají čich, který je nikdy nezklame. A tento ctihodný gentleman ve tvé hře… je nosičem štěstí…“ Přípravy byly skončeny - ano, již dlouho, jak známo - a jim nezbývalo nic jiného, než aby večer ulehly a za svítání vstaly. V každém případě byla očekávána ještě poslední návštěva lékaře, který slíbil, že se k nim večer podívá. Doktor M. P. Pugh také přišel a mohl zjistit, že co se zdravotního stavu jeho pacientky týká, není třeba si přát víc, a že všechny obavy před vážnými komplikacemi byly konečně zcela odstraněny.
Druhý den, 23. května v pět hodin ráno, nejnetrpělivější z obou cestujících byla již na nohou.
A tu hrozné Jovitě Foleyové ještě v posledním záchvatu smyslů napadlo vymýšlet si celou řadu překážek a nehod, opoždění a úrazů!…
Kdyby tak kočár, který je poveze na nádraží, se na cestě převrátil… kdyby jim tlačenice zabránila jet dál… kdyby se stala změna, co se týkalo hodiny odjezdu vlaku… kdyby vlak vykolejil před příjezdem do Milwaukee…
„Uklidni se, Jovito… uklidni se, prosím tě…“ opakovala neustále Lissy Wagová.
„Nemohu… nemohu, má drahá!“
„A v podobném stavu chceš být po celou cestu?…“

„Ano, po celý čas!“
„Pak zůstanu raději doma…“
„Povoz je dole… Lissy… Na cestu… na cestu!“ A skutečně povoz čekal, protože byl objednán, aby o celou hodinu přijel dřív, než bylo zapotřebí. Obě přítelkyně sestoupily, provázeny blahopřáním obyvatel celého domu, v jehož oknech, přestože bylo časně ráno, se objevilo několik set hlav.
Povoz se dal přes North Avenue až k North Branch, pak se uchýlil na pravý břeh řeky Chicago, ubíral se po mostě na konci Van Buren Street a vysadil cestující před nádražím v sedm hodin deset minut.
Snad Jovita Foleyová pocítila jisté zklamání, když zpozorovala, že odjezd páté účastnice hry nepřilákal velký počet zvědavců. Patrně nebyla Lissy Wagová oblíbencem obecenstva v Hypperbonově hře.
Skromná mladá dívka toho ostatně nelitovala a dávala přednost tomu, že opustí Chicago, aniž by vzbudila pozornost veřejnosti.
„Ani ten ctihodný pan Weldon zde není!“ řekla Jovita Foleyová, neboť nemohla tuto poznámku utajit.
Skutečně - včerejší host nepřišel pomoci do vagonu účastnici hry, o kterou se tak živě zajímal!
„Tak to vidíš,“ podotkla Lissy Wagová, „také on mne zřejmě opustil.“ Konečně se vlak hnul, aniž by někdo Lissy Wagovou pozdravil.
Žádné „hurá“, žádné „hip“ se neozvalo, jedině že je Jovita Foleyová pronesla v duchu na svou počest!
Železniční dráha sledovala oblouk kolem Michiganského jezera.
Vlak minul stanice Lake View, Evanston, Glenoke a jiné plnou rychlostí. Počasí bylo nádherné. Voda se leskla na širém jezeře, oživována parníky a plachetnicemi - ta voda, která z jezera do jezera, Hořejšího Huronského, Michiganského, Erijského, Ontarijského se vylévala velkou tepnou, řekou sv. Vavřince, do nesmírného Atlantského oceánu. Když vlak opustil Vankegan, důležité pomezní město, opustil stát Illinois na stanici State Line, aby vjel na půdu Wisconsinu.
Trochu severněji zastavil v Racine, velkém továrním městě, a za deset minut bylo deset hodin, když zastavil na nádraží v Milwaukee.
„Jsem zde, jsem zde!…“ křičela Jovita Foleyová, a vydechla zadostiučiněním tak zhluboka, že její závoj se napjal jako plachta při větru.
„A jsme zde o dobré dvě hodiny dříve, než je třeba…“ podotkla Lissy Wagová, když se podívala na hodinky.
„Ne… opozdily jsme se o čtrnáct dní!“ namítla Jovita Foleyová a seskočila na nástupiště.
Potom šla vyhledat mezi přeházenými zavazadly svůj kufr.
Kufr nezabloudil - nevědělo se, proč Jovita Foleyová měla o něj strach. Přiblížil se kočár. Obě dívky do něj vstoupily a nechaly se dovézt do slušného hotelu, jehož adresu četly v Guide Booku. A když se jí ptali, zdrží-li se v Milwaukee, Jovita Foleyová odpověděla, že to řekne, až se vrátí z poštovního úřadu, ale že nejspíš odjede ještě ten den.
Nato se obrátila k Lissy Wagové.
„Nemáš hlad?…“ zeptala se jí.
„Ráda bych snídala, Jovito.“
„Nuže, snídejme, a pak se trochu projdeme…“
„Ale víš, že v poledne…“
„Jak bych to nevěděla, drahoušku!“ Odebraly se do jídelny a zůstaly tam jen půl hodiny sedět u stolu.
Protože ještě neudaly svá jména, neboť tak chtěly učinit, teprve až se vrátí z poštovního úřadu, obyvatelé Milwaukee nemohli tušit, že pátá účastnice Hypperbonovy hry se nacházela v jeho ulicích.
Zkrátka ve tři čtvrtě na dvanáct obě cestující vešly do poštovního úřadu a Jovita Foleyová se ptala úředníka, jestli došla depeše pro slečnu Lissy Wagovou.
Při tomto jméně pozvedl úředník hlavu a v jeho očích bylo možné pozorovat zadostiučinění.
„Slečna Lissy Wagová?…“ řekl.
„Ano… z Chicaga…“ odpověděla Jovita Foleyová.
„Depeše vás očekává,“ dodal úředník a okamžitě podával telegram adresátce.
„Dej ho sem!“ zvolala Jovita Foleyová.
„Tobě by to trvalo příliš dlouho, než bys ho otevřela… a já bych dostala záchvat!“ Netrpělivě chvějícími se prsty roztrhla obálku a četla tato slova:
Lissy Wagová, poštovní úřad, Milwaukee, Wisconsin.
Dvacet složeno z deseti a deseti, čtyřicáté šesté pole, stát Kentucky, Mammouth Caves. Tombrock

XIII.KAPITOLA
Dobrodružství komodora Urricana

Dne 11. května v osm hodin ráno se dozvěděl komodor. Urrican o počtu oček šestého tahu, který se týkal jeho osoby, a v devět hodin dvacet pět minut již opustil Chicago.
Jak vidět, neztratil ani okamžik času, a také ho nesměl ztratit, neboť měl za povinnost, aby se před vypršením patnácti dnů nacházel na samém krajním bodu poloostrova Floridy.
Jeho devět oček se skládalo ze čtyř a pěti, což byl jeden z nejpěknějších vrhů v celé partii! Na první pokus byl šťastný hráč poslán na padesáté třetí pole. Ovšem na mapě, nakreslené Williamem J. Hypperbonem, byl stát Florida, který zaujímal toto pole, nejvzdálenější na jihovýchodě americké Unie.
Všichni přátelé Hodgea Urricana - vlastně správněji řečeno jeho přívrženci, protože neměl přátele, ale jistí lidé - věřili v úspěch tak neomaleného člověka - chtěli mu blahopřát, když opouštěl sál Auditoria.
„A proč, prosím vás?…“ odpověděl svým hněvivým hlasem, který dodával tak mnoho kouzla rozmluvě s ním.

„Proč mne chcete obtěžkat svými poklonami ve chvíli, kdy odjíždím?… To by byl zbytečný přívažek k mým zavazadlům…“
„Komodore,“ bylo mu opakováno, „pětka se čtyřkou, to je skvělý začátek!“
„Skvělý… to si myslím… zvláště pro ty, kteří mají na Floridě něco na práci!“
„Podívejte, komodore, předstihl jste mnoho svých konkurentů…“
„A to je jen zcela správné, myslím, protože jsem byl losem vytažen až naposled!“
„Zajisté, pane Urricane, a nyní postačí již jen deset, abyste byl u cíle, a vyhrajete partii na dva tahy…“
„Ano, pánové, máte pravdu!… A kdybych to dotáhl na devět, nemohl bych následující tah udělat… A kdyby padlo víc než deset oček, musel bych zpátky, a to až bůhvíkam…“
„Na tom nezáleží, komodore, každý jiný na vašem místě by byl spokojen…“
„Možná… ale já nejsem!“
„Pomyslete přece… šedesát milionů dolarů… snad… při vašem návratu…“
„Ano, kdybych je měl už v kapse, anebo kdyby padesáté třetí pole bylo v sousedství našeho státu.“ Jeho námitka byla zcela správná, a přesto, ačkoliv to nechtěl připustit, se nedalo popřít, že vůči ostatním pěti spoluhráčům byl ve výhodě. Tito nemohli dosáhnout posledního pole jediným vrhem, zatímco jej tam mohlo deset oček rázem odeslat.
Ovšem protože Hodge Urrican ucpal své uši hlasu rozumu, bylo pravděpodobné, že i kdyby byl poslán do některého státu sousedícího s Illinois, do Indiany nebo Missouri, nechtěl by ho také slyšet.
S bručením a láteřením se vrátil komodor Urrican do svého domu v Randolph Street s Turkem, který se tak rozzuřil, že jeho pán byl nucen nařídit mu zcela jednoznačně, aby mlčel.
Jeho pán?… Hodge Urrican byl tedy Turkovým pánem, ačkoliv celá americká Unie prohlásila zrušení otroctví, a i když řečený Turk byl osmahlý ve tváři, nemohl být považován za černocha…
Byl tedy snad jeho sluhou?…
Ano i ne.
Předně Turk, ačkoliv byl ve službách komodora, nedostával plat, a potřeboval-li peníze - oh! Velmi málo! - žádalo ně, a on mu je dal. Byl to spíš člověk, kterého bylo možné nazvat společníkem, jako se nazývaly dámy ve společnosti princezen společnicemi. Zase však společenský rozdíl, který odděloval Hodgea Urricana od Turka, nedovoloval, aby byl považován za jeho společníka.
Turk se skutečně nazýval Turkem, byl to starý námořník federálního loďstva, byl nejdříve lodnickým učněm, potom nováčkem, lodníkem, ubytovacím mistrem. Navíc bylo třeba poznamenat, že zastával svou službu na téže lodi, na které se Hodge Urrican stal postupně elévem, midshipmanem, kapitánem a komodorem. Oba se dobře znali, a Turk byl jediným ze společníků, s kterým se prchlivý důstojník dovedl snášet. Snad to bylo proto, že Turk byl ještě prudší než komodor a že byl vždy připraven zle nakládat s těmi, kteří neměli štěstí, aby se Urricanovi zalíbili.
Za dob svých plaveb byl Turk často přidělován k soukromé službě u Hodgea Urricana, který dovedl ocenit jeho vlastnosti, což skončilo tím, že již nemohl bez něho být. Když udeřila hodina odchodu na odpočinek, Turk, jehož pravidelný čas služby byl také u konce, opustil námořnictvo, přidal se opět ke komodorovi a zůstal u něho za podmínek, které jsme výše uvedli. A tak již po tři roky zaujímal v domě v Randolph Street postavení správce, který nic nespravoval, či vlastně čestného intendanta.
Ale nebylo řečeno, a také nikdo netušil, že Turk byl vlastně nejmírnějším, naprosto neviňoučkým člověkem, naprosto žádným svárlivcem, pravým beránkem. Na palubě se nikdy nehádal, neúčastnil se rvaček námořníků, nikdy na nikoho nepozvedl svou ruku, ani když vypil sebevíc skleniček whisky nebo ginu, a ostatně snesl jich velmi mnoho.
Kdo mu tedy vnukl myšlenku, aby jako mírumilovný a klidný člověk předháněl, anebo se tvářil předhánět co do prchlivosti nejprudšího člověka pod sluncem?
Turk pojal skutečnou náklonnost ke komodoru Urricanovi, přes veškerou jeho nedružnost. Byl to jeden z těch věrných psů, kteří, když se jejich pán na něho rozčílí, štěkají ještě s větší zuřivostí. Jenže pes poslouchá to, co mu nařizuje příroda, zatímco Turk nejednal podle své vlastní povahy. Zvyk vybuchnout při každé příležitosti, a to ještě hůř než Hodge Urrican, nezměnil jeho povahu. Jeho hněv byl předstíraný, hrál jen úlohu, ale obdivuhodně, a pak se zase vrátil, jak se říká, do své dobrácké kůže.
Z ryzí náklonnosti ke svému pánovi a chtěje jej udržet na uzdě, předháněl jej a děsil jej následky, jaké by jeho výbuchy mohly mít. A skutečně, když Hodge Urrican zakročil, aby Turka krotil, sám se tím uklidnil. Křičel-li komodor, že dá některému neotesanci co proto, Turk mluvilo políčcích a hrozil zabitím, a to na místě, sliboval-li komodor někomu pár facek. Nato se Hodge Urrican namáhal přivést Turka k rozumu, a tak statečný námořník často zabránil sporům, z nichž by komodor vždy nevyvázl bez úhony.
A když posledně Hodge Urrican byl poslán na Floridu a chtěl obviňovat notáře - jako by ctihodný Tombrock byl tím vinen - Turk hulákal, že ten protivný škrabák je podvedl, a přísahal, že mu utrhne obě uši, aby z nich udělal kytici na počest svého pána.
Takový byl ten zvláštní člověk - jenž byl přitom dost obratný, aby jeho hra nebyla prohlédnuta - který toho rána doprovázel komodora Urricana na hlavní chicagské nádraží.
K odchodu šestého spoluhráče se dostavil dav lidu, a v davu bylo dost ne-li přátel, tedy alespoň lidí odhodlaných učinit sázku na jeho hlavu. Což se nezdálo být možné, že člověk tak prudké povahy bude zajisté i schopen znásilnit Štěstěnu?…
A nyní jaký byl směr cesty, který si komodor zvolil?… Zajisté takový, který nejméně poskytoval nebezpečí co do zpoždění a jenž byl přitom nejkratší.
„Poslouchej, Turku,“ řekl, když se vrátil do svého domu v Randolph Street, „poslouchej a podívej se.“
„Poslouchám a dívám se, pane.“

„Zde je mapa Spojených států amerických, kterou rozkládám před tvýma očima…“
„Výborně… mapa Spojených států amerických…“
„Ano… zde je Illinois s Chicagem… tamhle je Florida…“
„Oh, vím,“ odpověděl Turk, který nepřestával tlumeně bručet. „Před lety jsme tam často pluli a válčili, komodore!“
„Chápeš, Turku, že kdybych se měl odebrat do Tallahassee, hlavního města Floridy, nebo do Pensacoly anebo i do Jacksonvillu, dalo by se to snadno a rychle provést kombinováním různých vlaků, které tam jedou?“
„Snadno a rychle,“ opakoval Turk.
„A uvážím-li,“ pokračoval komodor, „že tato Lissy Wagová, tato štěbetavá husa, odjede z Chicaga, aby se odebrala do Milwaukee…“
„Bídnice!“ bručel Turk.
„A že tento Hypperbone…“
„Oh! Kdyby tento člověk nebyl mrtev, komodore!…“ zvolal hlučně Turk a zvedl svou pěst, jako kdyby chtěl zlověstného nebožtíka zabít.
„Uklidni se… Turku, on je mrtev… Ale proč měl tu bláznivou myšlenku, že v celé Floridě zvolil právě nejvzdálenější místo tohoto státu… konec ohonu tohoto poloostrova, který svlažuje své pobřeží v Mexickém zálivu?“
„Zasloužil by, aby byl tím ohonem až do krve zmrskán!“ zvolal Turk.
„Musíme své vaky odvléci až do Key Westu, na tento ostrůvek do souostroví Pine Island!… Musíme se odebrat na tento ostrůvek, na němž je sotva místo pro maják a na který vecpali město…“
„Je to ošklivá končina, komodore,“ odpověděl Turk, „maják jsme ostatně často vídali, než jsme vpluli do Floridské úžiny…“
„Nuže, myslím,“ pokračoval Hodge Urrican, že nejlépe, nejkratčeji a nejrychleji se dostaneme k cíli, když první polovinu vykonáme po souši a druhou po moři… totiž devět set mil do Mobilu a pak pět až šest set mil do Key Westu.“ Turk nic nenamítal, a skutečně také tento velmi rozumný záměr nezasluhoval odpor. Za šestatřicet hodin mohl dorazit železnicí do Mobilu v Alabamě, a zbývalo mu pak dvanáct dní, aby se dostal z Mobilu do Key Westu.
„Abychom se tam nedostali,“ řekl Hodge Urrican, „nesměly by po vodě plout žádné lodi…“
„Anebo by nesměla být v moři voda,“ přisvědčoval zhurta Turk, jako by chtěl Mexickému zálivu vyhrožovat.
Ostatně těchto dvou případů nebylo zapotřebí se obávat, jak se o tom přesvědčíme.
Co se týkalo otázky, najde-li komodor v Mobilu loď chystající se odplout na Floridu, nebylo třeba se jí příliš zabývat. Tamější přístav byl velmi často navštěvován, jeho plavební ruch byl značný, a Key West, ležící mezi Mexickým zálivem a Atlantským oceánem, byl přístavem z nouze pro všechny lodi.
Celkem byl tento cestovní plán v jistém smyslu totožný s plánem Toma Crabba. Jestliže se přeborník Nového světa v pěstním zápase ubíral pořícím veletoku Mississippi až do New Orleansu ve státě Louisiana, komodor Urrican měl nejdříve sestoupit až do Mobilu ve státě Alabama. Až by dorazili do přímořského přístavu, musel by první plout na západ na texaské pobřeží, a druhý zase na východ na floridské pobřeží.
Po odeslání velkého vaku se odebrali Hodge Urrican a Turk na nádraží v devět hodin ráno… Jejich cestovní oblek, krátká vlněná blůza, pás, čepice, boty prozrazovaly, že jsou námořníky. Kromě toho byli ozbrojeni Enfieldovým revolverem na šest ran, který každý pravý Američan měl v kapse u kalhot. Ostatně žádná příhoda by nezanechala stopu po jejich odchodu, který byl provázen obvyklým voláním „hurá“, kdyby komodor neměl velmi živý spor s náčelníkem nádražní stanice kvůli zpoždění vlaku o tři a půl minuty.
Vlak odjel velkou rychlostí, a cestující se tak dostávali kupředu státem Illinois. V Cairu, téměř na hranicích Tennessee, odkud Tom Crabbe jel po železnici, která končila v New Orleansu, se ubírali po trati, která sledovala pomezí Mississippi a Alabamy a končila v Mobilu. Hlavní město, kolem něhož jeli, bylo Jackson v Tennessee, které se však nesmělo zaměňovat s městem téhož jména v Mississippi, v Ohiu, v Kalifornii a Michiganu. Potom za stanicí State Line přejel vlak pomezí Alabamy odpoledne 12. května, asi sto mil před koncem trati.
Lze si pomyslet, že komodor Urrican necestoval, aby cestoval, ale aby se v určité době dostal na své místo. Neměl tedy žádné obvyklé turistické starosti. Ostatně pozemní zvláštnosti, krajiny, pohledy, přírodní krásy, města a tak dále, nevzbuzovaly žádnou pozornost u starého námořníka - u Turka také ne.
V deset hodin večer vlak zastavil na nádraží v Mobilu, když vykonal svou dlouhou cestu bez nepředvídaností a nehod.
Sluší se rovněž poznamenat, že Hodge Urrican neměl ani jednou příležitost hádat se se strojníky, topiči, průvodčími, s železničními zřízenci - ano, ani se svými spolucestujícími.
Ovšem netajil se tím, a v celém vlaku věděli, že v jeho často překypující osobě s nimi jede šestý spoluhráč při Hypperbonově hře.
Komodor se nechal odvézt do hotelu v sousedství přístavu. Bylo již příliš pozdě, aby šel vyhledat loď, chystající se k odpluti. Zítra za svítání Hodge Urrican chtěl opustit svůj pokoj, Turk rovněž svůj, a když by nalezli loď, která by byla připravena odplout směrem k Floridské úžině, ještě téhož dne by vstoupili na její palubu.
Druhý den při východu slunce se oba procházeli po nábřežích Mobilu. Montgomery bylo oficiálním hlavním městem Alabamy, státu, který si vypůjčil své jméno od názvu povodí řeky. Obsahoval dvě pásma,jedno horské, které se klonilo k jihozápadu, druhé, jež tvořilo rozsáhlé roviny, bylo ve své jižní části napůl bažinaté. Kdysi se v tom státě pěstovala jen bavlna. Tehdy, při svém spojení železničními tratěmi, výhodně těžil ze svých dolů bohatých na uhlí a železnou rudu.
Ale ani Montgomery, ani sám Birmingham, průmyslová města v nitru státu, nemohla závodit s Mobilem, který měl tehdy třicet dva tisíce obyvatel. Město Mobile bylo vystavěno na stupňovitě vyvýšené půdě na konci zátoky, jejíž jméno neslo a která byla snadno přístupná za všech ročních období pro lodi, které připlouvaly ze širého oceánu. Toto město, které mělo nízké domy, velmi vtísněné v obchodní čtvrti, bylo omezeno na obchod s námořními potřebami, na vývoz doutníků, bavlny a zeleniny. Ale mělo předměstí, která se rozkládala daleko, až se ztrácela v houšti zeleně.

Nebylo bez důvodu, že se komodor Urrican domníval, že nebude mít v Mobilu nouzi o loď, aby se dostal po moři do Key Westu. V mobilském přístavu kotvilo ročně alespoň pět set lodí.
Ale vždy existovali lidé, které osud neušetřil nepříjemností, a tentokrát měl Hodge Urrican příležitost zcela oprávněným způsobem se dopálit.
Kdo by se nadál, že přijede do Mobilu právě ve chvíli, kdy tam vypukla stávka - všeobecná stávka přístavních nakladačů a vykladačů, která byla vyhlášena den před tím… Bylo nutné se obávat, že potrvá několik dní!… A z lodí, které měly odplout, se ani jediná nemohla vydat na širé moře, dokud by nebylo dosaženo dohody s majiteli lodí, ze své strany odhodlaných vzdorovat jakýmkoliv požadavkům stávkujících!…
A tak očekával komodor ve dnech 13., 14. a 15. května marně, že některá loď bude připravena s nákladem zboží, aby mohla odplout.
Náklad zůstal ležet na nábřeží, ohně pod kotli nebyly rozdělány, žoky bavlny zatarasovaly doky, a celá plavba byla zastavena, jako by Mobilská zátoka zcela zamrzla. Tento nepravidelný stav se mohl protahovat celý týden a ještě déle… Co tedy dělat?…
Přívrženci komodora Urricana mu vnukli rozumnou myšlenku, aby se odebral do Pensacoly, jednoho z důležitějších měst na Floridě, která hraničila s Alabamou. Kdyby se vrátil po železnici na severní pomezí a sestoupil až k pobřeží, mohl pohodlně dorazit za dvanáct hodin do Pensacoly.
Hodge Urrican - a tuto vlastnost bylo nutné mu přiznat - byl rozhodným mužem a dovedl se bez okolků odhodlat. A tak 16. května ráno vstoupil s Turkem do vlaku a večer se dostal do Pensacoly. Zbývalo mu ještě devět dní, a tolik ani nebylo zapotřebí, aby se dostal z Pensacoly do Key Westu třeba na plachetnici.
Florida - poloostrov v Mexickém zálivu, měřil asi čtyři sta padesát mil na šířku a tři sta padesát mil na délku. Tato šířka se rozvíjela na severu pod Alabamou a Georgií až k pobřeží Atlantského oceánu. Jestliže Tallahassee bylo hlavním sídlem zákonodárného sboru, Pensacola se vyrovnala Jacksonvillu, metropoli státu. Byla spojena železniční sítí se středem Spojených států amerických. Pensacola se svými dvanácti tisíci obyvateli utěšeně vzkvétala a námořní plavba tam zaměstnávala téměř tisíc dvě stě lidí, což bylo velmi důležité pro komodora Urricana při pátrání po lodi.
Avšak neštěstí jej pronásledovalo dál! V Pensacole nebyla zajisté stávka, ale nebyla tam ani jediná loď, která by se chystala opustit přístav - alespoň v jihovýchodním směru, žádná neplula na Antily ani do Atlantského oceánu, a tedy také ne do Key Westu!
„Rozhodně," podotkl Hodge Urrican a kousal se do rtů, „takhle to nepůjde…" „A není zde nikdo, koho by člověk mohl chytit za límec!" odpovídal jeho společník a divoce se rozhlížel.
„Nemůžeme zde přece zakotvit na celý týden…"
„Ne… musíme se v každém případě připravit k odplutí, komodore," přizvukoval Turk.
„Máš pravdu, ale otázkou je, jak se dostaneme z Pensacoly do Key Westu?…" Hodge Urrican neztrácel ani hodinu, obcházel lodi, parníky i plachetnice, ale všude dostal jen neurčité sliby… Odjedou… až naloží zboží nebo doplní své zásoby… Nebylo nic přesného v těch odpovědích, ačkoliv komodor nabízel nepoměrně velkou částku za dopravu. Potom se snažil přivést k rozumu, jak říkal, ty prokleté kapitány a také ředitele přístavu, přičemž se vydával do nebezpečí, že bude uvržen do vězení.
Zkrátka, uplynuly dva dny až do večera 18. května, a tu mu již nezbývalo téměř nic jiného než se pokusit o to, aby se po souši dostal tam, kam nemohl dorazit po moři. A jaké námaze se měl ještě podrobit, a co překážek a opoždění se musel obávat!
Posuďte laskavě sami! Bylo zapotřebí, samozřejmě vlakem, projet Floridu téměř po celé šířce od západu na východ přes Tallahassee až k Live Oaku, potom sestupovat na jih, aby dorazil do Tampy nebo Punta Garda u Mexického zálivu. To všechno činilo šest set mil strávených v různých vlacích, jejichž jízdní řád neměl mezi sebou žádná spojení. A to všechno by bylo přijatelné, kdyby při odjezdu odtud vedly železnice až na jih poloostrova!… Ale nebylo tomu tak!… Kdyby ani pak nebylo možné najít loď připravenou k odplutí, musel by Hodge Urrican urazit dlouhou cestu po souši, a to za žalostných podmínek!
Smutnou, nehostinnou a málo obydlenou končinou byla tato část Floridy, jež byla svlažována vodami zálivu od Cedar Key. Ale mohli tam nalézt dopravní prostředky, poštovní vozy, káry, koně, kterými by se mohli v několika dnech dostat až na krajní bod poloostrova? A připustíme-li, že by si je mohli opatřit za drahé peníze, jaké by to bylo zdlouhavé, nepříjemné, ano, i nebezpečné cestování nekonečnými pralesy, pod hustým listím tmavých cypřišů, často neproniknutelných, napůl potopených ve stojatých vodách! Byli by vydáni napospas těmto bahnitým pláním, v nichž bujela rostlina pistia, jejíž povrch se bořil pod nohama, museli by jet houštinami obrovských hub, které při dotyku vybuchovaly jako ohňostroj, labyrintem bažinatých rovin a jezerních hladin, které se hemžily aligátory a lamantiny, kde hnízdili nejstrašnější hadi s trojhrannou hlavou, jejichž uštknutí bylo smrtelné. Tak hrozná byla země Everglades, kam se ukryly poslední kmeny krásných a divokých Seminolů, kteří pod svým vůdcem Osceolou bojovali tak neohroženě proti vpádu federálního vojska. Pouze tito nezkrotní Indiáni mohli žít nebo alespoň živořit pod tímto vlhkým a teplým podnebím, které tak velice podporovalo vznik bažinné horečky, jež v několika hodinách mohla porazit nejsilnějšího člověka, ano, i komodory tak zocelené tělesné soustavy, jakým byl Hodge Urrican.
Ach! Kdyby se tato část Floridy mohla srovnat s tou, která se rozšiřovala na východ až k dvacáté deváté rovnoběžce, kdyby nebylo zapotřebí jet dál než z Fernandiny do Jacksonvillu a St. Augustinu, kde bylo dost městeček, vesnic a cest!… Ale muselo by se jet dál, stále dál proniknout z Punty Gordy až k Písčitému mysu, a to byla jiná věc!…
Bylo již 19. května. Chybělo již jen šest celých dní do uplynutí lhůty. Nebylo již ani možné pomyslet na tuto pozemní cestu.
Ráno toho dne oslovil komodora Urricana na nábřeží jeden z majitelů lodí, napůl latinsko-amerického původu, napůl Američan, který provozoval pobřežní plavbu podél břehů Floridy. Řečený patron, jménem Huelcar, se dotkl rukou své

čepice a řekl mu:
„Stále ještě nemáte loď na Floridu, komodore?…“
„Ne,“ odpověděl Hodge Urrican, „a víte-li o nějaké, dám vám deset dolarů.“
„Vím o jedné.“
„Která to je?…“
„Moje…“
„Vaše?…“
„Si… Chicola, hezká goeletta o výtlaku čtyřicet pět tun, má tři lodníky a obyčejně pluje při příznivém větru rychlostí osmi uzlů za hodinu…“
„Je vaše loď amerického původu?…“
„Amerického.“
„Je připravena k odplutí?…“
„Připravena k odplutí… a k vašim službám,“ odpověděl Huelcar.
Z Pensacoly bylo do Key Westu asi pět set mil - ovšem vzdušnou čarou - s lodí, která by urazila jen pět uzlů za hodinu, aby se odpočítaly odchylky od směru a vliv nepříznivého větru, by tam bylo možné doplout za šest dnů.
Po deseti minutách byl Hodge Urrican a Turk na palubě Chicoly, kterou znalecky prozkoumali. Byla to malá pobřežní loď s malým ponorem, určená k plavbě podél pobřeží mezi mělčinami, a dost široká, aby na ní mohlo být rozvinuto silné plachtoví.
Dva námořníci, jakými byli komodor a bývalý lodní mistr, nebyli lidmi, které by nebezpečí hrozící na moři znepokojovalo. Již dvacet roků patron Huelcar projížděl na své goelettě tyto končiny, od Mobilu až po Bahamské ostrovy, Floridskou úžinou, a často zastavoval u Key Westu.
„Kolik chcete za dopravu?…“ zeptal se patrona komodor.
„Sto dolarů denně.“
„Neslevíte?…“
„Neslevím.“ Bylo to předraženo, Huelcar těžil ze situace.
„Odjedeme ihned…“ velel Hodge Urrican.
„Jakmile vaše zavazadla budou na palubě.“
„V kolik hodin nastává odliv?…“
„Právě začíná, a než uplyne hodina, budeme již na širém moři.“ Chicola byla jediným dopravním prostředkem, kterým se mohl komodor dostat do Key Westu, kde šestý spoluhráč měl být nejpozději 25. května před polednem.
V osm hodin byl účet v hostinci vyrovnán, a Hodge Urrican a Turk vstoupili na loď.
Po padesáti minutách goeletta opustila zátoku mezi Fort Mac Rac a Pickens, které kdysi Francouzi a Španělé postavili, a zabočila přídí na širé moře.

XIV. KAPITOLA
Další dobrodružství komodora Urricana

Počasí bylo nejisté. Dost svěží vítr vál z východu. Moře, kryté horami poloostrova Floridy, ještě nepociťovalo vliv dlouhých vzdutých vln Atlantského oceánu, a Chicola nesla dobře své plachtoví.
Ostatně nebylo se třeba obávat, že by komodor nebo Turk byli zachváceni mořskou nemocí, jejíž obětí se stal Tom Crabbe. Co se týkalo pohybů lodi, byli neustále připraveni přispěchat na pomoc patronu Huelcarovi a jeho třem mužům, kdyby bylo zapotřebí bránit se nárazům větru.
Chicola, která měla opačný vítr, lavírovala a držela se při pobřeží. Plavba se tím ovšem zdržovala, ale bouře v zálivu bývaly strašlivé, a tak se lehká loď nemohla odvážit daleko od přístavů, zátok, drobných zátočin s přírodními přístavy, ústí řek nebo říček, které byly tak četné na floridském pobřeží a přístupné lodím malého ponoru. Tam měla Chicola vždy nějakou mělkou zátočinu, kam se mohla na několik hodin uchýlit. Ovšem ztrácel se tím čas, a Hodge Urrican ho neměl mnoho nazbyt!
Východní vítr trval celý den a celou noc a zdálo se, že se trochu utišuje. Kdyby se obrátil, bylo by možné plout za lepších podmínek a větší rychlostí. Ale následující den slábl stále víc, na mořské hladině nastal úplný klid, a Chicola, ačkoliv měla rozvinuté všechny plachty, neurazila víc než dvacet mil na jihovýchod. Bylo zapotřebí použít také vesla, aby nebyli vrženi na širé moře v zálivu. A tak výsledek osmačtyřicetihodinové plavby se rovnal téměř nule. Komodor si kousal pěsti netrpělivostí a s nikým nemluvil, ani Turka nevyjímaje.
Přece však dne 22. května podporována Golfským proudem plula Chicola v dálce kolem Tampy, přístavního města s pěti až šesti tisíci obyvateli, kde lodi menšího ponoru nacházely bezpečný útulek při plavbě podél pobřeží, posetého jespy a bahništi. Ale zbývalo ještě padesát mil na východ, a goeletta se nesměla přiblížit k pobřeží, aby podél něho plula až k cípu poloostrova Floridy, nechtěla-li se opozdit.
Po klidu za minulého dne bylo možné předvídat při pohledu na oblaka brzkou změnu počasí.
Komodor Urrican a Turk se v tom nemýlili právě tak jako mužstvo goeletty.
„Je pravděpodobné,“ řekl toho rána komodor Urrican, „že se počasí změní.“
„Kdyby se vítr obrátil na západ,“ odpověděl Turk, „tím by nám velice pomohl.“
„Moře něco větří,“ potvrzoval patron Huelcar.
„Podívejte se na ty dlouhé vlny, a jak začíná zelenat.“ Potom se pátravě rozhlédl po obzoru a s vrtěním hlavy dodal:
„Nemám to rád, když vítr vane z té strany!…“
„To je přece dobře,“ řekl Turk, „a kdyby vál sebeprudčeji,jen když nás ponese tam, kde chceme být.“ Hodge Urrican

mlčel, patrně znepokojený úkazy, které se jevily mezi západem a jihozápadem. Bylo výhodou mít příznivý vítr, ale člověk se musel také udržet na moři, a s touto lodicí o výtlaku čtyřiceti tun s poloviční palubou nebylo vůbec nic jisté…
Ne! Nikdo se nikdy neměl dozvědět, co se dělo v překypující duši komodora, a bylo-li venku na širém moři špatné počasí, cítil se také špatně Hodge Urrican.
Odpoledne se vítr definitivně obrátil na západ a zahájil svou činnost prudkými nárazy, přerušovanými chvílemi klidu. Bylo zapotřebí stáhnout vysoké plachty, a goeletta na tomto moři, jež se tvářilo stále bouřlivěji, se vznášela jako pírko uprostřed vzdouvajících se vln.
Noc byla špatná v tom smyslu, že bylo zapotřebí ještě více stahovat plachtoví. Nyní byla Chicola hnána k floridskému pobřeží, víc než pro ni bylo příjemné. Protože čas nepřipouštěl, aby tam hledala útočiště, byla příď lodi stále udržována k jihovýchodu směrem k cípu poloostrova.
Patron Huelcar si počínal jako obratný námořník. Turk, který držel ruku na kormidlu, se snažil zachránit goelettu, aby ji vlny neotáčely. Komodor pomáhal námořníkům při stahování přední a velké plachty, a byla ponechána jen napůl stažená menší záložní plachta.
Velmi obtížné bylo vzdorovat pokaždé větru nebo proudu, který je hnal k pevnině.
A skutečně - ráno 23. května se objevilo pobřeží, ačkoliv bylo velmi nízké, uprostřed par zahalujících obzor.
Huelcar a jeho námořníci je rozeznali, ačkoliv ne bez jakýchsi obtíží.
„To je Whitewaterská zátoka," řekl.
Tato zátoka, která obloukovitě vykrajovala pobřeží, byla oddělena od Floridské úžiny jen cípem země, který chránil Fort Poinsett na výběžku Písčitého mysu.
Ještě deset mil v tomto směru, a loď by tam dorazila.
„Obávám se, že budeme nuceni tam přistát," řekl patron Huelcar.
„Tam přistát… co vás napadá!… Při tom větru bychom se odtud již nedostali…" zvolal Turk.
Hodge Urrican mlčel.
„Kdybychom tam nehledali útočiště," pokračoval patron, „a kdyby na širém moři u Písčitého mysu nás proud zahnal do úžiny, nezakotvili bychom u Key Westu, ale na Bahamách - na širém Atlantském oceánu." Komodor stále ještě mlčel, a snad, protože jeho hrdlo bylo nadmuto a rty byly těsně sevřeny, nedostal by ze sebe vůbec žádné srozumitelné slovo.
Co se týkalo patrona, velmi dobře věděl, že kdyby se loď uchýlila do Whitewaterské zátoky, Chicola by tam uvázla po několik dní. Bylo již 23. května, a v Key Westu měli být, než uplyne osmačtyřicet hodin.
Mužstvo se statečně a obratně snažilo, aby malá loď mohla vzdorovat nárazům větru na širém moři, ačkoliv se vydávalo do nebezpečí, že stě žňoví bude strženo nebo že se loď převrátí pod plachtovím. Pokusili se zatočit poněkud po větru s malou záložní plachtou a brámem zadního stěžně. Goeletta ztratila ještě tři nebo čtyři mile za den a následující noci. Kdyby vítr nevál severně nebo jižně, nemohla by déle vzdorovat a byla by nazítří vehnána na pobřeží. A to bylo až příliš jisté, když od časných hodin dne 24. května bylo vidět pevninu pokrytou skalisky a obklopenou jespy. Byli asi pět mil od strašných výběžků Písčitého mysu. Jen ještě několik hodin, a Chicole hrozilo, že bude stržena do Floridské úžiny.
Přesto však bylo ještě s vynaložením všech sil možné, aby se při využití přílivu dostali do Whitewaterské zátoky.
„Musíme to provést…" prohlásil Huelcar.
„Ne," odpověděl Hodge Urrican.
„Eh, nechci, aby byla ztracena loď a my s ní, kdybychom se tvrdošíjně drželi na moři…"
„Odkoupím tvou loď…"
„Není na prodej."
„Loď je vždycky na prodej, když člověk za ni dá víc, než má cenu!"
„Kolik za ni dáte?…"
„Dva tisíce dolarů."
„Ujednáno," odpověděl Huelcar, velmi potěšen z tak výhodného prodeje.
„To je dvojnásobek toho, jakou má cenu," řekl komodor Urrican.
„Tisíc dostaneš za svou skořápku… tisíc za sebe a své lidi."
„A kdy bude částka zaplacena?…"
„Hotově šekem, který ti dám v Key Westu."
„Bueno, komodore."
„A nyní, Huelcare, zatoč na širý oceán!" Po celý den Chicola statečně bojovala, několikrát byla celá pokryta vlnami, její ohražení paluby bylo pod vodou, stále bylo třeba se obávat, že se převrátí. Ale pokaždé ji Turk držel pevnou rukou a námořníci pracovali s velkou odvahou a obratností.
Goeletta se vzdalovala od pobřeží, zač bylo zvláště co děkovat lehké změně větru, který se trochu obrátil na sever. Ale když nastala noc a prostor se naplnil mraky tmavé mlhy, všichni se ocitli v nesmírných rozpacích. Nebylo možné poznat směr jako za dne. Nacházela se loď na širém oceánu naproti Key Westu, nebo minula roztroušená skaliska, která se táhla k Markézským ostrovům a souostroví Tortugy, které tvořily výběžky poloostrova?…
Ke cti patrona Huelcara budiž řečeno, že Chicola se velice přiblížila k té řadě ostrůvků, za kterými se hnaly rychlostí blesku Floridskou úžinou teplé vody Golfského proudu.
„Kdyby nebyly ty mlhy," řekl, „viděli bychom již maják na Key Westu, musíme nyní dát pozor, abychom nebyli vrženi na skály… Podle mého mínění by bylo nejlepší, kdybychom počkali až bude den a mlhy se rozptýlí…" „Nebudu čekat," odpověděl komodor.
A skutečně nemohl čekat, chtěl-li být v Key Westu zítra před polednem.

Chicola tedy pokračovala v plavbě, s přídí obrácenou k jihu, na moři, které se uklidňovalo, uprostřed hustých mlh.
Avšak ráno k páté hodině se náhle ozval náraz a třesk, a hned nato druhý.
Goeletta narazila na skálu.
Když byla potřetí pozvednuta neodolatelnou silou vzdutého moře, napůl roztříštěna a s proraženým předkem se převrátila na bok.
V tom okamžiku se ozval výkřik.
Turk poznal hlas svého pána.
Zavolal ho, ale nedostal odpověď.
Páry byly tak husté, že nebyla vidět ani skála kolem goeletty.
Patron a jeho tři námořníci sestoupili na skálu.
Zoufalý Turk hledal s nimi, všude pátral, volal…
Marné bylo volání, marné bylo hledání.
Až by se mlhy rozptýlily, mohlo se snad předpokládat, že by Turk svého pána našel ještě živého?… Neodvážil se v to doufat… Slzy jako hrachy stékaly po jeho lících…
K sedmé hodině začaly páry v nižších vrstvách ustupovat a moře se ukázalo v okruhu několika set metrů…
Kolem dokola byla spousta bělavých skalisek, o něž Chicola ztroskotala. Její člun byl při nárazu také rozbit a nebylo možné ho upotřebit. Na východ a západ se asi na čtvrt míle táhla skaliska a jespy oddělené od sebe úzkými žlaby, jimiž se divoce hnal příboj.
Ihned obnovili hledání, a po chvíli jeden z námořníků zpozoroval tělo komodora Urricana ležící mezi dvěma skalními hroty.
Turk spěchal k němu. Vrhl se k svému veliteli, objal ho svýma rukama, pozvedl jej a mluvil na něj, aniž dostal odpověď.
Přece se však ještě ozvalo slabé vydechnutí ze rtů Hodgea Urricana, a jeho srdce ještě dost zřetelně tlouklo.
„Žije… žije!“ zvolal Turk.
Hodge Urrican byl ovšem v žalostném stavu. Když spadl při nárazu lodi, udeřil se o skálu do hlavy. Ale krev mu již netekla. Rána, která se sama zavřela, byla vymyta sladkou vodou přinesenou z goeletty, načež byla obvázána plátnem.
Potom komodor, který byl dosud v bezvědomí, byl odnesen na vyčnívající část ostrůvku, kam příliv nemohl dostoupit.
Nebe se zatím úplně vyjasnilo a bylo vidět na několik mil kolem dokola.
Bylo devět hodin dvacet minut, když Huelcar pozvedl ruku k západu a zvolal:
„Maják na Key Westu!“ A skutečně, Key West se nacházel jen asi čtyři míle daleko v tomto směru. Kdyby noc byla jasná, spatřili by včas světlo majáku a goeletta nemusela ztroskotat na těchto nebezpečných skaliscích.
Námořníci se děsili těchto končin Floridské úžiny. A proto si přáli, aby vláda Spojených států amerických co nejdříve uskutečnila již prozkoumaný projekt průplavu, který by protínal poloostrov mezi Fernandinou a Cedar Key. Neboť tento průplav by ušetřil lodím plujícím mezi Mexickým zálivem a Atlantským oceánem cestu pět set mil dlouhou úžinou, která byla jednou z nejobtížnějších na světě.
A nyní se vraťme k šestému spoluhráči v Hypperbonově hře. Musela se jeho partie považovat za definitivně prohranou? Neexistoval již prostředek, aby se dostal včas z ostrůvku, na němž ležela rozbitá Chicola. Bylo zapotřebí počkat zde, až by nějaký člun plul kolem a trosečníky dopravil do Key Westu.
Byla to smutná situace pro ty ubohé lidi, stojící na povrchu bělavých skalisek podobných kostnici, která se za přílivu vynořovala jen pět až šest stop z moře. Kolem dokola se vinuly hroznaté chaluhy v tisíci barvách, obrovské řasy, malé algy, vytržené z mořského dna a zanesené sem vodami Golfského proudu. V malých zátokách se hemžily ryby všech druhů, velikostí a tvarů, sledi, drobní vodní dravci, pyskouni, mořští vlci s podivuhodnými odstíny, se zlatými pruhy, jako rytíři vyzdobení mnohobarevnými páskami. Také se tam hemžili měkkýši, ráčci, korýši, velcí mořští raci, krabi a langusty. Konečně ze všech stran ve stejné výšce s vodou, dotýkajíce se ztroskotané lodi, se přiblížili a potulovali mezi skalisky hltaví žraloci, hlavně kladivouni, šest až sedm stop dlouzí, s obrovskými a strašlivými čelistmi.
V nesčetných houfech zde poletovali ptáci, volavky stříbřité, americké hnědé, vlasaté, rackové, potápky, vodní krkavci. Několik pelikánů vysoké postavy, ponořených do půl těla ve vodě, lovilo velmi obratně ryby, ale s větším úspěchem než lidé s udicí, a při tom ze sebe vyráželi hrobovým hlasem, jak řekl jeden francouzský cestovatel, skřek: hoenkorr.
Ostatně mezi těmito skalisky se nacházelo dost potravy, třeba jen lovem želv pod vodou, na malých písčitých březích táhnoucích se až k ostrovům, která nesla jména těchto jakoby plazivých živočichů.
Ale čas míjel, a přes veškerou péči, které se mu dostalo, nebyl nešťastný komodor blízko toho, aby opět získal vědomí.
Trvání tohoto stavu působilo Turkovi děsivé znepokojení. Kdyby mohl dopravit svého velitele do Key Westu, kdyby jej svěřil lékaři, snad by jej zachránil při síle a zdraví. Ale kolik dní ještě mohlo minout, než by trosečníci opustili ostrůvek, protože nebylo možné zvednout goelettu a opravit její stěny vespod rozbité, které by první špatné počasí rozmetalo na všechny strany.
Samozřejmě že Turk si již nedělal vůbec žádné naděje ohledně výsledku Hypperbonovy hry. Hra byla pro Hodgea Urricana nadobro ztracená. To by byl výbuch hněvu, kdyby se nyní probudil k životu!
A tentokrát by mu jej musel každý odpustit vzhledem k tak pekelně nepříznivému osudu!…
Bylo něco po desáté hodině, když jeden z námořníků Chicoly, postavený na stráž na kraji skal, zvolal:
„Člun… člun. A skutečně, rybářská loď, nesená lehkým větříkem, se rychle blížila k ostrůvku. Huelcar dal ihned signál, který byl také zpozorován lidmi na rybářské lodi, a půl hodiny nato se trosečníci ocitli na člunu, který zabočil ke Key Westu.
Turk opět získával naději, a snad by se vzbudila i v mysli Hodgea Urricana, kdyby se probral z mdloby, ve které ovšem neměl smysl pro věci zevnější.
Doslova unášen svěžím větříkem, urazil rybářský člun rychle vzdálenost čtyř mil, a v jedenáct hodin patnáct minut

zakotvil v přístavu.
Město, které vyrostlo na ostrůvku Key West, dvě hodiny chůze dlouhém a hodinu širokém, velmi brzy zmohutnělo. Bylo to totiž značné město, které bylo spojeno se středem Spojených států amerických sítí telegrafních drátů a s Havanou podmořským kabelem. Bylo to město velké budoucnosti, jehož námořní obchod již tehdy byl počítán na tři sta tisíc tun ročně. Bylo to napůl španělské město, skrývající se ve stínu magnólií a jiných druhů stromoví tropického pásma.
Člun přistál u samého pobřeží, a ihned několik set obyvatel- Key West jich v té době měl osmnáct tisíc - obklopilo trosečníky. Očekávali komodora Urricana. Ale v jakém stavu se jim představil, či vlastně byl jejich zrakům představen! Rozhodně se mohlo říci, že moře nepřálo spoluhráčům v Hypperbonově hře. Crabbe se dostal do Texasu jako nehybná hmota a komodor dorazil do Key Westu ve stavu podobném téměř mrtvole.
Hodge Urrican byl dopraven do přístavní kanceláře, kam ihned přispěchal lékař.
Komodor ještě dýchal, a ačkoliv jeho srdce slabě bušilo, přesto se zdálo, že žádné orgány nebyly porušeny. Protože však byl nárazem vymrštěn z goeletty a udeřil se hlavou o hranu skály, uniklo dost krve a bylo nutné se obávat, jestli jeho mozek neutrpěl nějaký těžší úraz.
Přes veškerou péči, které se mu dostalo, přes všechno tření, kterému byl podroben - a Turk, jak je možné věřit, ničeho nešetřil - komodor, ačkoliv dvakrát nebo třikrát vydechl, nezískal vědomí.
Lékař pak navrhl, aby byl dopraven do pokoje některého dobrého hotelu, kdyby snad nebylo uznáno za vhodnější odnést jej do nemocnice v Key Westu, kde by o něj bylo lépe postaráno než kdekoliv jinde.
„Ne," odpověděl Turk, „ani do nemocnice… ani do hotelu."
„Kam tedy?…"
„Na poštovní úřad!" Statečný Turk měl nápad, dobrý nápad, kterému hned porozuměli ajenž všichni, kteří stáli kolem něho, schválili. Protože Hodge Urrican dorazil do Key Westu před polednem dne 25. května - a to, jak se mohlo říci, navzdory větru a vzdutému moři - proč by jeho přítomnost neměla být úředně zjištěna na místě, na které se měl toho dne dostavit?…
Byla přinesena nosítka, položena na ně houně, na ni pak složen komodor, a již se průvod ubíral k poštovnímu úřadu uprostřed stále rostoucího davu.
Poštovní úředníci velice užasli, když spatřili průvod, a mysleli nejdříve, že se tu jedná o nějaký omyl. Považovali snad ti lidé poštovní budovu za budovu pro vystavování mrtvoly?… Ale když se dozvěděli, že je to tělo komodora Urricana, jednoho ze spoluhráčů při Hypperbonově hře, jejich údiv ustoupil velikému vzrušení. Byl tedy nyní zde, před okénkem telegrafního úřadu, tam, kam ho vržení kostek, pětka a čtyřka, poslala z takové dálky… Ale v jakém zuboženém stavu!…
Turk přikročil k oknu a silným hlasem, který všichni slyšeli, zvolal:
„Nemáte zde depeši pro komodora Hodgea Urricana?…" zeptal se.
„Ještě ne," odpověděl úředník.
„Nuže, pane," pokračoval Turk, „prosím, abyste potvrdil, že my jsme zde." A tato skutečnost byla ihned potvrzena protokolem před mnohými svědky.
Bylo právě jedenáct hodin čtyřicet pět minut, a nyní bylo zapotřebí již jen čekat na telegram, který byl zajisté ráno poslán z Chicaga.
Nemuseli čekat dlouho.
V jedenáct hodin padesát tři minuty zvonek telegrafického přístroje začal cinkat, poté začal pracovat, a úzký, dlouhý proužek papíru se pokrýval značkami.
Úředník jej vzal, a když přečetl adresu, řekl:
„Depeše na jméno komodora Hodgea Urricana…"
„Přítomen," odpověděl hlučně Turk za svého pána, u něhož lékař nemohl ani v této chvíli vzbudit nejmenší známky vědomí.
Depeše zněla takto:
Chicago, Illinois, 8 hodin 13 minut ráno, 25. května.

Pět z trojky a dvojky, padesáté osmé pole, stát Kalifornie, Death Valley.
Tombrock

Stát Kalifornie ležel na druhém konci Spojených států amerických, a bylo by zapotřebí odebrat se tam z jihovýchodu na severozápad… A nejenže Kalifornii od Floridy dělila vzdálenost přes dva tisíce mil, ale toto padesáté osmé pole představovalo v ušlechtilé hře Husy umrlčí lebku. A když se hráč osobně dostavil na toto pole, byl povinen vrátit se na pole první a začít hru znovu…
„Bude lepší," pomyslel si Turk žalostně, „když se můj pán z bezvědomí ani neprobere, neboť z podobné rány by se již nevzpamatoval."

XV. KAPITOLA
Situace dne 27. května

Laskavý čtenář jistě nezapomněl, že původně podle závěti Williama J. Hypperbona počet hráčů ušlechtilé hry Spojených států amerických byl ustanoven na šest, zvolených losem. Těch šest podle instrukcí notáře Tombrocka se zúčastnilo pohřebního průvodu, kráčejíce vedle pohřebního vozu výstřední osobnosti.
Nezapomnělo se také, že v shromáždění ze dne 15. dubna, kdy notář předčítal řečenou závěť v sále Auditoria, velice

neočekávaný dodatek k závěti připojil k šesti hráčům sedmého, který byl označen pouze začátečními písmeny XYZ. Byl tento nový hráč, který přibyl, také vytažen z osudí jako ostatní konkurenti, anebo byl ustanoven jedinou vůlí nebožtíka?… To se nevědělo. Ať to bylo jakkoliv, tento dodatečný článek byl tak jasný, že se nemohlo ani pomyslet na jeho vyloučení. Řečený XYZ - zakuklený muž - měl stejná práva jako dřívější šestka… a kdyby získal ohromné dědictví, nikdo by nebyl oprávněn mu je odpírat.
Podle ustanovení dodatku k závěti vykonal dne 13. května notář Tombrock sedmý vrh kostkami a - to si zapamatujme - počet oček, devět, složených ze šesti a tří, ukládal řečenému XYZ, aby se odebral do Wisconsinu. Kdyby neznámý spoluhráč neměl nezkrocenou chuť k cestování a vášeň k střídání pobytu, ano, kdyby byl i odpůrcem každé náruživosti pohybovat se z místa na místo, musel by projevit své zadostiučinění, svou spokojenost. Za několik hodin musel po železnici dorazit do Milwaukee, a kdyby tam Lissy Wagová již přišla, byla by nucena postoupit mu své místo a začít hru znovu. Jestli si ovšem zakuklený muž chtěl pospíšit, aby dojel do Wisconsinu, jakmile mu byl znám výsledek sedmého tahu, ačkoliv k tomu měl lhůtu patnácti dnů, aby se tam odebral, nikdo nevěděl.
Již zpočátku bylo obyvatelstvo velice zvědavé, jak se uvede ta nová osobnost do hry. Kdo byl neznámý?… Byl to zajisté občan Chicaga, protože testament nepřipustil jiné než chicagské rodáky. Ale víc se o něm nevědělo, a zvědavost byla tedy stále větší.
A tak 13. května, v den sedmého tahu, se nacházel velký dav na nádraží v těch chvílích, kdy měly odjet vlaky z Chicaga do Milwaukee.
Všichni doufali, že ten XYZ bude poznán podle chůze, podle chování, podle postavy, podle nějaké zvláštnosti či originálnosti… Ale nastalo velké zklamání, neboť byly vidět jen obyčejné postavy cestujících všech stavů, které se ničím nelišily od ostatních smrtelníků.
Přesto však ve chvíli odjezdu byl nějaký poctivec považován za zakukleného muže, a byl velice překvapen, když se stal terčem ovace, kterou si nijak nezasloužil. .
Druhý den se dostavil na nádraží ještě dost velký počet zvědavců, méně jich bylo další den a ještě méně v následujících dnech, ale osoba, která by měla vzezření, jako by se chtěla účastnit Hypperbonovy hry, nebyla zpozorována.
Lidem, kteří se zajímali o záhadnou osobu XYZ a kteří na něho chtěli vsadit velké sumy, nezbývalo tedy nic jiného, než se na něj vyptávat notáře Tombrocka. A skutečně byl notář zahrnován otázkami o této osobnosti.
„Vy přece musíte vědět, co si máte myslet o tomto XYZ!…“ říkali mu.
„Nic nevím,“ odpovídal notář.
„Ale znáte ho tedy?…“
„Neznám ho, a mohu říci jen tolik, že, jak bude pravděpodobné, nebudu mít právo, abych prozradil jeho inkognito.“
„Ale musíte tedy vědět, kde bydlí… jestli má svůj dům zde v Chicagu nebo jinde, protože jste mu zajisté oznámil výsledek vrhu kostkami?…“
„Nic jsem mu neoznámil. Bud' se o něm dozví z některých novin anebo plakátů, nebo slyšel výsledek vržení kostkami, když jsem jej vyhlásil v Auditoriu…“
„Ale copak nebude zapotřebí, abyste mu poslal telegram, aby byl informován o výsledku vržení kostkami dne 27. května, který se ho bude týkat?…“
„Zcela jistě mu jej pošlu.“
„Ale kam?…“ „Kde on bude, totiž kde by měl být… v Milwaukee… Wisconsin.“
„Ale na jakou adresu?…“
„Poste restante, na začáteční písmena XYZ.“
„A co když tam nebude?…“ „Nebude-li tam, tím hůř pro něj, ztratí své právo hrát dá!!“ Jak bylo vidět, na všechna ale tazatelů odpovídal notář Tombrock stále stejně: že nic neví a nemůže nic vědět.
Zájem, který zpočátku muž z kodicilu, tedy dodatku k závěti, vzbudil, ochaboval, a bylo ponecháno budoucnosti, aby se starala o zjištění osobnosti tohoto XYZ. Ostatně kdyby vyhrál, kdyby se stal jediným dědicem milionů Williama J. Hypperbona, nebylo by možné, aby jeho jméno nebylo rozhlášeno po všech světadílech. A naopak, kdyby nevyhrál, copak by záleželo na tom, aby se někdo dozvěděl, je-li starý nebo mladý, je-li velký nebo malý, je-li tlustý nebo hubený, rusovlasý nebo snědý, bohatý či chudý, a pod jakým rodným jménem je zapsán do matriky své farnosti?…
Zatím tahy a obraty ve hře byly sledovány s nejkrajnější pozorností ve světě, v němž se provozovaly spekulace, u sázkařů, hráčů v kostky, zbožňovatelů hazardních podniků. Finanční věstníky každý den označovaly situace hráčů při uveřejňování burzovních zpráv. Nejen v Chicagu, které jeden novinář nazval městem sázek, nejen ve všech velkých městech Spojených států amerických, ale i v městečkách, ano, i v nejmenších vesnicích bylo sázeno s pozoruhodnou horlivostí.
Přední města, New York, Boston, Filadelfie, Washington, Albany, Saint Louis, Baltimore, Richmond, Charleston, Cincinnati, Detroit, Omaha, Denver, Salt Lake City, Savannah, Mobile, New Orleans, San Francisco, Sacramento měla zvláštní agentury pro sázky, jejichž obchodům se obdivuhodně dařilo. Očekávalo se, že jejich počet se zdvojnásobí, ztrojnásobí, zečtyřnásobí, že se zdesateronásobí tou měrou, jakou následkem rozmarů kostek budou přisouzeny další kroky pro Maxe Réala, Toma Crabba, Hermanna Titburyho, Harrise T. Kymbala, Lissy Wagovou, Hodgea Urricana a XYZ, pomáhat či stavět se proti nim. Byly zřízeny skutečné trhy s agenty a záznamy, kde se dělaly poptávky a nabídky, kde bylo prodáváno a kupováno podle stále se měnících cen, jak naděje jednoho nebo druhého spoluhráče stoupaly či klesaly.
Samozřejmě že tento proud se neomezoval pouze na Spojené státy americké. Překročil hranice a rozvětvil se po Kanadě v Quebeku, Montrealu, Torontu a jiných důležitých městech Kanady. A vnikl také do Mexika a do malých států, ovlažovaných vodami Mexického zálivu. Potom se převalil do Jižní Ameriky, do Kolumbie, Venezuely, Brazílie,

Argentiny, do Peru, Bolívie, Chile. Sázková horečka se stala epidemií, zdomácněla v celém Novém světě.
Ostatně na druhé straně Atlantského oceánu, v Evropě Francie, Anglie, Německo, Rusko, v Asii anglická Indie, Čína a Japonsko, v Oceánii Austrálie a Nový Zéland již také měly podíl na bláznovství této hry ve značné míře.
Bez odporu bylo nutné říci: jestliže zesnulý člen chicagského Excentric Clubu nenadělal příliš velký humbuk za svého života, jaký povyk způsobil po své smrti! Ctihodný George B. Higginbotham a jeho ostatní společníci museli být hrdí na to, že byli účastníky takové posmrtné slávy!
A nyní - kdo byl v této chvíli oblíbencem Štěstěny na tomto kolbišti nového druhu?
Ačkoliv bylo nesnadné se o tom vyslovit na začátku hry, kdy jsme poznali teprve malý počet tahů, přesto se zdálo, že čtvrtý spoluhráč, Harris T. Kymbale, k sobě poutal nejvíce přívrženců. Pozornost se nesla zvláště k jeho osobě. Všechny noviny mluvily zvláště o něm, neboť jej sledovaly krok za krokem a řídily se jeho každodenními dopisy. Max Réal se zdrženlivostí, které se nevzdával, Hermann Titbury, který cestoval na začátku pod falešným jménem, Lissy Wagová, jejíž odjezd se opozdil až do posledního dne, nemohli závodit na veřejnosti se skvělým a sympatickým zpravodajem Tribune.
Sluší se však nicméně poznamenat, že Tom Crabbe, o jehož reklamu se pilně staral John Milner, získal také velký počet sázkařů. Zdálo se být pochopitelné, že toto ohromné jmění připadne tomuto obrovskému tvorovi. Náhoda si libovala v těchto výjimkách či v těchto překvapujících asimilacích, a nebyly-li u ní zvykem, alespoň měly vrtochy, na které bylo třeba brát ohled.
Co se týkalo komodora Hodgea Urricana, vyšvihl se zpočátku na trzích do výše. Jak velkolepý to byl začátek devítkou, složenou z pětky a čtyřky, která ho přenesla hned na padesáté třetí pole! Ale při druhém tahu byl poslán na padesáté osmé pole, do Kalifornie, a byl povinen začít hru znovu. Následkem toho ztratil veškerou přízeň a oblibu. Kromě toho se vědělo, že u Key Westu s ním ztroskotala loď, že tam dorazil v žalostném stavu a že dne 25. května ráno ještě nebyl při vědomí. Copak mohl být schopen, aby se v tomto stavu odebral do Death Valley, a copak nebude dvakrát mrtev, jednou jako člověk a podruhé jako spoluhráč?…
Konečně zbýval XYZ, a mohlo se předvídat, že chytráci, kteří zvláštním přizpůsobením mozku vycítili šťastné tahy, se na něho budou soustředit. Že prozatím byl v této chvíli opuštěn, bylo proto, že ještě nikdo nevěděl, jel-li již do Wisconsinu nebo ne. Ale tato otázka musela být rozhodnuta, jakmile by se představil na poštovním úřadě v Milwaukee, aby vyzvedl svůj telegram.
A ten den nebyl vzdálen. Již bylo nedaleko od 27. května, dne, kdy se měl konat čtrnáctý vrh kostkami, který se týkal zakuklence. Toho dne po vržení kostkami mu měl poslat notář Tombrock depeši na poštu v Milwaukee, kam on osobně se musel dostavit před polednem.
Bylo možné si představit, že ho tam očekával dav zvědavých z poštovních kanceláří, nedočkavých, aby spatřili pána se začátečními písmeny. I když by nebylo pravděpodobné dozvědět se jeho jméno, alespoň by mohli uvidět jeho osobu, a momentkami mohlo být možné zachytit jeho fotografický obraz, který by noviny ještě téhož dne zveřejnily.
Je vhodné si připomenout to, že William J. Hypperbone rozdělil různé státy Unie na své mapě čistě libovolným způsobem. Státy nebyly sestaveny ani v abecedním, ani v zeměpisném pořadí. Tak Florida a Georgia, které spolu sousedily, zaujímaly jedna dvacáté osmé pole, druhá padesáté třetí. Texas a Jižní Karolína byly číslovány jako desáté a jedenácté pole, ačkoliv je dělila vzdálenost osmi až devíti set mil. Podobně tomu bylo i u jiných států. Toto rozdělení, jak se zdálo, nepocházelo z odůvodněné volby, a snad i toto místo vytáhl testátor losem.
Ale ať tomu bylo jakkoliv, bylo to ve Wisconsinu, kde měl tajemný XYZ očekávat depeši, která by mu oznámila výsledek druhého vrhu čili tahu. A jestliže Lissy Wagová a Jovita Foleyová nemohly být v Milwaukee až 23. května ráno, musely si s odjezdem pospíšit, aby se nesetkaly se sedmým spoluhráčem, až by se představil na telegrafickém úřadě.
Konečně nadešel den 27. května a s napětím byla očekávána osoba, která se z neznámých důvodů zdráhala odhalit veřejnosti své jméno.
Dav se tísnil toho dne v sále Auditoria, a nával by byl zajisté ještě větší, kdyby mnoho zvědavců neodjelo vlakem do Milwaukee, aby tam byli přítomni na poštovním úřadě, až XYZ tam přijde žádat o vydání svého telegramu. Konečně ho tedy měli spatřit!
V osm hodin, slavně jako vždy, obklopen členy Excentric Clubu, zamíchal notář Tombrock nádobkou s kostkami, vyhodil je na stůl za všeobecného ticha a pak zvučným hlasem prohlásil:
„Čtrnáctý tah, sedmý spoluhráč, deset složeno ze čtyř a šesti.“ A důsledky tohoto tahu byly:
XYZ, nacházející se na dvacátém šestém poli ve Wisconsinu, by byl deseti očky poslán na třicáté šesté pole, kdyby očka nemusela být zdvojnásobena, protože toto třicáté šesté pole zaujímal opět stát Illinois. Měl se tedy odebrat, po opuštění Wisconsinu, na čtyřicáté šesté pole.
A na mapě Williama J. Hypperbona byl pro toto pole určen District of Columbia.
Nedalo se popřít, že Štěstěna neobyčejně přála této záhadné osobnosti! První tah ho poslal do státu sousedícího s Illinois, při druhém tahu měl projet jen třemi státy, Indianou, Ohiem a Západní Virginií, aby se dostal do Districtu of Columbia, a to do Washingtonu, jeho hlavního města, které bylo zároveň hlavním městem Spojených států amerických.
Jaký to byl rozdíl při srovnání s většinou jeho konkurentů, kteří byli posláni až na pokraj území Spojených států amerických!
Zajisté se muselo sázet na podobného šťastlivce, jestliže vůbec existoval.
Avšak toho dne v Milwaukee již nebylo mnoho pochybností o jeho existenci.
Krátce před polednem u vchodu a uvnitř poštovního úřadu propustili zvědavci svými řadami muže střední postavy, statného vzezření, s prošedivělými vousy a se skřipcem na očích. Byl v cestovním oděvu a držel v ruce malý vak.
„Máte depeši na začáteční písmena XYZ?…“ zeptal se zřízence.

„Zde je," bylo mu odpovězeno.
Nato sedmý spoluhráč - neboť to byl on - vzal depeši, otevřel ji, přečetl, zase ji složil a vložil do své tobolky, aniž by dal najevo sebemenší známku uspokojení nebo nespokojenosti, a pak se vzdálil, kráčeje vzrušeným a mlčícím davem.
Konečně ho viděli, toho záhadného XYZ!… Žil tedy!… Nebyla to naprosto jen pomyslná bytost!… Patřil k lidstvu!… Ale kdo to byl,jak se jmenoval, jaké byly jeho vlastnosti, čím se živil, nebylo známo!…
Přišel bez hluku a právě tak tiše odešel! Na tom však nezáleželo, protože se dostavil v určený den do Milwaukee, dostavit se také určitého dne do Washingtonu pro něho nemělo být těžké!… Bylo tedy nezbytně zapotřebí znát jeho občanský stav?… Ne!… Neexistovaly pochybnosti o tom, že dokonale splnil podmínky uvedené v závěti, protože byl ustanoven samotným testátorem.
Proč se tedy o něm dozvědět víc? Jen ať sázkaři bez rozpaků na něj sázejí!… Mohl se stát favoritem, neboť podle prvních tahů se dalo soudit, že Štěstěna ho bude provázet po všech jeho cestách!…
Stav hry byl dne 27. května následující:
Max Réal dne 15. května opustil Fort Riley v Kansasu, aby se odebral na dvacáté osmé pole ve státě Wyoming.
Tom Crabbe dne 17. května opustil Austin v Texasu, aby se odebral na třicáté páté pole ve státě Ohio.
Hermann Titbury, když si odseděl svůj trest, dne 19. května opustil Calais ve státě Maine, aby se odebral na čtvrté pole do státu Utah.
Harris T. Kymbale dne 21. května opustil Santa Fe v Novém Mexiku, aby se odebral na dvacáté druhé pole do státu Jižní Karolína.
Lissy Wagová dne 23. května opustila Milwaukee ve Wisconsinu, aby se odebrala na třicáté osmé pole ve státě Kentucky.
Komodor Urrican, nebyl-li mrtev - a všichni si přáli, aby nebyl dostal právě před osmačtyřiceti hodinami dne 25. května depeši, která ho posílala na padesáté osmé pole do státu Kalifornie, odkud se musel vrátit do Chicaga, aby tam znovu začal hru.
Konečně XYZ dne 27. května byl poslán na čtyřicáté šesté pole, do Districtu of Columbia.
Svět musel nyní očekávat pozdější události a výsledky následujících tahů, které se měly odehrávat vždy za dva dny.
Myšlenka, za kterou se Tribune přimlouvala, měla velký úspěch a byla přijata nejen v Americe, ale v celém světě.
Tato myšlenka byla:
Protože hráčů bylo celkem sedm, proč by se - tak jako se to dělávalo žokejům při závodech - nemohla každému z nich přidělit nějaká zvláštní barva?… Copak by pro ně nebylo vhodné zvolit sedm základních barev podle pořadí, jaké zaujímají v duze?
A tak Max Réal měl fialovou barvu, Tom Crabbe indigovou, Hermann Titbury modrou, Harris T. Kymbale zelenou, Lissy Wagová žlutou, Hodge Urrican oranžovou, XYZ červenou.
Denně pak byly malé praporky v jejich barvách zapichovány na místech, která spoluhráči při Hypperbonově hře zaujímali na mapě ušlechtilé hry Spojených států amerických.

Díl druhý

I. KAPITOLA
Národní park

Bylo to 15. května v poledne na poštovním úřadě ve Fort Riley, když Max Réal dostal telegram, poslaný téhož dne z Chicaga.
Deset, složeno z pětky a pětky, takový byl počet oček, který připadl při druhém vrhu kostkami na prvního hráče. Protože byl na osmém poli, ve státě Kansas, dostal by se hráč deseti očky na jedno z polí, označených státem Illinois. V tom případě se však počet oček zdvojnásobil, a tedy dvacet oček odkazovalo Maxe Réala na dvacáté osmé pole, do státu Wyoming.
„To je šťastná náhoda!" řekl Max Réal, když se s Tommym vrátil do hotelu.
„Je-li můj pán spokojen," odpověděl mladík, „musím i já být spokojen…"
„Jsem spokojen," řekl Max Réal, „a to ze dvou důvodů: první je, že cesta nebude dlouhá, protože Kansas a Wyoming se svými cípy téměř stýkají, druhá je, že budeme mít dost času, abychom navštívili nejkrásnější krajinu Spojených států amerických, čarovný Národní park v Yellowstone, který ještě neznám. To je tedy má šťastná hvězda, že bylo vytaženo zrovna deset oček, kterými jsem přeskočil dvacet polí a jsem poslán do Wyomingu!… Rozumíš, Tommy, rozumíš?…"
„Ne, pane!" odpověděl Tommy.
A jisté bylo, že Tommy dosud nechápal plně důmyslné kombinace ušlechtilé hry Spojených států amerických, které uváděly mladého malíře k vytržení. Ostatně na tom mnoho nezáleželo a Max Réal si jen mohl blahopřát k druhému tahu, ačkoliv zůstával za Lissy Wagovou a komodorem Urricanem, který však byl odsouzen k tomu, aby začal hru znovu.
Nejenže tato cesta nepřinášela žádnou námahu, ale dovolila prvnímu spoluhráči navštívit obdivuhodné zákulisí Wyomingu. Protože chtěl této návštěvě věnovat pokud možno co nejvíc času - a měl jen patnáct volných dnů od 15. do 29. května - rozhodl se opustit ihned malé městečko Fort Riley.
Max Réal měl najít v Cheyenne, v hlavním městě Wyomingu, příští depeši, poslanou na jeho adresu - kdyby partie nebyla dříve někým vyhrána. A celkem by stačilo, aby na Hodgea Urricana připadlo deset oček, aby se dostal na šedesáté třetí pole, protože svým prvním tahem daleko předstihl své konkurenty a ocitl se na padesátém třetím poli.
„Ten strašný člověk je toho schopen!" řekl Max Réal, když noviny uveřejnily výsledek prvního vrhu, svědčícího ve prospěch komodora.

„A pak by byla veta po dědictví, a nemohl bych tě koupit, ubohý Tommy!… Ale alespoň navštívím yellowstonské krajiny!… Bídný otroku, slož naše zavazadla, pojedeme do Národního parku!“ A „bídný otrok“, který se cítil velice poctěn, ve spěchu vykonal přípravy k odjezdu.
Kdyby se Max Réal omezil odebrat se z Fort Riley do Cheyenne, vykonal by tu cestu čtyři sta padesát mil dlouhou za jediný den vlakem po železnici, která spojovala obě města. Protože však měl v úmyslu dojet až na severozápadní cíp Wyomingu, kde se rozkládal Národní park, mohlo se tedy počítat, že tato vzdálenost bude alespoň dvojnásobná. Nebylo zajisté nic divného na tom, že Max Réal, když dostal depeši, studoval jízdní řády železniční sítě, aby zvolil nejkratší cestu.
Toto studium mělo za následek, že zjistil, že obě trati Union Pacific Railroad poskytují bezmála tutéž záruku rychlosti. První se táhla z Kansasu do Nebrasky a přes Marysville, Fort Kearney, North Platte, Ogallallu a Antelope mířila k jihovýchodnímu konci Wyomingu a vedla do Cheyenne.
Druhá přes Salinu, Ellis, Oakley, Monument Valley a Wallace, dotýkajíc se hranic Colorada v Monotony, směřovala k Denveru, hlavnímu městu státu, a přes Jersey, Brighton, La Salle a Dover přestupovala hranice Wyomingu, aby se zastavila v Cheyenne.
Fialová vlajka - to byla, jak známo, barva prvního hráče - dala přednost tomuto druhému směru. Až by se ocitli v Cheyenne, potom by sestavil druhý směr, aby se v nejkratší době dostal na čtyřhran Národního parku.
Max Réal opustil tedy hotel odpoledne dne 15. května se svým malířským náčiním a s Tommym, který nesl zavazadla, a oba vstoupili do vlaku. Rozsáhlé západní prérie Kansasu byly bez výšin a svahů, zavlažovaly je proudy Arkansas River, která sestupovala od White Mountains v Coloradu. Jak velice snadná zde byla stavba železnic. Jakmile byly položeny koleje na pražce, již po nich mohl jet parní stroj, a tak se vystavělo několik mil cesty denně. Ovšem nekonečné prérie neposkytovaly nic zajímavého pro zrak umělce. Krajina se stávala pestrou, zvláštní, rozkošnou - teprve v horské části Colorada.
V noci překročil vlak zeměměřičskou hranici obou států a zastavil se časně ráno v Denveru.
Prohlídce města mohl Max Réal věnovat jen hodinu, protože neměl čas. Vlak do Cheyenne odjížděl, a kdyby ho nepoužil, opozdil by se o celý den. Sto mil cesty, nechávaje na západě nádherné panoráma hor Snowy Range, které byly ovládány vrcholy Long Peaku, urazil vlak velmi rychle.
Co znamenal název Cheyenne? Bylo to jméno řeky a města a zároveň jméno kmene Indiánů, kteří kdysi v této krajině pobývali a kteří se nazývali spíše Chiens, Psi, z čehož lidové přetváření vytvořilo Cheyennes.
Město vzniklo z tábořiště, v němž se hemžili první zlatokopové.
Po stanech následovaly chatrče a po chatrčích domy, tvořící ulice a náměstí. Železniční síť byla utvořena kolem dokola, a v té době mělo Cheyenne dvanáct tisíc obyvatel. Postaveno ve výši tisíc sáhů bylo důležitou stanicí na Union Pacific Railroad.
Stát Wyoming neměl přirozené hranice. Spojoval se těmi, které mu nauka o měření země ustanovila, totiž přímkami podlouhlého čtverce. Byla to země vysokých hor a hlubokých údolí, kde Colorado, Columbia a Missouri měly své prameniště. A když dala vznik třem tak významným veletokům v americkém vodopisu, zajisté si tato země zasloužila, aby připojila svou hvězdu k těm, které zářily na praporu Spojených států amerických.
Podle svého zvyku zachovával Max Réal úplné inkognito. Obyvatelé Cheyenne neměli ani tušení, že toho dne v něm pobýval jeden z hráčů slavné Hypperbonovy hry, kterého neočekávali tak brzy a s nímž se ostatně měli shledat dne 29. května. Vyhnul se tedy vítání, banketům, porušujícím trávení, slavnostním obřadům, kterých by zajisté nebyl ušetřen ze strany obyvatelstva, které bylo velice švitořivé a mezi nímž by zajisté byly zastoupeny také některé ženy, jež měly hlasovací právo v tomto šťastném státě Wyoming.
Když dorazil Max Réal ráno 16. května na místo, učinil opatření, aby se bez odkladu mohl odebrat do Národního parku. Kdyby měl víc volného času, mohl by vykonat svou cestu v kočáře nebo v poštovním dostavníku, mohl by libovolně cestovat, procestovat celé pohoří Laramie Range, oblast vysokých plání, jejichž vyprahlá údolí tvořila kdysi rozsáhlé jezero, mohl by přebrodit nesčetné bystřiny, říčky a přítoky řeky North Fork a Platte River, navštívit horské kotliny této obdivuhodné horopisné soustavy, křivolaká údolí, husté lesy a mnohonásobnou síť přítoků Columbie, a konečně celou tu krajinu, nad kterou se zvedaly více než dva tisíce sáhů hory Union Peak, Hyde Peak, Fremont Peak a divoká hora Uragans, Windriver Mountains, odkud snad pocházelo jméno Oregon, a které, přivádějíce vichřice a bouře, mohly směle soupeřit s neméně divokým komodorem Urricanem.
Ano, cestovat takto povozem, na koni, pěšky, zcela svobodně, zastavovat se podle libosti před nejkrásnějšími pohledy, rozbíjet svůj stan zde či tam, aniž by byl hodinami upomínán ke spěchu, co by mohlo být nádhernějšího a svůdnějšího pro malíře, a s jakou rozkoší by Max Réal vykonal svou cestu za takových podmínek!… Ale mohl zapomenout, že je nejen umělcem, ale i hráčem, že nepatří sobě, že je hříčkou náhody, že je jí vydán na milost a nemilost, že je závislý na vrhu kostkami, že má povinnost řídit své kroky podle ustanovených lhůt, že je jako pěšec na šachovnici?… Celkem se tím však nedal pokořit.
„Nejsem skutečně ničím jiným než pěšcem, kterým osud podle libosti pohybuje,“ pomyslel si. „Člověk se tím vzdává veškeré lidské důstojnosti, a to pro naději, že někdo ze sedmi shrábne dědictví po tomto výstředním nebožtíkovi!… Studem se mi červená čelo, když Tommy obrací ke mně svou černou tvář!… Měl bych poslat notáře Tombrocka k čertu, nebrat podíl na této směšné partii, a bylo by to nejmoudřejší, kdybych se jí vzdal k největšímu uspokojení Titburyů, Crabbů, Kymbalů a ostatních Urricanů!… Nemluvím o něžné a skromné Lissy Wagové, neboť tato mladá dívka, jak se mi zdá, není příliš nadšená, že se nachází mezi tou sedmičkou!… Ano… u čerta, udělal bych to ihned a zůstal bych ve Wyomingu podle své vůle, kdyby neexistovala má dobrá, drahá matka, která by mi neodpustila, že jsem se stal uprchlíkem!… A konečně, když jsem již v té nepravděpodobné yellowstonské zemi, prohlédnu si všechno, co je jen možné za deset dní spatřit!“ Max Réal při tomto nikoliv nesprávném uvažování zatím prozkoumal cestovní plán,

který by za těchto okolností byl nejlepší. Ostatně kdyby chtěl cestovat podle své vůle, nevydával by se všanc opoždění, ale i nebezpečí. Ty pláně a údolí ve středu státu Wyoming byly spíš vším jiným než bezpečné, zvláště když se cestovalo bez doprovodu… Nejenže bylo možné setkat se se šelmami, jako s medvědy a jinými masožravci, ale bylo možné obávat se i útoků ze strany Indiánů, kočovného kmene Siouxů, kteří nebyli ještě všichni usídleni ve svých rezervacích.
Když federální vláda r. 1870 organizovala výzkumné výpravy, aby byly prohledány yellowstonské krajiny, museli být podplukovník Donne, Langford a doktor Hayden provázeni vojáky, aby tímto způsobem bylo jejich poslání zabezpečeno. O dva roky později, r. 1872, prohlásil Kongres, že Národní park je hoden, aby mělo jeden titul více, a že má být nazván osmým divem světa.
Dvě železniční tratě, táhnoucí se přes celou pevninu, spojovaly New York se San Franciskem. První, Union Pacific Railroad, která opouštějíc Granger přijímala jméno Oregon Short Line, byla v zaokrouhlené číslici tři tisíce tři sta osmdesát mil dlouhá a ubírala se přes Ogden. Druhá, pět tisíc tři sta mil dlouhá, vedla přes Topeku, Denver a v Cheyenne se stýkala s první tratí. Po opuštění tohoto města protínala železnice Wyoming, Utah, Nevadu, Kalifornii a končila na pobřeží Tichého oceánu.
V Utahu, a to v městě Ogden, se odlučovala odbočka, která dohánělа trať Union Pacific Railroad v Pocatellu ve státě Idaho, odkud Oregon Short Line stoupala až do města Helena v Montaně. Tato trať se ubírala na krátkou vzdálenost kolem Národního parku, jehož území náleželo z malé části oběma výše jmenovaným státům a třetímu z největší části.
Z Cheyenne do Ogdenu měřila cesta jenom pět set patnáct mil, a z Ogdenu do Monidy, stanice Národnímu parku nejbližší, jen čtyři sta padesát mil - celkem méně než tisíc mil. Bylo tedy zcela odůvodněno, že Max Réal, který se chtěl nejkratší cestou dostat na severozápadní cíp Wyomingu, zvolil tento směr, který, kdyby se mohl nějakou chvíli zdržet, by mu poskytl příležitost navštívit Ogden. A tak téhož večera, neméně neznámí při svém odchodu, jako při svém příchodu, Max Réal a Tommy se uvelebili ve vlaku, projeli dlouhými jezerními rovinami Laramie a spali nepřerušeným spánkem až do chvíle, kdy dosáhli stanice Benton City, města, které vyrazilo na povrchu Dalekého západu jako houba - snad trochu jedovatá při svém vzniku, ale brzy jedu zbavená dobrým obděláváním půdy. Aniž se probudili, jeli dál. Vlak nechal za sebou Laramie, Rawlins, Halville, Granger, Separation, Black Hills, Green River, který splýval s Grand River, aby utvořil Colorado. Sledovali tento tok z Muddy Forku až do stanice Aspen blízko hranice Utahu, načež vstoupili do území téhož jména a ráno 17. května zastavil v Ogdenu.
To znamenalo, jak řečeno, tam, kde železnice Union Pacific Railroad, než se zatáčela u Salt Lake City kolem jeho vyššího oblouku, aby se ubírala za západ, vysílala odbočku dlouhou čtyři sta padesát mil do Heleny. Na tomto bodu vybíhala druhá odbočka na jih, která spojovala Ogden se Salt Lake City, s hlavním městem státu, s velkým mormonským městem, o němž se tak mnoho mluvilo, a to ne vždy pochvalně.
Jakou skvělou příležitost zde měl Max Réal, aby, aniž by se o více než třicet šest mil odchýlil od své cesty, navštívil toto město pověstnější než ostatní! Neudělal to však, a kdo ví, zdali ho kostky hry neměly vést zpět do města „svatých posledních dnů!“, proslaveného manželskými úspěchy Brighama Younga a jeho přívrženců mnohoženství?…
Den 17. května byl dovršen tím, že vlak dorazil do Idaha, když zanechal na východě hranici Wyomingu a ubíral se dále podél hor Bear River Mountains, přes Utah Hot Springs a v Oxfordu překročil pomezí Idaha.
Idaho patřilo k poříčí Columbie, bylo bohaté na kovy, které tam lákaly hlučné davy rýžovníků, a v dost blízké budoucnosti měli obdělavatelé půdy z jeho jižních rovin bohatě těžit. Boise City s dvěma tisíci pěti sty obyvateli bylo hlavním městem tohoto území, které mělo jisté rezervace, ve kterých žili Indiáni nazvaní Černonožci, Propíchané Nosy, Assiniboinové, nepočítaje Číňany, v dost velkém počtu smíšené s bělochy.
Montana byla horská země, jak to již její jméno naznačovalo. Bylo to jedno z nejrozsáhlejších území ve Spojených státech amerických, nezpůsobilé k obdělávání půdy, ale příznivé k chovu dobytka. Mělo velmi bohatá ložiska zlata, stříbra a mědi. Ze všech států zde zaujímali Indiáni nejrozsáhlejší enklávy vzdáleného západu - byli to: Ploskolebci, Penobskoti, Upsarokové, Modokové, Cheyennové, Oslí nohy a mnozí jiní, jejichž hlučné sousedství snášeli Američané jenom s přemáháním.
Virginia City, hlavní město státu, na začátku, jak se zdálo, prospívalo jako jiná města v těchto západních územích. Později však bylo zanedbáváno, protože se dávala přednost městům Butte City a Helena, takže počet jeho obyvatel klesal.
Samozřejmě že mezi Národním parkem a stanicí Monidou, kde Max Réal vystoupil, se nacházely rychlé a pohodlné dopravní prostředky a že se ještě měly rozmnožit návalem turistů ze Starého a Nového světa, zvaných vládou Spojených států amerických k návštěvě yellowstonského území.
Max Réal tedy mohl, když našel dokonale zorganizovanou poštovní dostavníkovou dopravu, ihned opustit Monidu a po několika hodinách, doprovázen Tommym, dorazil k cíli své cesty.
Národní parky, dalo se říci, byly na půdě státu tím, čím byla náměstí ve velkých městech. Některé, jako Yellowstonský, byly utvořeny nebo se samy utvořily v krátké době - rovněž tak Crater Lake Park na sopečné půdě na severozápadě nebo „americké Švýcarsko“ anebo „sad bohů“, jenž byl překrásně jako do rámu vložen v horském pásmu Colorada.
Ke konci února 1872 Senát a Sněmovna zástupců vyslechly zprávu o návrhu, který měl být předložen Kongresu. Jednalo se o to, aby se odebrala soukromníkům a dala do správy státu část půdy Spojených států amerických padesáti pěti až šedesáti pěti mil, ležící u pramene Yellowstone a Missouri. Tato část země měla být od té chvíle Národním parkem, jehož plné užívání mělo zůstat vyhraženo americkému lidu.
Když prohlásil, jak veliké prostranství má být vyloučeno z obdělávání nesoucího užitek, zpravodaj dodal: „Navržený zákon nebude mít za následek žádné zmenšení státních příjmů a bude přijat celým světem jako opatření přiměřené duchu pokroku a jako čestný čin Kongresu a národa.“ Konečné návrhy zprávy byly přijaty. Yellowstonský národní park byl svěřen správě tajemníka vnitřních záležitostí, a jestliže ho dosud celý svět nenavštívil, dalo se

očekávat, že budoucnost uskuteční tato přání Kongresu.
V tomto privilegovaném zákoutí, mezi ohromnými prostranstvími Spojených států amerických, nebylo možné, jak se zdálo, očekávat žádné obdělávání půdy, ani na výšinách, ani v údolích, ani v rovinách ležících sedm tisíc stop střední výšky. Podnebí tam bylo neobyčejně drsné, protože tam neminul téměř ani měsíc, aby nemrzlo. Také tam nebylo možné zabývat se chovem dobytka, který by nemohl prospívat při nízké teplotě, rovněž nebylo možné počítat s výnosem kovů z vulkanické půdy, poseté sopečnými hmotami strávenými podzemním žárem a vtlačenými do rámce horstva, jehož hřbety se zvedaly na tisíce sáhů nad hladinou moře.
To byla tedy nejzbytečnější půda na světě, a přesto jedna z nejslavnějších, jejíž cena spočívala hlavně v jejích krásách a přírodních zvláštnostech, k nimž lidská ruka nemohla ničím přispět.
Tato ruka však přece pomáhala za tím účelem, aby přilákala výletníky ze všech světadílů, jejichž příchod po tisících úřední zpráva předvídala a povzbuzovala. Doprava byla usnadněna zřízením cest po celém chaotickém bludišti. Byly tam zřízeny hotely, kde elegance závodila s pohodlím. Celou touto krajinou bylo možné ubírat se zcela bezpečně. Spíš bylo možné se obávat, aby se nestala stanicí s teplými vřídly, ohromným lázeňským městem, kde by se množili nemocní, přilákaní prameny řek Fire Hole a Yellowstone. Kromě toho, jak poznamenává Élisée Rec1us, staly se tyto obrovské Národní parky revírem ředitelů finančních společností, které tam měly železnice a přední hotely. Tak například hotel v Terrasse Mammoth se tam stal středem pravého knížectví. Kdo by si to pomyslel?… Knížectví ve velké americké Unii!
A tam měl strávit Max Réal čas, který mu zbýval, a kde právě hotely naplňovalo množství návštěvníků. Naštěstí ho nikdo nepodezříval, že by byl účastníkem Hypperbonovy hry, neboť jinak by byl provázen, snad přímo přepadán, dotěrnými lidmi ihned po stech. Mohl tedy přicházet a odcházet a obdivovat se přírodním zvláštnostem, které však vůbec, jak je nutné poznamenat, nevzbuzovaly Tommyho obdiv. Mohl zhruba načrtnout mnoho pláten, která mladý černoch uznával za mnohem krásnější než krajiny, které představovaly. Ne, nikdy Max Réal neměl zapomenout na nezapomenutelné divy Národního parku!
„Jen abych se nezapomněl dostavit dne 29. května do Cheynenne!…“ pomyslel si častěji.
„Proboha! Co by řekla má drahá, dobrá matka?“ Skutečně nádherné bylo yellowstonské údolí, obklopené čedičovými skalami, které vyčnívaly jako paláce se svými rozeklanými hroty, rýsujícími se v oblacích, se svými bílými vrcholy, z jejichž sněhu v tisících pramíncích stékaly bystřiny a potůčky hlubokými borovicovými lesy, se svými jeskyněmi, kolmými stěnami a nekonečnými ochozy, které brázdily tuto krajinu. Tu se množily síly divoké a stále vzbouřené přírody, tam se rozprostírala lávová pole, pláně, kde se soustředily sopečné výlevy. Tam se rýsovaly skalní sloupy a černající se útesy žlutě a červeně pruhované, jako modely pro polychromovou architekturu, jinde se hromadily zbytky lesů zkamenělých lávou nyní vychladlých sopouchů. Všude tu bylo možné poznat stopy strašné podzemní práce, jejíž působení se projevovalo unikáním dvou tisíc teplých zřídel ze země.
A co napsat o Yellowstonském jezeru s jeho břehy, posetými sklovitou lávou, a jezeru, vyhloubeném na pláni více než sedm tisíc stop vysoké? Tato nádrž vody, čisté jako křišťál, měřila tři sta čtverečních mil, měla hornaté ostrovy, a na mnohých místech chocholky páry vystupovaly nejen z jezerních břehů, ale i na samé jeho hladině. Byla to hluboká a klidná hladina, v níž se hemžily myriády pstruhů a jež ovládala horopisnou soustavu nevídané nádhery.
Max Réal, který nedbal na hodiny a dny, jež míjely, činil si zásobu nepomíjitelných vzpomínek a rozhlížel se po tomto velkolepém divadle. Poněvadž byl neúnavným turistou, navštívil okolí Yellowstonského jezera, nachem zbarvené nádrže vod, které s jezerem sousedily a byly pokryty řasami nejnádhernějších barev. Vstoupil na severu k oslepujícímu divadlu plochých nádrží vodopádů Mammoth Springs. Koupal se v jejich čedičových polokruhových jezírcích, naplněných tichou vodou a obklopených parami. Dával se ohlušovat hukotem dvou velkých Yellowstonských vodopádů, které se vrhaly z výšky půl míle a hnaly se divokými proudy, vytryskujíce vysoko vrhaly se do stísněného koryta, rozrývaného lávovými skalami, aby skončily prachovou sprškou skokem z výše sto dvaceti stop. Potuloval se mezi ostrovy, utvořenými podzemním ohněm, které obklopovaly tok Fire Hole. Zde, v tomto údolí, rozrývaném neodolatelným přítokem řeky Madison, se nacházelo na sta teplých pramenů, slatinných vřídel a gejzírů, horských vodotrysků, jimž nemohly konkurovat ani nejslavnější gejzíry na Islandu.
A jaké panoráma se objevovalo zrakům podél břehu křivolakého a rozmarného Fire Hole, prýštícího z podzemního jezera a rozlévajícího se na sever! Na všech stupňovitých vrstvách skal, které se skláněly až k jeho korytu, byly vidět sopouchy, z nichž vystupovaly gejzíry popisných pojmenování. Zde byl ald Faithfull, Starý poctivec, se svými pravidelnými vodotrysky, jehož „poctivost“ začínala ochabovat následkem méně určitých přestávek. Tam byl Strong Castle, Silný hrad, na břehu bažinatého jezera ve tvaru starodávné mohutné hradní věže, jehož stěny byly zaplaveny deštěm zhuštěných par. Zde byl Hive, úl, obrovská studna, jejíž roubení se zvedalo nad půdou jako kus věže, Big Geyser, který kladl přestávku dvaatřiceti hodin mezi své výbuchy, Giant, Obr, jehož mokrý chochol proudil na sto dvacet stop vysoko a byl méně silný než Lady Giant, Obryně, která nesla své chocholy do dvojnásobné výšky.
Ve vyšší nádrži se rozvíjel Fan, Vějíř, se svými jazýčky, ozdobenými všemi barvami duhy, když se o ně lámaly sluneční paprsky. Nedaleko odtud byl Excelsior, jehož střední sloup v průměru třiceti sáhů se zvedal na šedesát sáhů vysoko a vymršťoval svým strašným proudem drobné kamení a lávu, odtrženou od zemské kůry. Míli odtud se nacházela jeskyně Geyser, či spíš gejzír pramene, který svými vodotrysky zvedal obrovské balvany a otvíral temné jeskyně, kde neustále pracovaly podzemní síly. Konečně Blood Geyser, vrhající ze sopouchu svůj proud na vyprahlé, zarudlé stěny, které rozmělňoval, takže se zdálo, jako by chrlil proudy krve.
Takový byl tento nádherný kraj, nemající ve světě soupeře, jehož údolími, roklemi, jezernatými nížinami se Max Réal potuloval, ubíraje se od jednoho divu k druhému a nevycházeje z obdivu a nadšení. V tomto zákoutí Wyomingu, svlažovaném Fire Holem a horním Yellowstonem, jejichž půda se chvěla pod nohama jako stěny kotle, směšujícího, slučujícího, splétajícího telurické látky vlivem vnitrozemských ohňů, nevyčerpatelně zásobovaných z ústředního krbu,

jejichž hukot unikal tisícerými otvory a jícny, aby tvořil nejneočekávanější přírodní úkaz, podobný divadelním efektům z féerie, způsobený čarovným proutkem kouzelníka uprostřed zázraků Yellowstonského národního parku, jemuž se nic nevyrovnalo v žádné části světa.

II. KAPITOLA
Nepříjemná mýlka

„Nevěřím, že přišel.“
„A z jakého důvodu tomu nevěříte?…“
„Protože moje noviny o tom nic nepíší.“
„Vaše noviny jsou patrně špatně informovány, neboť v mých je o tom dlouhá zpráva…“
„Pak si je přestanu předplácel…“
„A neuděláte špatně…“
„Zajisté, neboť to není přípustné, aby, když se jedná o tak důležitou záležitost, jedněm novinám scházely zprávy a aby jeho čtenáři se o tom nic nedozvěděli…“
„To je neprominutelné.“ Tyto názory si vyměňovali dva občané v Cincinnati, kteří se procházeli na visutém mostě, sto šedesát sáhů dlouhém a postaveném přes Ohio téměř u ústí Lansingu, mezi metropolí a dvěma předměstími Newportem a Covingtonem, postavenými na území státu Kentucky.
Bylo to Ohio, krásná řeka, která dělila na jihu a jihovýchodě stát téhož jména od Kentucky a od západní Virginie. Zeměměřičskou délku měla společnou na východě v Pensylvánii, na severu s Michiganem a na západě s Indianou, a vody Erijského jezera svlažovaly jeho pobřeží.
Kdybychom přecházeli tento most, jehož elegance se rovnala opovážlivosti, rozvinulo by se před naším zrakem průmyslové město na devět mil po pravém břehu řeky až vrcholkům pahorků, které je ohraničovaly na této straně. Potom by se zraky obrátily na Eden Park na východě a na městský obvod, kde se vily a letní domky ztrácely v zeleni stromů a keřů.
Co se týkalo řeky Ohia, mohla by být přirovnávána k evropským řekám se svými evropskými stromy a vesnicemi postavenými v evropském stylu. Zásobována na horním toku vodami Alleghany a Monowghilu, ve středním toku Muskingumem, Sicotem, oběma Miami a Lickingem, v dolním toku Kentucky, Green River, Wabashe, Cumberland, Tennessee a jinými přítoky, spojovala se v Cairu s tokem Missisippi.
Oba občané, jejichž jména a společenský stav nemohla být, bohužel, potomstvu zachována, při této rozmluvě hleděli mezerami železných tyčí mostu na převozní čluny, které brázdily řeku, na parníky, na obchodní lodice, které pluly po vodě i proti proudu, které se míjely pod viaduktem v horní části řeky a pod dvěma viadukty dolními, jejichž koleje spojovaly oba sousední státy.
Kromě toho onoho dne, 28. května, i jiní občané, stejně neznámí jako předchozí, se oddávali téměř všude čilému rozhovoru, v průmyslových i obchodních čtvrtích, v továrnách a dílnách, kterých se v Cincinnati nacházelo na sedm tisíc, v pivovarech, mlýnech, v rafineriích, na jatkách, na trzích a u vchodů do nádraží, kde se stavěly davy a hlučně projevovaly své názory. Ale nezdálo se, abychom řekli pravdu, že by tito počestní občané patřili k vyšším třídám, vysoké učené a umělecké společnosti, která navštěvovala univerzitní kurzy, bohaté knihovny, draho cenné sbírky a muzea metropole. Nikoliv! Tuto rozjařenost bylo spíš možné pozorovat v nižší části města, a nešířila se až do nádherných čtvrtí, do módních ulic na náměstí, do stinných parků s nádhernými stromy, mezi nimiž se také nacházely kaštany, kterým Ohio děkovalo za přezdívku „Buckeye State“. Kdo procházel těmito skupinami a naslouchal rozhovorům, mohl slyšet tyto rozmluvy:
„Viděl jste ho?…“
„Ne… Přijel velmi pozdě večer, dali ho do uzavřeného vozu, a jeho impresário ho doprovázel…“
„Kam?…“
„Právě to nikdo neví, ačkoliv by to bylo tak zajímavé, kdyby se to vědělo…“
„Ale ovšem… nepřišel do Cincinnati, aby se zde ukazoval?… Myslím, že ho vytáhnou…“
„Ano… pozítří… říká se… ve velkých závodech ve Spring Grove.“
„Tam asi bude mnoho lidí…“
„Umačkají se tam!“ Nicméně tento způsob posuzování hrdiny dne nebyl jednomyslný.
Na jatkách, tam, kde bývali vždy ochotnější odhalovatelé vlastností tělesných než mravních nebo duševních, postavy mající sílu a svaly, několik statných porážečů krčilo rameny.
„To je přílišné přeceňování…“ řekl jeden.
„Má více než šest stop, může-li se věřit reklamě…“
„Ano, snad takových stop, které neměří dvanáct palců…“
„Uvidíme…“
„Nicméně se zdá, že až dosud měl štěstí, že překonal veškerou konkurenci.“
„Žvásty!… Byl oznámen rekord… Tím má být přilákáno obecenstvo!… A potom bude okradeno…“
„Zde se nedáme ošidit…“
„Je pravda, že přichází z Texasu?…“ zeptal se silný muž se širokými rameny, mohutnýma rukama, potřísněnýma krví jatek.
„Ano, přímo z Texasu,“ odpověděl jeden z jeho spolupracovníků, neméně silný a svalnatý.
„Počkejme tedy…“
„Ano…, počkejme…! Přišlo jich sem zvenku již několik, kteří by udělali lépe, kdyby zůstali doma…“

„A co kdyby přece vyhrál!… Je to konečně možné, a nedivil bych se tomu.“ Jak bylo vidět, existovaly neshody v názorech a odhadech, a tyto by asi neuspokojily Johna Milnera, který vystoupil den před tím v Cincinnati s druhým spoluhráčem, Tomem Crabbem, protože druhý tah je poslal z texaského hlavního města do metropole státu Ohio. V Austinu v poledne dne 17. května dostal John Milner telegrafickou zprávu o tahu týkajícím se indigové vlajky - pověstného chicagského boxera.
Tom Crabbe se mohl zajisté radovat větším právem než Max Réal, ačkoliv ten učinil notný krok kupředu, protože očka jeho vrhu byla zdvojnásobena. Notář Tombrock hodil ve prospěch Toma Crabba dvanáct oček, tedy největší počet, jaký bylo možné oběma kostkami získat. Protože se pak s dvanácti očky dostal Tom Crabbe rovněž na jedno z polí představujících Illinois, byla tato opět zdvojnásobena, a počtem čtyřiadvaceti oček postoupil Tom Crabbe z jedenáctého na třicáté páté pole.
Sluší se dodat, že tento tah jej zaváděl zpět do nejlidnatějších provincií středu Spojených států amerických, kde bylo spojení rychlé a snadné, místo aby jej poslal někam na okraj území americké Unie. Proto také bylo Johnovi Milnerovi, když opouštěl Austin, živě blahopřáno. Toho dne sázky značně vzrostly, záznamy na Toma Crabba stoupaly nejen v Texasu, ale i v mnohých jiných státech - hlavně na trzích státu Illinois, kde agentům šly na odbyt jeden proti pěti a měly vyšší kurz než záznamy na Harrise T. Kymbala, který až dosud požíval největší přízeň.
„A šetřte ho… šetřte ho!…“ bylo doporučováno Milnerovi, „pod záminkou, že Tom Crabbe má složení těla jako z meteorického železa, že má svaly z kalené oceli, nevystavujte ho žádnému nebezpečí!…
Ať dorazí k cíli bez úhony…“
„Spoléhejte na mne,“ říkal impresário.
„To není Tom Crabbe, který je v kůži Toma Crabba, ale je to sám John Milner.“
„A žádné námořní cesty, ani dlouhé, ani krátké,“ bylo dodáváno, „protože mořská nemoc ho uvádí do stavu takové tělesné i duševní zbědovanosti…“
„Která však nepotrvala,“ odpověděl John Milner. „Ale nemějte strach… Nebude již žádná plavba mezi Galvestonem a New Orleansem! Pojedeme do Ohia po železnici, s přestávkami, jako procházkou, neboť máme patnáct dní času, abychom dorazili do Cincinnati.“ Podle volby zůstavitele poslední vůle, zaujímala tato metropole skutečně třicáté páté pole na jeho mapě, a Tom Crabbe předstihl všechny ostatní hráče kromě komodora Urricana.
Byl toho dne povzbuzován, ošetřován, hýčkán a zasypáván něžnostmi od svých příznivců. Byl doprovozen na nádraží, pozvednut do vagonu, zabalen do pokrývek z opatrnosti vzhledem ke změně teploty mezi Ohiem a Texasem. Potom se vlak hnul a uháněl přímo k hranicím Louisiany.
Oba cestující si odpočinuli čtyřiadvacet hodin v New Orleansu, kde byli uvítáni ještě vřeleji než poprvé. Příčinou toho bylo, že záznamy sázek boxera se pohybovaly stoupajícím směrem. Tom Crabbe byl žádán všude v agenturách a stoupal ve všech městech Unie. Byla to horečka, byla to hráčská náruživost. Noviny odhadovaly alespoň na milion pět set tisíc dolarů sumy, které byly vsazeny na hlavu druhého spoluhráče za jeho cesty mezi hlavním městem Texasu a metropolí Ohia.
„Jaký je to úspěch!“ pomyslel si John Milner, „a jaké uvítání nás očekává v Cincinnati!… Nuže, musí to být triumf… Mne napadá myšlenka.“ A podívejme, jaká byla myšlenka Johna Milnera - za kterou by se nestyděl ani slavný Barnum - aby pře dráždil a zdvojnásobil rozechvění obyvatel pro osobu Toma Crabba.
Nešlo o to, jak by se snad někdo domníval, aby se hlučně ohlašoval na velikých reklamních zdech příchod přeborníka Nového světa a aby byli vyzváni nejodvážnější boxeři města Cincinnati k nějakému zápasu, z něhož by Tom Crabbe vyšel zajisté jako vítěz, aby pokračoval ve svém putování.
Naopak, chtěl přijet v největší tichosti, nechat dav sázkařů beze zprávo jejich oblíbenci až do posledního dne, vzbudit v nich obavu, že zmizel a že se nedostaví včas, v den 31. května… A pak by ho přivedl za takových okolností, že by jeho objevení se bylo uvítáno tak velkolepě, jako objevení se Eliáše, kdyby se prorok jednou vrátil z nebe, aby hledal svůj plášť na zemi.
A právě se John Milner dozvěděl z novin, že v Cincinnati bude dne 26. května zahájen velký konkurz dobytka - výstava, při které rohatý a jiný dobytek bude vyznamenáván cenami, kterým byla přikládána velká důležitost. Jaká to byla příležitost vystavit Toma Crabba ve Spring Grove, v době slavnosti, až by se naděje, že bude opět spatřen, zdála být ztracená. A to v den před ustanovenou dobou, kdy se měl dostavit na poštovní úřad v metropoli státu!
Nebylo zapotřebí podotýkat, že John Milner se vůbec neradil se svým svěřencem na toto téma, a to nikoliv bez důvodu. Oba potom odjeli v noci ze dne 19. na 20. května, aniž někomu o tom něco sdělili, a dali se dopravit na první stanici železniční dráhy za New Orleansem. Co se s nimi stalo?… Tak se ptali obyvatelé celého města následujícího dne.
John Milner se neubíral směrem, který sledoval, když opustil Illinois, aby se odebral do Louisiany. Ostatně železniční síť byla tak hustá v těchto krajinách středu a východu Spojených států amerických, že železniční mapa se podobala pavučině. Aniž spěchali, aniž by byla přítomnost Toma Crabba někde oznamována, cestovali v noci, odpočívali ve dne a snažili se, aby na sebe neupoutali ani nejmenší pozornost. A tak indigová vlajka a její impresário projeli státy Mississippi, Tennessee, Kentucky a ubytovali se 23. května za svítání ve skrovném hotelu v předměstí Covingtonu. Zbývalo jim jen, aby překročili řeku Ohio a ocitli se na půdě města Cincinnati.
Myšlenka Johna Milnera se vydařila. Když dorazil až k branám metropole, Tom Crabbe je minul na zapřenou. Podle nejlépe informovaných novin se nevědělo, co se s ním stalo… Jeho stopa se ztratila za New Orleansem. Někdo se mohl zajisté ptát, co znamenaly rozmluvy, o kterých jsme se výše zmínili, a co by o nich soudil John Milner, kdyby je slyšel?…
Zajisté právem spoléhal na velký dojem, jaký to učiní na obyvatele Cincinnati, vzdávající se naděje spatřit ho na jeho místě dne 31. května, a mezi sázkaři, kteří na něj vsadili značné sumy, když večer přede dnem, kdy by se měl představit

na poštovním úřadě a když by byly marně žádány nové zprávy ve všech ozvěnách v Unii - Tom Crabbe se objeví uprostřed davu při udílení cen ve Spring Grove! A přesto, kdo mohl vědět, zda by John Milner neudělal lépe, kdyby během dvou týdnů, které mu zbývaly při odchodu z Texasu, trochu provázel svého Toma Crabba po území Ohia?… Snad proto, že tento stát byl čtvrtým v pořadí států v americké Unii, který měl tři miliony sedm set tisíc obyvatel?… Tedy jak z jeho stanoviska, tak jako spoluhráče v Hypperbonově hře, tak i ve světě amatérského boxu by nebylo bez zajímavosti, kdyby ho vozil z města do města, od městečka k městečku a kdyby ho vystavoval ve všech předních městech Ohia?… Byla početná a utěšeně se rozvíjející, a Tom Crabbe by tam býval všude co nejvřeleji uvítán…
Kdyby John Milner netrval na svém divadelním efektu, bylo by jistě zajímavé, kdyby výborného boxera ukázal v Clevelandu, překrásném městě na Erijském jezeře, aby ho vodil podél Euklidovy aleje, nejkrásnějšího ze všech stromořadí ve Spojených státech amerických, aby se s ním procházel dost širokými a pravidelnými ulicemi, v nichž husté javory poskytovaly stín. Toto město se obohatilo ziskem z pramenů na minerální olej, jehož nádrže byly spojeny s jeho přístavem, jenž byl jedním z nejživějších na Erijském jezeře. Roční obchodní obrat obnášel ve městě přes dvě stě milionů. Z Clevelandu mohl být Tom Crabbe dopraven do Toleda a Sandusky, rovněž jezerních přístavů, kde se soustřeďovala loďstva rybářů, pak se mohl odebrat do všech průmyslových středisek, která čerpala svůj život z toku Ohia jako ústrojí lidského těla z krve tepen, do Starbenvillu, Marietty, Gallipolisu a mnohých jiných! A konečně neměl tento stát své hlavní město Columbus, které mělo asi devadesát tisíc obyvatel, skvělé veřejné budovy, a bylo jedním z nejbohatších skladišť zemědělských výrobků a zároveň střediskem hutního průmyslu a těžby uhlí?
Samozřejmě že železnice protínaly Ohio naprosto ve všech směrech, že probíhaly bohatým venkovem, obilními poli, na nichž převládala kukuřice, tabákovými poli, vinicemi, které od svých počátků zaznamenaly velké změny, a od té doby, co evropské vinné révy byly nahrazeny americkou révou, prospívaly, zelenajícími se rovinami a okolím se stromy různých druhů a krásy - akácií, limb, cukrových jasanů, červených jasanů, černých topolů, platanů, majících v průměru třicet až čtyřicet stop, podobajících se obrovským sekvojím na západním území. Zcela ochotně každý přiznal, když Ohio bylo tak štědře obdařeno přírodou a stalo se jedním z nejmocnějších států Unie, zasluhovalo, že na Kongresu bylo zastoupeno dvěma senátory a dvaceti pěti poslanci z třiceti pěti senátorů a sta poslanců vlastního zákonodárného sboru.
Dále se slušelo dodat, že dobytek byl předmětem velkého obchodu v krajině, která zásobovala v hojnosti továrny v Chicagu, Omaze, v Kansas City - což vysvětlovalo důležitost trhů na dobytek a mezi jiným také konkurz hovězího, skopového a vepřového dobytka, který se měl konat 26. května a při němž měly být rozdělovány ceny.
Bylo tedy zapotřebí, abychom se vrátili k záměru, k němuž se odhodlal John Milner. Tom Crabbe se neměl ukazovat v předních městech. Dorazil na hranice Kentucky bez úrazu, bez únavy, neboť cestoval, jak bylo výše řečeno. Za svého pobytu v Texasu získal opět svou obvyklou sílu a veškeré své fyzické schopnosti. Neztratil na cestě nic z toho, zůstal v dobrém stavu, a jaká to měla být sláva, až by se objevil před shromážděnými davy ve Spring Grove!
Následujícího dne se chtěl John Milner podívat do města, aniž by, jak bylo samozřejmé, byl provázen svým zvědavým Tomem Crabbem. Než opustil hostinec, řekl mu:
„Tome, zanechávám tě zde - očekávej mne.“ Protože John Milner mu dal tento příkaz, aniž by se ho na něco zeptal, Tom Crabbe vůbec nic neodpověděl.
„V žádném případě nevyjdeš ze svého pokoje,“ dodal John Milner.
Tom Crabbe by vyšel, kdyby mu řekl, aby vyšel. Protože mu však bylo řečeno, aby nevycházel, tedy se dalo předpokládat, že by nevyšel.
„Kdybych se opozdil,“ dodal John Milner, „přinesu ti první snídani, potom druhou, pak tvou svačinu, potom obě a nakonec večeři.
Opatřím to, a nemusíš se znepokojovat, co se týká jídla!“ Ne, skutečně, Tom Crabbe se neznepokojoval a za těchto podmínek klidně očekával návrat Johna Milnera. Potom jeho mohutná postava zamířila k širokému houpacímu křeslu, tam se posadil a při lehkém houpání se ponořil do nicotnosti svých myšlenek.
John Milner sestoupil do kanceláře hotelu, objednal tam všechno, co mělo být prostřeno jeho společníkovi, vyšel ze vrat a zamířil ulicemi Covingtonu k Ohiu, přejel řeku v převozním člunu, vystoupil na pravém břehu a s rukama v kapsách, jako zahaleč, se ubíral do obchodní čtvrti města.
Bylo tam velmi živo, jak mohl John Milner zjistit. Také se pokusil zachytit jen tak nahodile různé rozmluvy. Nebylo ostatně pochyb, že veřejnost se již velice zabývala blízkým příchodem druhého spoluhráče při Hypperbonově hře. John Milner, který se toulal z jedné ulice do druhé, mezi lidmi, kteří spěchali za svými záležitostmi, zastavoval se u skupin lidí, před krámy, na náměstích, kde se všeobecné rozjaření projevovalo hlučnými rozmluvami. I ženy se účastnily rozhovorů, a v Americe nebyly méně výmluvné než v kterékoliv jiné zemi Starého světa.
John Milner byl velmi spokojen, ale rád by věděl, v jaké míře je obyvatelstvo znepokojeno, že ještě nespatřilo Toma Crabba v Cincinnati. A proto, když spatřil ctihodného Dicka Wolgoda, uzenáře s vysokým kloboukem na hlavě, v černém oděvu a s pracovní zástěrou, který stál ve dveřích svého krámu, vešel dovnitř a žádal šunku, o jejíž užití nebyl, jak bylo pochopitelné, v rozpacích. Potom, když zaplatil, aniž by smlouval, řekl, chystaje se k odchodu:
„Zítra je udělování cen…“
„Ano… krásný obřad,“ odpověděl Wolgod, „a to udělování cen dělá čest našemu městu.“
„Bude asi velký nával do Spring Grove?…“ zeptal se John Milner.
„Bude tam celé město, pane,“ odpověděl Dick Wolgod se zdvořilostí, kterou byl každý dobrý uzenář povinen vůči zákazníkovi, jenž koupil šunku.
„Představte si, pane, taková výstava…“ John Milner napjal co nejvíce sluch. Zarazil se. Jak by se mohlo vědět, že by měl v úmyslu vystavit Toma Crabba na obdiv ve Spring Grove?…
A pak řekl:

„Tak… lidé jsou znepokojení, že by se mohlo stát nějaké opoždění?…“
„Naprosto ne.“ A protože vstoupila právě zákaznice, John Milner odešel, a nemohl se probrat z jistého údivu.
Neudělal ani sto kroků, když na nároží Páté příční ulice se náhle zastavil, pozvedl ruce k nebi a nechal padnout šunku na chodník.
Tam na zdi jednoho domu byl nalepen plakát, na němž bylo velkými písmeny vytištěno:

ON PŘICHÁ-ZÍ!… ON PŘICHÁ-ZÍ!!… ON PŘICHÁ-ZÍ!!!…
ON PŘIJEL!!!…

Toto přesahovalo všechny meze!… Jak mohlo být zjištěno, že Tom Crabbe je v Cincinnati?… Vědělo se, že není zapotřebí se obávat, co se týkalo dne, kterého se měl přeborník Nového světa dostavit!… Tím se vysvětlovala radost, která oživovala město, a spokojenost, jakou projevoval Dick Wolgod.
Bez odporu bylo velmi těžké - řekněme nemožné - pro slavného člověka uniknout nemilým následkům proslulosti, a od této chvíle se musel vzdát myšlenky, aby na ramena Toma Crabba kladl roušku inkognita.
Ostatně jiné plakáty se neomezovaly na to, aby oznámily, že přišel, ale dokládaly, že přišel přímo z Texasu a že se představí při udělování cen ve Spring Grove.
„Ach! To je přespříliš!…“ zvolal John Milner.
„Znají již můj záměr, že tam uvedu Toma Crabba!… Nepochybně jsem o tom mluvil před Crabbem… a Crabbe, který nikdy nemluví, asi na cestě mluvil!…
Jinak to není ani možné!“ Potom se John Milner vrátil do předměstí Covingtonu, odebral se do hotelu k druhé snídani, neřekl Tomovi Crabbovi nic o indiskrétnosti, kterou on zajisté spáchal, a trval na tom, neukazovat ho ještě a setrvat po zbytek dne spolu s ním.
Následující den, asi v osm hodin ráno, oba zamířili k řece, přešli ji po visutém mostě a vešli do ulic města.
Velké národní udělování cen za vystavený dobytek se mělo konat v ohradách Spring Grove. Obyvatelstvo, které se tam valilo - a to John Milner musel konstatovat - neprojevovalo vůbec žádné znepokojení. Ze všech stran tam pospíchaly tlupy veselých a rozjařených lidí, jejichž zvědavost měla být brzy uspokojena.
Snad si John Milner myslel, že než přijde do Spring Grove, bude Tom Crabbe poznán podle své postavy, podle držení těla, podle tváře, kterou fotografie tisíckrát reprodukovaly a s níž veškeré obyvatelstvo seznámily až v nejzazších městečkách Spojených států amerických… Nuže, nikoliv! Nikdo se o něj nezajímal, nikdo se za ním neobracel, nikdo se netvářil jako by tušil, že by ten obr, který kráčel s Johnem Milnerem, byl slavným boxerem a nadto ještě spoluhráčem při Hypperbonově hře, tím, kterého dvacet čtyři očka vyslala na třicáté páté pole, a to do Cincinnati ve státě Ohio.
Dorazili do Spring Grove, právě když odbíjelo devět hodin. Dav již naplňoval místo, kde byl vystaven dobytek. Do povyku diváků se mísilo bučení, bekot a chrochtání zvířat, z nichž nejlepší kusy měly být k velké cti vřazeny do úředního seznamu pro udílení cen.
Byly zde shromážděny podivuhodné exempláře dobytka hovězího, skopového a vepřového, jistý počet ovcí a prasat nejpěknějších plemen, krávy dojnice, voli, kterých Amerika posílala ročně přes čtyři sta tisíc kusů do Anglie. Byli zde vystaveni na odiv s cattles kings, králi chovu dobytka, zařazenými mezi nejctihodnější občany Spojených států amerických.
Uprostřed se zvedalo pódium.
A vtom napadlo Johna Milnera, aby prorazil zástupem, vystoupil na pódium a tam ukázal na svého svěřence a zvolal na obecenstvo:
„Zde je Tom Crabbe, přeborník Nového světa, druhý hráč při Hypperbonově hře!“ Nato, strkaje Toma Crabba kupředu, jako by byl vlečen silnou vlečnou lodí, prorážel proudy obecenstva a chtěl vstoupit na pódium…
Místo však již bylo zaujato, a kdo je obsadil?… Prase, ohromné prase, obrovský plod zkřížení dvou amerických plemen Polant China a Red Jersey - prase, prodané již jako tříleté za dvě stě padesát dolarů. Již tehdy vážilo tisíc tři sta dvacet liber - fenomenální kus vepřového dobytka, jenž měřil téměř osm stop, byl čtyři stopy vysoký a měl šest stop kolem krku, sedm a půl stopy kolem těla a vážil tisíc devět set padesát čtyři libry…
A to byl ten vzorek vepřového plemene, který přišel z Texasu…
To byl on, jehož příchod do Cincinnati plakáty oznamovaly… to byl on, který toho dne soustřeďoval na sebe veškerou pozornost obyvatelstva! To byl on, kterého za potlesku dam ukazoval jeho šťastný majitel! …
Podívejme, před jakou novou hvězdou pobledla hvězda Toma Crabba! Před obrovským kusem vepřového dobytka, který měl být vyznamenán cenou při konkurzu ve Spring Grove…
John Milner zdrceně ucouvl. Potom dal Tomovi Crabbovi znamení, aby ho následoval, a vracel se do hostince oklikami zklamán a pokořen. Zavřel se do svého pokoje a nechtěl ani vyjít ven.
A jestliže Cincinnati mělo někdy příležitost získat zpět jméno Porcopolis, které mu uloupilo Chicago, bylo to 26. května 1897.

III. KAPITOLA
Želvím krokem

Dostal jsem od pana Hermanna Titburyho z Chicaga částku tří set dolarů na zaplacení pokuty, ke které byl odsouzen rozsudkem ze dne 14. května tohoto roku pro přestoupení zákona o lihových nápojích.

V Calais, Maine, dne 19. května 1897

Walter Hoek, státní úředník

Tak se musel Hermann Titbury odhodlat k nezbytné oběti, když dlouho vzdoroval, až do 19. května. Poté, když byla částka zaplacena a když totožnost třetího spoluhráče byla patřičně zjištěna, že pán a paní Titburyovi cestovali pod jménem pána a paní Fieldových, soudce R. T. Ordak mu po třech dnech prominul zbytek trestu.
Byl již nejvyšší čas!
Toho dne, 19. května v osm hodin ráno, notář Tombrock provedl desátý vrh kostkami a oznámil to depeší do Calais. Obyvatelé tohoto městečka, uraženi tím, že se jeden z účastníků Hypperbonovy hry skrýval pod falešným jménem, nebyli k němu příliš přívětiví a dokonce se jeho nehodě smáli. Byli na začátku velice potěšeni tím, že v Maine bylo Calais nebožtíkem Hypperbonem zvoleno za místo zastávky pro hráče. Nyní nemohli Modré vlajce odpustit, že se nedala hned při svém příchodu poznat. Následek toho byl, že když bylo odhaleno pravé jméno Titburyho, nevzbudilo to již žádný dojem. Když ho vězeňský strážník propustil na svobodu, Hermann Titbury zamířil rovnou do hostince. Nikdo ho neprovázel, nikdo se za ním neohlédl na jeho cestě. Manželé ostatně netoužili po těchto projevech davu, které Harris T. Kymbale tak horlivě vyhledával, a měli jen jediné přání, aby Calais co nejdříve opustili.
Bylo devět hodin ráno a bylo třeba vyčkat ještě tři hodiny, než by nadešla chvíle, aby se dostavili na telegrafický úřad. A tak se při čaji a topinkách pan a paní Titburyovi zabývali tím, že uváděli do pořádku své účty.
„Kolik jsme vydali od našeho odchodu z Chicaga?…“ zeptal se manžel.
„Osmdesát dolarů a třicet sedm centů…“ odpověděla jeho manželka.
„To je velmi mnoho…“
„Ano, ačkoliv jsme svými penězi na cestě neplýtvali.“ Kdo by neměl v žilách krev Titburyho, naopak by se divil, že své výdaje zatím takto uskromnil. Ovšem k této sumě bylo nutné přičíst tři sta dolarů pokuty, což byl dost veliký výdaj, vykonaný na pokladně Titburyových.
„A co když depeše, kterou dostaneme z Chicaga, nám uloží, abychom se odebrali na druhý konec Spojených států amerických?…“ povzdechl si pan Titbury.
„Museli bychom se i tomu podřídit,“ řekla rozhodně paní Titburyová.
„Raději bych se toho všeho již vzdal…“
„To tak!“ zvolala pánovitá matróna.
„Ať je to již naposled, Hermanne, že mluvíš o vzdání se naděje vyhrát šedesát milionů dolarů!“ Konečně minuly téměř tři hodiny, když dvacet minut před polednem se manželé uvelebili na poštovním úřadě a čekali s pochopitelnou netrpělivostí. Kromě nich se tam dostavilo sotva asi půl tuctu zvědavých osob.
Jaký byl rozdíl mezi touto nevšímavostí a mezi horlivostí a pozorností, které se těšili jejich spoluhráči ve Fort Riley, v Austinu, v Santa Fe, v Milwaukee, v Key Westu před okénkem poštovního úřadu!
„Je zde telegram pro pana Hermanna Titburyho z Chicaga,“ řekl úředník.
Osoba, které se tato slova týkala, byla schvácena slabostí v té chvíli, kdy se měl rozhodnout její osud. Nohy pana Titburyho se podlamovaly, jeho jazyk byl ochromen, a on nemohl odpovědět.
„Je přítomen,“ odvětila paní Titburyová a vrazila rukou do manželova ramene.
„Jste skutečně příjemce této depeše?…“ začal úředník znovu.
„A jak by jím nebyl…“ zvolala paní Titburyová.
„Ano, jestli jím jsem?…“ odpověděl konečně třetí spoluhráč.
„Zeptejte se soudce Ordaka!… Přišlo mne to velmi draho, abych nebyl pro totožnost své osoby ještě více týrán!…“ O tom se nedalo zajisté pochybovat. Telegram byl tedy podán paní Titburyové, a tato jej otevřela, neboť jejímu manželovi se tak třásla ruka, že by to nedokázal.
A poslechněme, co četla stále víc slábnoucím hlasem, až při posledních slovech úplně ochabl:
Hermann Titbury, dvě očka, složená z jedné a jedné, Salt Lake City, stát Utah.
Manželé padli téměř do mdlob za málo obsažných šprýmů přítomných zvědavců a museli si sednout na lavici v sále. Poprvé, jedničkou a jedničkou, byli posláni na druhé pole až na kraj státu Maine, podruhé, opět jedničkou a jedničkou, byli posláni na čtvrté pole, do širého Utahu!… Čtyři očka ve dvou tazích!… A k dovršení všeho, když byli z Chicaga posláni na severovýchodní konec Unie, měli se zase odebrat téměř na druhý konec na západě.
Když několik chvil velmi pochopitelné slabosti, jak je třeba uznat, minulo, paní Titburyová se zase uklidnila, stala se opět odhodlanou ženou, která vládla v domácnosti, vzala svého manžela pod paží a odvlekla ho směrem k hostinci Sandy Bar.
Nebylo možné pochybovat, jejich smůla byla příliš zřetelná! Jak je již předstihli ostatní spoluhráči Tom Crabbe, Max Réal, Harris T. Kymbale, Lissy Wagová, nemluvě o komodorovi Urricanovi!… Uháněli jako zajíci, a Titburyovi postupovali kupředu jako želvy… Na tisíc mil urazili mezi Chicagem a Calaisem, a nyní bylo zapotřebí k nim přidat zase dva tisíce dvě stě mil, které dělily Calais od Salt Lake City…
Ovšem pokud se Titburyovi nechtěli vzdát hry, nesměli se v Calais opozdit, aby si mohli několik dní odpočinout v Chicagu před novou cestou, k níž měli lhůtu od 19. května do 2. června, kdy se museli již nacházet v Utahu. Protože paní Titburyová nechtěla ani slyšet o tom, aby se hry vzdali, opustili manželé Calais ještě téhož dne prvním vlakem, doprovázeni všemi přáními, která tamější obyvatelstvo mělo… pro jejich spoluhráče. Po takových nehodách záznam třetího spoluhráče - pokud vůbec nějaký existoval- musel klesnout na směšně nepatrnou cenu. Modrá vlajka nebyla zařazována ani umisťována.
Ostatně nešťastní manželé se nezabývali ani směrem cesty, který byl zcela jasný. Záležel v tom, aby zase jeli tudy, kudy se dostali do státu Maine. Po příjezdu do Chicaga měli k dispozici železnici Union Pacific Railroad, která přes Omahu,

Granger a Ogden vedla do hlavního města státu Utah.
Odpoledne bylo městečko zbaveno přítomnosti těchto málo sympatických lidí, kteří tam hráli tak žalostnou úlohu. Všichni obyvatelé doufali, že náhody ušlechtilé hry Spojených států amerických je tam již nepřivedou zpět - naději, kterou, jak bylo možné uvěřit, Titburyovi sdíleli s nimi.
Za osmačtyřicet hodin poté manželé dorazili do Chicaga, utrmáceni tímto stěhováním se, které se s jejich věkem a jejich zvyklostmi naprosto nesrovnávalo. Byli nuceni pobýt několik dní ve svém domě v Robey Street tím spíš, neboť pan Titbury byl na cestě opět postižen záchvatem revmatismu, který se u padesátiletých lidí dostavuje a jejž obvykle odbýval pohrdáním, které mělo svůj původ v jeho vrozeném skrblictví.
Nohy mu vypověděly každou službu, nechtěly ho vůbec nosit, a tak se musel nechat dopravit z nádraží až domů.
Bylo samozřejmé, že noviny oznámily jeho příchod. Zpravodajové Staats Zeitung,jeho věci naklonění, ho navštívili. Ale když jej spatřili v tak bídném stavu, museli ho zanechat jeho osudu, a agenti pro něj neměli sázky ani sedm proti jedné.
Přitom však nebylo počítáno s jeho chotí Kate Titburyovou, ženou - velitelkou. A ona ukázala, čeho byla schopná. Nezacházela s revmatismem svého manžela lhostejně, ale neúprosně. Podporována svým služebným drakem, třela trpícího takovou silou, že byl zázrak, že mu nechala kůži na nohou. Žádný osel ani kůň nebyl nikdy tímto způsobem hřebelcován. Bylo by zbytečné dodávat, že ani lékař, ani lékárník nebyl povolán, a snad právě proto se nemocnému brzy dařilo lépe.
Zkrátka, opozdili se jen o čtyři dny. Dne 23. května učinili opatření, aby mohli pokračovat ve své cestě. Z pokladny vzali několik tisíc dolarů v bankovkách, a 24. května ráno pán a jeho žena se vydali na cestu, majíce ještě dost času, aby se dostali do hlavního mormonského města.
Železnice spojovala Chicago přímo s Omahou. Potom, když opustila toto místo, končila trať Union Pacific Railroad v Ogdenu a pod jménem Southern Pacific se táhla až do San Franciska.
Celkem vzato, bylo to pro manžele Titburyovy štěstí, že nebyli posláni do Kalifornie, neboť cesta tam by byla ještě o tisíc mil delší.
Odpoledne 28. května dorazili do Ogdenu, důležité stanice, kterou odbočka železnice spojovala se Salt Lake City. Tam došlo k srážce - nikoliv však mezi dvěma vlaky - ale mezi dvěma spoluhráči, a to setkání mělo své zvláštní důsledky. To odpoledne Max Réal, který se vracel z Národního parku, dorazil také do Ogdenu. Odtud se chtěl odebrat druhý den, 29. května, do Cheyenne, aby se tam pomocí depeše dozvěděl výsledek třetího vrhu kostkami. Procházeje se po nástupišti na nádraží, ocitl se náhle tváří v tvář Titburyovi, v jehož společnosti se ubíral v pohřebním průvodu Williama J. Hypperbona a nalézal se na jevišti Auditoria při čtení závěti výstředního nebožtíka.
Tentokrát již manželé nezamýšleli cestovat pod falešným jménem.
Nechtěli se znovu vydat nepříjemnostem, jejichž obětí se stali v Calais. I když by se po cestě vyhnuli tomu, aby nebyli poznáni, byli odhodláni zapsat se svým pravým jménem v hotelu v Salt Lake City.
Na cestě bylo zajisté zbytečné, aby Titbury prozrazoval svůj stav jako budoucí dědic milionového jmění. Bylo dost času, aby to oznámil až v Utahu, a kdyby ho tam chtěli vydírat, pan Titbury by se tomu dovedl ubránit.
Za takových okolností lze pochopit, jaké nepříjemné překvapení Modrá vlajka pocítila, když ji před jistým počtem osob, které vystoupily z vlaku, oslovila Fialová vlajka tímto způsobem:
„Nemýlím-li se, je to pan Hermann Titbury z Chicaga, můj konkurent v Hypperbonově hře, s kterým mám tu čest mluvit?…“ Manželé se zachvěli. Patrně rozmrzen, že na něho byla obrácena pozornost obyvatel, pan Titbury se obrátil a tvářil se, jako by se nepamatoval, že by někdy toho dotěrného člověka viděl, ačkoliv ho okamžitě poznal.
„Nevím, pane…“ odpověděl, „proč se na mne… náhodou… obracíte?…“
„Odpusťte,“ začal znovu mladý malíř, „není možné, abych se mýlil!… Byli jsme spolu při tom slavném pohřbu… v Chicagu… Jsem Max Réal… první, který odjel…“
„Max Réal?…“ odvětil pan Titbury, jako by poprvé v životě slyšel pronášet toto jméno.
Max Réal, který se stával netrpělivým, nyní řekl:
„Ach, tak, pane! Jste, nebo nejste pan Hermann Titbury z Chicaga?…“
„Ale, pane,“ odsekl mu kysele Titbury, „jakým právem si dovolujete mne se vyptávat?…“
„Vy si to tedy vykládáte takto!“ řekl Max Réal a přitlačil si klobouk na hlavu.
„Nechcete tedy být panem Titburym, jedním ze sedmi, který byl poslán nejdříve do státu Maine a pak do Utahu… dobře! To je vaše věc!… Co se mne týče, jsem Max Réal, který se vrátil z Kansasu a jede do Wyomingu!… Ale ostatně, dobrý večer, pane!“ Protože se přiblížila chvíle odjezdu vlaku do Cheyenne, vstoupil s Tommym do vagonu a zanechal manžele zaskočené touto příhodou, ve které se osvědčil Titbury, jak se říká, jako pravý budižkničemu.
Vtom se k manželům přiblížil člověk, který tento výjev sledoval s patrným zájmem. Ten člověk byl oblečen s jistou elegancí, byl asi čtyřicetiletý, měl přímé vzezření a mohl vzbuzovat důvěru u lidí, kteří byli sebevíc podezřívaví.
„Podívejme se,“ řekl a uklonil se před paní Titburyovou, „to byl drzý člověk, který by zasluhoval pořádné pokárání za svou smělost!…
Kdybych se neobával, že bych se vměšoval do něčeho, co se mne netýká…“
„Děkuji vám, pane,“ odpověděl pan Titbury, jemuž lichotilo, že člověk tak slušného vzezření mu přišel na pomoc.
„Ale,“ pokračoval pán, „je to opravdu Max Réal, jeden z vašich spoluhráčů?…“
„Ano… myslím…“ odvětil nerad pan Titbury, „ačkoliv jej znám velice málo…“
„Nuže,“ řekl cestující, „přeji mu všechny možné nepříjemnosti, že se opovážil bez okolků oslovit osoby tak neskonalé úcty, a vám přeji, abyste jej porazil v této partii… jej a ostatní, samozřejmě.“ Bylo by zapotřebí zmatené hlavy k tomu, aby takový gentleman, který byl velice zdvořilý a jenž si je tak předcházel, nenašel úspěch u pana a paní Titburyových.
Kdo byla ta osoba?… Jistý pan Robert Inglis ze Salt Lake City, který se tam chtěl ještě téhož dne vrátit - agent

nejrozsáhlejšího obchodu, který znal velice dobře celou oblast, protože jí již dlouhé roky projížděl. Když jim sdělil své jméno a zaměstnání, velmi elegantně se manželům Titburyovým nabídl, že jim pomůže vyhledat hotel, který by vyhovoval jejich přání.
Jak by mohli odmítnout služby pana Roberta Inglise, který jim ostatně oznámil, že vsadil velmi značnou částku na třetího spoluhráče. Sám vzal drobná zavazadla paní Titburyové a dal je do jednoho vagonu vlaku, který měl právě opustit Ogden. Pan Titbury byl zvláště dojat tím, že pan Robert Inglis nakládal s Maxem Réalem tak, jak to ten opovážlivec zasluhoval. Kromě toho si mohl jen blahopřát k tomu, že se setkal s tak roztomilým spolucestujícím, který se mu ochotně nabídl za průvodce v hlavním městě Utahu.
Všechno tedy bylo nad pomyšlení dobré. Cestující vstoupili do vagonu, a můžeme říci, že nikdy jim čas tak rychle neubíhal jako při této cestě, která byla jen padesát mil dlouhá.
Pan Inglis byl stejně zajímavým jako nevyčerpatelným společníkem. Nejvíce, jak se ovšem zdálo, se líbilo paní Titburyové, že byl čtyřicátým třetím dítětem z mormonské rodiny, samozřejmě z dřívější rodiny, dokud mnohoženství nebylo ještě dekretem prezidenta Spojených států amerických zakázáno.
A to nebylo vůbec nic divného, protože mormonský apoštol Herbert Kimball, první rádce církve, zemřel, když zanechal třináct žen a padesát čtyři dětí. Bylo třeba doufat, že kdyby kronikář Tribune Harris T. Kymbale byl někdy nucen odebrat se do Utahu, nevzal by si příklad z tohoto svého jmenovce. Ostatně obě jména se nepsala stejným způsobem, a konečně nebylo ani v Salt Lake City dovoleno být stoupencem mnohoženství, jedině že by člověk byl vyznavačem koránu.
Pokud se tento rozhovor Titburyovi líbil, bylo to hlavně proto, že nebylo možné představit si poutavějšího vypravěče, než byl pan Inglis. Nebylo pochybnosti, že litoval doby, kdy mormonská církev ještě působila s veškerou slávou. Vychvaloval správnost tohoto náboženství, které prý bylo, je a vždy bude nejlepší, jež bylo zjeveno Duchem svatým. Mluvilo Joe Smithovi, který v sobě pocítil povolání stát se prorokem r. 1830, když našel zlaté desky, na nichž byly napsány božské zákony mormonismu, a který byl pak zabit. Vyprávěl o stěhování se „Svatých z posledního soudu“, kteří zpočátku byli usazeni v New Yorku, pak v Illinois, potom v Ohiu, nakonec v Missouri.
A dále hovořil nadšenými slovy o Brighamovi Youngovi, papeži a hlavě církve, který, navzdory únavám a nebezpečím, doprovodil obec do území sousedícího s Great Salt Lake, kde založil r. 1847 nový Jeruzalém.
Copak Svaté město nezasluhovalo toto jméno právě tak, jako zasluhovala jméno Jordánu řeka, na které bylo město vystavěno, asi deset mil od jezera? To byly doby největšího rozvoje, a ve státě žilo asi sto čtyřicet pět tisíc věrných, kteří tehdy uprchli většinou na území, jež jim bylo Mexikem povoleno.
Pronásledování vzrůstalo, ale to pan Robert Ing1is neřekl, že se dělo nikoliv tak kvůli vykonávání obřadů mormonismu, ale proto, že federální vláda velmi dobře poznávala, že Utah usiluje o to, stát se nezávislým. A tak r. 1871 prezident Ulysses Simpson Grant dal uvěznit papeže a apoštoly, podrobil starou zemi Utah pod moc státní správy a zároveň zakázal náboženství, a ve jménu veřejné mravnosti je omezil na dvojženství.
Pak byl nový Sion udržován v pořádku pevností Fort Doug1as, kterou vláda nechala obnovit tři mile východně od města a která obyvatele nutila přizpůsobovat se zákonům americké Unie.
„Ach, přátelé!“ zvolal pak Robert Inglis,jehož hlas se stal tak měkkým, že téměř vyloudil i slzy z očí paní Titburyové, „kdybyste znali Brighama Younga, našeho vznešeného papeže, s jeho dlouhými vlasy, s jeho prošedivělými vousy, které vroubily jeho líce a bradu, s jeho očima jasnovidce, a George Smitha, prorokova bratrance a dějepisce církve, a Huntera, předsedu biskupů, a Orsona Hyda, předsedu dvanácti apoštolů, a Daniela Welse, druhého člena rady, a Elisu Snowovou, jednu z duchovních papežových žen…“
„Byla hezká?…“ zeptala se paní Titburyová.
„Příšerně ošklivá, madam, ale co znamená krása u ženy?…“ A ta, na kterou se Robert Inglis obrátil, s lehkým úsměvem pokývala hlavou.
„Kolik roků je nyní slavnému Brighamovi Youngovi?…“ zeptal se Titbury.
„Již neexistuje, protože je mrtev!… Ale kdyby žil, měl by nyní sto dva roky.“
„A vy, pane,“ zeptala se paní Titburyová trochu váhavě, „jste vy ženatý?…“
„Já, milá paní!… Proč bych se ženil, když je mnohoženství zakázáno?… Žít s jedinou ženou je nesnadnější než s padesáti!“ I pan Inglis se smál tak vesele své různé odpovědi, že manželé nemohli odolat, aby se také zúčastnili na jeho dobrém rozmaru. Krajina, kterou protínala odbočka železnice z Ogdenu, byla rovná a vyprahlá, skládala se z písku a jílu, promísených alkalickými solemi, které ji pokrývaly bělavým solným výkvětem, právě tak jako velkou poušť na západě jezera. Nerostlo tu nic jiného než tymián, šalvěj, rozmarýn, vřes a ve velkém množství slunečnice s žlutými květy. Na východě se zvedaly daleké a mlhou zahalené vrcholky hor Wasatch.
Bylo půl osmé, když vlak zastavil na nádraží v Salt Lake City.
„Nádherné město,“ zvolal Robert Inglis, „a zajisté nenechá odjet své nové přátele, aniž by se v něm porozhlédli - je to město s padesáti tisíci obyvateli“ - přidalo pět tisíc víc - „velkolepé město, obklopené na východě nádhernými horami, který ohromný Jordán spojuje s velkolepým Salt Lake, nejzdravější město, se svými domy a venkovskými domky obklopenými zelení, se svými zelinářskými zahradami a ovocnými sady - švestkami, broskvoněmi, meruňkami, které dávají nejlepší ovoce na světě!… A ulice jsou vroubeny nádhernými obchody… mnoha kamennými staveními a poskytují velkolepý pohled!… A pak ty monumentální stavby, velkolepé ukázky mormonské architektury, nádherné prezidium, kde kdysi sídlil Brigham Young, velkolepý mormonský chrám, Tabernakulum, obdivuhodná stavba, v níž může najít místo osm tisíc věrných!… A jaké to kdysi bývaly nádherné obřady! Papež a apoštolové stáli na velkolepém pódiu, kolem nich se tlačil dav Svatých, mužů, žen, dětí, oh! A bylo jich tolik! A všichni naslouchali čtení bible psané rukou samého Mormona!…“ Celkem všechno bylo velkolepé. Ovšem byla pravda, že pan Robert Inglis z lásky k svému rodnému městu poněkud přeháněl. Salt Lake City nezasluhovalo tolik pochvaly. Bylo příliš rozsáhlé pro počet svého

obyvatelstva, a mělo-li několik přírodních krás, nemělo žádné umělecké. Co se týkalo slavného Tabernakula, nebylo ničím jiným než obrovskou pokličkou na kotel postavený na zem.
V žádném případě nebylo toho večera již možné město Salt Lake City prohlížet. Především bylo zapotřebí zvolit si hotel, a když se pan Titbury zmínil, nejsou-li v nich přemrštěně velké ceny, jeho průvodce mu navrhl, že jej zavede za město do Cheap Hotelu čili hotelu U záplaty.
Již jen toto jméno manžele uklidnilo. Potom, když zanechali zavazadla na nádraží, pro která si chtěli přijít, kdyby jim Cheap Hotel vyhovoval, následovali pana Inglise, který sám chtěl nést vak a přikrývku „skvělé a ctihodné dámy“.
Kráčeli k dolním čtvrtím města, z něhož manželé Titburyovi nemohli nic vidět, neboť zatím již byla téměř noc. Došli k pravému břehu řeky, kterou pan Inglis jmenoval Crescent River, a urazili asi tři míle.
Snad se Titburyovým zdálo, že cesta byla trochu dlouhá, ale protože se domnívali, že hotel bude zato tím levnější, čím víc bude vzdálen od města, vůbec nepomysleli na to, aby si stěžovali.
Konečně po půl deváté za úplné tmy - nebe bylo zamračené - cestující dorazili k domu, jehož zevnějšek nemohli nijak posoudit.
Po několika okamžicích je uvedl hostinský - muž drsného vzezření, jak je nutné říci - do přízemní místnosti, vybílené vápnem, v níž kromě jedné postele, stolu a dvou židlí nebyl jiný nábytek. Ale to jim stačilo. Poděkovali panu Inglisovi, který se s nimi rozloučil a slíbil, že druhý den ráno zase přijde.
Velice unavení povečeřeli pán a paní Titburyovi něco, co jim zbylo z potravin v cestovním vaku, a odebrali se na lůžko.
Brzy pak usnuli vedle sebe a oba snili o tom, že proroctví toho ochotného pana Inglise se uskuteční a že příštím tahem přeskočí dvacet polí.
Probudili se v osm hodin po velmi dobré noci. V stali bez spěchu, neboť neměli nic jiného na práci, než aby očekávali svého průvodce, který je chtěl provádět po městě. Nebyli sice vůbec zvědavé povahy, ale jak by mohli odmítnout nabídku pana Roberta Inglise, který jim chtěl ukázat divy velkého mormonského města?…
Do devíti hodin nepřišel.
Pan a paní Titburyovi, kteří se oblékli, byli připraveni k odchodu a dívali se oknem, které vedlo na silnici táhnoucí se před Cheap Hotelem.
Tato cesta, jak jim večer předtím jejich úslužný ciceron řekl, byla starou Emigrants Road. Táhla se podél Crescent River. Tudy se kdysi ubíraly vozy s nákladem zboží do ležení zlatokopů, a provázeli je bull wakers, tedy honáci volů, a tehdy trvalo několik měsíců, než se dostali z New Yorku až na západní území Spojených států amerických.
Cheap Hotel stál patrně o samotě, neboť když se Titbury naklonil z okna, neviděl žádný dům ani na tomto, ani na levém břehu řeky.
Nic než tmavé houštiny borovicových lesů, které se táhly po úbočích vysokých hor.
V deset hodin ještě nikdo nepřišel. Pán a paní Titburyovi se stávali netrpělivými a kromě toho pociťovali hlad.
„Vyjděme,“ řekla ona.
„Vyjděme,“ přisvědčil on.
A otevřeli dveře místnosti, vešli do síně, pravé hospodské síně, jejíž vchod vedl na silnici.
Tam byli dva lidé, nedbale oblečení, vzezření, které budilo málo důvěry. Z očí jim hleděla kořalka, a jak se zdálo, jako kdyby hlídali dveře.
„Ven se nesmí!“ Tak bylo drsně zvoláno na pana Titburyho.
„Cože… že se nesmí ven?…“
„Ne… až se zaplatí!“
„Zaplatí?!“ Toto slovo z celého anglického jazyka se líbilo panu Titburymu nejméně, zvláště když se týkalo jeho.
„Zaplatí…“ opakoval, „máme zaplatit za propuštění dveřmi?… To je legrace…“ Ale paní Titburyová, které se náhle zmocnil neklid, brala věc vážněji a zeptala se:
„Kolik?…“
„Tři tisíce dolarů.“ Poznala tento hlas… Byl to hlas Roberta Inglise, který se objevil u vchodu do hostince.
Pan Titbury, který byl stejně bystrozraký jako jeho žena, chtěl celou záležitost brát z žertovné stránky.
„Ach!“ zvolal, „tady je náš přítel…“
„Osobně,“ odpověděl pan Inglis.
„A vždy v dobrém rozmaru…“
„Vždy.“
„A opravdu, požadavek tří tisíc dolarů je velice legrační…“
„Proč, drahý pane?“ odpověděl pan Inglis.
„To je cena jednoho noclehu v Cheap Hotelu.“
„Mluvíte vážně?…“ zeptala se paní Titburyová a zbledla.
„Velmi vážně, paní.“ Pan Titbury rozhořčen chtěl vyrazit ven.
Ale dvě silné ruce se mu položily na ramena a přitlačily jej, že se nemohl hnout z místa.
Robert Inglis byl prostě zločincem, s jakými bylo možné se potkat v těchto tak vzdálených končinách Spojených států amerických a kteří stále číhali na nějakou příležitost, aby okradli cestující. Nejednou již mnohý cestující byl oloupen tímto domnělým čtyřicátým třetím dítětem z mormonského manželství, podporovaným takovými přáteli, jako byli tito dva otrhaní muži v hospodě Cheap Hotelu, v tomto ohavném doupěti hrdlo řezů nebo alespoň lupičů. Dostal dobrý typ, když slyšel slova, která Max Réal pronesl k Titburyovým, a nabídl manželům své služby. Potom, když se dozvěděl, že mají u sebe tři tisíce dolarů - přiznání, které bylo, jak je zajisté třeba uznat, velmi nerozumné - doprovodil je do osamělé hospody, kde byli vydáni napospas jeho vůli.
Pan Titbury to nyní pochopil, ale bylo již příliš pozdě.

„Pane," řekl, „myslím, že nás ihned propustíte… Máme co dělat ve městě…"
„Ne před 2. červnem, totiž v den, kdy přijde depeše," odpověděl s úsměvem pan Inglis, „a máme teprve 29. května."
„Vy si tedy chcete přivlastnit právo zadržet nás pět dní?…"
„A třeba i déle a více…" odpověděl roztomilý gentleman, „dokud mi nevyplatíte tři tisíce dolarů v dobrých poukázkách chicagské banky…"
„Bídáku!…"
„Jsem k vám zdvořilý," namítl pan Inglis, „račte zachovat tutéž zdvořilost ke mně, Modrá vlajko!…"
„Ale ty peníze… To je všechno, pane, co máme."
„Pro bohatého pana Titburyho bude snadné, aby si nechal poslat z Chicaga tolik, kolik bude potřebovat!… Pokladna bohatého pana Hermanna Titburyho je pro to dostatečně naplněna!… Nezapomínejte, drahý hoste, že ty tři tisíce dolarů máte u sebe a že bych vám je mohl vzít z kapsy. Ale přísahám, u Jonathana, nejsme zloději. Pouze ceny v Cheap Hotelu jsou tak vysoké, a proto se račte podle toho zachovat."
„Nikdy!"
„Jak si přejete." Po těchto slovech se dveře opět zavřely a manželé zůstali uvězněni v dolní síni.
Nastalo naříkání a láteření na zlořečenou cestu, na protivenství a příkoří, nemluvě o nebezpečí, které na cestující manžele padlo! Po pokutě v Calais, loupež v Salt Lake City!… Neměli rozhodně štěstí, že se potkali s tím ničemným Inglisem!
„A vším je vinen ten ničema Réal!…" zvolal pan Titbury.
„Chtěli jsme své jméno prozradit teprve po svém příchodu, a ten poběhlík je vykřikl v Ogdenu před celým nádražím!… A tento lupič a bandita ho tam musel zaslechnout!… Ale co máme dělat?…"
„Musíme obětovat ty tři tisíce dolarů…" řekla paní Titburyová.
„Nikdy… nikdy!…"
„Hermanne!…" okřikla ho jeho pánovitá a svárlivá manželka.
Ostatně museli se rychle odhodlat k tomuto krajnímu prostředku, aby se dostali ze zoufalé situace. Kdyby pan Titbury tvrdošíjně trval na svém odporu, zločinci by ho donutili, aby se stalo podle jejich vůle. A kdyby mu chtěli vyrvat peníze a potom ho shodit na dno Crescent River i s paní Titburyovou, kdo by se staralo cizince, o jejichž přítomnosti ve městě nikdo nevěděl?
Pan Titbury ještě vzdoroval. Snad půjde - tak doufal - oddíl národního vojska kolem po silnici anebo alespoň několik lidí, které by zavolal na pomoc?… Ale to byla marná naděje! Za minutu nato byli oba dovedeni do místnosti, jejíž okno ústilo do vnitřního dvora. Hostinský hrůzného vzezření jim dal nějaké jídlo. Při požadované ceně to nebyl příliš velký nárok, aby za tisíc dolarů denně měli v Cheap Hotelu nejen nocleh, ale i stravu!
Čtyřiadvacet, ano, osmačtyřicet hodin uplynulo za tohoto stavu. Nelze říci, jakého stupně vztek vězňů dosáhl. Ostatně nebyla ani příležitost spatřit opět pana Inglise, který se ze šetrnosti neobjevoval, aby se nezdálo, že snad chce vyvíjet na své hosty nátlak.
Konečně se psalo 1. června na kalendářích Spojených států amerických. Následující den před polednem se měl třetí spoluhráč osobně dostavit do telegrafické kanceláře v Salt Lake City. Kdyby tam byla zjištěna jeho nepřítomnost, ztratil by veškerá práva pokračovat ve hře, až dosud pro Modrou vlajku tak neslavné.
Nuže, ne!… Manželé se nechtěli vzdát hry… a nevzdají se. Ostatně odklady pobouřená paní Titburyová nyní zakročila s mimořádnou silou, aby vnutila manželovi svou vůli. Upozornila ho na to, že kdyby pan Titbury byl rozmarem kostek poslán do hospody, do studny, do vězení, a kdyby měl platit dvoj a trojnásobné pokuty, zdali by váhal to udělat?… Ne!… Nuže, to by bylo méně závažné za nynějších okolností, neboť dbá-li člověk o peníze, tím více musí dbát o život, a jejich existence byla v rukou těch darebáků… Nuže, tedy nezbývalo nic jiného než zaplatit.
Pan Titbury vzdoroval až do sedmi hodin, očekávaje nějakou nenadálou pomoc, kterou mu však osud neposlal.
V půl sedmé večer jim pan Inglis oznámil nejroztomilejším a nejzdvořilejším způsobem:
„Zítra je velký den," řekl.
„Bylo by dobře, můj milý hoste, kdybyste byl dnes večer v Salt Lake City."
„Ale vždyť mi v tom nikdo nebrání než vy sám!…" ozval se pan Titbury, který se dusil zlostí.
„Já?…" odpověděl pan Inglis a stále se usmíval. „Vždyť jen stačí, abyste se odhodlal vyrovnat svůj účeL."
„Zde máte," řekla paní Titburyová, a podávala panu Inglisovi balíček bankovek, které jí její manžel se zoufalstvím v srdci odevzdal.
Pan Titbury by nejraději na místě zemřel, když viděl, jak ten zlosyn vzal balíček, přepočítal peníze, a nenacházel slova k odpovědi, když lupič dodal:
„Je zcela zbytečné, abych vám dával potvrzení na vaše peníze, viďte?… Ale buďte bez starosti, zaznamenám je na váš účet, můj milý hoste… A nyní mi nezbývá nic jiného než vám přát přátelsky dobrý večer a mnoho štěstí, abyste vyhráli miliony při Hypperbonově hře!…" Dveře nebyly zavřené - manželé na nic nečekali a vyrazili ven.
Byla již téměř noc a nebylo snadné poznat opět toto místo. Jak by tedy označili policii dějiště tohoto tragikomického výjevu? Nakonec bylo nejdůležitější, aby se dostali do Salt Lake City, jehož světlo bylo vidět na tři mile odtud vzdálené proti Crescent River. A tak po hodině pan i paní Titburyovi dorazili do New Sionu, kde vešli do nejbližšího hotelu. Neměl být pro ně nikdy tak drahý, jako byl hotel U záplaty, Cheap Hotel!
Druhý den, 2. června, se odebral pan Titbury do kanceláře šerifa podat svou žalobu a požádat, aby agenti stíhali Roberta Inglise. Snad ještě nebylo pozdě, aby mu opět vzali ty tři tisíce dolarů.
Šerif - velmi inteligentní úředník - přijal s velkou horlivostí oznámení o krádeži a zloději. Naneštěstí nemohl Titbury označit přesněji hospodu… Byl tam doveden večer… a večer ji opustil… Když mluvilo Cheap Hotelu na břehu Crescent River, šerif mu odpověděl, že nezná hotel toho jména a že ani Crescent River v tomto kraji neexistuje. Bylo

tedy velmi nesnadné zmocnit se zločince, který ostatně již nepochybně uprchl se svými spoluviníky. Poslat za ním oddíl tajných policistů by v této lesnaté a hornaté zemi nevedlo k cíli.
„Jak tedy, pane Titbury," zeptal se šerif, „se ten člověk jmenuje?…"
„Inglis… ničemný Robert Inglis…"
„Ano… to je jméno, které vám řekl!… Ale když o tom přemýšlím, myslím si, že to byl pověstný Bill Arro!… Poznávám ho podle způsobu jeho jednání… To nebyl jeho první pokus…"
„A nemohli jste ho ještě zatknout?…" zvolal zuřivě Titbury.
„Ještě ne," odpověděl šerif. „My na něj teprve číháme… Jednoho… nebo jiného dne se nám podaří zmocnit se ho…"
„Bylo by načase, kvůli mně!"
„Ano… ale také kvůli němu, a bude popraven na elektrickém křesle… jestliže ho nepověsí."
„A moje peníze, pane, moje peníze?"
„Co se dá dělat… nejdříve musíme toho ďábelského Billa Arrola zatknout, a to nebude snadná věc!… Nemohu vám více slíbit, pane Titbury, než že vám pošlu koneček provazu, bude-li oběšen, a nebude-li do té doby hra skončena, buďte si jistý, že s takovým talismanem ji zcela jistě vyhrajete!…" To bylo všechno, co pan Titbury mohl dosáhnout u šerifa mormonského města!

IV. KAPITOLA
Zelená vlajka

Zelená vlajka, to byla barva Harrise T. Kymbala; zelený byl praporek, který byl zapichován na mapách, aby označil jeho příchod do toho nebo onoho státu. Byl mu přidělen jako čtvrtému spoluhráči vzhledem k pořadí, jaké tato barva zaujímala ve sluneční duze.
Hlavní kronikář Tribune jí byl velice uspokojen. Vždyť znamenala barvu naděje…
Ostatně by se ani neslušelo, aby si stěžoval na osud, který byl pro něho příznivý nejen jako pro turistu, ale i jako pro hráče. Když byl prvním vrhem - dvanáctkou - poslán do Nového Mexika, druhý vrh deseti oček, složený ze čtyř a šesti, mu vyhradil dvacáté druhé pole, Jižní Karolínu, na hranicích federálního území, a zejména Charleston, jeho metropoli.
Ostatně nevěděl, že sázkaři se o něj v agenturách derou, že je na všech trzích světa po něm poptávka, že se na něj berou sázky jedna ku devíti, záznam, jakého nedosáhl žádný z jeho soupeřů, a že je všude prohlašován za velikého favorita, oblíbence Štěstěny.
Naštěstí když zpravodaj opouštěl Santa Fe, neslyšel poznámku Isidora, velice zkušeného vozky, který prohlásil, že by nechtěl dát v sázku na jeho naděje ani pětadvacet centů, a důvěřoval pevně ve svou hvězdu. Od 21. května do 4. června měl dorazit do Jižní Karolíny, a když by se po jeho odjezdu ze stanice Clifton nevyskytly na železnici překážky, měl by mít dost času, aby se v určitou dobu dostal na místo.
Harris T. Kymbale opustil tedy Santa Fe dne 21. května, a tentokrát postačila pro jeho nového vozku dobrá odměna a nebylo zapotřebí, aby mu nabízel statisíce, dokonce ani sta dolarů. Večer přijel do stanice Clifton, odkud železnice, když překročila rovnoběžku, která označovala jižní hranice státu Colorado, ho dovedla až do Denveru, hlavního města tohoto státu.
A takto uvažoval Harris T. Kymbale, takový byl záměr, na kterém se ustanovil, nedbaje na poznámku ctihodného starosty v Buffalu, že nepatří sám sobě, ale že náleží sázkařům, kteří na něj sázeli.
„Nyní jsem zde, v jedné z nejkrásnějších oblastí Spojených států amerických. Rocky Mountains na západě… na východě obdivuhodně úrodné roviny… půda tam je dlážděna olovem, stříbrem a zlatem, a nafta z ní prýští v proudech… je to území, kam se hrnou vystěhovalci, přilákáni přírodním bohatstvím, a zahaleči přivábení přepychem lázeňských míst, zdravým podnebím, čistotou jeho ovzduší!… Neznám tuto nádhernou zemi a mám příležitost ji poznat… Mohu očekávat, že by mne náhoda poslala ještě sem zpět v průběhu hry?… Nic není méně jisté!… Kromě toho, abych se dostal do Jižní Karolíny, musím projet třemi nebo čtyřmi státy, ve kterých jsem již byl… Neposkytnou mi již nic nového… Nejlepší tedy bude, věnuji-li Coloradu celý čas, který mi ještě zbývá, a to hodlám učinit… Budu-li v Charlestonu dne 4. června před polednem, nevěděl bych, co by mi moji přívrženci mohli vyčítat… Ostatně dělám, co se mi líbí, a co je mi po těch, kteří by nebyli spokojeni, a tak dáL" A to bylo příčinou, že Harris T. Kymbale, místo aby pokračoval ve své cestě po železnici, která spojovala Oaklay, Topeku a Kansas City, se dne 21. května ubytoval v pohodlném hotelu v coloradském hlavním městě.
Zůstal v tomto státě jen šest dní, až do 26. května večer. Ale - a to nikoho nepřekvapí - novinářský zpravodaj dovedl vykonat v tak krátké lhůtě, co by žádný z jeho bližních nevykonal v dvojnásobném čase. To byla věc praxe. A abychom se o tom přesvědčili, postačí povšimnout si poznámek v zápisníku, které Harris T. Kymbale používal k sepsání svých článků do Tribune:
22. května. - Navštívil jsem Denver. Elegantní město, široké, stinné ulice, skvělé obchody jako v New Yorku nebo ve Filadelfii, kostely, banky, divadla, koncertní síně, velké univerzitní budovy, rozsáhlá skladiště, hotely a nádherné restaurace. Café Francaise. Velmi dobré Café Francaise.
Denver, založený r. 1858, leží na soutoku Cheery Creek a Plalte River. Roku 1859 tam byly jen tři ženy. Toho roku se tam narodilo první dítě. Po dvaceti letech - dvacet pět tisíc obyvatel. Stálé přistěhovalectví. Nyní kolem sto sedmdesáti tisíc obyvatel.
Denver, dá se říci, je zcela nesrovnatelným městem, bez konkurence.
Ovzduší prvního řádu, kyslík první jakosti, ve výšce čtyř tisíc osmi set sedmdesáti stop. Velké pohoří Colorado na západě, sedm tisíc pět set stop vysoké, zelené na úpatí, bílé na vrcholku. Kolem města množství letohrádků. Kdybych vyhrál hru, dal bych postavit dům na jednom břehu Cheery Creek, je to půvabné místo pro letní pobyt. Měl bych

povozy, koně, psy, sluhy bílé i černé. Při příchodu jsem byl dobře uvítán guvernérem státu, senátorem Evansem. Povzbuzování a pochvala. Vsázeny na mne velké sumy, a myslím, že ne bez důvodu.
23. května. - Dorazil jsem až do těžařských vesnic, které se staly městy, Aurovia, Golden City, Golden Gate, Oro City - jména, která zní velmi dobře, ale přesto jsou méně silná než Leadville, město olova, jehož roční těžba se odhaduje na sedmdesát jeden tisíc tun. Novější město, příliš vzdálené, abych je mohl navštívit 24. května. - Železnice mne dopravila až do Puebla (v jižním Coloradu), ubíraje se podél úpatí velkého pohoří. Je to důležité průmyslové středisko, které se živí z uhelných dolů a naftových pramenů. Jeden nebo dva z nich koupím, vyhraji-li hru. Minul jsem Colorado Springs, nazvané městem milionářů, vyhlášené svými lázněmi a již nyní hojně navštěvované nemocnými anebo takovými, kteří se domnívají jimi být. Viděl jsem Fontaine River, která svlažuje Colorado Springs a vrhá se v Arkansasu do Puebla, a zajímavý Monument Park s jeho architektonickými skalami a jeho obdivuhodné panoráma. Colorado zaujímá první místo ve Spojených státech amerických v dobývání olova, druhé místo v dobývání stříbra a zlata (více než za sto dvacet milionů dolarů ročně), třetí místo co do svého povrchu, sto čtyřicet tisíc čtverečních mil.
25. května. - Vracím se ze Švýcarska - z amerického Švýcarska samozřejmě, ve východním pásmu pohoří Colorada. Je tam tak krásně jako v Národním parku ve Wyomingu a snad i krásněji než v evropském Švýcarsku. Ovšem mluvím jako občan Spojených států amerických. Jsou tam až nepravděpodobné sady na severu, ve středu a na jihu. Jakou vzpomínku si zachovám o parku Fair Play, obklopeném majestátnými horami, které ovládá Lincolnova hora vysoká čtrnáct tisíc stop nad mořem! Viděl jsem Twin Lakes, jezera Dvojčat v průsmyku, kterým protéká Arkansas, oddělená bažinatou hrází,jedno dvě a půl míle dlouhé a jednu a půl míle široké, druhé o polovinu menší. Nejraději bych strávil dva týdny v dobrém hotelu v Derry. Rozhodl jsem se již koupit letohrádek v Denveru, dva uhelné doly v Coloradu za své budoucí miliony… Proč tedy šetřit penězi za švýcarský domek na březích Twin Lakes, jezer Dvojčat?…
Viděl jsem velké hroty širých Rodey Mountains, Sierra Madre, v nejvyšší části Ameriky, Rocky Mountains zvedající se na základně, která měří dobrých tři sta sedmdesát pět hodin. Nejrozsáhlejší evropské státy, kromě Ruska, by jim mohly dovolit, aby se v nich uvelebily.
Je to pravá páteř Severní Ameriky, která s celou horopisnou soustavou západu měří čtvrtinu Spojených států amerických. Spojte Alpy. S Pyrenejemi a Kavkazem, a ještě vám nepostačí, abyste zbudovali Skalisté hory, tedy Rocky Mountains.
Neměl jsem čas vystoupit na horu St. Cross na krajním severu Mountains Range, jak je pojmenovali Hayden a Whitney při výpravě r. 1873.
Ale vnikl jsem Garden Gods Gate do Garden Gods, čtyři míle od Colorado Junction, do sadu, který nemá sobě rovného, jehož balvany se podobají zkamenělým obrům předpotopní rodiny, a procházel se na úpatí Téocalli, který se podobá středověkému hradu, postavenému dva tisíce pět set stop vysoko.
Nesmím se však opozdit a také nesmím zapomenout, že coloradský guvernér a množství jeho úředníků, jak si vzpomínám, na mne vsadili. Tedy návrat do Denveru. Dne 26. května jsem se odebral, abych opět spatřil místo svého budoucího letohrádku, pod velkolepými stíny, ovlažovanými přítoky Cheery Creeku.
Harris T. Kymbale skutečně nijak nepřeháněl ve svých chvalořečích o hlavním městě Colorada a samotném státu. Ale co krve svlažilo půdu této krásné země! Před r. 1867 kolonizátoři museli bojovat proti Cheyennům, Arapahům, Kayswayfun, Komančům, Apačům, proti všem divokým kmenům Indiánů s jejich náčelníky, jako byli Černý kotel, Bílá antilopa, Levačka, Vymknuté koleno, Malý plášť! A zapomene se snad někdy na strašný boj u Sand Creeku, který r. 1864 zajistil bělochům panství v zemi, pod plukovníkem Chivingtonem? Odpoledne dne 26. května Zelená vlajka strávila ve skvělém hlavním městě. V rezidenci byla uspořádána slavnost na jeho počest. Jak známo, ve Spojených státech amerických se člověk cení podle svého jmění, a v myslích obyvatel Colorada, jako ostatně ve své vlastní mysli, měl Harris T. Kymbale cenu šedesáti milionů dolarů. Byl tedy podle své zásluhy oslavován těmito hrdými Američany, kteří měli zlato nejen ve svých pokladnách, ve svých kapsách, ve své půdě, a ve svém chrupu, ale dokonce i ve jménech mnoha svých předních měst.
Nazítří, dne 27. května, se čtvrtý spoluhráč rozloučil s guvernérem za veliké účasti svých přívržen ců, kteří mu připravili ovace. Vlak opustil Denver, dorazil na hranice ve Fort Wallace, projel Kansasem na západě a východě, potom státem Missouri a jeho hlavním městem Jefferson City a až na východní pomezí. Pak, dne 28. května, zastavil na nádraží v Saint Louis večer.
Harris T. Kymbale neměl v úmyslu zastavit se v tomto velkém městě, které znal, a doufal, že tam nikdy osudem nebude poslán, protože, položeno na padesátém druhém poli, tvořilo „žalář“ v ušlechtilé hře Husa. Kromě toho státy, s kterými se musel setkat před svým příchodem do Jižní Karolíny, mu kynuly lákavými vyjížďkami - Tennessee, Alabama, Georgia. A tak se rozhodl zvolit si jeden z nejlepších hotelů v Saint Louis, věnovat celou noc odpočinku, který již potřeboval, a odjet za svítání prvním vlakem.
Zdálo se tedy, že nic nepřekáželo jeho cestě, a nic nezabránilo, aby byl ve stanovený čas v Charlestonu… A přece by bezmála nepřišel včas a nemohl vůbec cestovat dál následkem příhody, o níž se bude jednat a kterou nikdo nemohl předvídat.
Ve čtvrt na osm kráčel Harris T. Kymbale po nástupišti, aby zjistil, v kolik hodin odjíždí vlak, když náhle narazil na někoho, nebo vlastně jakýsi člověk, který vyšel z kanceláře, vrazil do něho.
Ihned byly vyměněny tyto líbezné výrazy:
„Nemehlo!“
„Burane!“
„Koukejte před sebe!…“
„A vy za sebe!“
Dost těch slov, která vycházela jako kulky z revolveru, jestliže bývají lidé živé povahy či dráždivého temperamentu.

A jeden z obou jím byl v nejvyšším stupni, a nikdo by se nepodivil, kdyby poznal, že to byl Hodge Urrican.
A Harris T. Kymbale poznal svého soupeře.
„To je komodor!“ zvolal.
„To je ten novinář!“ odpověděl Urrican hlasem, který, jak se zdálo, vycházel z děla.
Byl to skutečně komodor Urrican, tentokrát bez svého věrného Turka, a bylo lépe, že zde Turk nebyl, aby se vmísil do tohoto sporu, který by pak mohl jít až do krajností.
Tak tedy Hodge Urrican přežil nejen ztroskotání Chicoly, ale dokonce se mu i podařilo opustit Key West?… Jakým způsobem?…
Ovšem bylo zapotřebí, aby svou cestu vykonal co nejrychleji, protože dne 25. května byl ještě na Floridě. Bylo to zajisté pravé zmrtvýchvstání, protože od jeho příchodu do Key Westu při jeho žalostném stavu se museli jeho spoluhráči domnívat, že hra sedmi bude pokračovat jen v šesti!
Doslova, Hodge Urrican byl v Saint Louis s celým tělem a kostmi, jak to jeho soupeř při srážce s ním mohl zjistit, ale byl v ještě horší náladě než obyčejně. Copak nebyl na cestě do Kalifornie a neměl povinnost, aby se odtud vrátil do Chicaga a zahájil znovu hru po zaplacení trojnásobné pokuty?
Nicméně Harris T. Kymbale jako dobromyslný člověk považoval za svou povinnost představit se mu a říci:
„Přijměte moje blahopřání, komodore Urricane, neboť vidím, že nejste mrtev…“
„Ne, pane, ani následkem této srážky s nemehlem, a jsem dokonale připraven přežít ty, kteří se zajisté již radovali, že mne již neuvidí!…“
„To říkáte mně?“ zeptal se novinář a svraštil čelo.
„Ano, pane,“ odpověděl Hodge Urrican, který si liboval v tom, dívat se svému protivníkovi do očí, „ano, pane velký favorite!“ A zdálo se, že tato slova žvýká a rozmělňuje mezi zuby.
Harris T. Kymbale, který si celkem nedal mnoho líbit a již se začal rozehřívat, odpověděl:
„Zdá se, že to nepřidává zdvořilosti, musí-li někdo jet přes Kalifornii, aby se vrátil do Chicaga.“
Tím se však dotkl komodora na citlivém místě.
„Urážíte mne, pane,“ zařval.
„Rozumějte tomu, jak chcete!“
„Nuže,já tomu rozumím špatně, a vy se mi zodpovíte ze svých hrubostí!“
„Ihned, je-li vám to vhod!“
„Ano… kdybych měl čas,“ řekl Hodge Urrican, „ale nemám ho.“
„Udělejte si ho.“
„Ne, ale udělám to, že nasednu do vlaku, který právě odjede a který nesmím zmeškat!“ A skutečně vlak, supající a vydechující uhelný kouř, se právě chystal k odjezdu. Nesměl ztratit ani vteřinu. Komodor vyskočil na chodbičku mezi dvěma vagony a zvolal strašným hlasem:
„Pane žurnalisto, dostanete ode mne zprávy… Obdržíte je…“
„Kdy?…“
„Ještě dnes večer… v European Hotelu.“
„Budu tam,“ odpověděl Harris T. Kymbale.
Ale sotvaže vlak odjel, pomyslel si:
„Dobrá!… Podívejme, to zvíře se zmýlilo… Nenastoupil do vlaku, který jede do Ohia!… Odjíždí tam, kde nemá co dělat!… Ale co je mi do toho!“ A skutečně vlak, který odjížděl, se ubíral směrem na východ, kterým měl jet Harris T. Kymbale, aby dorazil do Charlestonu.
Hodge Urrican se však vůbec nemýlil. Vracel se jen na předcházející stanici, do Herculana, kde ho očekával Turk. Protože jeho zavazadla zůstala pozadu, došlo k prudkým výměnám názorů mezi komodorem a přednostou stanice v Herculanu - při které Turk hrozil řečenému přednostovi, že ho hodí do žhavé pece jednoho z jeho parostrojů. Jeho pán jej uklidnil, potom nasedl do vlaku, který právě odjížděl, a přišel osobně, aby podal reklamaci na nádraží v Saint Louis. Celá záležitost byla bez obtíží vyřízena, zavazadla byla telegraficky požadována zpět, a právě když Hodge Urrican vyšel z kanceláře, aby se vrátil do Herculana, došlo ke střetu mezi ním a novinářem.
Když Harris T. Kymbale viděl svého protivníka odjíždět, již se nezabýval touto příhodou. Vrátil se do European Hotelu, kde se právě ubytoval. Naobědval se, podnikl dost dlouhou procházku po městě, ale když se vrátil, dostal dopis, který dorazil posledním vlakem z Herculana.
Skutečně, bylo zapotřebí, aby člověk měl mozek tak složený, jako byl mozek Hodgea Urricana, nalézající se stále ve varu, aby napsal podobný podivný dopis:

Pane čtvrtý spoluhráči, nepochybně máte revolver, jako já mám svůj. Pojedu zítra ráno v sedm hodin vlakem, který opustí Herculanum, aby jel do Saint Louis. Vyzývám Vás, abyste v tutéž hodinu nasedl do vlaku, který jede ze Saint Louis do Herculana. To nic nezmění ani na Vašem, ani na mém cestovním plánu.
Tyto dva vlaky se míjejí v sedm hodin sedmnáct minut. Nejste-li člověk, který dovede jen vrážet do lidí a je pak urážet, aniž by jim dal zadostiučinění, buďte v tu chvíli, přesně, sám na zadní chodbičce posledního vagonu svého vlaku, jako já budu na zadní chodbičce posledního vagonu svého vlaku. Budeme tam mít příležitost vyměnit si navzájem několik kulek.

Komodor Hodge Urrican

Takový byl komodor člověk, vždy strašný, a to ještě neřekl nic Turkovi ani o tomto sporu, ani o vyzvání, obávaje se,

aby se tím všechno ještě nezhoršilo.
Ale aby našel důstojného odpůrce, nemohl volit lépe, než když se obrátil na kronikáře Tribune. Ten byl ihned odhodlán.
„Nuže, jestli si ten nasolený námořník myslí, že couvnu," zvolal, „velice se mýlí!… Budu v určenou hodinu na své chodbičce, protože on bude na své!… A Zelená vlajka novináře se neskloní před Oranžovou vlajkou komodora!"
Laskavý čtenář ať si povšimne, že nic takového nedovedlo vzbudit úžas v té úžasné americké zemi!
Tedy následujícího dne, krátce před sedmou hodinou, Harris T. Kymbale přišel na nádraží, aby nastoupil do vlaku, který se ubíral do města Columba na pomezí Tennessee přes Herculanum. Zaujal místo v posledním vagonu, který byl spojen chodbičkou s nákladním vozem, a tam se posadil. Sedmnáct minut muselo uplynout, než měl zaujmout své místo na kolbišti.
Vál ostrý vítr, a nikdo neměl chuť stát venku při jízdě vlakem.
Vagón, v němž se nacházel Harris T. Kymbale, měl jen tucet cestujících.
Když reportér pohlédl poprvé na své hodinky, ukazovaly sedm hodin. Měl tedy čekat jen dvanáct minut, a čekal s klidem, který jeho protivník zajisté neměl.
Když bylo sedm hodin čtrnáct minut, zvedl se a postavil se na chodbičku. Vytáhl revolver z kapsy li kalhot, prozkoumal jej, je-li správně nabit, a čekal.
V sedm hodin šestnáct minut se ozýval stále silněji rachot na druhé koleji, kudy vlak z Herculana přijížděl plnou rychlostí v opačném směru.
Harris T. Kymbale pozvedl revolver do výše svého čela, připraven spustit jej vodorovně.
Lokomotivy se míjely, zanechávaje za sebou kotouče neprůhledné bělavé páry…
Půl vteřiny nato se ozvaly současně dva výstřely…
Harris T. Kymbale pocítil, jak mu zahvízdla kulka kolem tváře, a odpověděl naráz výstřelem.
Potom se oba vlaky ztratily v dálce.
Nesmíme si myslet, že cestující, když uslyšeli dva výstřely, by tím byli pobouřeni. To ne! Vůbec je to nevzrušilo. A tak Harris T. Kymbale zaujal klidně své místo, aniž věděl, zdali komodora trefil nebo ne.
Pak pokračoval v jízdě přes Nashville, tehdy hlavní město Tennessee, na Cumberland River, průmyslové a obchodní město se sedmdesáti šesti tisíci obyvateli, přes Chattanoogu, jméno, které v jazyku Cherokeeů znamenalo „krkavčí hnízdo", strategické místo prvního řádu, u vchodu do průsmyků, které se generálovi Shermanovi podařilo přejít s federální armádou. Odtud se pak dostal do státu Georgia, který podle svého postavení zasluhoval, aby byl nazván „klíčem lihu", jako Pensylvánie byla nazvána „klíčem Severu".
Od dob občanské války se stala Atlanta hlavním městem Georgie na památku svého dlouhého odporu. Položeno sto padesát sáhů vysoko na pokraji schůdného průsmyku Appalačských hor, bylo toto město, stále rostoucí a prospívající, nejlidnatějším v celém státě.
Když projel Georgií až po město Augusta na Savannah River, kde se nacházely důležité přádelny na bavlnu, uháněl vlak územím Jižní Karolíny, přes Hamburg, který ležel naproti Augustě, až konečně zastavil na svém posledním bodu v Charlestonu.
Bylo to dne 2. června večer, kdy novinářský zpravodaj dosáhl tohoto pověstného města, když vykonal cestu dlouhou tisíc pět set mil za Santa Fe v Novém Mexiku, na které se stal jeho hlavní příhodou střet s Hodgem Urricanem.
A v Charlestonu se z novin dozvěděl, že nerozlučný pár komodor a Turk jeli Ogdenem ubíraje se plnou parou do vzdálených krajin Kalifornie.
„Přísahám Bohu, tak je to nejlepší," pomyslel si. „Nelituji, že jsem ho netrefil. Jeto medvěd, a to mořský medvěd, ale medvěd, který má lidskou tvář!" Ostatně, noviny neobsahovaly ani nejmenší narážky na souboj na železnici, o němž věděli jen ti, kteří se ho zúčastnili, a jeden z nich alespoň o něm nemluvil!… Ovšem na zachování jeho tajemství u novinářského zpravodaje se spoléhat nemohlo!…
Bylo to v Jižní Karolíně, na ostrovech blízkých jejímu pobřeží, kde se usadili první američtí osadníci. Ačkoliv tento stát zaujímal teprve dvacáté deváté místo co do své rozlohy, měl milion sto padesát dva tisíce obyvatel. Byl bohatý svou výrobou bavlny s dlouhými vlákny, bohatý svými sklizněmi rýže výborné jakosti, bohatý svými ložisky fosfátu. Naneštěstí jej silně postihla válka. Mnoho majitelů půdy jí bylo přivedeno na mizinu a museli prodat své pozemky, které padly do rukou jejich židovských věřitelů. Žil tam dost značný počet Francouzů, pocházejících od těch hugenotů, kteří byli nuceni vystěhovat se po zrušení ediktu nantského (Edikt nantský - výnos francouzského krále Jindřicha IV., zaručující hugenotům - protestantům náboženskou rovnost a svobodu r. 1598. Král Ludvík XIV. ho roku 1685 zrušil). Ale jak podotýkal Élisée Reclus, jména rodin byla většinou poangličtěna.
Nicméně tento stát, v němž černoši tvořili tři pětiny obyvatelstva, byl tím, který přede všemi jinými prohlásil odtržení od Severu a nenechal obsadit federálnímu vojsku v této části Spojených států amerických více než Fort Sumter blízko Charlestonu.
Hlavním městem byla Columbia, hezké městečko s patnácti tisíci obyvateli, skryté pod hustým listovím magnólií a dubů. Beaufort, na Sea Islandu, s kotvišti Port Royal, je předhánělo jako hlavní vývozce bavlny a rýže a bylo jaksi metropolí státu. Columbia však představovala vždy první město v Jižní Karolíně, kterou zastupovali v Kongresu dva senátoři a šest poslanců a která měla šest senátorů a sto dvacet poslanců ve svém vlastním zákonodárném shromáždění.
Jižní Karolína byla vlastně dvacátým devátým státem Unie co do své rozlohy a dvacátým druhým co do své lidnatosti. Protože měla v jižní části úrodnou horskou půdu, tvořenou posledními úbočími Blue Ridge, těšila se nejzdravějšímu podnebí a přiměřené teplotě.
Půda státu oplývala pšenicí, konopím, tabákem, který se vyrovnal sklizni ve Virginii. Uprostřed státu se dařilo nejlépe

kukuřici a na jihu bavlně a rýži. Kromě kácení rozsáhlých lesů se průmysl zabýval dobýváním železné a olověné rudy, lámáním mramoru a těžením zlata a okru. Zima tam byla neobyčejně mírná, ale vedra velmi vysoká, hlavně v červnu. Od února se tam začínalo probouzet rostlinstvo a na pupenech javorů se již objevovaly rudé květy.
Harris T. Kymbale neznal Charleston, který si zasloužil nepříjemnou pověst, že býval považován za metropoli otroctví. Jeho životní síla byla tak veliká, že přes celou řadu strašných katastrof, které vytrpěl mnohokrát ohněm, vodou, zemětřesením a také žlutou zimnicí, vždy překonal tyto mnohé příčiny zkázy.
Na nízkém poloostrově mezi ústím Asthley River a Cooper River, které byly spojeny dvěma průlivy, mezi promenádami a nábřežími se zvedal Charleston se svými obchodními čtvrtěmi, se svými domy s verandami a průčelími, jež byly zastíněny stromovím, magnóliemi, granátovými stromy a azedarachy v plné zeleni. Opodál, na ostrůvcích a výběžcích pobřeží, se zvedaly tvrze, mezi nimiž se také nacházela Fort Moultrie, která byla jedním z arzenálů armády a Jižní Karolíny.
Kronikář Tribune byl vždy benjaminem Štěstěny! Charleston tehdy nebyl zpustošen ani povodní, ani požárem, ani zemětřesením, když tam dorazil, ano, nebyla tam ani epidemie, která se nazývala vomito negro! Město tak známé, tak chválené pro uhlazenost mravů a způsobů a vlídnost svých obyvatel, se mu tedy mohlo ukázat v celé své skvělosti a nádheře. A nemusel nikdy vyhlazovat ze své paměti těch několik dní, které mu jeho příznivý osud dovolil tam pobýt.
Bylo by zbytečné říkat, že Harris T. Kymbale byl přijat s nadšením. Přidala se k němu dokonce jakási horečka pro toho spoluhráče, v němž obyvatelé města viděli nejlépe kvalifikovaného člena Sedmičky. Jako by ostatní nic neznamenali. Pro občany Charlestonu existoval jen jeden, totiž ten, kterého počet deseti oček jim poslal. Zdálo se jim, jako by Harris T. Kymbale měl miliony nebožtíka Hypperbona již ve svém cestovním vaku.
Po dobu osmačtyřiceti hodin byl zasypáván pozváními, která oblíbený novinář nemohl odmítnout - právě tak jako se nemohl vyhnout projížďkám po okolí, kde ze země vyrážely pomerančovníky. Na všech zdích pokrytých vyhláškami zářilo jméno Harrise T. Kymbala křiklavým písmem a večer bylo sestaveno z elektrických světel.
Host, tak skvěle uvítaný, měl tím ovšem vůči městu silný závazek vděčnosti. Také bylo jeho úmyslem, kdyby hru vyhrál - jak to projevil - že by v Charlestonu založil útulek pro chudé lidi bez rodin.
A sluší se poznamenat, že značný počet chudáků se nechal ihned zapsat na obecním úřadě, aby si zabezpečil první místa v tomto lidumilném ústavu. Jak tedy bylo vidět, budoucí výherce se ukázal ještě velkodušnějším v Charlestonu v Jižní Karolíně než v Denveru v Coloradu.
Konečně za stálých slavností nastal večer 3. června. Byl uspořádán skvělý subskribovaný banket. Konal se na nádherném stinném místě trochu za městem, poblíž ústí Asthley River. Dav pozvaných se tam ubíral v průvodu, s rozvinutými prapory v barvách hrdiny dne.
Nebylo zapotřebí dokládat, že hostina byla skvělá, a že nebylo ani možné udělat si opravdovou představu o jídlech stejně jako o nádheře obsluhy. Postačí, řekneme-li, že hlavním jídlem byla obrovská paštika vážící osm tisíc liber, pečená v obrovské peci, a že vůz, tažený dvanácti koňmi, ji dopravil na hodovní místo. K zhotovení této paštiky bylo použito dva tisíce čtyři sta liber hovězího, čtyři sta liber telecího, čtyři sta liber skopového, pět set šedesát liber vepřového, sto dvacet liber másla, tři sta liber sádla, sedmdesát šest králíků, sto osmdesát osm kuřat, dvě stě holubů, dva tisíce osm set liber mouky, dvě stě čtyřicet kusů zvěřiny. Obrovská paštika měřila čtrnáct stop na šířku, dvacet čtyři stopy na délku a šest stop na výšku.
Dvacet kuchařů ji krájelo noži pět stop dlouhými, aby mohli nasytit několik tisíc osob, pro které ostatně bylo ještě připraveno pět tisíc klobás.
A tu se ozývaly bouřlivé výkřiky, které západní vítr odnášel na širé moře.
„Hurá Harris T. Kymbale!… Hurá čtvrtý spoluhráč!… Hurá Zelená vlajka!… Hurá velký favorit Hypperbonovy hry!“

V. KAPITOLA
Jeskyně v Kentucky

Podle burzovních cen dne 26. května v Chicagu, které pak následovala i úplně všechna ostatní města, byla poptávka po Lissy Wagové mnohem živější, a její kurz se vyšplhal až na tři ku sedmi.
Jestliže nestoupaly burzovní ceny na začátku v její prospěch, byly toho příčinou obavy, že mladá dívka nebude mít asi dost vytrvalosti, aby vzdorovala úskalím neustálého stěhování se z místa na místo, a kromě toho její nemoc ještě zmenšila tu trochu důvěry, kterou vzbuzovala.
Ale nyní byla pátá účastnice hry úplně zdravá. Kromě toho druhý vrh kostkami byl pro ni velmi šťastný. Dvanácti očky složenými dvakrát po šesti byla poslána do Kentucky. Tato cesta obnášela jen několik set mil, a pak Kentucky zaujímalo na mapě třicáté osmé pole.
Z toho vyplývalo, že Lissy Wagová na dva pokusy překročila více než polovinu šedesáti tří polí. Nebylo tedy zapotřebí se divit, že její družka Jovita Foleyová již vítězně mávala Žlutou vlajkou přidělenou její přítelkyni a že již viděla, jak ji vztyčuje nad miliony Williama J. Hypperbona!
Tedy kdybychom mohli předpokládat, že by se Lissy Wagová zajímala o to, co se předpovídalo o její naději při obratu, který jí vrátil přízeň veřejnosti, mohla by hrdě vystupovat od svého návratu do Chicaga.
Bylo to, jak si laskavý čtenář pamatuje, dne 23. května, kdy Lissy Wagová a Jovita Foleyová spěchaly opustit Milwaukee, aby se tam nesetkaly s tajuplným XYZ - což by je především zavazovalo, aby zaplatily jednoduchou pokutu, a pak, až by postoupily své místo sedmému spoluhráči, začaly by hru znovu.
Obě přítelkyně se tedy vrátily do metropole Illinois v úplném zdraví. Protože jejich návrat byl oznámen v několika novinách, dostavilo se několik novinářských zpravodajů do domu v Sheridan Street.
Důsledkem této návštěvy bylo, že téhož večera Chicago Herald uveřejnil interview, z něhož vysvítalo, že mladé dívky

jsou zdrávy, neboť byly nyní obě spojovány pod Žlutou vlajkou, což nijak nebylo proti mysli ztřeštěné Jovity Foleyové. Přes veškeré námitky Jovity Foleyové zůstaly pět dní v Chicagu. Lissy Wagová mínila, že není nutné, aby se přiváděly na mizinu útratami v hotelích, a že bude hospodárnější, zůstanou-li doma. Nejmoudřejší, jak říkala, by bylo, aby zůstaly doma až do dne před tím, než telegram pana Tombrocka dorazí do Kentucky. Ale dne 27. května Jovita Foleyová to již nevydržela a řekla:
„Kdy pojedeme?…“
„Máme přece dost času,“ namítla Lissy Wagová.
„Pomysli si, až do 6. června, a máme teprve 27. května. Tedy ještě celých deset dní, a víš přece, že do Kentucky se dostaneme za čtyřiadvacet hodin.“
„Zajisté, Lissy,“ odpověděla Jovita Foleyová, „ale nemáme jet pouze do Kentucky, ani do jeho hlavního města, do Francfortu, ale do Mamutích jeskyní, které jsou pravým zázrakem nejen Spojených států amerických, ale všech světadílů!… Považ, jak výhodná je to příležitost, má drahá, abychom navštívily tyto jeskyně, a jak skvělou myšlenku měl ctihodný pan Hypperbone, že nás tam poslal…“
„To není on, Jovito, ale kostky se svými dvanácti očky, které nás tam posílají…“
„Podívejme se… Copak to nebyl on, který zvolil Mamutí jeskyně ve státě Kentucky?… Byla bych mu za to vděčná po celý svůj život a také po celý jeho život, kdyby chudák již neodpočíval na hřbitově v Oaks Woods!… Ovšem, kdyby nebyl na onom světě, nemohly bychom nyní běhat za jeho dědictvím… Nuže… kdy tedy pojedeme?…“
„Jakmile budeš chtít…“
„Tedy… zítra ráno…“
„Dobře… ale,“ dodala Lissy Wagová, „musíme se rozloučit s panem Marshallem Fieldem…“
„Máš pravdu, Lissy.“ Při návštěvě, kterou obě bez meškání vykonaly, zahrnoval pan Marshall Field a personál jeho obchodu pochvalou a povzbuzováním pátou účastnici hry a její nerozlučnou přítelkyni.
Následujícího dne unášel rychlík obě cestovatelky sto třicet mil po území Illinois až do Danvillu na západních hranicích státu Indiana.
Odpoledne překročily toto pomezí a vystoupily z vlaku v Indianapolis, který byl hlavním městem státu a měl sto tisíc obyvatel.
Harris T. Kymbale by na místě Jovity Foleyové a její přítelkyně jistě využil svůj čas, aby prozkoumal tento stát, v němž vyhlazení Indiánů bylo provedeno během století a v němž francouzští osadníci založili mnoho osad. Ale Jovita Foleyová pokládala za vhodné, že se mohly omezit jen na Indianapolis, kterým protékala White River, než se vrhala do Wabashe. Indianapolis byl jedním z nejúpravnějších měst Spojených států amerických, a Jovita Foleyová nemohla než obdivovat se jeho neobyčejné čistotě.
Ve velmi slušném hotelu, v němž se ubytovaly a zapsaly svá jména, byly zaměňovány jedna za druhou. Ostatně v průběhu této velké hry se častěji zdálo, že Jovita Foleyová je způsobilejší k úloze účastnice ve hře než její skromná přítelkyně Lissy Wagová.
Dne 29. května v osm hodin patnáct minut ráno odjely prvním vlakem do Louisville, které leželo na levém břehu Ohia, na hranicích Indiany a Kentucky, státu, který byl velkým obráncem zrušení otroctví.
V jedenáct hodin padesát devět minut byla cesta skončena.
Kdyby bylo Jovitě Foleyové řečeno, že Kentucky stojí za podívanou, protože bylo jedním z nejbohatších států Unie od té doby, co Louisiana mu postoupila ústí Mississippi, odpověděla by: „Mamutí jeskyně!“ - Kdyby se řeklo, že je požehnáno všemi výrobky zemědělství a chovem dobytka, že vychovává nejlepší americké koně a že vypěstuje třetinu tabáku Spojených států amerických, zase by odpověděla: „Mamutí jeskyně!“ - že má veliká průmyslová města na březích Ohia a v Alleghanských horách, uhelné doly, vždy by odpověděla: „Mamutí jeskyně!“ Patrně hypnotizována proslulými jeskyněmi, nemyslela Jovita Foleyová ani na Covington a Newport, tato dvě kentucká předměstí Cincinnati, která již navštívil Crabbe s Johnem Milnerem, ani na Middlesborough, vznikající město, které se chystalo stát se velkoměstem, ani na Francfort (Zeměpisné názvosloví celého díla Julese Verna odpovídá časově době, kdy autor román psal. Názvy jsou zpravidla poznamenány národností přistěhovalců, kteří ten který region obydlili. Během času mnohá zeměpisná jména doznala změn, tak jak se další generace přistěhovalců amerikanizovaly), tehdejší hlavní město státu, ani na Lexington, staré hlavní město. A přece byl Lexington tak krásné město se svou sítí širokých ulic, svými stinnými sady a stromořadími, která dýchala rozkošnou svěžestí, se svou univerzitou proslavenou na celém jihu a svým vyhlášeným hippodromem, v němž závodili nejlepší koně Nového světa. Ovšem, copak se nenabízelo vysvětlení, že tento obrovský hippodrom měl přece jen velmi omezený prostor v porovnání s obrovským závodním polem celé americké Unie, na němž závodili spoluhráči Hypperbonovy hry pod vlajkami sedmi barev duhy? - Za tohoto odpoledne se omezily obě přítelkyně na to, že prošly hlavními okresy Louisville, přešly most měřící osm set dvanáct sáhů a klenoucí se přes Ohio, který spojoval město se sousedy New Albany a Jeffersonem na území Indiany. Louisville s nimi dohromady mělo dvě stě tisíc obyvatel. Neodvažovaly se však daleko v průmyslových čtvrtích, kde bylo mnoho průmyslových závodů, dílen na tabák, továren na kožešiny, přádelen, lihovarů, strojíren na hospodářské stroje a dílen pro stavbu lodí.
Louisville ovládalo tok Ohia srázným břehem vysokým sto stop.
Odtud bylo možné přehlédnout nepravidelný běh řeky, průplav, který se táhl po levém břehu, ostrovy Sand a Coose, železniční trať, která se tudy ubírala, a krásné vodopády, tvořené hučícími vlnami řeky…
Posléze velmi unaveny, což Jovita Foleyová nechtěla připustit, zatímco Lissy Wagová to nezapírala, se vrátily do hotelu v deset hodin večer.
„Dobrou noc,“ řekla Jovita Foleyová, když uléhala.
„A kdy pojedeme dál?…“ zeptala se Lissy Wagová.

„Zítra ráno?…“
„Tak brzy, Jovito, když postačí několik hodin, abychom dorazily k cíli své cesty… Vždyť máme dost času…“
„Nikdy nemáme dost času, když jde o to, abychom viděly Mamutí jeskyně!“ odpověděla Jovita Foleyová.
„Jen spi sladce, drahoušku.
Probudím tě…“
Nikdo zajisté nebude překvapen, že nazítří 30. května vlak odvážel obě slečny směrem na jih - asi sto padesát mil daleko až k proslaveným jeskyním, málo zvlněnou krajinou, pokrytou hlubokými lesy, mezi nimiž bylo vidět obilná pole a zvláště tabákové plantáže.
Za městečkem Maufort, jediným, kterým v této části provincie vedla železnice, se rozkládalo rozkošné údolí Green River. Tento přítok Ohia nesl své jasné proudy pod koberci vodních rostlin, zelených nelumbií a potendrií se žlutými a modrými květy, barvami, které připomínaly ony Hermanna Titburyho, Harrise T. Kymbala a také Lissy Wagovou.
Před polednem obě přítelkyně opustily vlak a ubytovaly se v nádherném Mammouth Hotelu, který se nacházel téměř u vchodu do jeskyně, uprostřed čarokrásné krajiny.
Přes veškerou svou horečnou zvědavost musela Jovita Foleyová odložit návštěvu Mamutích jeskyní na druhý den, protože v té době ani jediný z průvodců nebyl doma. Ale zato se mohla procházet po okolí, v půvabném údolí, podél stinných břehů říčky, která se tisíci vodopády vrhala do Green River.
Mammouth Hotel byl pozoruhodným způsobem upraven pro pohodlí turistů, kteří se tam jen hrnuli. Skládal se z mnoha švýcarských domků, které byly co nejlépe zařízeny. Pokoj, jehož okna směřovala k údolí, byl vykázán oběma dívkám, které - což jedné z nich nebylo vůbec nepříjemné - byly s jistou netrpělivostí očekávány v této končině Kentucky.
V té roční době se tam již valili četní netrpěliví výletníci, aby spatřili Mamutí jeskyně, jak to Jovita Foleyová mohla zjistit asi v šest hodin večer, když zvuky strašlivého gongu, které se v amerických hotelích užívaly, je svolávaly do jídelny.
Guvernér státu Illinois John Hamilton, který tu náhodou pobýval jako turista, si přál, aby se při obědě Lissy Wagová posadila po jeho pravici a Jovita Foleyová po jeho levici. Takové vyznamenání muselo pomást hlavu osoby, která byla tak velice přístupná dojmům.
Ostatně nejen guvernér Illinois, jeho okolí a ostatní hosté uvítali tak sympaticky pátou účastnici hry a její přítelkyni, ale i dámy, které přišly navštívit kentucké jeskyně, je přijaly velice vlídně a přátelsky. Vědělo se, na jakou výši vystoupily sázky pro Lissy Wagovou, a již nyní se zmocňovala mnohých předtucha, že jim bude patřit konečný úspěch. A kdo by neodpustil Jovitě Foleyové, která měla podíl na tomto vyznamenání, na těchto zdvořilostech, že se stále víc ztotožňovala se svou drahou Lissy, které ani nenapadlo, aby jí to vytýkala?…
Oběd připravený francouzským kuchařem a výborně předkládaný byl znamenitý a hojný, ačkoliv neobsahoval velký počet jídel obvyklých při amerických hostinách, ale jen polévku s gomby, malými květinami podobnými řeřichám, pstruhy čerstvě ulovené ve vodách roztomilého přítoku Green River, na místě, kde se rozšiřoval do zcela klidného jezírka, tradiční rostbeef s celou řadou omáček, uzenou kýtu, národní plum-cake, zeleninu a ovoce všeho druhu.
A nezapomínejme na číše šampaňského, které někteří spolustolovníci poslali oběma přítelkyním. Zajisté se obě spokojily tím, že v nich omočily své rty, ale půvabně za tuto zdvořilůstku poděkovaly. Poté byly pronášeny nadšené přípitky na budoucí vítězství krásné favoritky Hypperbonovy hry! Jovita Foleyová ještě nikdy nebyla přítomna podobné hostině. Ostatně Lissy Wagová i ona zachovaly dokonalou důstojnost, ovšem ne bez jistého nepatrného rozdílu, že totiž Lissy Wagová přijímala všechny poklony se svou přirozenou zdrženlivostí, zatímco druhá, živější povahy, je vítala s patrným zadostiučiněním.
Když se obě asi v deset hodin večer vrátily do svého pokoje, zeptala se Jovita Foleyová své přítelkyně:
„Nuže, co tomu říkáš?…“
„Neříkám tomu nic,“ odpověděla Lissy Wagová.
„Cože… ty nejsi dojata uvítáním, kterého se nám dostalo… způsobem, jakým se k nám choval pan guvernér… roztomilostí všech těch turistů, kteří na nás budou zajisté sázet?…“
„Ubozí lidé!“
„A nemáš ani chuť dokázat jim tu vděčnost tím, že bys vyhrála hru?…“
„Mám chuť jít spát, a to je všechno,“ prohlásila Lissy Wagová, „lehnu si a vyzývám tě, abys udělala totéž.“
„Spát… já!… Copak to mohu učinit?…“
„Dobrou noc, Jovito!“
„Budiž… dobrou noc, malá milionová čarodějko!“ odpověděla Jovita Foleyová, která snad přece víc omočila své rty v číších šampaňského než její přítelkyně.
Potom zívla a dodala:
„Ach! Chtěla bych, aby byl již zítřek!“ Zítřek přišel jako obyčejně a začal krásným východem slunce, které předstihlo o dvě hodiny probuzení Jovity Foleyové.
Lissy Wagová nemohla odolat jejímu neustálému naléhání, aby opustila lůžko a oblékla se, a tak v osm hodin byly obě připraveny opustit hotel.
Prohlédnutí kentuckých jeskyní v jejich celku - totiž pokud byly známé - vyžadovalo, jak tušíme - sedm až osm dní.
Hlavní tepna se táhla v délce tří až čtyř hodin a obrovská výduť jeskyně měřila podle francouzské míry jedenáct miliard krychlových metrů. Byla rozbrázděna ve všech směrech dvěma sty ulic, chodbami, galeriemi, průsmyky, úzkými chodbami, a to, jak je třeba podotknout, jen v části odhalené v tehdejší době.
Bylo 31. května a až do rána 6. června zbývalo Lissy Wagové pouze šest celých dní. Ale ten čas, když by se ho řádně využilo, mohl uspokojit i nejzvědavější z návštěvnic, jakou byla náruživá Jovita Foleyová.
Ostatně tyto výlety byly konány postupně v četné společnosti a byly pořádány za vedení nejlepších průvodců

najatých pro kentucké jeskyně.
Teple oblečeni, protože teplota na dně jeskyní byla nízká, turisté obojího pohlaví vstupovali v devět hodin ráno na pěšinu, která se vinula mezi skalami a vedla do jeskyní. Po delším pochodu přicházeli před úzký otvor skály, jakýsi druh branky, kterou vytvořila sama příroda a do níž nemohli lidé vyšší postavy vstoupit, aniž by sklonili hlavu.
Průvodce provázeli černoši, kteří nesli hornické svítilny a pochodně.
Tyto byly brzy rozsvíceny, a za odrážení se světla a tisíce hrotů a hran skalních stěn, dorazili návštěvníci ke schodům vytesaným do skály.
Schody, které ústily na širokou galerii, vedly přímo k rozsáhlému sálu Rotundy.
Na tomto místě se rozvětvovaly četné přechody, jejichž křivolakost by musel dobře znát ten, kdo by zde nechtěl zabloudit bez průvodce, jehož by si z hospodárnosti nechtěl vzít. Neexistoval spletitější labyrint, kromě těch na Lemnosu či na Krétě.
Širokou chodbou se turisté dostali do jednoho z nejprostornějších sklepení Mamutích jeskyní, kterému bylo dáno jméno Gotický kostel.
Gotický?… Byl to snad špičatě lomený sloh, který charakterizoval tuto podzemní stavbu?… Na tom nezáleželo! Jeskyně byla podivuhodná svými podpěrnými oblouky, svými krápníky trčícími zdola a visícími shora, svým sloupovím, kolem dokola ji podpírajícím, tvary skal, které se při světle leskly jako krystaly a tvořily fantastické podoby.
Zde byl vidět oltář, na němž se zdály být nahromaděny liturgické ozdoby, tam se zvedaly mocné varhany, jejichž píšťaly čněly až ke klenbě, jinde se zase nacházel balkon či spíš kazatelna, z níž nejednou náhodou přítomní kazatelé mluvili ke shromáždění, které bylo často tvořeno pěti až šesti sty věřících.
Bylo samozřejmé, že společnost výletníků sdílela úžas Jovity Foleyové a že přispívala svou částí ke koncertu obdivování.
„Nuže, Lissy, lituješ naší cesty?…“
„Ne, Jovito, je to velice krásné.“
„Ale pomysli, že to všechno je pouze dílem přírody… že lidská ruka nemohla vyhloubit tyto jeskyně… že jsme vnikly až do útrob země…“
„Ano, a lekám se,“ odpověděla Lissy Wagová, „při myšlence, že bychom zde mohly zabloudil.“
„Věřím ti to, má drahá, to by bylo pěkné, kdybychom se zde tak obě ztratily a nedostavily se na místo, až přijde telegram od pana Tombrocka!…“ Od vchodu až do Gotického kostela urazily již půl hodiny. Odtud bylo nutné znovu se prodírat chodbami a zatáčkami, plazit se úzkými otvory, než se dostaly do sálu Strašidel. Tam se k nemalému zklamání Jovity Foleyové neobjevila žádná z příšer, které její obrazotvornost v těchto podzemních jeskyních očekávala.
Ve skutečnosti byl sál Strašidel místem zastávky, ozářený světlem pochodní, a byla v něm zřízena jídelna, dobře zásobená, kde personál Mammouth Hotelu podával výletníkům snídani.
Tento sál by se měl spíš nazývat sanatoriem, neboť sem přicházeli nemocní, kteří potřebovali léčivé posílení ve vzduchu kentuckých jeskyní. Přicházelo jich tam denně alespoň dvacet, kteří se tam usazovali naproti obrovské kostře mastodonta, od níž nepochybně pocházelo jméno Mamutích jeskyní.
Na tuto část jeskyní se omezovala první návštěva, po které následovalo několik jiných, když se turisté usadili v Malé kapli, která byla jaksi zmenšeným vydáním Gotického kostela. Kaple sousedila s neprozkoumatelnou propastí, do které průvodci vrhali zapálené chumáče papíru, aby osvětlili její temné hlubiny. Byl to Bottomless Pit, jehož stěna tvořila Ďábelské křeslo, k němuž se pojila nejedna legenda, a bylo by nepravděpodobné, aby je nemělo.
Po tomto unavujícím dni se turisté zajisté nedali prosit, aby se ubírali zpět chodbou, která je vedla k východu jeskyně, a to Ammathovým dómem, který se nacházel nedaleko hotelu, ale jehož konce dosáhli teprve po dlouhých oklikách.
Výborný oběd a celá noc věnovaná odpočinku vrátila oběma přítelkyním potřebné síly k nové vycházce následujícího dne.
Ostatně prohlédnutí těch podivuhodných jeskyní - pravá procházka čarovným světem z Tisíce a jedné noci, i když při ní chyběli duchové a skřítkové - nahrazovalo velkolepě všechny únavy, a Jovita Foleyová ráda přiznávala, že toto divadlo převyšuje hranice lidské obrazotvornosti.
Proto také tato energická osoba po pět dní podávala neobyčejné důkazy vytrvalosti, zatímco většina ostatních výletníků a sami průvodci zemdlívali. Chtěla být všude a vidět všechno, co bylo o slavných jeskyních známo, a litovala, že se nemůže vrhnout i do toho neprozkoumaného neznáma. A její přítelkyně nebyla schopná, aby si z ní brala příklad, a již třetí den ji musela Lissy Wagová žádat za prominutí, že ji již nemůže následovat. Vždyť ještě nedávno byla nemocná, a nesmělo se stát, aby nemohla pokračovat ve své cestě.
A tak nebyla Jovita Foleyová provázena Lissy Wagovou při svých posledních vycházkách.
Navštívila tedy sama jeskyni Obrovského chrámu, která měla výšku sedmdesáti pěti sáhů, Hvězdnatou komnatu, jejíž stěna se zdála být posázena diamanty a jinými drahokamy oslepující jasnosti při světle pochodní, Clevelandské stromořadí, pokryté vyšíváním a krajkami z kamenných květin, Plesový sál, jehož stěny rozbrázděné bělavými prosakujícími pruhy měly sněhovou barvu, Skalisté hory, hromady balvanů a vysokých štítů, které divákovi vnucovaly myšlenku, že pohoří Utahu a Colorada se rozvětvují až do nitra země, Jeskyni vil, tak bohatou na různé formy naplaveniny, utvořené podzemními prameny, s oblouky, sloupy, jakož i s jakýmsi druhem obrovského stromu, kamenného palmovníku, který se zvedal až ke klenbě tohoto sálu, jenž se nacházel čtyři hodiny od hlavního vchodu do Mamutích jeskyní.
A jakou nezapomenutelnou vzpomínku si odnesla neúnavná návštěvnice, když přestoupila portál Goranského dómu, vstoupila do člunu a přeplula proud Styxu, který se jako podzemní Jordán vrhal do Mrtvého moře! Ale je-li pravda, že žádná ryba nemůže žít ve vodách biblické řeky, nebylo tomu tak ve velkém podzemním jezeře. Po myriádách se tam lovili siredoni a cypridoni, jejichž zrakové ústrojí bylo zcela nepatrné a kteří se podobali některým rybám v určitých

mexických vodách.
Takové, všechno přirovnávání převyšující, byly divy těchto jeskyní, které teprve zčásti odhalily světu své tajemství. Kdo ví, co ještě skrývaly před zvědavostí lidí a neodhalí-li se tam jednou celý neobyčejný svět v útrobách zeměkoule?…
Konečně uplynulo pět dní, které Jovita Foleyová a její přítelkyně měly strávit v Mamutích jeskyních. Dne 6. června měla dorazit depeše do kanceláře samotného hotelu. Při zájmu, který množství turistů chovalo k páté účastníci hry, minul předchozí den za horečnatého očekávání - za netrpělivosti, kterou Lissy Wagová, snad jediná, nepociťovala. Ten večer při večeři byly opět pronášeny nadšené přípitky.
A jakou silou všichni volali „hurá“, když John Hamilton, podle zvyku jiných guvernérů, kteří přijímají dámy do svého generálního štábu, jmenoval Lissy Wagovou plukovníkem a Jovitu Foleyovou podplukovníkem v národní vojsku státu Illinois.
Jestliže jedna z těchto nových důstojníků, či správněji řečeno důstojnic, vždy skromná, pociťovala nějaké rozpaky vůči tolika poctám, druhá je přijímala, jako by odjakživa nosila uniformu.
A když se večer obě vrátily do svého pokoje, zvolala Jovita Foleyová, zdravíc po vojensku svou přítelkyni:
„Nuže, je to tak správné, můj plukovníku?“
„Je to čiré bláznovství,“ odpověděla Lissy Wagová, „a obávám se, že to skončí špatně…“
„Budeš mlčet, má drahá, jinak zapomenu, že jsi mým nadřízeným, a odepřu ti povinnou úctu.“ Pak ji políbila, ulehla, a nezapomněla snít o tom, že byla jmenována generálem.
Druhý den od osmi hodin ráno se všichni cestující tlačili před telegrafickou kanceláří a očekávali depeši, kterou měl poslat z Chicaga notář Tombrock.
Bylo by nesnadné líčit vzrušení a sympatie, kterými byly obě přítelkyně zahrnovány. Kam je asi nyní měl poslat nový vrh kostkami?…
Nemohly být poslány snad až na některý konec Ameriky?… Mohly předstihnout ostatní soupeře?… Mohly se přiblížit co možná nejvíc k vítěznému zakončení hry?…
Konečně se ozval zvonek telegrafického přístroje.
Přišla depeše na jméno Lissy Wagové v Kentucky, Mammouth Hotel, Mamutí jeskyně.
Hluboké, ano, přímo řečeno zbožné ticho zavládlo u všech, kteří se nacházeli uvnitř kanceláře i venku před ní.
A jaké strnutí, jaké zklamání a jaká beznaděj se zmocnila všech, když Jovita Foleyová chvějícím se hlasem četla:

Sedmička složená ze tří a čtyř, dvojitě - padesáté druhé pole, Saint Louis, stát Missouri.

Tombrock

To bylo pole vězení, kde po zaplacení trojnásobné pokuty měla nešťastná Lissy Wagová zůstat až do té chvíle, kdy jiný, neméně nešťastný spoluhráč, by ji přišel vysvobodit a zaujmout její místo!

VI. KAPITOLA
Death Valley

Dne 1. června ráno vlak, který vyjel ze Stocktonu, kalifornského městečka, ležícího ve starém jezerním korytu San Joaquin, uháněl po železných kolejích svou největší rychlostí jihovýchodním směrem.
Vlak, který se skládal z lokomotivy, osobního vagonu a vozu na zavazadla, odjížděl v nepravidelnou dobu mimo jízdní řád, tři hodiny před vlakem, jenž projížděl jižní území Kalifornie na trati ze Sacramenta na hranice Arizony.
Stát Kalifornie zaujímal druhé místo mezi státy americké Unie a měl povrch sto padesát osm tisíc čtverečních mil. Byl vymezen na severu a na jihu dvěma stupni šířky, na východě lomenou čarou, jejíž úhel se opíralo jezero Tahoe a Colorado River, na západě Tichým oceánem, jehož se dotýkal pobřežím šest set mil dlouhým. Na tomto rozsáhlém území bylo rozptýleno obyvatelstvo v počtu jeden milion dvě stě tisíc. Bylo velmi smíšené, evropského, amerického, asijského původu. Většinou to byli přistěhovalci, kteří byli přilákáni objevením zlatých dolů, když Mexiko smlouvou z r. 1848 odstoupilo kalifornské území americké Unii. Hustota obyvatelstva, jak bylo vidět, tam byla velmi slabá.
Krajina, kterou zvláštní vlak uháněl, jak se zdálo, nevzbuzovala pozornost cestujících unášených mimořádnou rychlostí. A kdo seděl ve vlaku?… Občas se objevovaly za okny dvě hlavy a ihned zase mizely, dvě drsné anebo lépe řečeno divoké tváře. Několikrát bylo okno spuštěno a široká chlupatá ruka vystrčila krátkou dýmku, z níž vysypala popel, a zase ji ihned stáhla zpět.
Snad v severní části státu si mohli cestující více všímat krajiny. Na severu a ve středu státu byla pole, velmi příznivá pro chov dobytka, dobře obdělávaná, byla ostatně velmi úrodná, přinášela bohatou sklizeň pšenice, zvláště pak ječmene, jehož klasy byly dvanáct až patnáct palců dlouhé, kukuřice, medýnku a ovsa. Bylo tam vidět ovocné sady, které oplývaly broskvemi, hruškami, jahodami, třešněmi, pravé lesy ovocných stromů. Konečně vinice takových rozměrů, že Kalifornie sama mohla poskytovat třetinu americké sklizně. A toto veškeré bohatství poskytovala nevyčerpatelná země, kterou osvěžovala podivuhodná zavlažovací soustava.
Nesmíme si však myslet, že by rozsáhlé údolí, zavlažované San Joaquinem a jeho přítoky, bylo neúrodné. Jejich vody, odvedené jiným směrem mu zabezpečovaly výborné výsledky v zemědělství. Ale cestující by je neviděli, kdyby údolí jako před mnoha lety zůstalo ležet ladem a kdyby se ho neujala lidská ruka.
Kalifornie se těšila zvláštnímu podnebí. Vedra tam byla citelnější v září než v červenci. Co se týkalo bouří řádících na obrovském prostranství Tichého oceánu, nerozpoutávaly se všechny nad Kalifornií.

Některé zadržely pobřežní hory, jiné se zastavily na hřbetech horstva Sierra Nevada. Tam se rozplývaly v deště velmi prospěšné jehličnatým stromům, které od výšky pěti až šesti set sáhů pokrývaly úbočí horstva. Byly to borovice, jedle, tisy, modříny, cedry a cypřiše. Byly mezi nimi i takové stromy jako Sequoia bigtree, nazývané wellingtonias Angličany a washingtonias Američany, které měly v průměru šedesát stop a byly vysoké tři sta stop.
Kdo byli tedy ti nevšímaví, neteční cestující?… Odkud přicházeli a kam se ubírali?… Byli to snad ohniví Kaliforňané náhle přilákáni objevením nových dolů, hledači nových diggins (zlatodoly), neboť tam bylo zajisté stále dovoleno doufat, že šest miliard franků, vytěžených za posledních čtyřicet let, nevyčerpalo zlatonosné půdy až do posledních ložisek? Ostatně půda kromě toho obsahovala i jiné drahocenné doly, zejména na výběžcích pobřežního pohoří, a to na rumělku, které se v New Almadenu v letech 1850-1886 vy těžilo na sto milionů liber čili sto tisíc tun.
Cestující mohli případně být také zakladateli takzvaných bonanzas farms, tedy prosperujících farem, členové velkých zemědělských syndikátů, lidé velmi nepříjemní pro drobné obdělávatele půdy kvůli nadbytku kapitálu, který jim opatřovala Anglie. A jak by peníze neplynuly tam, kde réva dávala hrozny několik liber těžké a hrušeň hrušky měřící jednu a půl stopy?… A pak - jestliže Texasan měl farmy s milionem hektarů půdy, v Kalifornii byly takové, jejichž povrch pokrýval až tisíc dvě stě čtverečních kilometrů.
V každém případě to byli velmi bohatí lidé a měli asi velmi naspěch, když si mohli dovolit přepych zvláštního vlaku, ačkoliv měli k dispozici pravidelné vlaky železnice Southern Pacific.
To by je stálo pouze půl dne opoždění, a nikoliv několik tisíc dolarů, jimiž, jak se domnívali, nemuseli šetřit.
Lokomotiva uháněla plnou rychlostí, a protože vlaky nebyly na této trati příliš četné, nebylo zapotřebí, aby někde dlouho čekaly na stanici. Kromě toho se jednalo o jízdu poměrně omezenou na odbočce, která se táhla z Rena, přes Carson City, hlavní město Nevady, vnikala do státu Kalifornie na stanici Benton a končila v Keeleru - celkem dvě stě čtyřicet mil, které měly být uraženy za šest nebo sedm hodin.
Bylo jedenáct hodin ráno, když lokomotiva naposledy zapískala čtvrt míle před vjezdem do nádraží v Keeleru, kde se konečně zastavila.
Dva muži seskočili na nástupiště se zavazadly omezenými na nejnutnější potřeby, vakem a schránkou na potraviny. Každý z nich nesl ještě cestovní brašnu a měl přes rameno zavěšenu pušku.
Jeden z těchto mužů se přiblížil k lokomotivě a řekl strojvedoucímu: „Čekejte," jako kdyby to byl kočí, jehož povoz opouštíme, abychom vykonali nějakou návštěvu.
Strojvedoucí přisvědčil pokývnutím hlavou a zabýval se tím, aby svůj vlak dostal na kolej vedoucí ke skladištím, aby tak cesta do nádraží byla volná.
Cestující, následován svým společníkem, zamířil k východu a tam spatřil člověka, který jako by čekal na jeho příchod.
„Je zde povoz?" zeptal se ho úsečně.
„Od včerejška."
„Připraven?…"
„Připraven."
„Tedy odjedeme." Okamžik nato vstoupili cestující do pohodlného automobilu, který byl uváděn do pohybu silným motorem a uháněl rychle směrem na východ.
Laskavý čtenář již zajisté poznal v jednom z těchto cestujících komodora Urricana a v druhém jeho věrného Turka, ačkoliv nijak nepopouštěli uzdu své přirozené podrážděnosti ani vůči strojvedoucímu zvláštního vlaku, který ostatně byl u cíle ve stanovenou dobu, ani vůči řidiči automobilu, jenž byl na svém místě v Keeleru.
A nyní - jakým zázrakem Hodge Urrican, který byl napůl mrtev donesen na poštovní úřad v Key Westu dne 25. května, se objevil po osmi dnech v tomto malém kalifornském městě, vzdáleném téměř tisíc pět set mil od Floridy?… Za jakých opravdu mimořádných okolností vykonal tuto cestu v tak krátké době?… Konečně jak se stalo, že šestý spoluhráč, pronásledovaný pekelnou smůlou, který, jak se zdálo, byl již ve stavu, jenž vylučoval pokračování ve hře, ještě pevněji a odhodlaněji než kdykoliv dříve trval na tom, že dohraje hru až do konce?…
Čtenář zajisté ještě nezapomněl, že trosečník ze Chicoly byl dopraven na telegrafický úřad v Key Westu, aniž by získal vědomí. Depeše vypravená ráno z Chicaga tam dorazila v poledne. A jak žalostný výsledek vrhu kostkami ohlašovala!… Byl to nešťastný vrh - pět oček složených dvěmi a třemi očky.
Tento vrh ukládal komodorovi Urricanovi, aby se odebral z padesátého třetího pole na padesáté osmé, z Floridy do Kalifornie, přes celé území Spojených států amerických, z jihovýchodu na severozápad!… A k tomu se přidala ještě ta nejnešťastnější okolnost, že to bylo Pole smrti, které bylo v tomto státě Williamem J. Hypperbonem zvoleno, že to bylo Údolí smrti, kam se spoluhráč musel osobně dostavit a odkud se musel po zaplacení trojnásobné pokuty odebrat do Chicaga!… A to všechno přesto, že začal svou hru mistrovským vrhem!
Když byl Hodge Urrican konečně ráznou masáží a neméně silnými léky probuzen opět k životu a utkvěl svým zrakem na obsahu telegramu, pocítil prudký otřes smyslů, který u něho skončil nejstrašnějším záchvatem hněvu, jakého ani Turk nebyl nikdy předtím svědkem. Tím však zase komodor okřál.
Naštěstí pro přítomné osoby se nesetkal s žádnou, na které by si mohl vylít svůj vztek, a Turk ho musel podle svého zvyku překonat v zuřivosti.
Hodge Urrican pronesl jen jedno slovo, jedno jediné slovo, které v situaci, v jaké se nacházel, získávalo historický význam:
„Odjeďme!" Ledové ticho uvítalo toto slovo. Turk musel svému pánovi říci, kde se nachází a co se s ním stalo. A tak se dozvěděl, co ještě vůbec nevěděl, že goeletta narazila na skálu, že cestující a mužstvo člunu byli dopraveni do Key Westu, kde se v tuto chvíli nenacházela ani jediná loď, která by mohla odplout do některého z přístavů Alabamy nebo Louisiany.
Hodge Urrican byl jako Prometheus připoután ke své skále, a jeho srdce užíral sup netrpělivosti… a bezmocnosti.

Bylo skutečně zapotřebí, aby během dvou týdnů, které mu zbývaly, odjel z Floridy do Kalifornie a z Kalifornie do Illinois. Slovo „nemožné“ se zajisté vyskytovalo ve všech jazycích, a tedy také v americkém jazyku, ačkoliv udatní Yankeeové se snažili vyškrtnout je ze svého slovníku.
Přemýšleje o důsledcích ztracené hry, o nemožnosti, aby ještě téhož dne opustil Key West, oddal se Hodge Urrican nové krizi smyslů a vztekle křičel, klel a vyhrožoval, až okna poštovní kanceláře řinčela. Ale Turk ho tentokrát uklidnil tím, že se rozzuřil tak zběsile, až jej jeho pán musel zase napomenout, aby se upokojil.
Byla to však krutá nezbytnost a krutá rána pro samolibost jednoho ze spoluhráčů, který měl upustit od boje, byla to krutá rána pro Oranžovou vlajku, jež se měla sklonit před Fialovou, Indigovou, Modrou, Zelenou, Žlutou a Červenou vlajkou!
Nuže, právem se říkalo, že existovaly a budou existovat jen šťastné a nešťastné náhody na tomto světě! Dobré a špatné náhody se stýkaly a následovaly často za sebou rychlostí blesku. A podívejme, jako pravým řízením Prozřetelnosti komodor, ačkoliv se jeho stav zdál být beznadějný, byl zachráněn.
Ve dvanáct hodin a třicet sedm minut ohlašoval semafor přístavu v Key Westu, že se blíží loď a že je již jen pět mil vzdálena. Dav zvědavců shromážděných před telegrafickou kanceláří se vydal s Hodgem Urricanem a Turkem v čele na vyvýšeninu, odkud bylo možné přehlédnout širý oceán.
V dálce se objevovala loď, byl to parník, jehož kouř tvořil na obzoru dlouhé tmavé chocholy.
A ti, kteří se o to zajímali, řekli:
„Jen jestli vůbec zastaví v Key Westu?“
„A připluje-li sem, zdrží se zde déle, anebo odpluje ještě dnes?…“
„A odpluje-li, jde o to, kam popluje, jestli do některého přístavu Alabamy a Mississippi, nebo Louisiany, New Orleansu, Mobilu, či Pensacoly?…“
„A konečně kdyby směřovala do jednoho z těch přístavů, byla by její rychlost dostatečná, aby plavbu vykonala za osmačtyřicet hodin?“ Jak bylo vidět, bylo zapotřebí, aby se tyto čtyři nezbytné podmínky vyplnily.
A kupodivu byly všechny vyplněny. Parník President Grant se zastavil v Key Westu jen na několik hodin, aby odplul ještě ten večer do Mobilu. Byl to parník s velkou rychlostí, jeden z nejrychlejších v obchodním loďstvu Spojených států amerických.
Bylo by zbytečné dodávat, že Hodge Urrican a Turk byli přijati na loď jako cestující, že kapitán Humper se zajímalo komodora, jako kapitán Shermana se zajímalo Toma Crabba. Také moře bylo příznivé, vál na něm svěží vítr z jihovýchodu, President Grant plul svou největší rychlostí, za hodinu urazil dvacet mil, a tak dorazil do Mobilu v noci dne 27. května.
Když Hodge Urrican velkodušně vyrovnal cestovné za přeplavbu, skočil, následován Turkem, do prvního vlaku, který za dvacet hodin urazil sedm set mil mezi Mobilem a Saint Louis.
Tam se stala příhoda, kterou již známe - neshoda s přednostou stanice na nádraží v Herculanu, následkem čehož se Hodge Urrican musel odebrat zpět do Saint Louis, aby tam reklamoval svá zavazadla. V Saint Louis se srazil na nádraží s Harrisem T. Kymbalem, vyzval zpravodaje na souboj a vrátil se večer do Herculana. Následující ráno odjel, vyměnil s Kymbalem rány z revolveru při křižování vlaků a přijel do Saint Louis. Odtud byl dopraven do Topeky dne 30. května, pak po železnici Union Pacific Railroad do Ogdenu dne 31. května, pak do Rena, odkud odjel v sedm hodin ráno do stanice Keeler.
Ale když byl komodor Urrican v Keeleru, nebyl ještě v Death Valley, na místě, kam měl ve státě Kalifornie dorazit. Existovala-li vůbec nějaká cesta více či méně sjízdná mezi Keelerem a Death Valley, nebylo naprosto postaráno o dopravu. Nebyly tam ani přípřežní stanice, ani poštovní dostavníky. Bylo tedy nutně zapotřebí, aby na koních urazili v tak krátkém čase téměř čtyři sta mil tam a zpět?… Při křivolakosti cesty v tak nerovné krajině to nebylo možné.
Ale když se ocitl v Saint Louis, měl Hodge Urrican dobrý nápad, že se telegraficky v Sacramentu zeptal, jestli by mu mohli půjčit automobil, který by dorazil do Keeleru, kde by očekával jeho příchod.
Bylo mu vyhověno. Automobil dokonalé konstrukce očekával na nádraží v Keeleru komodora Urricana. Dva dny mohly postačit, aby se dostal do Oeath Valley, dva dny, aby se odtud vrátil, a tímto způsobem se mohl dostat do Chicaga před 8. červnem. Štěstí, jak se zdálo, se zase starému mořskému vlkovi vracelo.
A následkem těchto opatření se automobil nacházel dne 1. června při příjezdu vlaku v Keeleru, opustil městečko a uháněl po cestě směrem k Oeath Valley.
Při spěchu, s jakým byla cesta vykonána, laskavý čtenář by mohl být schopen připustit, že komodor Urrican se nemohl oddávat zvědavosti turisty. Železnice Union Pacific Railroad jej dopravila Nebraskou, Wyomingem, projel Rocky Mountains a jejich průsmykem Truck vysokým tisíc sáhů, potom Utahem až na kraj Nevady. Nevystoupil z vagonu ani v Ogdenu, aby spatřil Salt Lake City, ani v Carsonu, aby navštívil toto hlavní město. Nepomyslel ani na to, aby se obdivoval Sacramentu, hlavnímu městu kalifornského Eldorada městu, které bylo téměř celé vystavěno znovu ve vyšší poloze, protože rozvodnění Arkansasu způsobovalo tak mnoho pohrom. Ano, bylo tam navezeno tolik zeminy, aby půda vyčnívala nad úroveň i nejsilnějších povodí, a domy byly opět postaveny o deset až patnáct metrů výš než dříve. Nyní pevně spočívalo na březích řeky, která nesla jméno města. Sacramento mělo v té době dvacet sedm tisíc obyvatel a bylo nádherné svým zevnějškem, svým Capitolem architektonického vzezření, hlavními ulicemi příjemně položenými a svou čínskou čtvrtí, která vypadala, jako by byla přímo odtržena z provincií Nebeské říše.
Ovšem jestliže by za těchto okolností nějaký Max Réal nebo Harris T. Kymbale litovali, že se nemohli zastavit v Sacramentu, jakou hlubokou lítost by pocítili, co se týkalo San Franciska! Metropole státu, ve které žilo tři sta tisíc obyvatel, měla polohu, jaká nikde na světě neexistovala. Město leželo na zátoce měřící sto čtverečních kilometrů, velké jako Lemanské jezero na prahu Golden Gate, vedoucí na Tichý oceán. Bylo vhodné vidět elegantní čtvrti města, jeho široké, velmi rušné třídy, jeho Sacramento Street a Montgomery Street, kde se nacházel Occidental Hotel, který by pojal

celou vesnici, tuto velkolepou tepnu městského života - která byla zároveň Broadwayí, Picadilly a de la Paix Street báječného Friska (Američané tak zkracuji název San Francisco), - jeho domy oslepovaly bělostí, s balkony a miradory, tedy zasklenými verandami podle mexického způsobu, s jejich girlandami a listovím, s jejich zahradami, kde kvetly nejpodivuhodnější druhy tropické flóry, jakož i hřbitovy, které byly pravými parky, jež se hemžily procházejícím se obyvatelstvem, a jen osm anglických mil vzdálený Cliff House, výletní místo, zářící v celé kráse divoké přírody. A pokud se týkalo vývozního a dovozního obchodu, nemohly se této metropoli vyrovnat ani Yokohama, ani Šanghaj, Hongkong, Singapur, Sydney nebo Melbourne, tito obchodní vládci východních moří…
A kdyby tam komodor Urrican dorazil v neděli, nenašel by mrtvé město, jako jich bylo tolik jiných ve Spojených státech amerických.
Co tam obyvatelé francouzské národnosti získali jistou převahu - ne takovou jako Číňané, ale téměř - Frisko bylo daleko společenštější.
Dále by se komodor v tomto kalifornském centru jistě setkal s náruživými sázkaři, velice angažovanými při Hypperbonově hře. San Francisco bylo ve velké míře městem spekulantů, městem trustů, kde se finančníci spojovali do kroužků za tím účelem, aby se zmocnili všemi prostředky stejnorodých průmyslových oborů. Bylo městem, kde náruživost ve hře se jevila v nejvýstřednějších formách, kde se jmění vydělávalo a prodělávalo několika tahy na burze, jako by to bylo vrhání kostkami, kde tepna stále prudce bušila jako před mnoha lety v době zlaté horečky… Nebylo pochyb, že by statní Kaliforňané tleskali na pochvalu Hodgesi Urricanovi pro použití automobilu, a Hodge Urrican - člověk tak lehce nakvašený, by se zajisté stal jejich oblíbencem, jejich favoritem, přestože měl začínat hru znovu za tak nepříznivých podmínek…
Celkem komodora Urricana omlouvalo, že nesměl ztratit ani hodinu, a ostatně podle své povahy naprosto nepomýšlel na to, aby navštívil Kalifornii třeba jen nakrátko. Turistické zajímavosti by ovšem Maxe Réala a snad Harrise T. Kymbala uspokojily, kdyby pro ně měli dost času. Četné železniční tratě, množství parníků by je dopravily do Mariposy blízko čarokrásného údolí Yosemity, které nemělo sobě rovné a kam se hrnuli návštěvníci - do Oaklandu naproti Frisku na břehu zátoky, jehož hráz, téměř hodinu cesty dlouhá, spoj ovala jeden břeh s druhým u Carqinezského průlivu - do Benicie, kde parní prámy prodlužovaly železniční tratě a převážely celé vlaky - do půvabného Santa Carla, jež se mělo zanedlouho spojit se sousedem San José - na slavnou observatoř na vrchu Hamiltonu - do mexické Monterey, která se stala hledaným lázeňským místem kvůli stínu cypřišů svého druhu jediných - do Los Angeles na jižním pobřeží, druhého města ve státě, kde bylo podnebí, které nemělo sobě rovné, kde bylo všude plno stromů. Byly tam eukalypty, pepřové keře, stromovité skočce, pomerančovníky, banánovníky, kávovníky, čajovníky, gumovníky - tyto stromy nesly ovoce po celý rok. Bylo zde sanatorium velice oceňované Američany západu. Konečně snad také důmyslným složením jízdních řádů mladý malíř a zpravodaj Tribune by se mohli odvážit až na jižní pomezí státu, kde se nacházelo roztomilé město San Diego, jehož vzduch byl velice čistý a zdravý, na břehu ústí splavného pro lodi i většího ponoru. San Diego v té době očekávalo, že těžení dolů na boran a uhličitan sodný z něj brzy učiní jeden z nejdůležitějších přístavů Tichého oceánu.
Ale nikoliv! Hodge Urrican z toho nic neviděl, nemyslel ani na to, aby něco spatřil, a nepochybně si nepřál ani nic vidět při své jízdě střední Kalifornií. Myslel, že je dost na tom, ano, že je to až příliš mnoho, když musel projet krajinou ležící mezi Keelerem a Death Valley.
Automobil, který mu byl poslán ze Sacramenta, byl nejdokonalejší konstrukce, Adamsonova systému, v Americe všeobecně přijatého. Byl uváděn do pohybu benzinem a mohl ho s sebou vzít na celý týden jízdy. Za těchto podmínek, i kdyby nebylo možné, aby na cestě zásoba benzinu byla obnovena, mohl tento automobil bez obtíží urazit čtyři sta mil cesty tam a zpět.
Hodge Urrican a Turk se tedy posadili vzadu na pohodlné sedadlo, strojník se svým pomocníkem u řízení. Tentokrát se komodor odchýlil od svého zvyku a byl stále ponořen do svých myšlenek. Turk nebyl schopen, aby na něm vynutil jediné slovo. Nemyslel na nic jiného než na to, aby dosáhl svého cíle, hypnotizován šedesátým třetím polem, které nyní bylo tak vzdálené a jemuž se zpočátku tak velice přiblížil. Nedbal na peníze, které jej stál poslední vrh kostkami, na výdaje na zvláštní vlak, na automobil, nemluvě o trojnásobné pokutě, těch tří tisíc dolarů, které byl povinen zaplatit v Chicagu dřív, než by znovu začal hru. Ne, toho nelitoval. Byla to u něj otázka samolibosti a cti, pociťoval potupení, že byl předstižen šesti ostatními spoluhráči, a zároveň - to bylo nutné dodat - strach, že by mu před nosem uniklo dědictví Williama J. Hypperbona.
Zkrátka automobil uháněl rychle a pravidelně po cestě, která byla dost dobrá při odjezdu z Keeleru a po níž již strojník dříve jel až do Death Valley. Projeli několika osamělými městečky za starobylým rozvětvením pohoří Sierra Nevada, kterému vládla Mount Whitney, jejíž vrchol se zvedal téměř na čtrnáct tisíc stop k obloze.
Když přebrodil několik potoků, zabočil automobil na jihovýchod, přejel řeku Chay-o-poo-wah a právě tak minul indiánskou vesnici Wells, když se dostal z úžlabin Walkeru.
Až dotud nebyla krajina úplně pustá. Farmy ovšem byly od sebe dost vzdálené. Setkávali se občas s rolníky a také s tlupou Indiánů Mojavů, kterým kdysi toto území patřilo. Jako lidé, kteří se nedokázali ničemu divit, hleděli Indiáni bez překvapení na tento mechanický povoz. Půda nebyla ještě zbavena rostlinstva, byly vidět kreosotové keře, skupiny mezquitů, také háje yukk, obrovských kaktusů, z nichž některé byly až osm sáhů vysoké, a celou stromovitou družinu nevadských lesů.
Ovšem nebyl zde proslulý kraj Celeverů a Mariposy, kde se vyskytovaly nádherné stromy Otec lesa a Matka lesa, obři, kteří měřili přes tři sta stop.
Kdyby Hodge Urrican, místo aby byl poslán do Death Valley, mohl jet do Yosemity, na východ od San Franciska, směrem k střední části pohoří Sierra Nevada, anebo ještě lépe, kdyby přízeň Štěstěny sem zavedla Maxe Réala, jaké vzpomínky by si odnesl a zachoval - i po návštěvě v Národním parku ve Wyomingu - z tohoto druhého parku, nad

kterým vyčnívala hora Syelle, vysoká dva tisíce stop - z těchto přírodních krás s jejich určitým označením Velkého vodopádu, pět set stop vysokého, Jarního vodopádu, Zrcadelného jezera, Královských oblouků, Katedrály a Washingtonova sloupu, tak velice obdivovaného tisíci turistů.
Konečně automobil dorazil do pouště, na jejíž hranici se skláněly nížiny Death Valley. Zde široko daleko neexistovalo nic jiného než samota. Lidé a zvířata sem nepřicházeli. Žhavé slunce pražilo na nekonečné roviny. Byly tam jen nepatrné stopy po počáteční vegetaci.
Ani koně, ani mezci by se zde nemohli uživit, a bylo štěstím, že motor potřeboval jen benzinové páry, aby se pohyboval. Jen tu a tam několik joot-hills, návrší střední výšky bylo obklopeno chapparaly, které byly hložím jakéhosi hubeného druhu. Po úmorném vedru za dne následovaly suché a studené kalifornské noci, jejichž drsnost nikdy rosa nezmírnila.
A tak dorazil komodor Urrican 3. června na jižní okraj Telescope Range, který vroubil Death Valley na západě.
Byly právě tři hodiny odpoledne. Cesta trvala padesát hodin bez odpočinku a bez jakékoliv příhody.
Bylo to zajisté zcela odůvodněno, že tato opuštěná země, mající vyprahlou půdu, často pokrytou solným výkvětem, byla nazvána Zemí smrti. Údolí, které ji zakončovalo téměř na hranicích státu Nevada, bylo jako žleb devatenáct mil široký a sto dvacet mil dlouhý, proděravěný propastmi, jejichž dno se snižovalo na třicet sáhů pod hladinou moře. Na jejich krajích rostly na této vyprahlé půdě jen malé topoly, vrby chorobné bledosti, suché, křehké a se špičatými větvemi, smrdutý černobýl a tisíce chumáčů kaktusů známých v Kalifornii pod jménem petaliny, bez listí, bez větví, pravých pohřebních sloupů postavených na tomto poli smrti.
Death Valley, jak napsal Jean Jacques Élisée Reclus, bylo nepochybně v dávné geologické době korytem řeky, která se ztratila v jezeře Soda Lake a které svlažovala jediná říčka Amagoza. Jeho svahy byly pokryty solnými krystaly, které bledly a hromadily se v jeho dutinách, a některé písečné kopečky tam zanášely svůj písčitý prach vzdušnými proudy, které často údolím bouřily s neobyčejnou prudkostí.
Ano, Death Valley bylo velmi dobře zvoleno výstředním zůstavitelem závěti, aby tam poslal nešťastného spoluhráče, který byl zadržen při svém postupu na padesátém osmém poli!
Komodor Urrican dorazil tedy na konec této obtížné cesty. Zastavil se na úpatí horského hřbetu Funeral Mounts, takto nazvaného na památku karavany, která v těchto smutných místech zahynula. Právě na tomto místě z opatrnosti napsal dopis dosvědčující jeho přítomnost v Death Valley dne 3. června. Dopis byl uschován pod balvan, když jej podepsali Turk a oba muži obsluhy automobilu.
Hodge Urrican nezůstal ani celou hodinu na půdě Death Valley. Šlo mu jen o to, aby co nejrychleji opustil smutný kraj a dostal se zase do Keeleru, aby mohl pokračovat ve své cestě. Teprve nyní otevřel po dlouhé době ústa, ale pronesl jen toto slovo:
„Odjeďme!“ A automobil odjel. Počasí bylo pro jeho jízdu stále velmi příznivé. Minul šťastně horní pásmo pouště Mojave, průsmyky Sierra Nevady a bez nehody dorazil do stanice Keeler po čtyřiačtyřiceti hodinách, dne 5. června v jedenáct hodin dopoledne.
Třemi slovy, ale třemi ráznými slovy poděkoval komodor Urrican strojníkovi a jeho pomocníkovi, kteří byli tak horliví a obratní při plnění své únavné práce, pak se obrátil k Turkovi a řekl:
„Odjeďme!“ Zvláštní vlak stál na nádraží, čekal na komodora a byl připraven k odjezdu. Hodge Urrican šel přímo k průvodčímu.
„Odjeďme!“ opakoval.
Ozvalo se zapísknutí, lokomotiva se hnula po kolejích, vyvinula svou nejvyšší rychlost, a po sedmi hodinách vlak dorazil do Rena.
Železnice Union Pacific Railroad se v tomto případě zachovala co nejsprávněji. Ostatně řídíc se nezměnitelnými jízdními řády, nemohla ani zmenšit, ani zvětšit cestovní lhůty. Vlak minul Rocky Mountains, Wyoming, Nebrasku, Iowu, Illinois a dorazil do Chicaga dne 8. června v devět hodin třicet sedm minut ráno.
Komodor Urrican byl vřele přivítán těmi, kteří přes všechno, co se stalo, mu zůstali věrní. Neblahý odjezd a povinnost začít hru znovu svědčily o mimořádné nepřízni osudu. Ale zdálo se, že štěstí se vrací Oranžové vlajce s vrhem kostkami, kterým byl obdařen v den svého příjezdu do Chicaga.
Devět oček složených ze šesti a tří, to bylo potřetí, že tento počet byl dosažen od začátku Hypperbonovy hry - poprvé Lissy Wagovou, podruhé neznámým XYZ, potřetí komodorem Urricanem.
Když byl předtím poslán na Floridu, potom do Kalifornie, Hodge Urrican měl nyní učinit doslova jediný krok, aby se dostal na dvacáté šesté pole, totiž stát Wisconsin, který sousedil s Illinois a na kterém se právě žádný z jeho soupeřů nenacházel. Jeho kurz zase stoupal a zaujímal stejné místo s kurzem Toma Crabba a Maxe Réala.

VII. KAPITOLA
V domě v South Halstedt Street

Dne 1. června se otevřely v osm hodin ráno dveře domu v South Halstedt Street číslo 3 997 v Chicagu. Jimi vstoupil mladý muž, který nesl na zádech malířské náčiní a kterého následoval mladý černoch s cestovním vakem v ruce.
Bylo to radostné překvapení pro paní Réalovou, když svého drahého syna viděla vstupovat do místnosti a když jej mohla obejmout.
„Ty, Maxi… jakže… to jsi ty?…“
„Ano, osobně, drahá matko!“
„A ty jsi zde v Chicagu, místo abys byl…“
„V Richmondu?…“ zvolal Max Réal.

„Ano… v Richmondu!…“
„Ujišťuji tě, milá matko…, že mám dost času, abych se odebral do Richmondu, a protože Chicago se nacházelo na mém cestovním plánu, měl jsem, myslím, právo, abych se zde zastavil a několik dní strávil s tebou…“
„Ale, milý synu, vydáváš se do nebezpečí, že…“
„Nuže, nemohl jsem odolat, drahá matko, abych tě na své cestě neobjal!… Pomysli si, že jsem tě již dva dlouhé týdny neviděl!…“
„Ach, Maxi, jak ráda bych již viděla, aby hra byla skončena!…“
„A já!“
„Ve tvůj prospěch, jak je samozřejmé!“
„Buď klidná!… Je to již tak, jako bych měl příslib od pokladen ctihodného Hypperbona…“ odpověděl se smíchem Max Réal.
„Jsem však velmi šťastná, že tě vidím, drahý synu, velmi šťastná!“ Max Réal byl v Cheyenne ve Wyomingu, když se dne 29. května vrátil z výletu do Yellowstonského národního parku, a dostal depeši, týkající se jeho třetího tahu - kostky ukázaly osmičku složenou z pěti a tří oček. Osmé pole po dvacátém osmém, jenž zaujímal Wyoming, připadlo zase na Illinois. Osmička se tedy musela zdvojnásobit, a šestnáctka uvedla mladého malíře na čtyřicáté čtvrté pole, stát Virginie, Richmond City.
Mezi Chicagem a Richmondem byla tak rozvětvená síť železničních drah, že bylo možné za čtyřiadvacet hodin dorazit z jednoho města do druhého. Protože pak Max Réal měl dva týdny času - od 29. května do 12. června - mohl využít volna a odpočinout si týden v matčině domě.
Odjel z Cheyenne hned odpoledne, za osmačtyřicet hodin dorazil do Omahy, následující den se pak dostal do Chicaga zdravý a svěží, a rovněž zdravý dorazil přívrženec otrokářů Tommy, který byl stále v rozpacích, co si má počít se svým volným stavem jako občan svobodné Ameriky. Bylo mu jako chudákovi, který dostal příliš velký oděv pro své tělo.
Za svého pobytu doma si Max Réal předsevzal, že dokončí dva obrazy, které si načrtl na cestě - jeden představoval krajinku na Kansas River nedaleko Fort Riley a druhý pohled na vodopády Fire Hole v Národním parku. Byl přesvědčen, že oba obrazy prodá za dobrou cenu, což by mu přišlo vhod, kdyby jej zrádná Štěstěna odsoudila k zaplacení několika pokut v průběhu jeho cest.
Paní Réalová, která byla velice šťastná, že bude mít svého syna několik dní doma, uznala všechny jeho důvody a přitiskla ještě jednou Maxe na své srdce.
Hovor obou plynul vesele při dobré snídani, která měla tolik půvabů mezi matkou a synem a jež mladému muži naplnila žaludek, který s restauracemi v Kansasu a Wyomingu nebyl spokojen. Ačkoliv Max Réal několikrát své matce psal, přesto musel znovu vyprávět o své cestě od začátku, musel jí znovu líčit různé nehody, setkání s bloudícími stády tisíců koní na kansaských rovinách, setkání s oběma Titburyovými v Cheyenne. Jeho matka mu vyprávěla o žalostných útrapách těch manželů v Calais ve státě Maine, kde pan Titbury se dopustil přestupku proti zákonu o lihových nápojích a musel zaplatit pokutu.
„A jak vypadá nyní naše hra?“ zeptal se Max Réal.
Aby mu to mohla lépe popsat, uvedla jej paní Réalová do svého pokoje, kde mu ukázala mapu rozloženou na stole, na níž byly zapíchnuty malé vlajky různých barev.
Co byl na cestách, Max Réal se málo zaměstnával svými spoluhráči a nečetl ani noviny v hostincích a na nádražích. Ale postačilo, aby prozkoumal mapu, na které každý ze sedmi hráčů měl svou vlajku, aby ihned věděl, jaký je stav věcí. Ostatně jeho matka sledovala různé obraty v Hypperbonově hře hned od začátku.
„Především, drahá matko,“ zeptal se jí, „čí je Modrá vlajka, která jde včele?…“
„To je vlajka Toma Crabba, milý synu, včerejším tahem, 31. května, byl poslán na čtyřicáté sedmé pole, do Pensylvánie.“
„Ach, matko, to se asi jeho impresário, John Milner, raduje!… Co se týká toho hloupého zápasníka, toho výrobce ran pěstmi, rozumí-li on tomu, ať se změní okr na mé paletě v rumělku! - A co Červená vlajka?…“
„Vlajka XYZ je vztyčena na čtyřicátém šestém poli, District of Columbia.“ Zdvojnásobenou desítkou, tedy dvaceti, učinil zakuklenec skok o dvacet polí, z Milwaukee ve Wisconsinu do Washingtonu, do hlavního města Spojených států amerických, kam se snadno a rychle mohl dostat v této části země, kde síť železnic byla tak hustá.
„Netuší dosud nikdo, kdo ten neznámý je?“ zeptal se Max Réal znovu matky.
„Naprosto nikdo, drahý synu.“ „Jsem přesvědčen, matko, že v agenturách má vysoký kurz a že se na něj dělají velké sázky…“
„Ano, mnoho lidí věří v jeho vítězství… a ve mně samotné… vzbuzuje jistý strach…“
„To je tím, že je záhadnou osobou!“ řekl Max Réal.
A skutečně nikdo nemohl odpovědět na otázku, jestli se XYZ ještě nacházel v Chicagu, anebo jestli již odjel do Districtu of Columbia. Bez odporu byla pravda, že Washington, ačkoliv byl jen střediskem správy, ačkoliv neměl průmysl ani obchod, zasluhoval, aby mu návštěvník věnoval několik dní.
Protože měl výhodnou polohu nad soutokem Potomaku a Anakostie River, a byl ve spojení s oceánem zátokou Chesapeake, mělo toto město kromě doby, kdy zasedání Kongresu zdvojnásobovalo jeho obyvatelstvo, dvě stě padesát tisíc obyvatel.
Spolkový okrsek obsahoval tak malé prostranství, že mezi státy americké Unie zaujímal poslední místo, ale tím neztrácelo město Washington na svém významu a důstojnosti. Po znovuzřízení svých budov na bývalém území Tuskaronů a Mohawků, zabralo již několik sousedních obcí.
Neznal-li sedmý spoluhráč dosud Washington, mohl se obdivovat architektonickému zevnějšku jeho Capitolu na pahorku, jehož svahy se skláněly k Potomac River, třídílné budově Senátu, Sněmovny reprezentantů a pak Kongresu,

ve které se soustřeďovala národní reprezentace, její vysoké kopuli ze železa, nad níž vyčnívala socha Ameriky, jejím sloupořadím, dvojité kolonádě s polovypouklými sochařskými pracemi, které ji zdobily, a se sochami, které se v ní přímo hemžily.
Pokud by neznal Bílý dům, mohl by zvolit Pensylvánský mezi bulváry, které se paprskovitě sbíhaly kolem Capitolu, a ubíral by se přímo do prezidentovy rezidence - skromného a demokratického sídla, které se nacházelo mezi budovami státního pokladu a různých ministerstev.
Jestliže by dosud neznal sochu George Washingtona, mramorový jehlan vysoký sto padesát sedm stop, spatřil by jej zdaleka uprostřed sadů na kraji Potomac River.
Kdyby neznal ředitelství pošt, šel by se obdivovat budově z bílého mramoru, vystavěné v antickém slohu, která byla nejkrásnější v nádherném středu města.
A co příjemných a poučných hodin by strávil v bohatých přírodovědeckých a etnografických galeriích slavného Smithsonova ústavu, umístěného v Patent Office, a v muzeích, která oplývala sochami, obrazy, bronzy, a v arzenálu, kde byl postaven sloup na počest amerických námořníků, padlých v námořní bitvě před městem Alžírem. Na sloupě bylo možné číst tento k odvetě vyzývající nápis:

Zmrzačen Angličany!

Hlavní město Spojených států amerických se v té době těšilo zdravému podnebí. Vody Potomac River je dostatečně ovlažovaly. Jeho ulicím, dlouhým padesát hodin chůze, jeho zahradám a sadům poskytovalo stín přes padesát tisíc stromů, které obklopovaly palác Invalidů, Howardovu univerzitu, sady a Národní hřbitov, jenž byl naplněn zelení a v němž mauzoleum Williama J. Hypperbona by bylo stejně příjemně umístěno jako v Oaks Woodu v Chicagu.
Konečně kdyby se XYZ domníval, že je povinen větší část svého času věnovat hlavnímu městu Spojených států amerických, nepochybně by neopustil washingtonský okrsek, dokud by nevykonal vlasteneckou pouť do Mount Vemonu, vzdáleného čtyři hodiny chůze od Washingtonu, kde společnost dam udržovala v dobrém stavu dům, v němž George Washington strávil část svého života a zemřel roku 1799.
Přijel-li poslední spoluhráč již do Washingtonu - nikdo nevěděl.
Alespoň žádné noviny neohlásily jeho přítomnost. - „A čí je Žlutá vlajka?…“ zeptal se Max Réal a ukazoval na praporek, vztyčený uprostřed třicátého pátého pole.
„To je vlajka Lissy Wagové, milý synu.“ Ano, tato vlajka stále ještě vlála na kentuckém poli, neboť toho dne, 1. června, nebyl ještě vykonán neblahý tah, který Lissy Wagovou poslal do žaláře v Missouri.
„Ach, to je ta půvabná mladá dívka!“ zvolal Max Réal.
„Viděl jsem ji plnou rozpaků a zardělou při pohřbu Williama J. Hypperbona, potom na pódiu v Auditoriu!… Kdybych se s ní setkal na cestě, v každém případě bych jí opakoval své přání, aby zvítězila…“
„A co ty, Maxi?…“
„Já také, matko!… Abychom oba hru vyhráli!… Rozdělili bychom se!… Nuže!… Jmění by zajisté stačilo nám oběma!…“
„A může to být?…“
„Ne, to nemůže být… ale na světě se stávají mimořádné věci…“
„Víš, Maxi, že si lidé mysleli, že Lissy Wagová nebude moci odjet?…“
„Ano, ubohá dívka byla nemocná, a mezi spoluhráči bylo několik, kteří se z toho těšili… Oh! Já ne, matko, já ne!… Naštěstí má přítelkyni, která o ni velice pečovala a vyléčila ji… Jovitu Foleyovou…, která je ovšem svým způsobem stejně rozhodná jako komodor Urrican! A kdy bude příští tah pro Lissy Wagovou?…“
„Za pět dní, dne 6. června.“
„Doufejme, že moje hezká soupeřka vyvázne z nebezpečí daleké cesty, že se nedostane do labyrintu v Nebrasce, do žaláře v Missouri, do Death Valley v Kalifornii!… Přeji jí štěstí… ano, a to z celého srdce!“ Max Réal zajisté myslel někdy na Lissy Wagovou - ano, myslel na ni často - a nepochybně příliš často, to si zřejmě pomyslela paní Réalová, trochu překvapená vřelostí, s jakou o ní mluvil.
„A nezeptáš se, Maxi, čí je Zelená vlajka?…“ přerušila ho.
„Myslíš tu, která se vznáší nad dvacátým druhým polem, matko?…“
„To je vlajka pana Kymbala.“
„Je to odvážný a sympatický chlapík, ten žurnalista,“ řekl Max Réal, „který, jak jsem slyšel, využívá této příležitosti, aby navštívil daleké kraje…“
„Ano, milý synu, a Tribune uveřejňuje jeho dopisy téměř každý den.“ „Nuže, matko, jeho čtenáři musejí být spokojeni, a kdyby se dostal třeba až do středu Oregonu nebo jen do Washingtonu, bude jim vždy vyprávět velice zajímavé věci!“
„Ale velice se při hře opozdil.“
„Na tom při hře, kterou hrajeme, nezáleží,“ odpověděl Max Réal, „jediným šťastným vrhem kostkami se může rázem dostat dopředu!“
„Máš pravdu, milý synu…“
„A čí je vlajka, která tak schlíple visí nad čtvrtým polem?…“
„To je vlajka Hermanna Titburyho.“
„Ach, toho strašného hlupáka!…“ zvolal Max Réal.
„Jak asi zuří, že je poslední… a to docela poslední!“
„On je k politování, opravdu k politování, Maxi, neboť při dvou vrzích kostkami docílil jen čtyř oček, a když se dostal na konec státu Maine, musel odjet do Utahu!“ V té době, totiž 1. června, nemohl ještě nikdo vědět, že manželé

Titburyovi byli oloupeni o všechno, co s sebou měli, po svém příchodu do Salt Lake City.
„A přesto ho nelituji!…“ vyjádřil se Max Réal.
„Ne!… Tento skrblický pár není vůbec zajímavý, a lituji jen toho, že nemuseli zaplatit nějakou pořádnou pokutu…“
„Nezapomínej, že museli zaplatit pokutu v Calais,“ namítla paní Réalová.
„Tím lépe, tím nebyl skutečně přiveden na mizinu, ten dříč křesťanských duší! Přeji mu, aby ještě jednou měl nejmenší počet oček, jedno a jedno!… To by ho přivedlo do Niagary, a mýtné by ho tam stálo tisíc dolarů!“
„Ty jsi příliš krutý k Titburyovým, Maxi!…“
„Jsou to ohavní lidé, matko, kteří se obohatili lichvařinou, a nezasluhují slitování!… To by tak scházelo, aby ještě zdědili jmění po štědrém Williamovi J. Hypperbonovi!…“
„Všechno je možné,“ odpověděla paní Réalová.
„Ale, matko, nevidím tu vlajku pověstného Hodgea Urricana…“
„Oranžovou vlajku?… Ne, ta nevlaje nikde od té doby, co neblahý osud poslal komodora do Death Valley, odkud se má vrátit do Chicaga, aby hru začal znovu.“
„To bylo zřejmě kruté pro toho námořního důstojníka, když musel stáhnout vlajku!“ zvolal Max Réal. „Jaký záchvat hněvu jím asi lomcoval, a jak se asi třásla jeho lodička odspodu až po vrchol stěžně.
„To je pravděpodobné, Maxi.“
„A XYZ, kdy bude tah pro něj?“
„Za devět dní.“
„Byla to zajisté podivínská myšlenka nebožtíka, že zamlčel jméno posledního z nás sedmi!“ Nyní věděl tedy Max Réal úplně všechno, jak se věci vyvíjely. Po tom vržení kostkami, které ho dopravilo do Virginie, věděl, že byl v řadě třetí a že ho předčil první Tom Crabbe a druhý XYZ, jejichž třetí tah však nebyl ještě vykonán.
Ale vůbec se o to nestaral, zanechávaje paní Réalové a Tommymu, aby na to mysleli. Po celou dobu, po kterou zůstal v Chicagu, pobýval ve svém ateliéru, kde dokončil dva obrazy, jejichž cena musela značně vzrůst v očích amerických amatérů, když se vzalo na zřetel, za jakých okolností byly malovány.
Očekávaje den svého odchodu, neznepokojoval se Max Réal ani Hypperbonovou hrou, ani těmi, kteří kvůli hře projížděli různými státy Unie. Účastnil se hry jen proto, aby neodporoval své skvělé matce - byl ke hře stejně lhostejný jako Lissy Wagová, která se jí účastnila zase proto, aby nepohněvala Jovitu Foleyovou.
Za svého odpočinku v Chicagu se dozvědělo třech nových tazích v Auditoriu. Politováníhodné bylo vržení kostkami pro Hermanna Titburyho, které se stalo dne 2. června, protože nutilo pana Titburyho, aby se odebral na devatenácté pole, do státu Louisiana, který představoval krčmu, ve které měl zůstat po dva tahy, aniž mohl hrát dál.
Dne 4. června byly kostky vrženy na vrub Harrise T. Kymbala. Vržení nebylo zlé, neboť ačkoliv jej poslalo jen na třicáté třetí pole, do Severní Dakoty, přesto mu zabezpečovalo zajímavou cestu.
Konečně dne 6. června v osm hodin provedl notář Tombrock tah, který se týkal Lissy Wagové. Toho jitra se odebral Max Réal, který se živě zajímalo osud mladé dívky, do Auditoria, odkud se vrátil velice zarmoucený.
Z třicátého osmého pole ve státě Kentucky byla ubohá Lissy Wagová dvakrát sedmi očky, složenými ze tří a čtyř, tedy čtrnácti, poslána na padesáté druhé pole. Tam ve státě Missouri měla nešťastná účastnice hry zůstat uvězněná, dokud by jiný ze spoluhráčů nezaujal její místo.
Bylo samozřejmé, že tyto tři tahy měly pozoruhodný účinek ve světě sázkařů. Větší než kdykoliv byla poptávka po Tomovi Crabbovi a po Maxi Réalovi. Vyhlídky pro ně byly nejpříznivější, a volba mezi těmito dvěma oblíbenci Štěstěny byla velice obtížná.
Hluboký zármutek pocítil Max Réal, když se vrátil domů a spatřil, jak jeho matka zabodává Žlutou vlajku uprostřed státu Missouri, určeného za žalář vůlí výstředního nebožtíka Williama J. Hypperbona, a pro Lissy Wagovou vůlí osudu. Tah, který stanovil, že hráč musí do žaláře, a pak tah, kterým byl poslán do studně, byly nejsmutnější, jaké se mohly v průběhu hry vyskytnout. Ano, byly horší než Death Valley, jehož obětí se stal Hodge Urrican!… Komodor alespoň nemusel čekat, opozdit se a mohl znovu začít zápas!… Ale kdo ví, nebude-li Hypperbonova hra ukončena dřív, než uvězněná bude vyproštěna!
Konečně následujícího dne, 7. června, se Max Réal chystal k odchodu z Chicaga. Matka obnovila opět všechna svá napomenutí a musel jí slíbit, že se na cestě neopozdí.
„Jen jestli tě nepošle, drahý synu,“ řekla, „depeše, kterou dostaneš v Richmondu… na konec světa…“
„Člověk se odtud snadněji vrátí,“ odpověděl Max Réal, „než ze žaláře!… A pak musíš uznat, že jeto všechno směšné!… Člověk má být jako závodní kůň stále v nebezpečí, že o půl koňské délky ztratí hru!…
Ano!… Je to směšné!…“
„Ale ne, můj synu, nikoliv!… Jen odjeď a Bůh tě provázej a opatruj!“ A skvělá paní pronášela tato slova velice vážně, ovládána upřímným vzrušením.
Samozřejmě že za svého pobytu v Chicagu se Max Réal mohl jen s největší námahou vyhnout návštěvám burzovních agentů, zpravodajů a sázkařů, kteří se hrnuli do domu v South Halstedt Street. Bylo možné se tomu divit?… Byl pokládán za rovného s Tomem Crabbem… Jaká to byla čest!…
Max Réal se zavázal své matce, že pojede přímo do Virginie. Ale byl-li ráno dne 12. června v Richmondu, kdo by mu měl za zlé, že dal na svém cestovním plánu přednost lomené či zahnuté čáře před rovnou čarou? Přece se však rozhodl, že se nezastaví nikde ve státech, kterými projížděl, ani v Illinois, ani v Marylandu, ani v Západní Virginii, aby ihned dorazil do Virginie a do jejího hlavního města Richmondu.
Ostatně zde nabízíme dopis, který paní Réalová dostala - dopis datovaný dne 11. června - čtyři dny po odjezdu, dopis, ve kterém podal přehled svých příhod na cestě. Nehledě k osobním názorům Maxe Réala o krajinách, kterými se ubíral, o městech, která navštívil, o setkáních, která měl na cestě, obsahoval dopis jen jisté poznámky, které paní Réalovou

přinutily, aby o nich přemýšlela, a které v ní vzbuzovaly jistý neklid o duševním stavu jejího syna.

Richmond, II. června, Virginie

Drahá a milovaná matko!
Jsem tedy zde u cíle - ne u cíle té velké hlouposti, naší hry, ale u toho cíle, který mi uložilo třetí vržení kostkami, mne se týkající. Po Fort Riley v Kansasu, po Cheyenne ve Wyomingu, jsem v Richmondu ve Virginii! Tedy neměj žádné obavy o syna, kterého miluješ nejvíc na světě a který ti oplácí lásku z celého srdce: on je na svém místě a je zdravý.
Chtěl bych, abych mohl totéž říci o ubohé Lissy Wagové, kterou očekává vlhká sláma vězení ve velkoměstě Missouri. Netajím se Ti, drahá matko, tím, že v ní musím vidět soupeřku, ale tak půvabnou, tak zajímavou, že jsem hluboce zarmoucen jejím smutným osudem! Čím víc přemýšlím o tom neblahém vrhu kostkami - sedmička složená ze tří a čtyř, dvojitě - tím víc pociťuji hoře, tím víc lituji, že žlutá vlajka, tak statečně dosud držená neohroženou Jovitou Foleyovou na účet její přítelkyně, má být vztyčena na zdech tohoto vězení… A do kdy až to má potrvat?… Kdo to může vědět?…
Odjel jsem tedy 7. června ráno. Železnice se táhla po jižním pobřeží Michiganu a poskytovala roztomilé pohledy na jezero. Ale mimochodem řečeno, znám trochu naše jezera a také krajiny, které je obklopují! Ostatně v této části Spojených států amerických, jako v Kanadě, je dovoleno být otupělý k jezerům, k jejich modrým vodám, které nejsou vždy modré, k jejich spícím vodám, které vždy nespí! Máme je na prodej, a ptám se, proč Francie, která není bohatá na jezera, nám jedno z nich podle své vůle neodkoupí, jako my jsme koupili Louisianu r. 1803?
Navíc, díval jsem se nicméně vpravo i vlevo otvorem své palety, zatímco Tommy spal jako svišť na své líné kůži. Buď klidná, dobrá matko, nevzbudil jsem Tvého mouřenínka! Snad snil, že jsem vyhrál tolik milionů dolarů, že ho budu moci uvést zpět do krutého otroctví! Ponechejme ho jeho štěstí!
Zčásti jsem vykonal opět tutéž cestu jako Harris T. Kymbale, když se ubíral z Illinois do New Yorku, z Chicaga k Niagaře. Ale když jsem dorazil do Clevelandu v Ohiu, opustil jsem ten směr a zabočil jsem na jihovýchod. Ostatně všude jsou železnice. Pěší by nevěděl, kam má vkročit!
Nežádej na mně, drahá matko, abych Ti vypsal hodiny příjezdu a odjezdu při své cestě. To by Tě asi nezajímalo. Vypočítám Ti několik míst, kde naše lokomotiva vypustila kotouče páry. Ale ne všechna, to je samozřejmé! V těch průmyslových krajinách je jich tolik jako plástevních buněk v úlu! Uvedu jen ta nejdůležitější.
Z Clevelandu jsem přijel do Warrenu, důležitého střediska v Ohiu, tak bohatého na naftové prameny, které by mohl odhalovat slepý,jen kdyby měl nos, podle jejich velmi odporného zápachu. Vzduch prý se snadno zapálí, když se rozžehne sirka. A potom jaké jsou to krajiny! Na nedozírných rovinách není vidět nic jiného než roubení a otvory naftových studní, také na svazích vršků a na březích říček. Jsou to ohromné svítilny, svítilny patnáct až dvacet stop vysoké… Chybí jim jen knot!
Jak vidíš, drahá matko, tato země se nevyrovná našim poetickým prériím Dalekého západu ani divokým údolím Wyomingu, ani dalekým perspektivám Rocky Mountains, ani hlubokým obzorům velkých jezer a oceánů! Průmyslové krásy jsou dobré, umělecké krásy lepší, ale přírodní krásy jsou ze všech nejlepší.
Mimochodem řečeno, drahá matko, vyznávám, že kdyby mi Štěstěna byla při posledním tahu příznivá - rozumí se co do volby země - chtěl bych Tě vzít s sebou. Ano, paní Réalová, například na Daleký západ. Nemysli si, že by snad nebyly zajímavé pohledy v Alleghanském pohoří… Ale k Montaně, ke Coloradu, Kalifornii, na mou malířskou čest, je nelze přirovnat!…
Ano… cestovali bychom spolu, a kdybychom se na cestě setkali s Lissy Wagovou, kdo ví… všechno je možné… náhodou?… Nuže, jistě by ses s ni seznámila… Ovšem, nyní je v žaláři, či alespoň se tam má odebrat, ubohá dívka!… Ach, kdyby tak v příštím tahu Titbury, Crabbe nebo Urrican ji vysvobodili… Kdyby tak náš strašný komodor - vždyť ho znáš - po tolika trampotách uvázl na padesátém druhém poli! Byl by schopen, aby pustil z řetězu svého Turka, s jeho divokými, tygřími instinkty!…
Osud mohl při veškeré své bezohlednosti, drahá matko, poslat Lissy Wagovou, ačkoliv by to bylo politováníhodné, do krčmy, do labyrintu!… Ale do studně, do strašlivé studně… do žaláře, do hrůzyplného žaláře?… Ne, to se hodí jen pro zástupce silného pohlaví!… Bez odporu - osud toho dne zapomněl být galantní!
Ale neodbočujme a pokračujme v cestě. Když jsme minuli Warren a sledovali tok Ring River, překročili jsme hranici Ohia a dostali se do Pensylvánie. První důležité město bylo Pittsburgh na Ohiu, s jeho přívěskem Alleghany, městem železa, městem dýmu, jak se nazývá, ačkoliv má podzemní potrubí tisíce mil dlouhé, kterým se odvádějí jeho přírodní plyny. Ty začazuji všechno. Člověk tam má ruce a tváře v několika minutách umouněné… jako černoch!… Oh! Kde, kde jsou mé svěží a jasné krajiny Kansasu!
Dal jsem na své okno sklenici s trochou vody na dně a druhý den jsem z ni měl inkoust. A touto chemickou sloučeninou Ti, drahá matko, píšu.
Četl jsem v novinách, že vrh kostkami na vrub Hodgea Urricana ze dne 8. června poslal našeho prchlivého komodora do Wisconsinu.
Naneštěstí ani následující tah, i kdyby dosáhl dvanácti oček, a to třeba zdvojnásobených, ho nemůže přivést na padesáté druhé pole, aby tam potěšil mladou uvězněnou…
Konečně jsem zabočil na jihovýchod. Četné stanice se střídaly po obou stranách trati - města, městečka, vesnice, a nikde v těch končinách nebyl koutek přírody, který by zůstal zachován jenom sám sobě! Všude bylo vidět lidskou ruku a její hlučné nástroje! Ovšem v našem Illinois není lépe, a také Kanada tomu neunikla. A jednoho dne budou stromy z kovu, prérie z plsti a břehy z železných pilin… To je pokrok!…
Přesto jsem však strávil několik pěkných hodin, když jsme jeli podél alleghanských průsmyků. Je to malebné, rozeklané, často divoké pohoří, které je pokryto černajícími se jehličnatými lesy a rozryto sráznými svahy, hlubokými propastmi,

křivolakými údolími a hlučícími bystřinami, které průmyslníci ještě nevyužili k práci a které se zde v plné volnosti valí z výšin!
Potom jsme se dotkli malého koutku Marylandu, který je svlažován horním Potomac River, a dorazili jsme do Cumberlandu, který je významnějším městem než jeho hlavní město Annapolis, které je úplně zastíněno panstvíchtivým Baltimorem, kde se soustřeďuje veškerý obchodní život toho státu. Zde je venkov ještě svěží, hospodářství převládá nad průmyslem. A přece zde půda skrývá hojnost železa a uhlí, několik ran rýčem postačí, aby úrodný povrch popraskal.
Nyní jsme v Západní Virginii. Buď klidná, drahá matko, Virginie není daleko. Ostatně bych v ní již byl, kdyby otázka otroctví tak starý stát nerozdvojila, že bylo zapotřebí jej za občanské války rozdělit na dva. Ano, zatímco Východ s největší silou přilnul k nelidským naukám otrokářství - Tommy spí a nic neslyší - Západ se naopak odloučil od separatistů a postavil se pod federální prapor.
Je to krajina nerovná, hrbolatá, i když ne horská, je rozbrázděná ve východní části různými hřbety Appalačských hor, její půda je obdělávána a bohatá na železo, uhlí a také na sůl, takže může zásobovat kuchyni celé Unie na století!
Neodebral jsem se do Charlestonu, hlavního města východní Virginie - které se však nesmí zaměnit s jiným velkým Charlestonem v Jižní Karolíně, kam se odebral můj spoluhráč Kymbale, ani s třetím Charlestownem, o němž se později ještě zmíním. Ale zastavil jsem se na den v Martinsburg City, nejdůležitějším městě v tom státě na pobřeží Atlantského oceánu.
Ano, celý jeden den, a nespílej mi proto, drahá matko, vždyť jsem mohl odtud do Richmondu dorazit během několika hodin. Ptáš se, proč jsem se zastavil v Martinsburgu?… Pouze proto, abych vykonal pout: a nevzal-li jsem Tommyho s sebou, stalo se to jen proto, aby nepocítil hrůzu před hrdinou, kterému jsem šel vzdát povinný hold.
John Brown, drahá matko, John Brown první pozvedl prapor proti otroctví na začátku občanské války! Virginští majitelé plantáží s ním nakládali jako s dravou zvěří. Měl ve své družině pouze dvacet mužů, a s těmi se chtěl zmocnit zbrojnice v Harpers Ferry. Tak se nazývá malé městečko, ležící na svahu pahorku mezi tokem Potomac River a Shenandoah River, obdivuhodná krajina, ale ještě proslulejší strašnými výjevy, jejichž byla dějištěm.
Tam našel útočiště r. 1859 hrdinný obhájce svaté a velké věci. Miliční vojsko tam na něj provedlo útok. Vykonal divy udatnosti, byl těžce raněn, nemohl dál vzdorovat a byl zajat. Poté byl odvlečen do sousedního městečka Charlestownu, kde byl oběšen dne 2. prosince 1859 - šibenice nemohla učinit jeho smrt potupnou a jeho slavná památka zůstane zachována na věky věků. (Zde uvádíme, co řekl slavný francouzský zeměpisec Jean Jacques Élisée Reclus, a je třeba doufat, že jeho šlechetná stížnost nezůstane nikdy nepovšimnuta: „Neexistuje jediný třeba nepatrný velitel federálních vojsk, který se zúčastnil velké občanské války, aby neměl svou sochu na náměstí ve Washingtonu nebo v jiných městech na Severu; ale místo, kde padl John Brown, jehož »duše kráčela před armádami« a jenž svým příkladem vykonal víc pro konečné vítězství než všechny strategie generálů, zůstalo hromadou sutin, neznámých pro davy lidu“)
Tomuto mučedníkovi svobody a osvobození lidu z otroctví jsem chtěl přinést svou vlasteneckou poctu.
Konečně jsme ve Virginii, matko, v hlavním otrokářském státě, který byl centrálním dějištěm občanské války.
Přenechávám to zeměpiscům, aby Ti řekli, kdyby Tě to zajímalo, že zaujímá třicáté třetí místo v Unii co do své rozlohy, že je rozdělena na sto devatenáct okresů, že přes odtržení západní části je dosud jedním z nejmocnějších států americké Unie, že počet daňků a vačic se tam zmenšuje, že jeřábů, křepelek a vousatých supů je tam stále velmi mnoho, že půda nese v dostatečném množství pšenici, kukuřici, žito, oves, pohanku a zejména bavlnu, k čemuž jsem si blahopřál, protože nosím košile, a zvláště pak tabák - o co se však nestarám, neboť nekouřím.
Richmond sám je krásné město, bývalé hlavní sídlo amerických separatistů, klíč k Virginii, který federální vláda posléze strčila do své kapsy. Rozkládá se mezi sedmi pahorky na břehu James River a na protějším břehu podává ruku Manchesteru. Je to dvojité město, jako je mnoho jiných ve Spojených státech amerických podle příkladu jistých hvězd.
Opakuji, že Richmond stojí za podívanou, se svým Capitolem, který je jakýmsi druhem řeckého chrámu, jemuž však chybí atické (Atika - krajina starého Řecka s hlavním městem Athénami) nebe a athénské rozhledy z Akropole, stejně jako Pantheonu v Edinburghu. Má například příliš mnoho továren, což alespoň není podle mého gusta, a mezi nimi sto továren pouze pro zpracování tabáku. Čtvrť Leonarda Heighta je obývána zámožnějšími třídami a je tam postaven pomník Leeovi, hlavnímu generálovi separatistů, který zasluhuje tuto poctu, ne-li pro věc, kterou hájil, tedy pro své osobní vlastnosti.
A nyní, drahá matko, Ti povím, že jsem jiná města státu nenavštívil. Ostatně jsou si všechna trochu podobná, jako všechna americká města. Nebudu Ti tedy vyprávět ani o Petersburgu, který hájil postavení separatistů na jihu jako Richmond na severu, ani o Yorktownu, kde osmdesát roků předtím skončila válka za nezávislost kapitulací lorda Cornwallise, ani o bojištích, kde McClellan byl méně šťastný proti generálovi Leeovi než Grant, Sherman a Sheridan.
Pomíjím mlčením Lynchburg, jenž je dnes průmyslovým městem pozoruhodné čilosti, kam se uchýlily separatistické armády a odkud uprchly do Appalačských hor, což vedlo ke skončení války dne 9. dubna 1865.
Nevzpomínám Norfolk, Roanoke, Alexandrii, Chesapeackou zátoku a mnohá teplá zřídla ve státě. Mohu jen ještě zaznamenat, že dvě pětiny obyvatel Virginie jsou černoši a že blízko městečka Luraye jsou podzemní jeskyně, které jsou snad ještě krásnější než Mamutí jeskyně v Kentucky.
Při té příležitosti vzpomínám, že tam, u Mamutích jeskyní, se ubohá Lissy Wagová dozvěděla o nespravedlivém rozhodnutí osudu, který ji posílá do vyhnanství v Missouri, a pak se ptám sám sebe, jak bude moci zaplatit trojnásobnou pokutu tří tisíc dolarů!… Způsobuje mi opravdu zármutek… Ano… a Ty jej musíš pochopit…
Četl jsem na vyhláškách v Richmondu výsledek tahu ze dne 10. června. Zakuklenec XYZ byl poslán pěti očky složenými ze dvou a tří do Minnesoty. Ze čtyřicátého šestého pole skočil na padesáté první a nyní se nachází v čele všech spoluhráčů… Ale kdo je ten člověk, u ďábla?… Zdá se, že má neobyčejné štěstí, a není jisté, jestli svým zítřejším tahem jej předstihnu!…

A tím, drahá matko, končÍm svůj dlouhý dopis, který Tě může zajímat jen tím, že pochází od Tvého syna. Líbám Tě zplna srdce a podepisuji své jméno, které není ničím jiným než jménem závodního koně, angažovaného při Hypperbonově hře.
Max Réal

VIII. KAPITOLA
Čím reverend Hunter překvapil

Byl-li někdo méně vhodný než kdokoliv jiný, aby byl poslán na čtyřicáté sedmé pole, do státu Pensylvánie, do Filadelfie, předního města státu, do nejdůležitějšího města ve Spojených státech amerických po Chicagu a New Yorku, byl to zajisté Tom Crabbe, omezenec od přírody a boxer z povolání.
Ale osud měl a vždy bude mít své vrtochy, a místo aby tam určil Maxe Réala, Harrise T. Kymbala nebo Lissy Wagovou, kteří byli schopni ocenit velkolepé přírodní krásy, poslal tam Toma Crabba a jeho impresária Johna Milnera. Zesnulý člen Excentric Clubu to však nemohl nikdy předvídat.
Ostatně nemohlo se na tom nic změnit. Kostky promluvily v ranních hodinách dne 31. května. Dvanáct oček složených ze šesti a šesti bylo vrženo na telegrafický drát spojující Chicago s Cincinnati.
A druhý spoluhráč učinil opatření, aby neodkladně opustil bývalé Porcopolis.
„Ano, Porcopolis!“ zvolal John Milner při odjezdu a s přízvukem nejhlubšího pohrdání. „Neboť v den, kdy slavný Tom Crabbe poctil město svou návštěvou, dalo se jeho obyvatelstvo uchvátit hnusným konkurzem dobytka!… Praseti byla věnována veškerá pozornost davů, a nikdo neměl jediné »hurá« pro přeborníka Nového světa!… Nuže, jen co budeme mít Hypperbonovy miliony v kapse, pak se pomstíme.“ Kdyby měl vysvětlit, jakým způsobem svou odvetu provede, ocitl by se John Milner ve velkých rozpacích. Kromě toho se jednalo především o to, aby vyhráli hru. A proto bylo jen zapotřebí, aby Tom Crabbe, který se řídil podle telegrafické zprávy, kterou ráno dostal, nasedl do vlaku, jenž jel do Filadelfie.
Mohl však v čase, který mu zbýval, vykonat tuto cestu desetkrát.
Státy Ohio a Pensylvánie totiž spolu sousedily. Při překročení východní hranice jednoho by se dostali na území druhého. Mezi oběma metropolemi, vzdálenými sotva šest set mil, pak bylo několik železničních tratí, takže cestující měli výběr. Dvacet hodin stačilo, aby cestu urazili.
Taková příznivá okolnost se nenaskytla ani komodoru Urricanovi, a nebyla ostatně dopřána ani mladému malíři, ani zpravodaji Tribune při jejich dlouhých poutích.
Ale John Milner se tím nedal uchlácholit. John Milner nechtěl zůstat ani jediný den déle v tom městě příliš lačném na fenomenální zjevy z oboru vepřového dobytka. Ano, když položil nohu na stupátko vagonu, setřásl opovržlivě prach ze svých sandálů. Opravdu se nikdo v Cincinnati nedal vyrušit ze svého klidu přítomností Toma Crabba, nikdo jej nepřišel požádat o rozhovor do jeho hotelu v předměstí Covington, ani sázkaři se nyní nesbíhali jako v texaském Austinu, a kancelář poštovního úřadu byla pustá v ten den, když se tam Tom Crabbe představil, aby přijal depeši, adresovanou notářem Tombrockem!… Ovšem zásluhou dvanácti oček Tom Crabbe předstihlo tři pole Maxe Réala a o jedno pole samotného zakuklence.
John Milner, neodpustitelně uražen ve své marnivosti, rozjitřen chováním obyvatel v Cincinnati, rozzuřen jeho lhostejností, opustil hotel třicet sedm minut po poledni, a následován Tomem Crabbem, který právě dokončil své druhé jídlo, ubíral se na nádraží… Vlak odjel, a když odbočil v městě Columbus, přejel východní hranice tvořené tokem Ohia.
Stát Pensylvánie nesl své jméno po slavném anglickém kvakerovi Williamu Pennovi, který ke konci 17. století se zavázal k vlastnictví rozsáhlých pozemků na březích Delaware. Stalo se to za těchto okolností:
William Penn půjčil Anglii velkou sumu peněz, kterou mu státní pokladna nechtěla jaksi vrátit. A tak mu král Karel II. nabídl výměnou kus území, které britská koruna měla v této části Ameriky. Kvaker svolil a po nějakém čase r. 1681 položil první základy Filadelfie.
Protože v té době bylo území pokryto rozsáhlými lesy, bylo považováno za zcela přirozené, aby bylo nazváno Sylvanií, a připojilo se k němu ještě rodné příjmení Williama Penna. Odtud pocházel původ názvu Pennsylvania.
Tuto historku by Harris T. Kymbale zajisté vyprávěl vedle mnohých jiných anekdot, týkajících se této země, k nemalé zábavě čtenářů Tribune, kdyby mu osud dopřál dva týdny pobytu na území Pensylvánie. Čiperným a svižným perem by popsal území, které bylo dost podobné Ohiu. Táhlo se jím malebně Alleghanské pohoří od jihovýchodu na severozápad, a zakončovalo čáru rozvodí! Již na první pohled bylo patrné, že druhá polovina názvu státu byla odůvodněná.
Všude bylo vidět rozsáhlé lesy: dubové, bukové, kaštanové, ořechové, jilmové, jasanové, javorové, bažiny pokryté sítím (Sítí - resp. sítina, je trávovitá bylina s kužely květních klásků - bot. rod Juncus), pastviny, kde se živilo množství dobytka, kde se chovali koně krásného plemene, které jednoho dne měla kola učinit zbytečnými jako ty v Oregonu a v Kansasu. Opěvoval by zvučnými a duchaplnými větami ta rozsáhlá pole, kde se dobře dařilo moruším, což velice podporovalo pěstování bource morušového, a také vinice přinášely hojný užitek. Neboť byla-li Pensylvánie více mrazivá v zimě, než se to srovnávalo s její zeměpisnou šířkou, v létě podléhala tropickému vedru. Konečně by mluvil, opíraje se o čísla, o půdě tak bohaté na uhlí, na antracit, na železnou rudu, na naftová pole a přírodní plyn. Ta půda byla nevyčerpatelná a poskytovala takové množství ocele a železa, že převyšovala celou výrobu všech ostatních teritorií Spojených států amerických. Snad by nadšený zpravodaj stejně jako velký milovník lovu vyprávěl také o svých honech na wolverenské jeleny, daňky, divoké kočky, na vlky, lišky a hnědé medvědy, kterých byl dostatek v rozsáhlých lesích tohoto státu.
Nebylo zapotřebí dodávat, že důležitá města Pensylvánie by hlučně uvítala návštěvu Harrise T. Kymbala, který by

zajisté těmi ovacemi nepohrdl. Objevil by se v obou spojených městech Alleghany a Pittsburghu, které Max Réal minul, aby se odebral do Richmondu.
Věnoval by část svého času hlavnímu městu státu, Harrisburgu, jehož čtyři mosty se klenuly nad Susquehanna River, která pramenila z úbočí Blue Ridge a jíž vroubily hutě na prostranství mnoha mil. Zajisté by se nechal dopravit na slavný hřbitov v Gettysburgu, jenž byl jevištěm bojů za občanské války, kde padlo r. 1863 mnoho vojáků armády jižní konfederace, téhož dne, kdy stát Mississippi byl otevřen generálu Grantovi tím, že se Fort Vicksburg vzdala. To by se ostatně stalo ve společnosti mnoha poutníků z jihu i severu, kteří sem každý rok přicházeli vzdát poctu mrtvým, ležícím pod těmi řadami kamenů, jimiž byl hřbitov posetý. Krátce řečeno, to území mělo ještě mnoho jiných velmi prosperujících měst: Scrauton, Reading, Erie u jezera téhož jména, Lancaster, Altona, Wilkesbarre, které mělo přes tisíc obyvatel.
Konečně hlavní kronikář velkých chicagských novin by nezanedbal podívat se do Leigth Valley, na Medvědí horu, sto sáhů vysokou, na které r. 1827 byla zřízena první železniční dráha a jež sousedila s antracitovým dolem, který již půl století hořel.
Sluší se dát pravdě průchod, že ačkoliv Max Réal zcela pohrdal průmyslovými krajinami, setkal by se na území Pensylvánie s nejednou krásnou polohou, která by zajisté jeho štětec uvedla do pokušení, a s pestrými, malebnými krajinami na svahu Alleghanského pohoří a v údolí Appalačských hor.
Ale ani první, ani čtvrtý spoluhráč nebyl poslán na čtyřicáté sedmé pole, a to byla věčná škoda pro potomstvo!
Samozřejmě že nic takového nebylo možné očekávat od Toma Crabba, nebo lépe řečeno od Johna Milnera. Jeho hrdina byl poslán do Filadelfie, a jel tedy do Filadelfie a nikam jinam. A tentokrát se pozornost obyvatelstva od něho neodvrátila. Vrátil se tam jako člověk zasluhující veřejnou pozornost. V případě potřeby se mu chtěl John Milner postarat o náležitou reklamu a donutit velké město, aby se zaměstnávalo osobností, která zaujímala tak vážné místo ve světě boxu Severní Ameriky.
Bylo to asi v deset hodin večer dne 31. května, když Tom Crabbe dorazil do „Města bratrské lásky“, kde jeho impresário a on strávili první noc inkognito.
Druhý den chtěl John Milner vidět, odkud tam vane vítr. Chtěl poznat, vane-li z příznivé strany a zanesl-li jméno slavného boxera na břehy Delaware River?… Podle svého zvyku zanechal John Milner Toma Crabba v hotelu, když mu objednal jeho obvyklé dvě snídaně.
Tentokrát jako v Cincinnati nezapsali ještě svá jména a stav do knihy cizinců. Procházka městem se mu zamlouvala. Protože výsledek posledního tahu tam musel být již od minulého dne znám, chtěl poznat, zabývá-li se obyvatelstvo příchodem Toma Crabba.
Kdyby se jednalo o to, projít nějakým městem třetího nebo čtvrtého řádu, omezené rozlohy, mohl by to vykonat v několika hodinách.
Ale to nestačilo pro skupinu měst, do které se počítala předměstí Manaynak a Germanstown, Camden a Gloucester čítající na dvě stě tisíc domů a milion sto tisíc obyvatel. Zatáčejíc se od severovýchodu k jihozápadu podél toku Delaware River, byla Filadelfie dlouhá asi šest hodin chůze a její povrch se doslova rovnal povrchu Londýna.
Příčinou toho byla hlavně ta okolnost, že velkou většinou obyvatelé Filadelfie obývali každý svůj dům. Domů s několika sty nájemníky, jaké se nacházely v Chicagu nebo v New Yorku, se tam vyskytovalo velice málo.
Tato metropole byla obrovská a zároveň také překrásná, otevřená, vzdušná, pravidelně stavěná s mnohými ulicemi asi sto stop širokými. V ní byly domy, na jejichž průčelích se střídaly cihly a mramor, zahrady udržované s přepychem, náměstí a parky. Nejrozsáhlejší ze všech ve Spojených státech amerických byl Fairmont Park, představující kus venkova, měřící tisíc dvě stě hektarů, který lemoval přítok Schuylkill River, úvozy a rokle parku si zachovaly svůj původní divoký vzhled.
První den mohl John Milner navštívit jenom část města na pravém břehu Delaware River a ubíral se k západní čtvrti. Pak sledoval tok Schuylkill River, přítok řeky, která proudila od severozápadu na jihovýchod. Na druhém břehu Delaware River se rozkládal stát New Jersey, patřící k nejmenším státům Unie, k němuž patřila předměstí Camden a Gloucester, která s Filadelfií, protože tam neexistovaly mosty, byla spojena velikými převozními prámy.
John Milner se tedy procházel toho dne středem města, odkud vycházely paprskovitě hlavní tepny komunikace, kolem radnice, rozsáhlé budovy z bílého mramoru, která stála miliony dolarů a jejíž věž, která měla být teprve dokončena, měla nést ve výšce šesti set stop obrovskou sochu Williama Penna.
Ostatně kdyby John Milner za svého pobytu ve Filadelfii neměl nic jiného na práci než si prohlížet pamětihodnosti města, nikdy by ho nenapadla myšlenka, aby se tam odebral. Co mu záleželo na arzenále a na loděnici, vystavěné na Long Islandu, ostrovu na Oelaware River, na celní budově, zbudované z alleghanského mramoru, na mincovně, kde se razily téměř všechny peníze federálních států, na námořnické nemocnici, historickém muzeu, umístěném v Independence Hall, kde bylo podepsáno Prohlášení nezávislosti r. 1776, na velikém učilišti, postaveném v korintském slohu, kde bylo vychováváno na sta sirotků, na univerzitě nebo budově akademie přírodních věd s jejich draho cennými sbírkami? Jeho pozornost nepoutala ani observatoř, ani botanická zahrada, která patřila vůbec k těm nejkrásnějším a nejbohatším ve Spojených státech amerických, a konečně naprosto žádný z těch šedesáti kostelů, žádná ze šesti kvakerských modliteben tohoto starého a slavného hlavního města Spojených států amerických.
John Milner nepřijel do Filadelfie, aby prohlížel. Od něho se neočekávaly ani obrazy jako od Maxe Réala, ani novinářské články jako od Harrise T. Kymbala. Jeho posláním bylo doprovodit Toma Crabba tam, kam mu poslední vržení kostkami ukládalo se odebrat. Ale chtěl učinit z této cesty reklamu ve prospěch svého Toma Crabba, kdyby v případě, že by nevyhrál těch šedesát milionů Hypperbonova dědictví, byl nucen pokračovat ve svém řemesle.
Ostatně milovníci tohoto druhu sportu nemohli chybět ve Filadelfii, kde se nacházely statisíce dělníků v dolech na kovy, ve strojírnách, v rafineriích, v továrnách na chemické výrobky, v přádelnách a tkalcovnách - bylo tam přes tisíc továren všeho druhu - a rovněž množství dělníků v přístavu, kde se nakládalo uhlí, petrolej, obilí, jakož i různé zboží, a

jehož obchodní ruch předstihl jen New York.
Ano, Tom Crabbe podle své pravé hodnoty mohl být uznán jenom v této společnosti, kde tělesné vlastnosti předčily vlastnosti ducha.
Ostatně co gentlemanů se nacházelo také v jiných takzvaných lepších třídách, kteří dovedli ocenit ránu pěstí zasazenou do obličeje a rozbití čelisti podle pravidel tohoto sportu!
Celkem John Milner s opravdovým zadostiučiněním zjistil, že tržiště Market Place ve Filadelfii, které bylo považováno za největší ve všech světadílech, nebylo uvedeno do vytržení žádnou oblastní výstavou dobytka. Z toho bylo pro něho patrné, že jeho společník Tom Crabbe se nemusel obávat žádného soupeře jako v tom ohavném Spring Grove v Cincinnati, a Indigová vlajka se tentokrát neměla sklonit před majestátem fenomenálního kusu vepřového dobytka.
Ostatně John Milner byl od začátku v tom ohledu uspokojen. Filadelfské noviny uveřejňovaly články, že stát Pensylvánie očekává blízký příchod druhého spoluhráče, který měl dorazit mezi 31. květnem a 14. červnem. Do záležitosti se vmísily sázkové agentury. Agenti povzbuzovali hráče ve prospěch Toma Crabba, prohlašovali, že předstihl všechny své soupeře, a vypočítávali, že postačí jenom ještě dva šťastné tahy, aby dosáhl cíle, a tak dále…
A když druhý den Toma Crabba provázel jeho impresário nejživějšími ulicemi, jak by byl přeborník Nového světa uspokojen, kdyby uměl číst!
Všude byly nalepeny obrovské plakáty, ovšem téhož druhu, jako byly ty, které se týkaly kusu vepřového dobytka v Cincinnati, ale byly opatřeny jménem druhého soupeře v Hypperbonově hře, vytištěným písmeny stopu vysokými, a mnoho vykřičníků provázelo toto jméno jako čestná stráž, nemluvě o prospektech, které byly rozdávány vyvolavači agentů sázkových kanceláří.

Tom Crabbe! Tom Crabbe!! Tom Crabbe!!!
Slavný Tom Crabbe, přeborník Nového světa!!!
Velký favorit Hypperbonovy hry!!!!
Tom Crabbe, který porazil Fitzsimonse a Corbetta!
Tom Crabbe, který vítězí nad Maxem Réalem, Harrisem T. Kymbalem, Hermannem Titburym, Lissy Wagovou, Hodgem Urricanem a nad XYZ!!!
Tom Crabbe, který předčí všechny!!!
Tom Crabbe, který má již jen šestnáct polí k cíli!!!
Tom Crabbe, který vztyčí indigovou vlajku nad cimbuřím Illinois!!!
Tom Crabbe je v našich zdech!!!
Hurá, hurá, hurá Tomovi Crabbovi!!!

Samozřejmě že jiné agentury, jejichž favoritem nebyl druhý spoluhráč, odpovídaly velice rychle jinými návěstími, neméně četnými na vykřičníky, hájíce své vlajky, zejména barvy Maxe Réala a Harrise T. Kymbala. Ostatní spoluhráči: Lissy Wagová, komodor Urrican a Hermann Titbury byli považováni jako by již byli zcela mimo hru.
Lze si pomyslet, jak velice byl hrdý John Milner, když svého vítězoslavného boxera vláčel po filadelfských ulicích, po hlavních náměstích, ve Fairmont Parku a po Market Place a vystavoval ho na odiv!… To byla odveta za nepříjemnosti v Cincinnati!… A zároveň to byla záruka konečného úspěchu!…
Nicméně dne 2. června za této opojné radosti pocítil John Milner, že se mu sevřelo srdce. Stalo se to velmi neočekávanou událostí. To bylo bodnutí jehlicí, které hrozilo splasknutím balonu, který byl připraven, aby se povznesl hrdě do vzduchu.
Bylo to neméně obrovské návěstí, které bylo nalepeno nějakým soupeřem, ne-li konkurentem v Hypperbonově hře.

Cavanaugh proti Crabbovi!

Kdo byl ten Cavanaugh?… Oh! Ve Filadelfii ho znali dobře. Byl to boxer velkého jména, který tři měsíce předtím byl v pamětihodném boji proti Tomovi Crabbovi poražen, aniž mohl dosud uspořádat odvetu, ačkoliv se o to nejnaléhavěji snažil. Jelikož Tom Crabbe přijel do Filadelfie, nacházela se hned pod Cavanaughovým jménem tato slova:

Vyzváni k zápasu o šampiona!
Vyzývám!!
Vyzývám!!!

Nutno uznat, že Tom Crabbe měl jiné starosti, než aby odpovídal na toto vyzvání: chtěl počkat v pohodlném farniente, tedy zahálce či sladké nečinnosti, na den budoucího tahu. Ale Cavanaugh - nebo spíš ti, kteří jej poštvali na šampióna Nového světa - tomu nechtěl rozumět. Kdo také ví, nebylo-li toto vyzvání nastrojeno nějakou konkurenční agenturou, která chtěla tímto způsobem zadržet na postupu spoluhráče, který měl nejvíce nadějí na vítězství?…

John Milner mohl jen pokrčit rameny. Přívrženci Toma Crabba však radili, aby nepřijal toto nevhodné vyzvání, za kterým se mohly skrývat jiné účely.
Avšak John Milner znal jednak naprostou převahu svého Toma Crabba nad Cavanaughem v boxu, a jednak zase uvažoval, kdyby přes všechny vyhlídky Tom Crabbe nevyhrál hm, kdyby se neobohatil miliony Williama J. Hypperbona a musel pokračovat ve veřejných zápasech, jestli by neztratil na své pověsti, kdyby odmítl vyzvání dané za tak okázalých okolností?…

Zkrátka, po tom všem, po nových ještě vyzývavějších návěstích, která se již dotýkala cti přeborníka Nového světa, bylo možné číst následující den na všech zdech Filadelfie:

Odpověď na vyzvání!

Crabbe proti Cavanaughovi!!

Tato odpověď způsobila veliký rozruch!
Jakže! Tom Crabbe přijal výzvu! Tom Crabbe, který kráčí včele Sedmičky, vydává všanc své výhodné postavení boxerskému zápasu? Zapomněl tedy, v jaké hře je účasten, zapomněl na mnohé sázkaře ve své družině?… Nuže, ano!… Ostatně John Milner si pomyslel, že roztříštěná čelist nebo vyražené oko nemusí Tomovi Crabbovi překážet, aby pokračoval ve své cestě a aby hrál dobrou úlohu v Hypperbonově hře!
Tedy odveta se měla stát skutkem, a čím dříve by k ní došlo, tím by bylo lépe.
Ale přihodila se tato událost: protože také v Americe byly zápasy toho druhu zakázány, zakázala filadelfská policie oběma hrdinům, že pod trestem žaláře a pokutou nemohou spolu zápasit. Ovšem být zavřen v Penitentiary Western, kde byli vězni nuceni naučit se hrát na nějaký hudební nástroj a hrát na něj celý den, to nebyl příliš přísný trest, i když v tom hlučném koncertu převládala žalostná tahací harmonika. Ale žalář by byl spojen s nebezpečím, že by Tom Crabbe nemohl v určitý den odjet, stejným nebezpečím, jakého se Hermann Titbury stal téměř obětí v Maine…
Snad přece zbýval nějaký prostředek, aby se jednalo tak, že by nebylo třeba obávat se šerifova zakročení. Copak nestačilo, aby se nechali dopravit do sousedního města, aby zachovali v tajnosti místo a hodinu zápasu a vyřídili mimo Filadelfii tuto otázku šampionátu?…
To bylo také ujednáno. Pouze svědci obou zápasníků a několik velice ctihodných milovníků tohoto sportu bylo uvědoměno o těchto ujednáních.
Celá záležitost se měla vyřídit, abychom tak řekli, mezi odborníky, a až by se zápasníci vrátili, nemohly by se již úřady touto záležitostí zabývat. To bylo celkem moudré, jak nutno uznat. Co jiného se mělo udělat, když šlo o uspokojení ješitnosti…
Vyjednávání bylo skončeno. Když se pak vyzývání k zápasu veřejnými vyhláškami již neobnovilo, a dokonce byla rozšířena zpráva, že odveta byla odložena až do výsledku Hypperbonovy hry, všichni se domnívali, že k zápasu zatím nedojde.
Nicméně 9. června v osm hodin ráno v městě Arondal, vzdáleném asi třicet mil od Filadelfie, se tajně shromáždil jistý počet gentlemanů uvnitř sálu najatém k boxerskému zápasu.
Provázeli je fotografové a kinematografové, aby byly pro potomstvo zachovány všechny momenty napínavého boje.
Mezi osobnostmi se nacházel Tom Crabbe, zdravý a svěží a připraven spustit svá strašlivá ramena směrem k hlavě svého odpůrce Cavanaugha, který byl sice menší postavy, ale širokých ramenou a neobyčejně silný - byli to dva zápasníci, kteří byli schopni, aby vykonali dvacet až třicet round, totiž aby dvacetkrát nebo i třicetkrát obnovili zápas.
První byl provázen Johnem Milnerem, druhý svým zvláštním impresáriem. Amatéři a zápasníci z povolání je obklopovali a toužili po tom, aby mohli posuzovat útok a obranu těchto dvou strojů se čtyřmi pěstmi.
Ale sotvaže byly ruce dány do bojové pozice, objevil se arondalský šerif Vincent Bruck, provázený knězem Hughem Hunterem, kazatelem metodistické farnosti, velkým prodavačem biblí. Když se dozvěděli nějakou indiskrétností o zápase, přišli na uzavřené bojiště, aby zabránili tomu, podle jejich názoru, zcela nemravnému a ponižujícímu utkání, jeden jménem zákonů Pensylvánie a druhý jménem zákonů Božích.
Samozřejmě že byli velmi špatně uvítáni oběma přeborníky, jejich svědky a pak diváky, velice žádostivými tohoto druhu sportu, kvůli němuž uspořádali i značné sázky.
Šerif a kněz chtěli promluvit, ale přítomní je nechtěli slyšet. Chtěli odtrhnout zápasníky, ale bylo jim vzdorováno. A co by zmohli dva proti ramenatým a svalnatým lidem, dost silným, jak se zdálo, aby je jedním rozmachem ruky odhodili na dvacet kroků odtud!…
Ovšem oba muži, kteří zakročili, byli posvátnými osobami. Představovali pozemskou i nebeskou autoritu, ale chybělo jim spolupůsobení policie, která jim obyčejně přicházela na pomoc.
Ve chvíli, kdy se Tom. Crabbe a Cavanaugh chystali k útoku a obraně, zvolal šerif Vincent Bruck:
„Zadržte!…“
„Anebo dejte pozor!…“ zvolal reverend Hugh Hunter.
Nicméně několik ran pěstí bylo vykonáno, ale ztrácely se v prázdném prostoru, protože oba soupeři uznávali za vhodné včas ucouvnout.
Nato se odehrál výjev, který byl hoden vzbudit překvapení a pak obdiv těch, kteří byli jeho svědky.
Ani šerif, ani kněz nebyli velcí a silní, ale muži hubení a středních postav. Ale co jim chybělo na síle, to nahrazovali - jak uvidíme svižností, obratností a hbitostí.
V onom okamžiku se šerif Vincent Bruck a reverend Hugh Hunter vrhli na oba zápasníky. John Milner, který chtěl kněze zadržet, když se ubíral kolem něho, dostal mistrovský políček, který jej povalil na zem, kde zůstal napůl omráčený ležet.
V druhé vteřině dostal Cavanaugh ránu pěstí, kterou mu zasadil šerif na levé oko, zatímco reverend Hunter vrazil ránu Tomovi Crabbemu na pravé oko.
Oba zápasníci z povolání chtěli útočníky skolit. Ale ti se vyhýbali jejich útokům, poskakovali, vymršťovali se rychlostí a čilostí opice, podivuhodně se vyhýbali i nejzuřivějším ranám. A od té chvíle - což nemohlo překvapit, protože se to stalo uprostřed skupiny znalců - to byl šerif Vincent Bruck a reverend Hugh Hunter, kterým bylo tleskáno a voláno „hurá“ a „hip“.

Zkrátka, metodista se osvědčil tak neobyčejně metodickým ve svém způsobu jednat podle všech pravidel umění, že když z Toma Crabba udělal jednookého, oslepil jej úplně, když mu dal ještě jednu ránu do levého oka přímo do zřítelnice.
Konečně se blížilo několik policejních strážníků, a tu uznali zápasníci a jejich průvodci za nejvhodnější dát se na útěk, což se také stalo.
Tak skončil památný zápas ve prospěch a také na počest šerifa a kněze, kteří bojovali pro zákon a náboženství.
John Milner, který měl jednu tvář napuchlou a oko oteklé, doprovodil Toma Crabba do Filadelfie, kde se oba uchýlili do samoty pokoje hotelu a skrývali svou hanbu, očekávajíce příchod nejbližší telegrafické zprávy z Chicaga.

IX. KAPITOLA
Dvě stě dolarů za den

Talisman pro manželský pár Titburyových?… Měli ho zajisté velice zapotřebí, a kdyby to byl jen koneček provazu, na němž by byl oběšen ten lupič Bill Arrol, byl by vítán. Neboť jak prohlásil úředník v Salt Lake City, chybělo jen chytit jej, aby byl oběšen, ale nezdálo se, že se tak brzy stane.
Zajisté takový talisman, který by Hermannovi Titburymu zabezpečil výhru, by nebyl příliš draze zaplacen těmi třemi tisíci dolary, které jim byly v Cheap Hotelu ukradeny. Ale prozatím Modrá vlajka neměla ani cent, a stejně rozzuřen jako zklamán výsměšnými odpověďmi šerifa, opustil policejní úřad, aby se vrátil ke své věrné družce - paní Titburyové.
„Nuže, Hermanne," zeptala se ho, „co je s tím proklatým darebákem Inglisem?…"
„Nejmenuje se ani Inglis," odpověděl pan Titbury a klesl na židli, „jmenuje se Bill Arrol…"
„Je již zatčen?…"
„Bude."
„A kdy?…"
„Až jej budou mít."
„A co naše peníze?… Naše tři tisíce dolarů?…"
„Z těch neuvidíme již ani cent!…" Paní Titburyová nyní sama klesla na křeslo úplně zdrcená. Ale jako žena - vládkyně se zase rychle vzpamatovala a vzchopila. Její manžel jí se svrchovaným zoufalstvím řekl:
„Co bude nyní?"
„Počkáme," odpověděla.
„Počkáme… na co?… Až toho lupiče Arrola…"
„Ne, Hermanne… počkáme, až dojde telegram notáře Tombrocka, který se zajisté neopozdí… Potom budeme uvažovat…"
„A peníze?…"
„Máme dost času, abychom si je nechali poslat, a kdybychom byli posláni třeba na okraj Spojených států amerických…"
„Tomu bych se již ani nedivil při stálém neštěstí, které nás nechce ničeho ušetřit."
„Následuj mne," odpověděla úsečně a rozhodně paní Titburyová.
A oba opustili hotel, aby se odebrali na telegrafický úřad.
Samozřejmě že již celé město vědělo o nehodách manželů Titburyových. Ovšem zdálo se, že přes to všechno obyvatelé Salt Lake City neprojevovali větší sympatie pro ně než městečko Calais, odkud přímo přijeli. Nejenže se jim nedostávalo sympatií, ale ani pouhé důvěry. Kdo by také chtěl počítat s výhrou těchto lidí, kterým se přihodily již tak nepříjemné věci… těchto smolařů, kteří se po dvou tazích dostali teprve na čtvrté pole… těchto opozdilců, které jejich spoluhráči daleko předstihli a na něž sázkaři nechtěli sázet ani padesát ku jedné?…
V síni poštovního úřadu se přesto nacházelo několik osob, když se tam manželé dostavili. Byli to jen zvědavci či spíš škodolibí posměváčci, kteří byli připraveni k smíchu, kdyby nešťastného Titburyho potkala nová nehoda.
Ale vtipkování se ho nedotýkalo a paní Titburyové také ne. Záleželo jim málo na tom, jsou-li jejich záznamy v agenturách dobré nebo špatné, a kdo mohl vědět, jestli se výborným tahem náhle nemohli oba manželé posunout? Paní Titburyová hleděla na svou mapu a počítala, že kdyby kostky padly na deset oček, bylo by to číslo zdvojnásobeno, protože čtrnácté pole patřilo státu Illinois, a potom by se skokem dostali na dvacáté čtvrté pole, které zaujímal Michigan, sousedící s Illinois, což by je uvedlo směrem k Chicagu. To by byl, o tom se nedalo pochybovat - nejvýhodnější tah, jaký by si mohli přát… Mohl se však stát skutkem?…
V devět hodin čtyřicet minut s automatickou pravidelností vyšla depeše z telegrafního přístroje.
Byl to opět nešťastný tah…
Laskaví čtenáři zajisté ještě nezapomněli, že toho dne, 2. června, Max Réal, který se ještě nacházel u své matky v Chicagu, se o tom ihned dozvěděl, jako se v následujících dnech dozvědělo tazích, které poslaly Harrise T. Kymbala do Severní Dakoty, Lissy Wagovou do Missouri a komodora Urricana do Wisconsinu.
Celkem jakkoliv byl ten tah pro Hermanna Titburyho žalostný, byl také zvláštní, a člověk musel mít pekelnou smůlu, aby mu osud takto zahrál.
Každý to mohl docela dobře posoudit: kostky daly pět oček, složených ze dvou a tří, což ze čtvrtého pole vedlo na deváté. Ale deváté bylo polem státu Illinois, pětka se tedy musela zdvojnásobit, a protože čtrnáctka byla opět polem státu Illinois - ztrojnásobit. To dalo celkem patnáct oček, které vedly na devatenácté pole, Louisianu, New Orleans, který byl označen na mapě Williama J. Hypperbona jako „krčma".
Skutečně nebylo možné být ještě nešťastnějším!
Hermann Titbury a jeho manželka za všeobecného vtipkování se vraceli do hostince krokem lidí, kteří dostali strašnou

ránu palicí do hlavy. Ale paní Titburyová měla hlavu pevnější než její manžel a nebyla jako on tak dokonale omráčena.
„Do Louisiany!… Do New Orleansu!…“ opakoval Hermann Titbury a škubal si vlasy. „Ach, proč jsme byli tak bláhoví, že jsme se dali takto honit po světě…“
„A ještě se budeme honit!“ prohlásila paní Titburyová a založila si ruce.
„Jakže… ty bys chtěla?…“
„Odjet do Louisiany.“
„Ale to bychom museli ujet nejméně tisíc tři sta mil…“
„Tak pojedeme.“
„Ale museli bychom zaplatit pokutu tisíc dolarů…“
„Tedy ji zaplatíme.“
„Ale po dva tahy se nesmíme zúčastnit další hry…“
„Tedy se jí nezúčastníme.“
„Ale museli bychom strávit čtyřicet dní v tomto městě, ve kterém, jak se zdá, je velice drahé živobytí…“
„My je tam strávíme!“
„Ale nemáme již peníze…“
„Dáme si je tedy poslat.“
„Ale já nechci…“
„A já, já zase chci!“ Jak bylo vidět, měla Kate Titburyová na všechno pohotovou odpověď. Na dně její duše dřímala hráčská náruživost, která nyní získala převahu. Přelud milionů dolarů, který ji lákal, ji zaslepil a hypnotizoval… Hermann Titbury se nepokusil vzdorovat. Ale měl již dosyta dosavadních trampot. Celkem byly důsledky neblahého tahu, které uvedl, až příliš odůvodněné - čekala je dlouhá a nákladná cesta, měli projet celou Unií od severovýchodu na jihozápad, drahota živobytí v bohatém městě New Orleansu byla také nepopiratelná, a pak bylo zapotřebí, aby tam zůstali dlouho, protože museli počkat celé dva tahy, než se mohli opět zúčastnit hry… to všechno uvedl.
„Snad,“ odpověděla paní Titburyová, „tam náhoda může poslat některého z našich soupeřů, a v tom případě by nás vystřídal…“
„A který?“ zvolal pan Titbury, „vždyť jsou všichni před námi…“
„A proč by nemohli být nuceni, když se minou cíle, začít hru znovu, jako ten ohavný Hodge Urrican?…“ Ten případ se mohl zajisté stát. Ale chicagští manželé měli tak málo štěstí!
„A pak,“ dodal Hermann Titbury, „k dovršení neštěstí nemáme právo zvolit si hotel, kde bychom se chtěli ubytovat!“
Skutečně po slovech: devatenácté pole, Louisiana, New Orleans, obsahoval osudný telegram ještě toto slovo: Excelsior Hotel.
Nemohlo se o tom jednat. Ať byl tento hotel první nebo dvacáté třídy, byl to ten, který určovala vůle pánovitého nebožtíka.
„Nuže, zkrátka, ubytujeme se v Excelsior Hotelu!“ rozhodla paní Titburyová.
Taková byla tato žena, stejně rozhodná jako lakomá. Co asi pocítila, když vzpomínala na ztráty, které utrpěli, na tři sta dolarů pokuty, na tři tisíce dolarů, o které byli oloupeni, na hotová vydání, která již museli učinit, na ta, která jim ukládala přítomnost a jež na nich měla vyžadovat budoucnost!… Ale dědictví, milionové dědictví se jí třpytilo v měnivých barvách před očima tou měrou, že ji oslepovalo.
Samozřejmě že třetí spoluhráč měl dost času, aby se odebral na své místo - celých pětačtyřicet dní. Bylo právě 2. června, a stačilo, aby dorazil do metropole Louisiany dne 15. července. Ale paní Titburyová soudila, že by některý z ostatních spoluhráčů tam mohl být některého dne poslán, a z toho vyvozovala nutnost, aby pobývali na devatenáctém poli a aby novému příchozímu mohli ihned postoupit své místo. Bude prý tedy lépe, nebudou-li ztrácet čas v Salt Lake City. Bylo tedy rozhodnuto, že Titburyovi se vydají na cestu, jakmile dojdou peníze, které žádali telegramem First National Bank v Chicagu, Dearborn and Momoe Streets, kde pan Titbury měl běžný účet.
Tato finanční operace vyžadovala jen dva dny. Dne 4. června ráno dostal pan Titbury v bance města Salt Lake City pět tisíc dolarů, které však nevzbudily také žádnou pozornost.
Dne 5. června pan a paní Titburyovi opustili Salt Lake City za všeobecné lhostejnosti, aniž si naneštěstí odnášeli koneček provazu, který by jim snad přinesl štěstí, kdyby zatím Bill Arrol byl oběšen.
Železnice Union Pacific Railroad - účastníky Hypperbonovy hry zajisté hojně užívaná - je dopravila Wyomingem až do Cheyenne a Nebraskou až do Omaha City.
Tam z hospodárnosti, protože cestovné na parnících bylo menší než na železnici, pluli po řece Missouri do města Kansas, jak to udělal Max Réal při své první cestě. Z Kansasu dorazili do Saint Louis, kde se Lissy Wagová a Jovita Foleyová měly ubytovat, aby tam trávily čas svého věznění.
Na Mississippi z Missouri River, která byla jeho hlavním přítokem, se mohli dostat pouhým přestoupením na jinou loď. Parníky a čluny byly velmi četné na těchto řekách, a když se někdo spokojil s poslední třídou, mohl cestovat za velice nízké ceny. Kromě toho, když byla možnost opatřit si lacino potraviny, které bylo možné v přístavištích doplňovat, bylo možné cestovat nad pomyšlení levně. A tak se zachovali pan a paní Titburyovi. Skrblili co možná nejvíc, majíce na paměti příští účty, které by jim snad za dlouhého pobytu v Excelsior Hotelu v New Orleansu mohly být předloženy.
Parní člun Black Warrior přijal na svou palubu oba manžele, které měl dopravit do metropole Louisiany. Bylo zapotřebí pouze sledovat tok Otce vod mezi státy Illinois, Missouri, Arkansasem, Missisippi a Louisianou, kterým tento veletok určoval hranice mnohem přirozenější než stupně délky nebo šířky na jiných jejich zeměměřičských hranicích.
Nelze se tomu divit, že tato nádherná tepna, jejíž délka měřila přes čtyři tisíce pět set mil, dostala během doby postupně různá jména:
Misi Sipi, totiž Velká voda v jazyku algonkinských Indiánů, potom Rio ď El Spiritu Sancto od Španělů, pak název

Colbert v polovině 17. století od rytíře de la Salle, potom Buade od cestovatele Jolveta, až se konečně stala Mešasebem básnickým perem slavného Chateaubrianda.
Ostatně tato řada jmen, nahrazených Mississippi, měla zajímavost jen zeměpisnou, a manželé Titburyovi se jí nezabývali. Rovněž je nezajímala rozlehlost tohoto koryta, které měřilo tři miliony dvě stě jedenáct čtverečních kilometrů. Hlavní věcí pro ně bylo, aby šetřili, pokud se šetřit mohlo. Ostatně při plavbě se nevyskytla žádná překážka.
Takzvaný průmyslový Mississippi, který přijal četné přítoky Minnesotu, Cedar, Turkey, Iowu, St. Cross, Chippeway a Wisconsin, začínal nad Saint Louis ve státě Minnesota pod hlučnými vodopády St. Anthony. V Saint Louis byly postaveny poslední dva mosty, které spojovaly pravý břeh s levým po běhu tisíce dvou set mil.
Při plavbě kolem hranic státu Illinois ubíral se Black Warrior podél vysokých vápencových břehů, zvedajících se do výše šedesáti sáhů. Po jedné straně bylo vidět poslední výběžky Ozarkských hor, po druhé poslední pahorky illinoiského venkova.
Tvářnost krajiny se úplně změnila při odplutí z Caira. Objevily se obrovské naplaveninové roviny, po kterých napříč jeden z velkých přítoků veletoku Mississippi, Ohio, mu přinášel ohromné množství vody. Ale přestože Ohio, Arkansas a Red River se vlévaly do Mississippi, byla vydatnost jeho vod v New Orleansu menší než v Saint Louis, totiž při jeho ústí do Mexického zálivu. Příčinou tohoto jevu bylo, že jeho náplň se rozlévala po stranách do výtoků, sousedících s jeho nízkými břehy. Tím se stávalo, že téměř úplně bývala zaplavena Sunk Country, rozsáhlá krajina ležící na západní straně řeky, prorytá lagunami, pokrytá bažinami, rozbrázděná pozvolnými nebo stojatými vodami. Krajina, jak se zdálo, sesedávala od zemětřesení r. 1815.
Black Warrior, obratně a opatrně řízený, se proplétal mezi četnými, málo pevnými ostrůvky, které měnily svůj tvar a často i své místo podle vrtochů stoupání vody a vlivem proudů, anebo se tvořily během několika měsíců tím, že nějaká překážka zadržovala písek a hlínu. Plavba po Mississippi tedy nebyla tak úplně bez obtíží, které však obratní louisianští lodivodové se zdarem překonávali.
Titbury minul Memphis, toto důležité město v Tennessee, kde zvědavci mohli Toma Crabba několik dní pozorovat při jeho první cestě. Potom pluli kolem Heleny, městečka ležícího na svahu pahorku, který se zajisté v budoucnu mohl stát městem, protože tam často přistávaly parníky. Poté, když za sebou zanechali ústí Arkansasu, spatřili jinou krajinu, plnou jezírek, bažin a pohyblivé půdy, kde jednoho dne vesnice Napoleon úplně zmizela ze zemského povrchu.
Že Black Warrior nezastavil u Vicksburgu, průmyslového města, kterých bylo na Mississippi velice málo, bylo příčinou toho, že nespolehlivá řeka se následkem velké povodně odvrátila od města o několik mil jižněji. Nicméně parník se zastavil na hodinu u Nantchenu, jehož obchod zaměstnával četné poříční loďstvo. Mississippi se stávala stále rozmanitější, rozmnožovala své záhyby, zatáčky a okliky, dokonce se vracela, jak to bylo dobře vidět na mapě, a otáčela se jako úhoř. Její neobdělávané břehy, které se stále více snižovaly, nebylo ani možné rozeznat od rovinných naplavenin, tvořily jen písčiny a rákosím porostlé svahy, které proudy řeky podemílaly.
Konečně v dálce tří set mil do moře minul Black Warrior ústí Red River, v jehož úhlu se stýkaly dva státy, nedaleko Fort Adam, a vnikl na území státu Louisiana. Zde šuměly a pěnily bouřlivé vody, neboť šířka řeky se stále více zužovala až k ústí u Caira. Ale protože nejnižší stav vody zde dosahoval její střední výšky, mohl Black Warrior plout dál, aniž se příliš musel obávat, že uvázne na písčině.
Za Nantchenem nebyla města nějaké důležitosti před New Orleansem, jedině snad uvedeme Baton Rouge, které nebylo ničím jiným než velkým městečkem s deseti tisíci pěti sty obyvateli. Ale bylo tam sídlo státního zákonodárného sboru, hlavní parlamentní město Louisiany, jíž New Orleans byl pouhou metropolí, tak jako mnohá jiná velká města Unie.
Baton Rouge měl ostatně příjemnou a rovněž zdravou polohu, čímž se nijak nesmělo pohrdat v těchto krajinách, kde až příliš často řádily epidemie žluté zimnice. Konečně za Donaldsonvillem se vyskytovaly jen vesničky, a řady letohrádků a venkovských domků lemovaly oba břehy velké americké řeky až k samému New Orleansu.
Louisiana, kterou Francie za prvního císařství prodala za dvacet milionů franků Američanům, zaujímala třicáté místo mezi státy americké Unie. Ale jeho obyvatelstvo, mezi nímž převládali černoši, se počítalo na milion sto tisíc. Louisianu bylo třeba chránit proti rozvodnění Mississippi pevnými stavbami v její dolní části, kde výroba cukru byla tak značná, že stála v čele výroby ve Spojených státech amerických. Na severozápadě svlažována Red River a jejími přítoky, bylo toto výše položené území chráněno před záplavami a příznivé pro všechny požadavky zemědělství. V Louisianě se také dobývalo železo, uhlí, okr, sádra; třtinová pole, plantáže pomerančovníků a citroníků tam byly ve velkém množství. Byly tam rozsáhlé neproniknutelné lesy, které byly útočištěm medvědů, jaguáru a divokých koček, a síť říček obydlených aligátory.
New Orleans konečně uvítal manžele Titburyovy dne 9. června večer, po cestě trvající sedm dní od odchodu ze Salt Lake City. Mezi touto dobou byly prohlášeny tři tahy, a to 4., 6. a 8. června, týkající se Harrise T. Kymbala, Lissy Wagové a Hodgea Urricana. Ale nebyly takového rázu, aby zlepšily stav Hermanna Titburyho, protože mu neposlaly žádného náhradníka do „krčmy“ na devatenáctém poli.
Ach, kdyby nebyl nucen odebrat se do tohoto na mizinu přivádějícího města a zůstat tam šest týdnů, snad za šest dní by mohl získat takový počet oček, že by se vyrovnal těm soupeřům, kteří již postoupili nejdál!…
Když pan a paní Titburyovi vystoupili na břeh, spatřili kočár s nádherným spřežením, který zcela nepochybně očekával nějaké cestující z Black Warrioru. Chtěli se odebrat pěšky, když si nechali sluhou nést zavazadla do Excelsior Hotelu. Ale jaké bylo jejich překvapení, které bylo spojeno se sevřením srdce, když se k nim přiblížil lokaj, velice krásný černoch, který je oslovil takto:
„Myslím, že račte být pan a paní Titburyovi?…“
„Ano, jsme…“ odpověděl Titbury.
Noviny patrně oznámily jejich odjezd z Utahu, jejich jízdu do Omahy, jejich plavbu na palubě Black Warrioru a jejich blízký příchod do New Orleansu. Jak jen mohli doufat, že nebudou očekáváni a že neuniknou všem nákladným

nepříjemnostem své proslulosti?…
„Nuže, co nám chcete?…“ zeptal se pan Titbury drsným hlasem.
„Tento povoz je k vašim službám.“
„Neobjednali jsme si žádné ekvipáže…“
„Nelze se jinak dostat do Excelsior Hotelu,“ odpověděl černoch s úklonou.
„To začíná pěkně!“ zabručel pan Titbury a ze rtů mu unikl hluboký povzdech.
Protože nebylo zvykem všednějším způsobem se odebrat do určeného hotelu, nezbývalo jim nic jiného než vstoupit do nádherného kočáru. Manželé se do něho posadili, zatímco jejich zavazadla byla naložena na omnibus. Když povoz přijel do Canal Street, zastavil před krásnou budovou, pravým palácem, na jehož průčelí jasně zářila slova Excelsior Hotel Company Limited, a jehož předsíň byla nádherně osvětlená. Lokaj si pospíšil otevřít dvířka kočáru.
Titburyovi, velmi unavení a velmi zaražení, si sotva povšimli obřadného uvítání, jehož se jim dostalo od personálu hotelu. Správce hotelu v černém oděvu je doprovodil do jejich pokojů. Naprosto omámení, s vytřeštěnýma očima, neviděli nic z té nádhery a z toho přepychu, který je obklopoval, a odkládali na zítřek všechny úvahy, které v nich muselo vzbuzovat tak mimořádné zařízení.
Ráno, po noci strávené v klidu a tichu pohodlné místnosti, jejíž dvojitá okna nepropouštěla pouliční ruch, se probudili za mírného svitu nočního světla, které bylo opatřováno elektrickým hotelovým přístrojem. Průsvitný ciferník kyvadlových hodin velké ceny ukazoval osm hodin.
Na dosah ruky, u hlav široké postele, na níž oba tak klidně odpočívali, byla řada knoflíků. Stačilo jen stisknutí prstu, aby byli přivoláni komorná nebo komorník! Jiné knoflíky objednávaly lázeň, první snídani, ranní noviny, a pak to, co žádali cestující, kteří měli naspěch - denní světlo.
A tento poslední knoflík zmáčkla paní Titburyová svým zahnutým ukazováčkem.
Okamžitě se husté okenní závěsy mechanicky pozvedly, žaluzie se dokořán rozevřely, a do pokoje vnikla úplná záplava slunečních paprsků.
Pan a paní Titburyovi na sebe pohlédli. Neodvážili se promluvit jediné slovo z obavy, že by je každá pronesená věta mohla stát alespoň cent za slovo.
Přepych místnosti byl přepjatý, nesmyslný, všechno bylo nesmírně drahé, nábytek, čalouny, koberce i vykládání zdí vyšívaným hedvábím.
Manželé vstali a vešli do sousední místnosti, která byla opatřena úžasným komfortem: umyvadla s kohoutky na teplou, vlažnou nebo studenou vodu, rozprašovadly přichystanými, aby vysršely své voňavé krůpěje, mýdly různých barev a vůní, neobyčejně jemnými mycími houbami a sněhobílými ručníky.
Když se oblékli, procházeli Titburyovi všemi sousedními místnostmi - bylo to úplné, nádherné obydlí: jídelna, na jejímž stole se lesklo stříbro a porcelán - přijímací salon zařízený s neslýchaným přepychem, s lustrem, obrazy mistrů, uměleckými bronzovými sochami, čínskými záclonami z malovaného a zlaceného hedvábí. Budoár pro paní Titburyovou obsahoval piano s partiturami, stůl pokrytý nejnovějšími romány a album s fotografiemi Louisiany - v Titburyho pracovně byly nakupeny americké revue, nejrozšířenější denní listy v Unii, dále zásoba různých papírů s hlavičkou hotelu, ano, i malý psací stroj, jehož klávesnice byla připravena, aby bez odkladu pracovala pod prsty cestujícího.
„To je přímo čarovná jeskyně Alibaby!…“ zvolala paní Titburyová celá omámená.
„A čtyřicet loupežníků není daleko,“ dodal pan Titbury, „jenže zde je jich alespoň sto.“ V tu chvíli jejich oči zpozorovaly návěstí ve zlaceném rámu, vyvěšené s označením různých služeb v hotelu a s udáním hodiny oběda pro ty, kteří nechtěli jíst ve svých komnatách.
Návěstí, které patřilo jemu jako spoluhráči při Hypperbonově hře, bylo označeno číslem 1. s touto poznámkou:

Vyhrazeno spoluhráčům Hypperbonovy hry od Excelsior Hotel Company

„Zazvoň, Hermanne,“ řekla úsečně paní Titburyová.
Sotvaže byl knoflík zmáčknut, objevil se gentleman v černém oděvu a s bílou kravatou ve dveřích salonu.
Především vybranými slovy vyřídil oběma manželům poklony společnosti Excelsior Hotelu a jeho ředitele, kteří byli velice poctěni tím, že měli za hosta jednoho z nejsympatičtějších účastníků velké národní hry. Protože měl nějaký čas strávit v Louisianě a zvláště v New Orleansu se svou ctihodnou manželkou, bylo pomýšleno na to, aby oba byli obklopeni veškerým možným pohodlím, i aby bylo postaráno o jejich zábavu. Co se týkalo jídelního pořádku, jestliže by jim tedy vyhovoval, oběd ve čtyři, večeře v sedm, večerní čaj v deset hodin.
Kuchyně obsahovala čaj ráno v osm, snídani v jedenáct, druhou snídani, která byla anglická, americká a francouzská, podle volby. Vína byla první jakosti, zámořská. Každý den stála k službám připravena ekvipáž velkého chicagského bankéře, elegantní parní jachta byla vždy vytopena k výletům až po ústí Mississippi či k projížďkám na Borgens Lake nebo Ponchartrain Lake. Lóže v Opeře také vždy k dispozici, právě tam vystupovala francouzská divadelní společnost nejvyšší kvality.
„A kolik to stojí?…“ zeptala se náhle paní Titburyová.
„Sto dolaru.“
„Měsíčně?…“
„Denně.“
„A nepochybně za osobu?“ dodala paní Titburyová tónem, ve kterém posměch se zlostí zápasilo přednost.
„Ano, madam, a tyto ceny byly stanoveny za podmínek, které zajisté lze přijmout, již toho dne, kdy noviny oznamovaly, že třetí spoluhráč a paní Titburyová pobudou nějaký čas v Excelsior Hotelu.“ Podívejme, kam smůla ve hře přivedla

nešťastné manžele… a nemohlo být jinak… Paní Titburyová nemohla dosáhnout ani toho, aby se sama dala dopravit do nějakého levnějšího hostince!… To byl hotel, který určil William J. Hypperbone, a nebylo možné se tomu divit, protože on byl jedním z hlavních jeho akcionářů… Ano! Dvě stě dolaru bylo stanoveno pro manžele, šest tisíc dolaru za třicet dnů, jestliže by zůstali v tomto přepychovém doupěti celý měsíc…
Ať chtěli nebo ne, museli se podvolit. Kdyby opustili Excelsior Hotel, znamenalo by to vzdát se hry, jejíž pravidla nestrpěla žádný odpor!… Tím by se zřekli naděje, že jim budou někdy výdaje nahrazeny miliony pozůstalosti nebožtíka.
Ale nicméně když správce hotelu odešel, zvolal pan Titbury:
„Pryč odtud! Seberme svá zavazadla a vraťme se do Chicaga… Nezůstanu zde ani o minutu déle… hodina zde stojí osm dolaru!…“
„Dobrá,“ odpověděla pánovitá matrona.
Město půlměsíce, jak byla nazývána metropole Louisiany, bylo založeno r. 1717 v zátočině velké řeky, která je ohraničovala na jihu, a reprezentovalo doslova celou Louisianu. Ostatní města Baton Rouge, Donaldsonville, Shreveport, měla sotva jedenáct až dvanáct tisíc obyvatel. Leželo asi pět set sedmdesát čtyři hodiny od New Yorku a čtyřicet pět hodin od ústí Mississippi. Končilo tam devět železničních drah a tisíc pět set parníků proplouvalo jeho poříční sítí.
Protože se nechalo získat pro věc separatisru, bylo 18. dubna 1862 ostřelováno po šest dní admirálem Farragutem a dobyto generálem Butlerem.
V tomto rozsáhlém městě s dvěma sty čtyřiceti dvěma tisíci obyvateli, velmi se různících smíšením krve, kde černí, ačkoliv požívali veškerá politická práva, neměli společenskou rovnost v tom pomíchaném centru Francouzů, Mexičanů, Angličanů, Anglomeričanů, v té pravé metropoli státu, který volil třicet dva senátory, devadesát sedm poslanců a dával se zastupovat čtyřmi členy v Kongresu v tom městě, kde se nacházelo sídlo katolického arcibiskupa, uprostřed baptistů, metodistů a episkopálních odštěpenců, měl žít v nádherném přepychu hospodárný Titbury, který byl tak nepravděpodobným způsobem vyrván ze svého chicagského domu. Ale protože zlý osud mu nastrojil takové úklady - bylo by bývalo nejlepší vrátit se domů. Ano, to by bylo nejlepší, kdyby již nevydali tolik peněz. Tak uvažovala paní Titburyová. Ztratit tyto peníze by byla věčná škoda. Proto se rozhodla, že stůj co stůj zůstane.
Každý den se vozili s velkou okázalostí ve svém nádherném povozu. Tlupa povalečů je doprovázela svým posměšným voláním „hurá“, neboť byli již známí jako největší lakomci, kteří nevzbuzovali sympatie ani v Salt Lake City, ani v Calais, ani konečně v samotném Chicagu. Ale na tom jim nezáleželo. Ani to nepozorovali a vůbec jim to nepřekáželo, aby přes všechny své nehody nevěřili, že jsou velkými favority Hypperbonovy hry.
A tak se stalo, že se objevovali v severních částech města, v předměstích La Fayette, Jefferson a Carrotton, elegantních čtvrtích, kde se skvěly paláce, letohrádky, venkovské domy v záplavě zeleně pomerančovníků, magnólií a jiných stromů v plném květu. Byli také na La Fayette Square i na Jackson (Tak se jmenoval skvělý generál jižanské armády, který r. 1863 byl neúmyslně smrtelně zraněn svými vlastními vojáky) Square.
Projížděli se na mocné hrázi padesát sáhů široké, která chránila město proti záplavě, na nábřežích lemovaných čtyřnásobným pořadím parníků a parních člunů, vlečných lodí, plachetnic a pobřežních člunů, odkud se ročně vypravovalo až milion sedm set tisíc žoků bavlny. Nebylo se čemu divit, protože obchodní ruch New Orleansu se odhadoval na dvě stě milionů dolarů ročně.
Manžele bylo také vidět v sousedních místech Algiersu, Gretně, MacDaroughvillu, když se nechali přepravit na levý břeh řeky, tam, kde byly nejčetněji zřízeny hutě, továrny a skladiště.
Dávali se vozit ve svém slavnostním kočáře po elegantních ulicích vroubených domy z cihel a kamene, které nahrazovaly dřevěné domy zničené tolika požáry, a to nejčastěji v Kings Road a v ulici krále Ludvíka Svatého, které křížem krážem protínaly francouzskou čtvrť.
A tam se nacházelo mnoho půvabných obydlí se zelenými žaluziemi, s dvory, kde šuměly vodopády a kde kvetly krásné rostliny ve svých ohrádkách.
Poctívali svou návštěvou také Capitol, na nároží Kings Road a krále Ludvíka Svatého, starou budovu proměněnou za občanské války v zákonodárný palác, kde zasedaly sněmovny senátorů a zástupců lidu. Ale měli vždy jenom dost oprávněné pohrdání u hostů skvělého Excelsior Hotelu pro hotel Saint Charles, jeden z nejdůležitějších ve městě.
Navštívili umělecky postavený palác univerzity, katedrálu v gotickém slohu, budovu celnice, Rotundu a její obrovský sál. Tam čtenáři našli bohatě zásobenou čítárnu, darmošlapové vhodnou procházku pod jejími krytými galeriemi, spekulanti v hodnotách a veřejných fondech velmi oživenou burzu, na které horečně agitovali zplnomocněnci agentur, vyvolávající tak rozdílné ceny Hypperbonovy hry.
Manželé si vyjížděli také na palubě své elegantní parní jachty na klidné vody Ponchartrain Lake a pak dál až do úžin Missisippi.
Milovníci velkých hudebních výkonů je pak viděli v Opeře, jak se roztahovali v lóži, kterou měli k dispozici, a jak beznadějně při zvucích orchestru napínali sluch, aby něco z hudby pochopili.
Tak žili jako ve snu - ale jaké mělo být z něho probuzení, až se měli konečně vrátit zpět do skutečnosti!
Ostatně stala se s nimi zvláštní změna. Ano! Ti skrblíci, lakomci a držgrešlové byli omámeni tímto mimořádným stavem, opájeli se ve skutečném slova smyslu u tabule vždy nádherně prostřené, nechtěli nechat ani poslední sousto, vydávajíce se raději do nebezpečí bolení žaludku nebo poruchám trávení. Museli přece něco užít za dvě stě dolarů denně v Excelsior Hotelu!
Nicméně čas míjel, ačkoliv Titburyovijen velmi nedokonale si toho byli vědomi. Protože jejich pobyt v „krčmě“ nebyl žádným náhradníkem vyrušen, muselo být v Chicagu provedeno čtrnáct tahů, než měli právo vydat se na další cestu. Každých osmačtyřicet hodin byly tyto tahy vyhlašovány v Rotundě, jakmile byly v Auditoriu vykonány.
Tah dne 8. června, jak již víme, poslal komodora Hodgea Urricana do Wisconsinu. Rovněž již laskavý čtenář ví, že

tahem ze dne 10. června byl záhadný XYZ poslán do Minnesoty.
Žádný tah neoznačoval Louisianu, ani tah ze dne 12. června, který se týkal Maxe Réala, ani tah ze dne 14. června, jenž se týkal Toma Crabba. A tak dne 16. června, den, který byl vyhrazen pro Hermanna Titburyho, dříve než jej zlá náhoda poslala na devatenácté pole, nebyl vykonán žádný tah. Dne 18. června se tah týkal čtvrtého spoluhráče, Harrise T. Kymbala.
Oba manželé byli tedy odsouzeni, aby vedli tento stejně příjemný jako pro peněženku a zdraví zhoubný život po celých šest týdnů vyloučení ze hry, které pobyt ve státě Louisiana mělo za následek… A nebylo zapotřebí obávat se, že, než se budou moci zúčastnit opět hry, bude tato skončena a že vyhrávající se ocitne na šedesátém třetím poli?…
To bylo tajemství budoucnosti! Zatím však dny míjely, a kdyby hra skončila, museli by se pan a paní Titburyovi vrátit do Illinois, avšak předtím zaplatit strašlivý účet v Excelsior Hotelu.
Připočteme-li k tomu dřívější výdaje, je možné si pomyslet, jak draze by zaplatili šílenství, aby se nacházeli mezi Sedmi v Hypperbonově hře!

X. KAPITOLA
Putování Harrise T. Kymbala

Jestliže manželé Titburyovi a komodor Urrican si ne bez důvodu stěžovali na smůlu, která se jim lepila na paty, zdálo se, že hlavní zpravodaj Tribune by měl do jisté míry také právo stěžovat si na nepřízeň osudu.
První vržení kostkami mu ukládalo, aby se odebral na most vinoucí se přes Niagaru ve státě New York a aby zaplatil jednoduchou pokutu, potom musel odtud odejít do Santa Fe, hlavního města Nového Mexika. A nový tah jej nutil, aby se nejdříve odebral do Nebrasky a odtud do státu Washington, ležícího na krajním západě území Spojených států amerických.
V Charlestonu, v Jižní Karolíně, kde byl tak vřele uvítán, Harris T. Kymbale přijal dne 4. června telegram, který se ho týkal. Deset oček složených ze šesti a čtyř a zdvojnásobených jej poslalo z dvacátého druhého na čtyřicáté druhé pole. Toto pole představovala Nebraska, zvolená nebožtíkem Williamem J. Hypperbonem za labyrint ušlechtilé hry Husa. Spoluhráč, který se tam musel odebrat, byl nucen tam zaplatit dvojitou pokutu, načež se musel vrátit na třicáté pole, které zaujímal stát Washington. Ovšem směr cesty z Jižní Karolíny do státu Washington vedl přes Nebrasku.
Bylo pochopitelné, že při vyhlášení výsledku tohoto tahu přívrženci Harrise T. Kymbala, shromáždění ve velkém počtu na poštovním Úřadě v Charlestonu, byli zdrceni, a zpravodaji se na chvíli zdálo, že přestal být velkým favoritem hry, vlastnost, kterou mu agentury trochu lehkovážně, jak je vhodné uznat, přisuzovaly.
Ale stejně chytrý, jako i odhodlaný, muž brzy uklidnil ty, kteří se připojovali k jeho štěstí:
„Eh, přátelé," zvolal, „nezoufejte si!… Víte, že nemám strach z dlouhých cest… Z Charlestonu do Nebrasky a z Nebrasky do Washingtonujsoujen dva kroky, a mně zbývá čtrnáct dní, od 4. do 18. června, abych ty čtyři tisíce mil urazil!… Kromě toho mám po celou tu dobu ke svým službám železnice!… Co se týká pokuty, tato záležitost se týká pokladníka Tribune, a kdyby se vzpíral, tím hůř by bylo pro něj!… Že se musím odebrat z Nebrasky do Washingtonu, není mrzuté, nemilé je jen to, že se musím ze čtyřicátého druhého pole vrátit na třicáté!… Chachacha! Vrátit se o dvanáct oček, to vlastně nestojí ani za to, aby se o tom mluvilo, a já zase rychle získám to, o co mne bůh náhody připravil!…" Jak by neměli zachovat naprostou důvěru v muže, který byl tak naplněn sebedůvěrou?… Jak by se mohli rozmýšlet vsázet na něj veliké sumy?… Jak by mohli šetřit potleskem, který si tak velice zasloužil?… Také jím nešetřili, a toho rána byla obnovena vítězosláva proslaveného Astleyského banketu, při kterém byla krájena obrovská paštika vážící osm tisíc liber, která způsobila tisíc pět set případů zkaženého žaludku ve velké metropoli.
Nicméně Harris T. Kymbale se dopustil omylu, když ujišťoval, že při řádném užití jízdních řádů železniční sítě ve Spojených státech amerických se může jet z Charlestonu přímo do Olympie, do tohoto hlavního města státu Washington, jejž označovala depeše. Nikoliv, existovalo jakési přerušení cesty, a mělo být oznámeno tajemníkem redakce Tribune Brumanem S. Bickbornem. Ale polovinu cesty až do Nebrasky mohl vykonat rychle po železnici, která se připojovala k trati Union Pacific Railroad.
Ale přes to všechno nesměl ztrácet čas vzhledem k možným opožděním, rovněž se nesměl na cestě zatoulat. Ne! Moudré bylo jedině to, aby ještě téhož večera opustil Charleston, a to také Harris T. Kymbale udělal. Jeho nadšení přívrženci jej provázeli bouřlivou pochvalou ve chvíli, kdy se vlak rozjel, aby zabočil do rovin Jižní Karolíny.
Touto první částí cestovního směru se ubíralo již několik spoluhráčů, kteří museli jet tímto územím, a nepochybně ještě tudy jet měli. Harris T. Kymbale minul Tennessee a 5. června večer dorazil do Saint Louis na Missouri, kde Lissy Wagová a Jovita Foleyová se měly ocitnout v žaláři. Nato obávaje se, aby neztratil příliš mnoho času, kdy vstoupil na parník, který by jej dopravil do Omahy, sestavil si podle jízdních řádů nejrychlejších vlaků cestovní plán přes Kansas City a dorazil do Nebrasky dne 6. června večer.
Tuto celou noc pak byl nucen strávit v městě Omaha, kterému spoluúčastník Hypperbonovy hry, Max Réal, při své první cestě věnoval několik hodin.
Tam dostal depeši, kterou na jeho adresu zaslal tajemník redakce Tribune. V této depeši byly naznačeny den za dnem etapy, které měl vykonat, aby dorazil do Olympie ve státě Washington. Byly sestaveny takto:
1. opustíte město Omahu ráno dne 7. června vlakem železnice Union Pacific Railroad v osm hodin třicet pět minut, abyste urazil tři sta devadesát mil a dostal se na spojovací stanici do Julesburgu večer v půl sedmé.
2. tam najdete poštovní dostavník, připravený k odjezdu, opatřený zásobami, s přepřahovacími stanicemi na cestě sto mil dlouhé, která vede přes Badlands ve státě Nebraska. Tam dorazíte druhý den dopoledne, dáte ověřit svou přítomnost a vrátíte se dostavníkem do Julesburgu.
3. vrátíte se do Julesburgu večer dne 10. června, použijete vlak, který jede do Kalifornie železnicí Union a Southern

Pacific, která vás doveze na nádraží v Sacramentu večer dne 12. června, načež musíte v tomto městě strávit noc.
4. následujícího dne 13. června vstoupíte do vlaku na trati, která vede na sever, a zastavíte se ve stanici v Shastě, v Horní Kalifornii, tři sta mil od Sacramenta, kde je doprava kvůli opravným pracím přerušena až do stanice Roseburg v Oregonu
5. v této hornaté zemi, ve které poštovní dostavníky jezdí jen velice pomalu, urazíte na koni cestu dvou set čtyřiceti mil, abyste se dostal nejpozději 17. června do stanice Roseburg. Tato cesta musí být vykonána během čtyř dnů počítaje pětadvacet hodin cesty za čtyřiadvacet hodin i s odpočinkem.
6. odpoledne dne 17. června nasednete v Rosehurgu do vlaku, který pojede do Olympie, kam dorazí druhý den ráno, když urazí tři sta padesát mil.
Dovětek - Harris T Kymbale se žádá, aby neztrácel čas, který má přesně vyměřený, a nezapomněl na velké sumy, které jsou v novinách angažovány na výhru „Zelené vlajky“.

Depeše byla dlouhá, ale jasná, zřetelná a určitá. Stačilo, aby se její příjemce řídil podle jejích předpisů a musel být ve stanovený den na místě, aby přijal telegrafickou zprávu o čtvrtém tahu, týkajícím se jeho osoby. Ostatně se muselo doufat, že se na cestě nevyskytnou žádné překážky, že se nijak neopozdí, neboť jinak by stačila ztráta jediného odpoledne, aby byl výsledek cesty zmařen.
Nebylo třeba ujišťovat, že Harris T. Kymbale byl odhodlán jednat co nejrychleji. Strávil-li noc v Omaze, stalo se to jen proto, že první vlak odjížděl teprve následující ráno. Vstoupil tedy ráno do vlaku a večer vystoupil na spojovací stanici v Julesburgu, blízko místa, kde se cesta dotýkala hranic Colorada, nedaleko South Platte River.
Tentokrát opouštěje Charleston se žurnalista z opatrnosti nikde na cestě neprozrazoval, aby se vyhnu I vítání a jeho mrzutým následkům.
Ovšem v Julesburgu nemohl zachovat své inkognito, protože objednaný poštovní dostavník očekával jeho příchod do tohoto městečka.
Ostatně jeho přívrženci, kteří se sběhli na nádraží, pochopili, že se v žádném případě nesmí opozdit, že jeho čas je přísně vyměřený a že vyjížďka do Badlands v Nebrasce musí být vykonána v přesně vymezené době. Sami tedy, když hlavního zpravodaje Tribune uvítali na nádraží, ihned mu radili, aby neprodleně odjel. A tucet těch Angloameričanů, kteří s vystěhovalci a jistým počtem Indiánů z kmene Siouxů tvořili obyvatelstvo Nebrasky, se přichystalo, aby jej na cestě doprovázeli. Tento průvod byl zajisté vítaný na území, kde se člověk mohl setkat s dvou i čtyřnohými dravými šelmami.
„Jak si přejete, pánové,“ odpověděl Harris T. Kymbale a tiskl jim ruce, které mu podávali, „ale s tou podmínkou, že dostavník vás bude moci všechny pojmout…“
„Naše místa jsou už zamluvena… my se již zmáčkneme…“ odpověděl jeden z nadšenců.
Nebraska svým povrchem zaujímala patnácté místo ve Spojených státech amerických. Platte River či Nebraska River ji protínala ze západu na východ a ústila do Missouri La Platte City. Část železnice Union Pacific Railroad se dotýkala jejího levého břehu až po Julesburg.
Stát byl více zemědělský než průmyslový, utěšeně se rozvíjel a jeho obyvatelstvo stále vzrůstalo. Jeho hlavním městem byl Lincoln, vnitrozemské město, které bylo prohlášeno za hlavní sídlo správy již rok po jeho založení, a jeho přístav Nebraska City se nacházel na řece Missouri asi padesát mil od Lincolnu.
Byla to politováníhodná okolnost, že Harris T. Kymbale byl na území Kalifornie a Oregonu nucen cestovat na koni ze Sharty do Roseburgu, místo aby cestu mohl vykonat v povoze. Zde nescházely prérie na rozsáhlém území Nebrasky, které Warren prozkoumal r. 1857 a Colen r. 1865. Když poštovní vůz byl pomocí převozního prámu přepraven přes Platte River a minul Fort Grattan, uháněl vesele po pláni.
Byl to mezioceánský dostavník společnosti Wells & Fargo, který kdysi jezdil po celém území Spojených států amerických, jakýsi obsah velkého poštovního vozu, natřeného jasnou červení a zavěšeného na řemenech. Obsahoval jedinou kabinu s devíti místy, po třech vpředu, uprostřed a vzadu, a opatřených popruhy, aby se o ně stateční cestující mohli opírat.
Samozřejmě že čtvrtý spoluhráč a také osm jeho přívrženců se usadilo uvnitř poštovního vozu. Tito byli bez jakýchkoliv závazků k ostatním čtyřem, z nichž dva se posadili na vnější sedadla vzadu a dva u vozky, který řídil šest silných koní svého spřežení.
Když se vydali na cestu, řídili se jen směrem stop, které zanechaly nákladní vozy. Ostatně nebylo ani těchto stop zapotřebí na nekonečných pláních, kde se železnice zřizovaly zcela lehce tak, že na rovnou půdu se pokládaly pražce.
Občas potkávali různé říčky v okolí Raymond Lake a Cola Lake, Bourdwany River a Niobrara River, které koně přebrodili, a také několik vesnic, ve kterých je očekávali koně k přepřahání.
A tak večer dne 8. června, po čtyřicetihodinové cestě za příznivého počasí, dorazil poštovní dostavník do okrsku Bandlands. Tam nebyly vesnice, nic, jen prérie se tam rozkládaly, na nichž se koně mohli do prasknutí nasytit. Harris T. Kymbale a jeho společníci nemuseli také mít obavy, že nebudou mít co jíst, neboť zásoby v povozu byly dostatečně opatřeny konzervami s jemným masem a k přípitkům nechyběla ani whisky, ani gin.
Po noci strávené pod skupinou stromů byl ponechán vůz pod ochranou vozky a všichni se odebrali na první svahy divokého údolí.
Ach! Jaký důvod měl vlastně William J. Hypperbone pro to, že zvolil tuto krajinu Nebrasky, aby z ní učinil bludiště čtyřicátého druhého pole?
Mezi posledními vlnitými vyvýšeninami Rocky Mountains, blízko Black Hills, pokrytých jehličnatými stromy, byl vidět hluboký sklon země v šířce třiceti šesti mil a v délce osmdesáti pěti mil, který se rozkládal až k Území Dakoty. Na všech stranách se řadily stupňovitě nad sebou kotliny s tisíci pyramidami, jehlany, cimbuřími a kamennými věžemi. To bylo

opravdu bludiště, zamotaný a spletený labyrint v těchto Badlands, který na tisících čtverečních mil z různých vrstev jílu a železitého písku zvedal své kmeny, sloupy a pilíře hranolových skal.
Tu a tam byly vidět celé hradby, tvrze, zámky, jejichž cihlová červeň se pronikavě odrážela o bělost povrchu půdy. Mohlo se říci, že tento kout Severní Ameriky tvořil zvláštní svět pro sebe. V prehistorických dobách byl navštěvován velikými stády slonů, mamutů a obrovských mastorbatů, jejichž kosti zachované zkameněním se tam hojně nacházely… Bylo možné připustit domněnku, že tento sklon půdy byl kdysi naplněn vodami stékajícími z Rocky Mountains a Black Hills, které z vody pak dlouhou dobu prosakovaly trhlinami půdy, protože výška této krajiny nad mořskou hladinou byla velmi značná. Když se pak nádrž vyprázdnila, podobala se kostnici, ve které zbytky zkamenělin byly nahromaděny v překvapujícím množství.
Fauna na tomto Území nebyla četná, poněvadž by sotva našla dostatek obživy - vyskytovali se tam američtí zubři, bizoni s dlouhou srstí, ovce s dlouhými rohy a několik půvabných sajek. Ale zde by lovci nemohli podniknout příznivý lov. Harris T. Kymbale a jeho průvodci neměli ani jedinou příležitost, aby vystřelili z pušky. Kromě toho měli zbraně s sebou spíš jen proto, aby se bránili proti tlupám Pawneeů a Siouxů, kteří se potulovali tímto územím, anebo aby odráželi útoky houfů kojotů, prérijních vlků, jejichž vytí slyšeli již za předchozí noci.
Nešlo o to, aby se odvážili příliš daleko do křivolakých skal Badlands. Stačilo, aby se čtvrtý spoluhráč osobně dostavil ke vchodu do tohoto bludiště a aby to bylo zjištěno spolehlivou listinou. Nebylo také zapotřebí zakopávat listinu, jako to udělal komodor Hodge Urrican, než opustil Death Valley. Harris T. Kymbale sepsal listinu, dal ji opatřit podpisy svých dvanácti společníků, a to muselo postačit jako důkaz o jeho příchodu do této končiny ve státě Nebraska. Poté poobědvali ve stínu háje a přípitky byly stejně hlučné jako četné: „Ať žije hlavní zpravodaj Tribune!… Ať žije favorit Hypperbonovy hry, dědic šedesáti milionů dolarů Williama J. Hypperbona!“ V každém případě se mohl Harris T. Kymbale stát domýšlivým.
Jeho stoupenci ho nikdy neopouštěli. Zapomínali anebo chtěli zapomenout, že když měl jít z Nebrasky do Washingtonu, znamenalo to jít nazpět, ne-li na mapě Spojených států amerických, tedy alespoň na mapě nebožtíka Williama J. Hypperbona. Musel-li se vrátit na třicáté pole, zůstával za Maxem Réalem, který se nacházel na čtyřicátém čtvrtém poli, za XYZ, který byl na čtyřicátém šestém, a za Tomem Crabbem, který byl na čtyřicátém sedmém poli.
Táboření bylo skončeno ve tři hodiny odpoledne. Harris T. Kymbale a jeho společníci, velmi rozjaření pitím whisky, zaujali opět svá místa v poštovním voze. Následující den asi v deset hodin ráno se vrátili opět šťastně do Julesburgu.
Za hodinu nato přijel vlak železnice Union Pacific Railroad a na deset minut zastavil. Kdyby se Harris T. Kymbale o těchto deset minut opozdil, ohrožovalo by to zbytek jeho cesty, neboť denně tudy jezdily jen dva vlaky!
Laskavý čtenář již ví, kterými státy tato trať probíhala směrem k západu, protože již po ní jel Max Réal na cestě do Cheyenne a Hermann Titbury na cestě do Salt Lake City, a komodor Urrican je na cestě k Death Valley následoval.
Zpravodaj byl nucen projet Wyomingem, Utahem, Nevadou, potom zčásti Kalifornií, aby dorazil do hlavního města Kalifornie. Tam vystoupil v noci ze dne 11. na 12. června, zdravý a svěží, čilý, bujarý a důvěřivý, když neztratil na cestě nic ze své dokonalosti.
Bylo mu připraveno skvělé uvítání. Jeho přívrženci, kteří se sešli ve velkém počtu, mu projevovali své nadšené sympatie, ale nenapadlo je ani na vteřinu jej zdržet, když vlak odjížděl ze Sacramenta v jednu hodinu odpoledne.
Mezi těmi, kteří se přišli představit Harrisovi T. Kymbalovi, protože měli zájem na jeho cestách nebo náklonnost k jeho osobě, byl v první řadě dopisovatel Tribune Will Walter, který jej oslovil:
„Pane, bylo mi oznámeno, že máte dnes přijet, a já vám upřímně blahopřeji, že jste se neopozdil.“
„Skutečně, milý kolego,“ odvětil Harris T. Kymbale, „ani o minutu jsem se neopozdil mezi Charlestonem a Sacramentem, a spoléhám, že se tak nestane ani mezi Sacramentem a Olympií.“
„Není třeba se toho obávat,“ ujišťoval Will Walter.
„Je zajisté mrzuté, že trať je nyní přerušena, ale vlak vás dopraví do stanice Sparta, kde najdete připravené koně. Průvodce, který zná dobře krajinu, vás dovede nejkratší cestou do Roseburgu, kde budete moci použít železnici Southern Pacific k cestě do Olympie.“
„Nezbývá mi, než vám poděkovat za vaši příkladnou ochotu, pane Waltere.“
„Naprosto ne, pane Kymbale, já vám musím děkovat, protože jsem na vás vsadil…“
„Kolik?…“ zeptal se živě žurnalista.
„Jednu ku pěti.“
„Nuže, milý kolego, pětkrát vám tisknu ruku z vděčnosti…“
„Ještě dvojnásobně, chcete-li, pane Kymbale, a nyní - šťastnou cestu…“ Lokomotiva zapískala a vlak se rozjel, aby zanedlouho zmizel v zátočinách směrem k Marysvillu.
Mrzuté bylo, že vlak nejel velkou rychlostí. Zastavoval se na každé stanici, v Ewingsu, ve Woodlandu. Ovšem trať neustále stoupala, protože Horní Kalifornie se táhla do značné nadmořské výšky.
Vlak zastavil v Marysvillu, v městě, které právě tak jako Oroville a Placerville bylo opuštěné od té doby, co zlatokopové vyprázdnili jeho přírodní bohatství a nával zlatokopů se obrátil do severních území a na Aljašku. Marysville ještě poněkud vzdorovalo této opuštěnosti, protože jeho poloha při soutoku Yuby River a Feather River mu zabezpečovala plavbu po řekách, která jeho obchod rozšiřovala po celém okolí.
Za Marysvillem se nacházely zastávky v Gridleyi, Nelsonu, Chicu a Tekamě, kde horské svahy musela lokomotiva překonávat s největším vynaložením páry a přesto s menší rychlostí.
Zkrátka, teprve před osmou hodinou ráno dne 13. června, která ostatně byla pravidelnou hodinou příjezdu, zastavil vlak ve městě Sharta, kde, jak laskavý čtenář zajisté nezapomněl, byla doprava kvůli opravným pracím přerušena.
Než mohl Harris T. Kymbale opět vstoupit do vlaku v Roseburgu, musel urazit asi sto hodin cesty na sever s průvodcem a koňmi, které tam objednal dopisovatel Tribune.

Zbývalo již jen pět dní, aby dorazil do Olympie, z nichž měl čtyři použít k cestě na koni a urazit čtyřiadvacet až pětadvacet hodin cesty za čtyřiadvacet hodin. Nebylo to nic nemožného, ale mohlo se předvídat, že to bude vyžadovat velikou námahu jak pro koně, tak i pro jezdce.
Tři koně čekali před stanicí, jeden z nich byl určen pro Harrise T. Kymbala, druzí dva pro průvodce a jeho pomocníka. Nebylo třeba podotýkat, že zpravodaj byl právě tak dobrým jezdcem, jako byl vycvičen v jiných sportech.
Průvodce, který se jmenoval Fred Wilmot, byl muž asi čtyřicetiletý, v plné síle svého věku.
„Jste připraven?…“ zeptal se ho Harris T. Kymbale, když k němu přistoupil.
„Připraven.“
„Jestlipak dojedeme včas?“
„Ano, jste-li dobrý jezdec. Poštovním dostavníkem by bylo zapotřebí dvakrát tolik času…“
„O mne nemějte obavy…“
„Tedy do sedla.“ Koně se dali do poklusu. Co se týkalo píce, nebylo zapotřebí se o ni starat, protože na cestě byla četná městečka a vesnice.
Počasí, jak se zdálo, slibovalo zůstat krásné - vál svěží vítr, jak to obyčejně bývalo obvyklé v hornatých krajinách. Za dne se zastavili na dvě hodiny, aby pojedli, a část noci věnovali odpočinku.
Cesta se táhla po pravém břehu Sacramenta, a po zastávce na jedné farmě, kde poobědvali, dorazili do Butteru, v krajině plné minerálních pramenů, kterých bylo v Americe tak mnoho. Po sedmi hodinách spánku v hostinci odjeli cestující za svítání, aby dorazili k snídani do Eureky. Asi sto mil na východ viděli sopku Mount Shasta, jejíž jícen se otvíral ve výši více než dvanáct tisíc stop mezi dvěma vrcholky. Sopka se opírala o svůj pevný základ, který byl rozryt zelenajícími se roklemi, a byla pokládána za nejkrásnější horu ve Spojených státech amerických se svou růžovou lávou emailovanou ledem, jak říkal jistý nadšený cestovatel.
Harris T. Kymbale byl nucen odložit zatím svůj obdiv až k nové cestě.
Oregon byl velký stát, devátý ve Spojených státech amerických.
Neměl mnoho obyvatel, ale zato měl rozsáhlé pastviny a jeho hlavní zisk pocházel z lovu lososů, kterých se nacházelo velké množství v jeho vodách. Kromě toho nesmírná úrodnost pozemků na západě lákala podnikatele velkých zemědělských společností.
Za toho dne mohl Harris T. Kymbale potěšit svůj zrak pozorováním velkolepých pohledů na krajinu. Ale mohl jim jen mimochodem věnovat nějaký ten pohled ke své nemalé lítosti. Spoluhráč v něm potlačil turistu. Večer, když překročil průsmyk u Pilot Rock, lidé i zvířata, dost unavení, se zastavili k odpočinku v městečku Jackson, které se však nesmělo zaměňovat za města stejného jména v jiných státech Unie - byly to čtyři Jacksony: v Michiganu, v Mississippi, v Tennessee a v Ohiu, a dva Jacksonvilly, jeden v Illinois, druhý na Floridě, několik tisíc mil od Kalifornie.
Následující den, 16. června, vstali koně po námaze posledního dne dost obtížně, ale druhá etapa toho dne se prodlužovala až k půlnoci, kdy průvodce ohlásil, že se ukázala světla Roseburgu.
Tak byla vykonána tato cesta bez nehody a také bez obavo pravidelnost rychlíku. Harris T. Kymbale nešetřil ani díky, ani dolary, aby se odvděčil Fredu Wilmotovi, a druhý den při svítání „naskočil“ toto sloveso použil dopisovatel Tribune - do prvního vlaku, jenž se chystal k odjezdu do Olympie.
Tento vlak zprostředkovával spojení mezi předními městy nebo městečky v tomto bohatém údolí Villamett River, mezi Winchesterem, Eugene City, Harrisburgem, Albany, Salemem, hlavním městem státu, svěžím košem květin a zeleně, Canbem, Oregon City, nejprůmyslovějším městem, což bylo nutné přičíst hlavně mocným vodopádům, které poskytovaly pohon strojům v jeho papírnách, cukrovarech a přádelnách, a Portlandem, jenž měl sedmdesát pět tisíc obyvatel a kráčel včele oregonského obchodu, jemuž Columbia sloužila za mořský přístav velké důležitosti.
Konečně minul vlak řeku, která dělila Oregon od Washingtonu, a zastavil na pravém břehu Villamett River, ve Vancouveru, dne 18. června v šest hodin ráno.
Harris T. Kymbale měl již jenom šest hodin času, ale byl pouze sto dvacet mil vzdálen od Olympie.
Ach, kdyby měl čas, jakou rozkoš by pocítil při podrobnější prohlídce Oregonu, který musel opustit, a státu Washington, kam měl poprvé vkročit.
Byl to stát s třemi sty padesáti tisíci obyvateli, velmi prosperující, nejvzdálenější od federálního území, k němuž byl připojen r. 1859 a v němž zaujímal osmnácté místo. Olympia byla jeho hlavním městem, kam mohly lodi plout Puget Sundem, ale Seattle předčil toto město rozsahem svého obchodu a Tacoma svým obchodem s Japonskem a Čínou. Tato poslední ratolest washingtonské rodiny slibovala do budoucnosti nejkrásnější naděje.
Tedy z Vancouveru - totiž z města tohoto jména ve státě Washington a ne v australské Britské Kolumbii, která ležela sto mil severněji odjel Harris T. Kymbale v osm hodin deset minut ráno, aby vykonal poslední část své cesty. Nemusel se obávat žádné překážky, žádného opoždění. Po projetí devíti stanicemi měl vlak dorazit po jedenácté hodině na nádraží do Olympie. Když za sebou zanechal stanice Holbrook, Warren, Kalama, Stockport, Sopenah, Chealis, Centralia jednu za druhou, dorazil na místo svého určení. Vlak uháněl dost rychle v této krajině svlažované četnými přítoky a vedlejšími přítoky Columbie. Konečně bylo za tři minuty jedenáct, když se zastavil v městečku Tenino, vzdáleném čtyřicet mil od hlavního města, tedy asi patnáct hodin.
Ale tam se dozvěděli novinu nepříjemnou pro cestující a strašlivou pro Harrise T. Kymbala - nehodu na železnici ten puntičkář Bickhorn v Tribune nemohl předvídat. Nebylo možné jet za Tenino. Deset mil od této stanice se před hodinou zbořil most a doprava na této trati byla zastavena.
To byla smrtelná rána pro čtvrtého spoluhráče!
„Zlořečený osude,“ zvolal, vrhaje se z vagonu, „mám tedy skončit před samým přístavem? Ale nikoliv, snad se přece podaří ještě nějak z toho vyváznout.“ Tři mladí lidé, kteří také vystoupili z vlaku, se k němu přiblížili.
„Pane Kymbale,“ řekl jeden z nich, „dovedete jezdit na kole?“

„Ano.“
„Pojďte tedy.“ Nepromluvili žádné další slovo. Přímo a bez obalu přikročili k věci,jak se slušelo mezi praktickými lidmi Spojených států amerických.
Nebylo to však kolo, ale trojkolo, které bylo vytaženo z vagonu na zavazadla a postaveno na nástupiště nádraží.
„Pane Kymbale,“ řekl mladý muž, „jeden z nás vám přenechá své místo uprostřed, druhý se posadí dozadu a já vepředu, a doufám, že v poledne budeme v Olympii.“
„Vaše jména, pánové?…“
„Will Stanton a Robert Flock.“
„A vaše, pane, který mi přenecháte své místo?…“
„John Berry.“
„Nuže, pánové Stantone, Flocku a Berry, díky vám… a teď vzhůru a kéž svatý Cycle, patron bicyklistů, nás opatruje!…“ Čtyřicet mil měli urazit a nezbývala jim k tomu ani hodina!… Toho rekordu nebylo ještě dosaženo žádným cyklistou.
Než odjeli, Harris T. Kymbale ještě řekl:
„Pánové, nevím, jak se vám za to odvděčím…“
„Tím, že vyhrajete,“ odpověděl prostě Will Stanton.
„Vsadili jsme na vás,“ dodal Robert Flock.
Trojkolo bylo strojem z dílny Cambden & spol. v New Yorku a již podalo důkazy o své zdatnosti v mezinárodním závodě, který se konal v chicagském velodromu. Slavní jezdci Will Stanton a Robert Flock, původem z Washingtonu, byli mistři cyklistického sportu. Harris T. Kymbale, který usedl na prostřední sedlo, se mohl nechat vézt, ale domníval se, že musí připojit sílu svých svalů k síle ostatních dvou, a šlapal, co nejvíce mohl.
Will Stanton seděl vpředu, Robert Flock vzadu, Harris T. Kymbale mezi oběma. Několik osob, které držely stroj na cestě, je odstrčilo a trojkolo vyrazilo za hlučného „hurrá“, které je doprovázelo.
Odjezd byl velkolepý. Trojkolo uhánělo jako namazaný hrom - což byl výraz čistě americký - na velmi pečlivě upravené cestě, která byla pravou závodní dráhou velodromu, a to bez zatáček a úplně rovná v této části státu Washington, jenž sousedil s pobřežím. Všichni tři cyklisté nepromluvili ani slovo, ústa měli zavřená, rty nepatrně pootevřené pomocí brčka, které takto dovolovalo, aby vzduch nevstupoval příliš ostře do plic, a podporovalo dýchání nosem.
Takto vybavení se nerozmýšleli zahájit svůj závratný let. Kola trojkola se otáčela rychlostí dynama, uváděného do pohybu silným motorem, jenže v tomto případě byli motorem tři lidé, jejichž nohy proměněné v páky poháněly stroj co největší silou. Trojkolo rozvířilo oblak prachu, a když se brodilo nějakým potokem, stříkala voda vysoko po obou jeho stranách. Zvonek se stále daleko rozléhal, aby byla zabezpečena volná dráha, a lidé, kteří se blížili, se zdaleka rozestupovali po obou stranách cesty, aby nepřekáželi jízdě bleskového stroje. Konečně se ocitli na prázdné cestě, kde nebyl široko daleko člověk. Po první čtvrthodině - jak řekl Will Stanton, který počítal milníky - byla uražena první třetina cesty, a stačilo tedy zachovat tuto rychlost, aby cíle bylo dosaženo jen několik minut před polednem.
Zdálo se již, že se nevyskytne žádná překážka, když, krátce po jedenácté hodině, se náhle ozýval zuřivý štěkot a vytí. Trojkolo právě uhánělo rozsáhlou osamělou rovinou.
Robert Flock vykřikl hrůzou a pustil brčko z úst.
„Kojoti!“ Ano, byli to kojoti, asi dvacet těch strašlivých vlků prérie. Rozzuřena hladem blížila se tato hrozná zvířata ohromnou rychlostí k cyklistům a ohrožovala je z boku.
„Máte revolver?…“ zeptal se Will Stanton, aniž by na chvíli zvolnil rychlost trojkola.
„Mám,“ odpověděl Harris T. Kymbale.
„Mějte jej připravený k palbě, a ty také, Roberte, připrav svůj. Já budu držet směr… Musíme šlapat dvojnásobnou silou, snad jim ujedeme?…“ Ujet jim?… Brzy bylo patrné, že to nebude možné.
Kojoti doráželi na trojkolo, připraveni vrhnout se na zpravodaje a jeho společníky, kteří by byli ztraceni, kdyby se trojkolo převrátilo.
Zahřměly dva výstřely a dva vlci, smrtelně zasaženi kulkami, se s vytím váleli na cestě. Ostatní nanejvýš rozzuřeni se vrhali na stroj, který se nemohl ubránit nárazu, jedině prudkou zatáčkou, při níž Harris T. Kymbale téměř vypadl ze sedla.
„Šlapejte… šlapejte!“ křičel Stanton.
A nohy pracovaly takovou silou, až každou chvíli bylo nutné se obávat, že praskne převodní ozubené kolečko nebo bude zničen plášť.
Během druhé čtvrthodiny byla zvládnuta druhá třetina cesty. Ale více než dříve bylo zapotřebí zahnat kojoty, kteří skákali již na náboje kol a jejich drápy se zachycovaly ocelových špic! Náboje z revolverů byly vystříleny do posledního a houf zmenšený o polovinu za sebou zanechal deset kojotů.
V tu chvíli se Harrisovi T. Kymbalovi, jenž pustil řidítka, podařilo zase nabít svůj revolver, jehož nových šest vypálených ran kojoty úplně rozprášilo.
Bylo právě za deset minut dvanáct. Asi v dálce čtyř mil se objevily první domy Olympie.
Trojkolo pohlcovalo tuto vzdálenost rychlostí nejprudšího expresního vlaku, dorazilo do města a přes policejní řád, přes nebezpečí, že rozdrtí několik z pěti tisíc obyvatel města, zastavilo svůj let před poštovním úřadem, právě když na věži začalo odbíjet poledne.
Harris T. Kymbale seskočil. Nemohl si árii oddechnout, prodral se davem zvědavců, kteří očekávali příchod čtvrtého spoluhráče, a vrhl se do kanceláře právě ve chvíli, kdy hodiny odbily vymezený čas.
„Je zde telegram pro Harrise T. Kymbala…“ zvolal telegrafní úředník.
„Zde jsem!…“ odpověděl hlavní zpravodaj Tribune, a v příštím okamžiku padl bez vědomí na lavici.

Chráněnec svatého Cycla přišel včas a byl zachráněn oddaností a rázností svých sportovních společníků. Co se týkalo pánů Willa Stantona a Roberta Flocka, kteří čtyřicet mil urazili za čtyřicet šest minut a třicet tři vteřiny, vykonali rychlostní rekord, který byl v té době ve všech světadílech nedostižný.

XI. KAPITOLA
Žalář V Missouri

Bylo to 6. června, v Mammouth Hotelu, po šesti dnech strávených v kentuckých jeskyních, když Lissy Wagová dostala osudnou zprávu. Sedmi očky, složenými ze čtyř a ze tří, a zdvojnásobenými, byla poslána na padesáté druhé pole, do Missouri.
Cesta by nebyla ani unavující, ani dlouhá. Oba státy sousedily v cairském úhlu. Z Mamutích jeskyní do Saint Louis to bylo sotva dvě stě padesát mil, osm až deset hodin po železnici, nic víc. Nicméně tento tah přinesl zklamání a zkázu.
„To je neštěstí… to je neštěstí!…“ zvolala Jovita Foleyová. „Bylo by lépe, kdybychom byly poslány jako komodor Urrican na konec Floridy nebo jako pan Kymbale na kraj státu Washington!… Alespoň bychom měly naději na vítězství v této hanebné hře…“
„Ano… hanebné… to je to pravé slovo, ubohá Jovito,“ odpověděla Lissy Wagová.
„Proč jen jsi mermomocí chtěla, abychom se jí zúčastnily?…“ Zoufalá slečna neodpovídala, a co také měla odpovědět?… Nechtěla ovšem naprosto opustit hru, ale chtěla se odebrat do Missouri a čekat, až tam některý ze spoluhráčů nešťastným tahem pro něj a šťastným pro ni bude poslán, aby osvobodil Lissy Wagovou z vězení a sám v něm zaujal místo. Ovšem, to se mohlo stát jen pod tou podmínkou, že ona bude moci zaplatit trojnásobnou pokutu, která by přišla do pokladničky, jejíž obsah by patřil tomu, kdo by druhý dorazil k cíli… Ale měla ty tři tisíce dolarů?… Ne… A mohla si je vůbec opatřit?…
Ani pomyšlení.
Jedině někteří velcí sázkaři, kteří na Lissy Wagovou vsadili, by je snad mohli zapůjčit, a snad by to udělali, ale jen tehdy, kdyby vyhlídky Žluté vlajky na vítězství nebyly tak těžce ohroženy. Když Hodge Urrican vytáhl „číslo smrti“, mohl začít hru znovu. Hermann Titbury měl vyjít z „krčmy“ v Louisianě v určitý den a mohl pokračovat ve hře. Ani jeden, ani druhý nebyl vyloučen ze hry na neurčitou dobu jako Lissy Wagová…
„To je neštěstí… to je neštěstí!…“ opakovala Jovita Foleyová, která nevěděla, co jiného by promluvila.
„Nuže… co tedy uděláme?…“ zeptala se jí její přítelkyně.
„Počkáme… počkáme, má ubohá Lissy!“
„Počkáme… na co?“
„Ještě nevím!… Ostatně… máme ještě čtrnáct dní času, abychom se odebraly do vězení…“
„Ale nemáme, Jovito, čím bychom zaplatily pokutu, a to nás uvádí do největších potíží.“
„Ano… Lissy… ano!… Tedy… čekejme…“
„Zde?…“
„Ne… co tě to napadá!“ A toto „ne“, které vyšlo ze srdce Jovity Foleyové, odpovídalo zcela změně v chování hostí v Mammouth Hotelu k páté účastnici v Hypperbonově hře.
Po nešťastném tahu všichni Lissy Wagovou opustili. Den předtím byla zasypávána přízní a den poté byla opuštěna. Sázející, kteří na ni vsázeli, by ji nejraději zahrnuli kletbami. Do žaláře!… Nešťastnice měla jít do žaláře, a hra pro ni mohla být ukončena dříve, než měla být z něj vysvobozena! A tak již od první hodiny se zmenšoval kruh jejích přívrženců. Jovitě Foleyové toto jednání hostí neuniklo, ačkoliv bylo zcela přirozené.
Zkrátka, toho dne odjela většina turistů a pak i guvernér Illinois.
A bylo velmi pravděpodobné, že v tuto chvíli John Hamilton litoval, že obě přítelkyně vyznamenal tak vysokými hodnostmi v národním vojsku státu Illinois.
Téhož dne odpoledne dívky vyrovnaly svůj účet v Mammouth Hotelu a nastoupily do vlaku, který jel do Louisville, aby tam čekaly… na co?…
„Milá Jovito,“ řekla Lissy Wagová, když vystupovaly z vlaku, „víš, co tu budeme dělat?…“
„Ne, Lissy, nemám ani své smysly pohromadě!… Jsem naprosto zmatená.“
„Nuže, myslím, že by bylo nejlepší, kdybychom jely až do Chicaga, odebraly se klidně domů a začaly opět svou práci v obchodě pana Marshalla Fielda… Nemyslíš, že by to bylo nejmoudřejší?…“
„Ano, velmi moudré, má drahá, velmi moudré!… Ale… to by mne zdrtilo… chci raději zůstat hluchou, než poslouchat hlas moudrosti!“
„Ale, to je šílenství…“
„Budiž… jsem šílená!… Jsem jí od té chvíle, co hra začala, a chci jí zůstat až do konce…“
„To je pro nás, Jovito, skončeno, nadobro skončeno!…“
„Kdo ví? Já bych dala alespoň deset let svého života za to, abych byla o měsíc starší.“ A Jovita Foleyová těch deset let dávala již tolikrát, že kdyby se všechno spočítalo, činilo by to sto třicet let jejího života, které již věnovala na pouhé ztráty.
Jovita Foleyová tedy ještě chovala nějakou naději… Ať to bylo jak chtělo, v každém případě vymohla na Lissy Wagové, která jí nedovedla klást odpor, že se nevzdala hry úplně. Obě strávily několik dní v Louisville. Vždyť měly od 6. do 20. června dost času, aby se odebraly do Missouri!…
Ve skromném hotelu v Louisville skrývaly svůj smutek - alespoň Jovita Foleyová - neboť její přítelkyně se snadno uklidnila, protože nikdy nevěřila v konečný úspěch.
Den 7.,8. a 9. června minul, stav věcí se nezměnil, a tu začala Lissy Wagová naléhat na Jovitu Foleyovou, aby se vrátily

do Chicaga.
Ostatně i noviny - ano, sám Chicago Herald, který až dosud vždy pátou účastnici Hypperbonovy hry podporoval- ji nyní „opustily“.
Rozzuřeně je Jovita Foleyová četla a pak je roztrhala na kousky. Lissy Wagová již neměla kurz v agenturách, kde její záznam klesl na nulu, ano, pod ni. Ráno dne 8. června se obě přítelkyně dozvěděly, že komodor Urrican dostal devět oček, složených ze šesti a tří, čímž se dostal jedním skokem do Wisconsinu, na dvacáté šesté pole.
„Podívejme, jak rychle jde kupředu!…“ zvolala nešťastná Jovita Foleyová.
A 10. června, když telegraf ohlásil, že zakuklenec byl deseti očky poslán do Minnesoty na padesáté první pole, řekla: „Rozhodně… ten XYZ má nejlepší vyhlídky: nepochybně to bude on, kdo zdědí miliony toho Hypperbona!“ Jak bylo vidět, výstřední nebožtík u ní neobyčejně poklesl ve vážnosti od té chvíle, co kostky učinily z její drahé Lissy Wagové vězeňkyni!
Nakonec se dohodly, že téhož večera odjedou do Chicaga. Ačkoliv louisvillské noviny oznámily, v kterém hotelu se Lissy Wagová a Jovita Foleyová ubytovaly, ani jediný zpravodaj je nepřišel poctít svou návštěvou. Sloužilo-li to k velkému zadostiučinění jedné, rozhněvalo to druhou až do krajnosti, protože, jak opakovala, kousajíc se do rtů, vypadalo to tak, jako by již na světě vůbec neexistovaly!
Ale ve hvězdách bylo psáno, že ještě neodjedou do metropole státu Illinois. Okolnost, kterou nemohly předvídat, jim pomohla, aby se mohly opět účastnit případně hry, které by se jinak musely vůbec vzdát, kdyby nemohly zaplatit pokutu.
Asi ve tři hodiny odpoledne se dostavil do hotelu listonoš a vešel do pokoje obou přítelkyň. Když otevřel dveře, zeptal se:
„Slečna Lissy Wagová?…“
„To jsem já,“ odpověděla mladá dívka.
„Mám doporučený dopis na vaši adresu, prosím, abyste potvrdila jeho příjem…“
„Dejte ho sem,“ zvolala Jovita Foleyová, jejíž srdce rychle bušilo.
Když byly tyto formality vyřízeny, listonoš odešel.
„Co je v tom dopisu?…“ zeptala se Lissy Wagová.
„Peníze, Lissy…“
„A kdo nám je poslal?…“
„Kdo?…“ opakovala Jovita Foleyová.
Poté zlomila pečeti na obálce a vytáhla dopis, který obsahoval ještě jeden složený papír.
Dopis zněl takto:

Je přiložen šek na tři tisíce dolarů na banku v Louisville a slečna Lissy Wagová ať je tak laskavá a použije ho k zaplacení své pokuty - od Humphreyho Weldona.

Jovita Foleyová vybuchla v jásot, jako když se vypálí ohňostroj.
Skákala, smála se, div se nedusila, nadzvedávala sukně, otáčela se a opakovala:
„Šek… šek na tři tisíce dolarů!… To je ten ctihodný pán, který nás přišel navštívit, když jsi byla nemocná, má drahá!… To je pan Weldon!…“
„Ale,“ namítla Lissy Wagová, „nevím, mohu-li je, smím-li je přijmout…“
„Jestli můžeš… jestli smíš?… Copak nevíš, že pan Weldon na tebe vsadil velkou sumu peněz?… Ostatně nám to řekl, a chce, abys mohla ve hře pokračovat! Podívej, ačkoliv má již úctyhodný věk, vzala bych si ho za muže… kdyby mne chtěl!… Nuže, my ten šek přijmeme!“ Ihned šly šek vyměnit. Ten jim byl bez odkladu vyplacen. Poděkovat tomu ctihodnému, výbornému vzácnému panu Humphreymu Weldonovi nemohly, protože neznaly jeho adresu.
A téhož večera Lissy Wagová a Jovita Foleyová opustily Louisville, aniž někomu něco řekly o dopisu, který tak včas dostaly, a následující den, 11. června, přijely do Saint Louis.
Při správné úvaze nebylo pochyby o tom, že stav Lissy Wagové ve hře byl stále ohrožen, protože se nemohla účastnit vržení kostkami, dokud by ji některý jiný spoluhráč na padesátém druhém poli nevystřídal. Ale to nevadilo, aby odjely do Saint Louis - jak mínila důvěřivá, ano, až příliš důvěřivá Jovita Foleyová - děj se co děj. Lissy Wagová nemohla být alespoň vyloučena ze hry kvůli nezaplacení pokuty.
Obě se tedy ocitly ve státě Missouri, na který nikdo ze Sedmi nemyslel bez úzkosti a strachu. Také by každý jistě ochotně připustil, že ani jednomu z dvou milionů sedmi set tisíc obyvatel státu Missouri by nelichotilo, že William J. Hypperbone si dovolil z jejich státu udělat žalář pro svou ušlechtilou hru Spojených států amerických.
Nepočítaje lidi barevné pleti, byli tam většinou Němci, a německá nedůtklivost byla pověstná všude.
Missouri bylo jedním z nejdůležitějších států americké Unie, bylo sedmnáctým co do své rozlohy, pátým co do lidnatosti a prvním, co se týkalo výroby zinku. Na jihu a západě bylo ohraničeno čarami zeměpisné délky a šířky, zatímco na východě a severu tvořil jeho pomezí tok řek Mississippi a Missouri, jejichž vody se spojovaly nad Saint Louis v úhlu, kde se nacházelo městečko Columbia. Bylo snadné si představit, jakou měrou tyto dvě říční cesty podporovaly metropoli, dopravu obilí a mouky, vývoz konopí, které se pěstovalo ve velkém, chov vepřového a hovězího dobytka. Nechybělo tam zpracování kovů ani ložiska olova a zinku. Ve washingtonském okrese se nacházely Iron Mountains, Železné hory, a Pilot Kirol, ohromné hřbety vysoké tři tisíce stop, o nichž by Američany mohlo jednou napadnout, aby je přetvořili ve dva elektromagnety ohromné síly.
Stát Missouri byl kdysi pouze okrskem Louisiany, ale vrátil se opět se svou samosprávou do Unie r. 1821. Saint Louis bylo založeno Francouzi r. 1764.

V tom státě bylo alespoň jedenáct měst, o jejichž jménech je vhodné se zmínit pro jejich obchodní nebo průmyslový význam a z nichž tři měla přes sto tisíc obyvatel. Jedno z nich, Kansas, naproti Kansas City ve státě Kansas, navštívil již Max Réal, když při své první cestě jel po řece Missouri od Omahy až do toho dvojměsta. Ale existovala ještě jiná, například Jefferson City, hlavní město státu, které zasluhovalo pozornost turistů pro svou malebnou polohu na stupňovité vyvýšenině, která ovládala koryto řeky Missouri.
Ovšem první místo patřilo bez odporu Saint Louis, který se rozkládal na prostranství deseti čtverečních mil na pravém břehu velké řeky. Tato metropole se kdysi nazývala Mount City, protože byla obklopena výběžky vápencových pahorků bílé barvy. Zaujímal rozlohu o čtvrtinu větší než Paříž, a k tomu bylo zapotřebí ještě přidat města s ní sousedící - East Saint Louis, Brooklyn, Cahokia, Prairiedu Fort, ačkoliv se nacházela za území Illinois.
Takové bylo město určené členem Excentric Clubu, aby sloužilo hráčům Hypperbonovy hry za vězení - samozřejmě že celé město.
Není zapotřebí podotýkat, že při tom nešlo o uvěznění mezi čtyřmi zdmi. Nikoliv! Lissy Wagové nehrozil soud, aby byla vržena mezi zločince… Jovita Foleyová a ona neměly být zbaveny svobody… Mohly se procházet podle své chuti po tomto rozkošném městě, kde se nacházelo osmnáct veřejných parků, z nichž jeden měl rozlohu pět set padesát hektarů. (Jedenáctkrát větší než Martovo pole v Paříži) Obě přítelkyně si musely zvolit k pobytu hotel, a jejich volba padla na Lincoln Hotel, v němž se ubytovaly v jednom pokoji 11. června odpoledne.
„Nuže, jsme v tom strašlivém vězení," zvolala Jovita Foleyová, „ale přiznávám, že Saint Louis se mi zdá být příliš příjemným městem, aby mohlo být strašlivým žalářem."
„Ale přesto je žalářem, Jovito, od té chvíle, co nám není dovoleno je opustil."
„Uklidni se, však my je opustíme, má drahá!" Jovita Foleyová opět získala dřívější důvěru a s ní svou přirozenou veselost od té chvíle, co jim pan Humphrey Weldon poslal tři tisíce dolarů, které ještě téhož dne poukázkou poslaly panu Tombrockovi, notáři v Chicagu.
Ale sázkaři z agentury, jak se zdálo, takovou důvěru neměli. Ačkoliv noviny v Saint Louis oznámily přítomnost páté účastnice hry v Lincoln Hotelu, nikdo nepřišel, aby je tam navštívil a vyzpovídal.
Co se mohlo očekávat od Lissy Wagové, která měla nehodu, že se dostala na missourijské pole?…" A kromě toho se mohlo stát, že by vězení skončilo dřív, než by se kdo nadál. Následující den, 12. června, měl být proveden nový tah a další měly následovat vždy po dvou dnech…
„A kdo ví… kdo ví… kdo ví?…" opakovala neustále Jovita Foleyová.
Obě dívky využily svého volna k tomu, že odpoledne navštívily několik čtvrtí města, které úžlabina rovnoběžná s tokem Missouri dělila na dvě nerovné části. Co kouzla pro ženské oči se nacházelo v nádherných obchodech na hlavních ulicích! Byly tam nejen překrásné klenoty a nádherné látky, ale i nejlepší kožešiny. A nebylo třeba se tomu divit, protože ty nádherné oděvy byly vyrobeny z kožešin vačice virginské, daňka, lišky, pižmovce, wolvereny, divoké kočky, kterými Indiáni toho území vedli velký obchod.
V rozsáhlých prériích, které lemovaly břehy řek, se potkávali indiánští lovci s tisíci bizony a na smečky vlků pořádali stále ještě hony…
Konečně den nebyl promarněn.
Následujícího dne se probudila netrpělivá Jovita Foleyová již za svítání. Nedalo jí to spát, poněvadž toho dne v osm hodin ráno měl notář Tombrock provést vržení kostkami, stanovené pro den 12. června.
Nechala však Lissy Wagovou spát a sama vyšla z hotelu, aby venku počkala na zprávy o výsledku tahu.
Minuly dvě hodiny… Ano, byla dvě hodiny mimo dům. Ale jaké to bylo probuzení pro pátou účastnici Hypperbonovy hry, která na lůžku vyskočila, když náhle dveře byly s hlukem rozevřeny a Jovita Foleyová vrazila dovnitř s voláním:
„Jsme vysvobozeny… má drahá… vysvobozeny…"
„Co říkáš?…"
„Osm oček složených z pěti a tří. Už je má."
„On?…"
„Protože byl na čtyřicátém čtvrtém poli, byl poslán na padesáté druhé…"
„Kdo… on?"
„A protože padesáté druhé pole je žalář, musí přijít sem, aby zaujal naše místo…"
„Ale kdo?"
„Max Réal!… Má drahá… Max Réal!…"
„Ach, ubohý mladý muž!" odpověděla Lissy Wagová.
„Raději bych zde chtěla zůstat sama…"
„To by tak scházelo!" zvolala vítězoslavně Jovita Foleyová, která při této poznámce vyskočila jako kamzík.
Bylo to tak. Vrh kostkami vyprostil Lissy Wagovou ze žaláře! Měla být v Saint Louis vystřídána Maxem Réalem, jehož místo v Richmondu, ve státě Virginia, sedm set padesát mil odtud, pětadvacet až třicet hodin po železnici, měla zaujmout!…
Ostatně, aby se tam odebrala, k tomu měla od 12. do 20. června dost času. To však nepřekáželo její netrpělivé přítelkyni, neschopné zatajit radost, aby nezvolala:
„Vzhůru tedy, na cestu!…"
„Ne… Jovito…" odpověděla rozhodně Lissy Wagová.
„Ne… A proč?…"
„Považuji za slušné, abychom zde očekávaly Maxe Réala… Jsme velice mnoho povinny tomuto nešťastnému mladému muži!" Jovita Foleyová se nakonec podrobila tomuto šlechetnému návrhu, avšak s tou podmínkou, že vězeň nejdéle do tří dnů překročí práh svého vězení.

Ale již druhý den 13. června vystoupil Max Réal z vlaku na nádraží v Saint Louis. Nepochybně trval jakýsi tajuplný svazek sugesce mezi prvním účastníkem hry a pátou účastnicí, protože ona nechtěla odjet dřív, dokud by nedorazil Max Réal, a on si zase přál, aby se dostal do Saint Louis dřív, než ona odjede.
Ubohý Max Réal! Jaký byl asi duševní stav jeho skvělé matky při myšlence, že její syn byl tak zadržen na své cestě k vítězství!
Samozřejmě že Max Réal se dozvěděl z novin, že Lissy Wagová byla ubytována v Lincoln Hotelu. Když se tam představil, byl přijat oběma přítelkyněmi, zatímco Tommy očekával v sousedním hotelu návrat svého pána.
Lissy Wagová, více pohnuta než chtěla dát znát, spěchala naproti mladému malíři a řekla:
„Ach, pane Réale, upřímně vás litujeme…“
„A z plna srdce!…“ dodala Jovita Foleyová, která se naprosto nesoužila a jejíž oči neprozrazovaly vůbec žádnou lítost.
„Ach, ne… slečno Wagová…“ odpověděl Max Réal, když si po příliš rychlém stoupání do schodů oddechl.
„Ne… nejsem politováníhodný… nebo alespoň jím nechci být, protože mám to štěstí vysvobodit vás…“
„Máte pravdu!…“ zvolala rychle Jovita Foleyová, která nemohla zadržet tuto odpověď, stejně upřímnou jako nevhodnou.
„Odpusťte Jovitě,“ řekla Lissy Wagová. „Ona dost neuvažuje, pane Réale; co se mne týká, věřte mi, že pociťuji opravdový, hluboký zármutek…“
„Zajisté… zajisté…“ dodávala Jovita Foleyová. „Ostatně nezoufejte si, pane Réale!… Co se stalo nám, může se také přihodit vám… Myslím, že by bylo lepší, kdyby místo vás byl někdo jiný poslán do vězení, například Tom Crabbe, komodor Urrican, Hermann Titbury!…
Uvítaly bychom s větší radostí jejich návštěvu… než vaši… totiž… vy mi rozumíte… konečně…, snad přijdou, aby vysvobodili zase vás…“ „To je možné, slečno Foleyová,“ odpověděl Max Réal, „ale nesmím na to příliš spoléhat. Ostatně věřte, že přijímám tuto nehodu s velkým klidem… Co se týká hry, nikdy jsem nevěřil, že bych ji vyhrál…“
„A já také ne, pane Réale,“ pospíšila si Lissy Wagová podotknout.
„Ale já ano… já ano…“ ujišťovala Jovita Foleyová, „nebo alespoň v to doufám kvůli Lissy!“
„A já v to také doufám pro vás, slečno Wagová,“ dodal mladý muž.
„A já zase doufám, že vyhrajete vy, pane Réale…“ odpověděla mladá dívka.
„Podívejme… podívejme…“ řekla lovita Foleyová, „nemůžete přece vyhrát oba…?“
„To je ovšem nemožné,“ zasmál se Max Réal.
„Může vyhrát jen jediný…“
„Nuže tedy!“ zvolala Jovita Foleyová, stále více se zaplétající svými slovy.
„Vyhraje-li Lissy… dostane miliony… a budete-li druhý v řadě… můžete mít výtěžek pokut…“
„Ale, dovol, Jovito, ty chceš všechno velice podivně aranžovat!“ podotkla káravě Lissy Wagová.
„Počkejme,“ řekl nyní Max Réal, „a nechme rozhodnout osud! Kéž bude pro vás příznivý, slečno Wagová!…“ Bylo vidět až příliš jasně, že jeho náklonnost k mladé dívce stále víc vzrůstala…
A Jovita Foleyová, která nebyla vůbec hloupá, si pomyslela:
„Podívejme se… kdo by to řekl!… Ostatně proč ne? To situaci velice zjednodušuje… zdá se, že nebude záležet mnoho na tom, dosáhne-li jeden z nich cíle dřív než druhý!…“ Ach! Jak ona dobře znala lidské srdce, a zvláště srdce své přítelkyně!
Všichni tři začali rozmlouvat o obratech ve hře, o příhodách na cestách, o přírodních krásách, které mohli vidět, když cestovali z jednoho státu do druhého, o čarovném Yellowstonském národním parku, na který Max Réal nemohl nikdy zapomenout, o zázračných kentuckých jeskyních, na něž Lissy Wagová a Jovita Foleyová měly věčně vzpomínat.
Potom vyprávěly malíři, co se přihodilo ohledně pokuty tří tisíc dolarů. Bez velkomyslné zásilky pana Humphreyho Weldona, provázené slovy, která nepřipouštěla, aby byla zamítnuta, byla by Lissy Wagová nucena vzdát se hry.
„A kdo je pan Humphrey Weldon?…“ zeptal se Max Réal, poněkud znepokojeně.
„Skvělý a ctihodný stařec… který se o nás zajímá…“ odpověděla Jovita Foleyová.
„Ovšem, jako sázkař…“ dodala Lissy Wagová.
„On si je zcela jistý, že svou sázku vyhraje!“ prohodila Jovita Foleyová.
Max Réal neřekl, že měl také v úmyslu nabídnout tuto částku mladé uvězněné… ale nevěděl, s jakým odůvodněním by ji mohla přijmout…
Tento a následující den strávili Max Réal a obě přítelkyně spolu hovořili a procházeli se. Jestliže Lissy Wagová nesmírně projevovala svůj zármutek nad smůlou Maxe Réala, malíř byl zase navýsost šťastný, že jí, Lissy Wagové, mohl pomoci. A skutečně také nastal během čtyřiadvaceti hodin úplný obrat v agenturách ve prospěch páté účastnice hry. Také zpravodajové novin přicházeli opět horlivě do Lincoln Hotelu, aby udělali interview s Lissy Wagovou, která však jejich návštěvy odmítla, a sázkaři opouštěli dřívějšího oblíbence Štěstěny a obraceli se k nové hvězdě. Stav hry byl nyní takový, že Lissy Wagová se měla odebrat do Virginie na čtyřicáté čtvrté pole, které opustil Max Réal, a že před Lissy Wagovou byl jen Tom Crabbe na čtyřicátém sedmém a XYZ na padesátém prvním poli.
„Je již konečně známo,“ ptala se Jovita Foleyová, „kdo se skrývá pod těmi začátečními písmeny XYZ?…“
„Nikdo to neví,“ odpověděl mladý malíř, „stává se stále tajuplnějším!“ Nebylo třeba zajisté podotýkat, že Max Réal, Lissy Wagová a Jovita Foleyová se spolu nebavili pouze o záležitostech Hypperbonovy hry. Mluvili také o své rodině… o mladé dívce, která neměla již příbuzné… o paní Réalové, která nyní bydlela v Chicagu a která by byla velmi šťastná, kdyby mohla poznat Lissy Wagovou… o Sheridan Street, jež nebyla příliš vzdálena od South Halstedt Street a tak dál.
Ovšem Jovita Foleyová neustále obracela pozornost ke hře a k tahům, k nimž ještě mohlo dojít.
„Možná,“ řekla, „že již při nejbližším tahu, má drahá, vztyčíš žlutou vlajku na posledním poli.“ „To není možné, slečno

Foleyová, to není možné," prohlásil Max Réal.
„A proč?…"
„Protože slečna Wagová nyní zaujme moje místo na čtyřicátém čtvrtém poli…"
„Nuže… pane Réale?…"
„Nuže… největší počet oček, které by slečna Wagová mohla dostat, by byl deset, které zdvojnásobeny by daly dvacet oček, ale tím by přeskočila šedesáté třetí pole a musela by se vrátit na šedesáté druhé… A pak by nebylo možné, aby při následujícím tahu vyhrála, protože jednoho očka není možné kostkami dosáhnout…"
„Máte pravdu, pane Réale," odpověděla Lissy Wagová.
„Jak vidíš, Jovito, musíš se připravit na další čekání…"
„Ale," pokračoval mladý malíř, „hrozí nebezpečí jiného tahu, který by pro slečnu Wagovou mohl být velice zlý…"
„Jaký?…"
„Kdyby kostky daly osm oček, musely byste se vrátit do vězení…"
„Nikdy… nikdy!…" zvolala Jovita Foleyová.
„A přes to všechno," odvětila s úsměvem Lissy Wagová, „považovala bych to, co se mne týká, za štěstí, protože bych pak vysvobodila zase pana Réala!…"
„Jste velmi upřímná, slečno Wagová," ujišťoval mladý muž, „ale já bych si to nepřál."
„A já také ne!" prohlásila unáhleně Jovita Foleyová.
„Nuže, pane Réale," zeptala se Lissy Wagová, „jaký počet oček bych si měla tedy přát?…"
„Dvanáct, protože byste se ocitla na padesátém šestém poli, ve státě Indiana, a nikoliv v dalekých končinách amerického Západu."
„Výborně," řekla Jovita Foleyová, „a mohly bychom se pak při následujícím tahu dostat k cíli?…"
„Ano, se sedmi očky."
„Se sedmi!…" zvolala Jovita Foleyová a tleskala rukama.
„Sedm oček a Lissy Wagová by byla první mezi Sedmi!"
„V žádném případě," dodal Max Réal, „se nemusíte obávat padesátého osmého pole, Death Valley, kam zapadl komodor Urrican, protože byste musely mít čtrnáct oček, a to se nemůže stát. A nyní vám opakuji, slečno Wagová, svá nejupřímnější blahopřání, která jsem tlumočil na začátku hry. Moje největší přání je, abyste se stala vítězem!" Lissy Wagová odpověděla jen pohledem, v němž se však zračilo velké vzrušení.
„Ten pan Réal je velice hodný člověk," pomyslela si Jovita Foleyová, „a talentovaný umělec s velkou budoucností!… A co se týká Lissy Wagové, nesmí se hledět na její skromné společenské postavení. Ona je půvabná, půvabná a ještě jednou půvabná a vyrovná se dcerám milionářů, které se v Evropě shánějí po titulech, aniž se starají o to, aby se dozvěděly, mají-li knížata skutečně knížectví, vévodové vévodství a nejsou-li hrabata na mizině a markýzové v bryndě!" Takto přemýšlela tato soudná, ačkoliv až příliš prudká osoba, a ve své moudrosti mínila, že by nebylo zapotřebí přes míru prodlužovat tuto nastalou situaci. Ona pak také jako první promluvila ohledně odjezdu.
Max Réal, jak bylo pochopitelné, namítal, že dívky nemusejí ze Saint Louis příliš spěchat. Mají prý dost času do 18. června, aby se vydaly na cestu do Richmondu, a zítra mělo být teprve 13. června…
A snad i Lissy Wagová se domnívala, že nemusí odjíždět tak příliš brzy… Ale nechtěla nic říci a podrobila se přání Jovity Foleyové.
Max Réal se netajil svým velkým zármutkem, který mu působilo toto rozloučenÍ. Ale poznával, že nesmí naléhat, aby zůstaly, a když nadešel večer, doprovodil obě slečny na nádražÍ. Tam opakoval naposled:
„Všechna moje přání vás provázejí, slečno Wagová…"
„Díky… díky…" odvětila mladá dívka a podala mu upřímně ruku.
„A co já?…" zeptala se Jovita Foleyová.
„Pro mne nemáte jediné dobré slovo?…"
„Ano, také… slečno Foleyová," odpověděl Max Réal, „neboť máte horoucí srdce!… Bděte nad svou přítelkyní do našeho návratu do Chicaga…" Vlak se pohnul a mladý muž zůstal na nástupišti nádraží, až když světla posledního nákladního vagonu zmizela v temnu.
Bylo až příliš jisté, že miloval něžnou a půvabnou Lissy Wagovou a že jeho matka si ji také mohla zamilovat, až by ji při návratu do Chicaga spatřila. Že jeho další postup ve hře byl velice ohrožen, že byl uvězněn v této metropoli s velmi pochybnou nadějí na osvobození, o to se vůbec nestaral.
Vrátil se do svého hotelu velmi smutný. Jak nyní pociťoval svou osamělost! Ostatně vzhledem k této žalostné situaci vězně byl vůbec opuštěn, neměl již přívržence, jeho záznam v agenturách klesl jako sloupec na barometru při jihozápadním větru, ačkoliv malíř vyhověl své povinnosti a zaplatil trojnásobnou pokutu…
Tommy byl zoufalý. Jeho velitel tedy zřejmě neměl dostat Hypperbonovy miliony.
Nebude ho moci koupit, aby na něj uvalil nejkrutější porobu, po které však Tommy tak velice toužil.
Nuže, člověk nedělá dobře, nepočítá-li s náhodou. Neměla-li náhoda své zvyky, měla alespoň, jak to bylo zajisté již pozorováno, své rozmary, a toto pozorování bylo znovu potvrzeno ráno dne 14. června.
Od deváté hodiny obléhal velký dav sázkařů telegrafickou kancelář v Saint Louis, aby se tito horlivci co nejrychleji dozvěděli počet oček, která toho dne měla připadnout na druhého spoluhráče.
Výsledek, který noviny zvláštním vydáním ihned oznámily, byl tento: pět, třemi a dvěma, Tom Crabbe.
Protože Tom Crabbe, který byl právě v Pensylvánii, zaujímal čtyřicáté sedmé pole, počet pěti oček jej poslal na padesáté druhé pole, do Missouri, do Saint Louis, do žaláře!…
Lze si pomyslet, jaký dojem učinil tento neočekávaný tah!… Max Réal, který zaujal místo Lissy Wagové, byl bezprostředně vystřídán Tomem Crabbem, kterého měl zase nahradit ve Filadelfii!…

Nato nastal zase převrat a zmatek v agenturách, agenti a zpravodajové spěchali do hotelu k mladému malíři, jeho záznamy opět stoupaly, přívrženci se vraceli vzhledem k tomu neuvěřitelnému štěstí a Max Réal byl zase prohlášen za nového velkého favorita Hypperbonovy hry!…
Jaký však musel být hněv Johna Milnera, kterému se rozhodně nic nedařilo!…
Tom Crabbe se měl odebrat do vězení v Saint Louis a měl zaplatit trojnásobnou pokutu!… Hypperbonova pokladnička pokut se naplňovala a dolary se v ní množily ve prospěch toho, jenž jako druhý měl dorazit k cíli…
Co se týkalo Maxe Réala, měl dost času odebrat se ze Saint Louis do Filadelfie mezi 14. a 22. červnem.
Také se svým odjezdem nepospíchal. A proč?… Protože chtěl poznat výsledek tahu dne 20. června, který měl být proveden na vrub Lissy Wagové. Snad měla být mladá dívka poslána do některého sousedního státu, a jemu by bylo velmi milé, kdyby se tam pak mohl na několik dní zastavit…

XII. KAPITOLA
Různé senzační novinky pro Tribune

Jak si laskavý čtenář pamatuje, omdlel Harris T. Kymbale v telegrafické kanceláři v Olympii před samým polednem dne 18. června. Ale dostavil se na své místo, ačkoliv zničen únavou, mravně i tělesně vyčerpán, čemuž se nebylo možné divit po tak úžasném výkonu cyklistů z povolání, Willa Stantona a Roberta Plocka. Když klesl na lavici v poštovním úřadě, přece ještě, než omdlel, mohl odpovědět: „Jsem zde!“ když úředník řekl: „Je zde telegram po Harrise T. Kymbala.“ Několik minut nato získal vědomí pomocí whisky a ginu a mohl přečíst telegram tohoto znění:

Chicago, 8 hodin 13 minut Kymbale, Olympia, Washington Devět složeno pěti a čtyřmi. Jižní Dakota, Yankton.

Tombrock

Tah dne 18. června byl pak správně proveden v řečený den, ačkoliv mohl být urychlen o osmačtyřicet hodin na místo tahu za Hermanna Titburyho. Neboť Hemlann Titbury byl ubytován v New Orleansu, kde musel zůstat po stanovenou dobu, a oba manželé se tam opájeli za cenu dvou set dolarů denně v Excelsior Hotelu. Notáři Tombrockovi a členům Excentric Clubu se zdálo být správné, že nesmí nic měnit na dnech určených pro tahy, aby nezmenšovali lhůty stanovené pro stěhování různých spoluhráčů z jednoho místa na druhé, a to byl zajisté správný výklad úmyslů Williama J. Hypperbona.
Celkem si hlavní kronikář Tribune nemusel stěžovat na poslední vržení kostkami. Nebylo zapotřebí, aby se vracel do příliš známých částí území americké Unie, ale měl se ubírat novými krajinami, aby dorazil do Jižní Dakoty, která byla alespoň tisíc tři sta mil vzdálena od státu Washington.
Kromě toho bylo nutné poznamenat, že Harris T. Kymbale, když zaujal třicáté deváté pole, byl předstižen jak prvním záhadným XYZ v Minnesotě, tak druhým Maxem Réalem v Pensylvánii a třetí Lissy Wagovou ve Virginii. Byl tedy čtvrtý v řadě před komodorem Urricanem, který očekával ve Wisconsinu svůj příští odjezd. Hermann Titbury tak byl ještě na dvacet osm dní připoután v Louisianě a Tom Crabbe byl odsouzen k zplesnivění v žaláři v Saint Louis až do konce hry, kdyby ho žádný ze spoluhráčů nepřišel vystřídat.
Harris T. Kymbale získal znovu plnou důvěru ve svůj konečný úspěch, protože nic neztratil, a choval se sebevědoměji než kdykoliv dříve - jeho příznivci také. Ovšem byly ještě tři kameny úrazu na jeho cestě: labyrint v Nebrasce, kterým již prošel, žalář v Saint Louis a Death Valley. Z těch tří nebezpečí jedno také ohrožovalo XYZ, dvě Lissy Wagovou a Maxe Réala. Ostatně náhoda hrála tak velikou roli v Hypperbonově hře!… Zpravodaj Tribune se musel obávat jedině dvou číslic, totiž dvanáctky, která by jej poslala zpět do Nebrasky, a zdvojnásobené desítky, která by jej poslala, aby vzdal svou úctu a složil poklony Tomovi Crabbovi v jeho žaláři v Missouri.
Ačkoliv měl patnáct dní času, od 18. června do 2. července, aby se odebral do Jižní Dakoty, přesto nechtěl Harris T. Kymbale ztratit ani jediný den. Aniž tentokrát očekával cestovní plán, který mu ochotný tajemník Tribune, Bruman S. Bickhorn, pošle do Olympie, sestavil si jej sám velmi uspokojivým způsobem.
Území Jižní Dakoty a Severní Dakoty bylo odděleno od Washingtonu dvěma státy, Idahem a Montanou. Železnice, která probíhala Wisconsinem, Minnesotou, Severní Dakotou a Idahem, spojovala Chicago a tím zároveň New York přímo s hlavním městem státu Washington. Z Olympie do Farga na východním pomezí Severní Dakoty byla vzdálenost asi tisíc tři sta mil a z Farga do Yanktonu na jihu Jižní Dakoty čtyři sta mil - tedy celková vzdálenost činila tisíc sedm set mil.
Při pravidelné službě urazily vlaky americké dráhy nezřídka tisíc mil za dvaatřicet hodin, a také se stávalo, že tuto vzdálenost urazily za čtyřiadvacet hodin. Ale nesmíme zapomínat, že bylo nutné projet Rocky Mountains a že tam byla možná velká zpoždění. Ostatně Harris T. Kymbale měl dost času, aby si v Yanktonu odpočinul a klidně tam očekával tah ze dne 2. července. Následkem moudrého a opatrného rozhodnutí opustil Olympii již následující den.
Asi čtyři sta mil dělilo hlavní město Washington od prvních svahů Rocky Mountains, potom dvě stě padesát od západu k východu od horských hřbetů - což činilo asi šest set mil mezi Olympií a Helenou, hlavním městem Montany. Touto severní částí Spojených států amerických až do Chicaga probíhala železnice Northern Pacific, téměř rovnoběžně s velkou pacifickou dráhou Grand Trunk, ovšem o šest stupňů severněji. Zpravodaj, který měl čtrnáct dnů na to, aby dorazil do Jižní Dakoty, mohl tam tedy dorazit mnohem dřív než telegram notáře Tombrocka, který, jak nepochyboval, jej měl zase uvést do dobrého pořadí. V každém případě byla dráha Northern Pacific výhodná tím, že jej vlak mohl vézt Idahem, Montanou, Severní Dakotou, což zase znamenalo pro Tribune řadu zajímavých článků k největšímu potěšení jejích čtenářů.

Když vlak odjel z Olympie, stoupal nejdříve na severovýchod k Tacomě, pak sjížděl k jihovýchodu a minul pohoří Cascade Mountains stanicemi Hot Spring, Cleal, Ellensburg, Topperish a Pace Pase, kde přejel přes Columbia River. Harris T. Kymbale, který nejraději stál venku na chodbičce vagonu, hleděl na podivuhodnou krajinu, jejíž obrazy se měnily doslova při každé telegrafické tyči, na hluboké propasti, v nichž šuměly a hučely bystřiny a potoky hor Cascade Mountains. A jeho zrak byl neméně užaslý, když vlak zanechal za sebou na severu Maunt Stuart a překročil Columbia River, která tvořila jižní hranici státu Washington a táhla se od severu na jih a pak k záhybu, který činila, aby se vrhla do Tichého oceánu.
Tato velká řeka byla málo splavná v této části toku a byla rozdělena na četné proudy, jako byly Buckland, Gualquil, Islands, Priest.
Za řekou projížděl vlak velkou columbijskou pouští, která byla téměř bez potoků, mezi Salt Lake a Silkatkwa Lake, kde jezdily těžko povozy cestami, po kterých se kdysi zcela volně proháněli Indiáni. Idaho, které patřilo k Údolí Columbia River a opíralo se na severu o Kanadu, bylo bohaté na lesy a pastviny jako za dřívějších dob, než tam přišli zlatokopové. Jeho hlavní město, Boise City, na řece téhož jména, bylo město se dvěma tisíci třemi sty obyvateli a jeho metropole, Idaho City, na přítoku Snake River, ovládala jižní část tohoto Území. Značnou část obyvatelstva tam tvořili Číňané a také tam bylo dost mormonů, kterým však bylo odpíráno voličské právo, když se nechtěli pod přísahou vzdát zvyků dvojženství a mnohoženství.
Za Idahem v Montaně, v této nepopsatelné části Rocky Mountains, nevycházel Harris T. Kymbale z Údivu, ačkoliv jeho oči byly dost přesyceny přírodními krásami hor v Novém Mexiku a Washingtonu. Mezi roklemi a propastmi tohoto Území, jemuž poledníky a rovnoběžky sloužily za zeměměřičské hranice, proudily k severu tisíce potoků, říček a řek, zavlažujíce rozsáhlé pastviny, které podporovaly chov dobytka, jenž s tamními doly tvořil hlavní bohatství státu, neboť podnebí tam bylo příliš drsné pro zemědělství. Za horskými hřbety se skrývala přední města, kterých se železnice Northern Pacific dotýkala: Misoula, Helena a Butte, jež ležela v důlním středisku oplývajícím zlatem, stříbrem a mědí.
Když železnice minula Charles Forke River, dost vysoká temena Wiessner a Stevens, pak Eagle Hills, Eagle Peaks, které je ovládaly, sestupovala k Heleně.
Byla to velice hornatá krajina a bylo zajisté zapotřebí odvážného ducha Američanů k tomu, aby v těch výšinách postavili železnici. Půda byla daleko tvrdší a obtížnější v této severní části Ameriky než tam, kde byla zřízena železniční trať Union Pacific Railroad, čtyři sta mil jižněji. A proto Harris T. Kymbale, který jel také po této druhé z Omahy do Sacramenta, mohl srovnávat, a to ve prospěch první.
Naneštěstí nebylo počasí krásné a hrozila bouře. Elektrické napětí v ovzduší nepřestávalo vzrůstat již čtyřiadvacet hodin. Těžká bouřková mračna se zvedala na obzoru a Harris T. Kymbale byl přítomen rozpoutání přírodního jevu v celé jeho hrůze a velkoleposti, jaké bylo možné vidět jen v hornatých oblastech.
Bouře získala strašlivé rozměry - byl to blizzard, který vháněl obyvatele do domů. Cestující byli velice znepokojení, ačkoliv vlaky, zejména jedoucí, bývaly vůbec málo vydány vlivu elektřiny, která snadno unikala kolejemi. Blesk následoval za bleskem od vteřiny ke vteřině, hrom burácel, odrážel se o skály a tvořil tak nekonečný rachot, blesky bily do skal a stromů podél cesty. Urvané balvany se valily jako laviny ze skal, zděšená zvířata, bizoni, daňci, sajky, černí medvědi, prchali ze všech stran - všechno to bylo nad veškeré přirovnání hrůzokrásné divadlo, které cestující sledovali odpoledne 20. června.
A tu se přihodilo, že zpravodaj Tribune měl nejen příležitost poslat svým novinám nejneočekávanější pozorování, ale zároveň mohl připojit zvláštní objev, který patřil k dějinám fauny v Rocky Mountains.
Asi v pět hodin vlak zvolna vystupoval velmi příkrou soutěskou za nejsilnější bouře. Harris T. Kymbale zůstal na zadní chodbičce vagonu, zatímco spolucestující se choulili na sedadlech ve vagonu. V tu chvíli spatřil nádherného medvěda, takzvaného grizzlyho, šedé srsti, vysoké postavy, jak kráčel na zadních nohou podél cesty, nepochybně pomaten bojem živlů, při kterém bývala zvířata tak poplašená. Neboť náhle tento medvěd, oslepen bleskem, zvedl pravou přední tlapu, pozvedl ji až k čelu a rychle se pokřižoval.
„Medvěd, který dělá znamení kříže!…“ zvolal Harris T. Kymbale.
„To není možné… Viděl jsem špatně!…“ Nikoliv, viděl dobře, a to několikrát za oslepujících blesků se grizzly pokřižoval, a projevoval tak hrůzu a zděšení.
Nato vlak, když dorazil na vrchol soutěsky, začal se pohybovat rychleji a zanechal medvěda za sebou.
Zpravodaj ihned napsal do svého zápisníku tuto poznámku:

Grizzly, nový druh ploskochodců. Dělá znamení kříže při bouřích. Měl by být mezi faunou Rocky Mountains nazýván Ursus christianus.

A tato poznámka se nacházela v dopise zaslaném druhý den z Heleny redakci Tribune.
Když vlak minul stanice Misoula, Bonit, Drummond, Garrison, projel dlouhým tunelem pod soutěskou Mulland, načež zastavil v nádraží města Heleny dopoledne dne 21. června.
Toto město leželo ve výšce jednoho tisíce sáhů na východním svahu Rocky Mountains, na přítoku Missouri River, a bylo rozsáhlým skladištěm pro výrobky dolů v tomto okrsku a mělo čtrnáct až patnáct tisíc obyvatel. Vlak železnice Northern Pacific tam zastavil jen na pár hodin, a nezbývalo mu již, než aby sjel k rovinám, které prorýval tok Yellowstone River a jeho četných přítoků.
V této krajině se kdysi prohánělí Indiáni: Ploskolebci, Velkobřiší, Černonožci, Upsarokové, Cheyennové, Modokové, Assiniboinové, v té době vypovězení do jiných enkláv, jejichž sousedství bělošské obyvatelstvo špatně snášelo…
Když vlak zabočil na jihovýchod přes Loquart a Bozeman, setkal se s Yellowstone River u Livingstonu, potom

následovaly četné stanice, Laurie, kde měla železnice odbočku k Národnímu parku, a Miles City, minul pak Montanu v Severní Dakotě a potom Beach na sto sedmdesátém stupni délky.
Železnice Northern Pacific vedla Severní Dakotou po obrovských rovinách trochu zvýšených v sousedství Heart Buttes, za Fort Lincoln. Konečně se vlak setkal s Missouri v Edwintonu, který byl hlavním městem stáhl ajemuž německé obyvatelstvo nejraději dávalo název Bismarck. Město nebylo méně izolováno, než býval nositel toho zlého jména ve své friedrichruhské samotě. (Otto von Bismarck - 1815-1898, kníže. Významný německý politik. Diplomat a později kancléř. Sjednotitel Německa pod výrazným vlivem Pruska. Jules Verne, jako pravý Francouz, v textu díla dává nepřátelský přídech jeho osobě. Důvodem mj. mohlo být i to, že Francie byla r. 1871 Německem poražena) Harris T. Kymbale mohl ve stanici Jamestown vstoupit na odbočku, která vedla přímo do Yanktonu. Ale podporován svou obrazotvorností, jel dál přes Valey City, Orisku, Cossitou až do Farga, kam dorazil 23. června ráno, na západní hranici Minnesoty.
Ocitl se tak blízko hranic státu, v němž byl po tahu ze dne 10. června záhadný XYZ, očekávaje v Saint Paulu, v hlavním městě, výsledek tahu ze dne 24. června… Na jaké pole se měl dostat?… Nepochybně blízko konce, ne-li na samý konec - což ostatně kronikáře Tribune velice roztrpčovalo přes jeho důvěru, že jedině on zvítězí a nikdo jiný.
Dakota, která byla r. 1861 odloučena od Minnesoty, byla rozdělena na dva čtyřhrany téměř sobě rovné, jeden jižně pod druhým. Toto velmi vysoko položené území, trochu hornaté, tvořilo pravý opak k svému západnímu sousedovi. Bílé obyvatelstvo se především usazovalo v jeho jihovýchodní části, aby tam pěstovalo tabák, kukuřici, oves, zeleninu, protože půda byla úrodná. Na severu se rozkládala jezera a četné malé vodní nádrže. Missouri River ji protínala šikmým tokem až na Yankton, odkud sestupovala k Omaze, zatímco Red River (Tato řeka má stejné jméno jako ta na dolním Mississippi, o níž jsme se již zmínili) Dakotu dělila na východě od Minnesoty.
Železnice, která odbočovala ve Fargu, vedla pak podél břehu a tím způsobem se dotýkala Yanktonu, starého hlavního města Jižní Dakoty, které bylo nahrazeno městem Pierre City, jehož poloha se lépe shodovala s administrativním plánem Spojených států amerických.
Harris T. Kymbale strávil ve Fargu celý den 23. června, aniž se prozradil, kdo je. Snad by při svých turistických choutkách navštívil několik městeček na levém břehu Red River a jejich protějšek na pravém břehu, kdyby ho neočekávaná okolnost nepřinutila, aby změnil své záměry.
Když se odpoledne procházel v okolí malého města, oslovil jej nějaký člověk, patrně Američan, asi padesátiletý muž střední postavy, jenž měl nos jako nebozez a malá blikavá a mžouravá očka - jak bylo patrné, málo sympatického vzezření.
„Pane," řekl tento člověk, „nemýlím-li se, viděl jsem vás dnes vystoupit z vlaku Northern Pacific…"
„Ano, pane," odpověděl Harris T. Kymbale.
„Jmenuji se Horgarth," pokračoval ten člověk, „Len Horgarth, Len William Horgarth…"
„Nuže, pane Lene Williame Horgarthe, co si ode mne přejete?…"
„Je pravděpodobné, že pojedete do Yanktonu?…" zeptal se muž.
„Ano, právě… do Yanktonu."
„Pak mi dovolte, abych vám nabídl své služby…"
„Vaše služby?… A z jakého důvodu?…"
„Dovolte mi především prostou otázku, pane… Přijel jste sám?…"
„Sám?…" odpověděl Harris T. Kymbale dost překvapen.
„Ano… sám!"
„Paní vás nedoprovází?…"
„Paní?…"
„Budiž… Obejděme se bez ní… Zde její přítomnost není nutná… k rozvodu…"
„K rozvodu, pane Horgarthe?…"
„Zajisté, a já obstarám všechny formality vašeho rozvodu."
„Ale aby se člověk mohl dát rozvést, k tomu je přece zapotřebí, aby byl ženatý… a to mi můžete věřit, že já ženatý nejsem!"
„Vy nejste ženatý a jedete do Yanktonu?" zvolal Len Horgarth, který nad tím velice užasl.
„Ach tak! Kdo tedy jste, pane Horgarthe?…"
„Jsem agent a svědek pro rozvody!…"
„Lituji…" odpověděl Harris T. Kymbale, „ale nemohu vaše služby potřebovat."
Celkem se nesměl zpravodaj Tribune divit těmto návrhům ctihodného Lena Williama Horgartha. Byly-li v Illinois rozvody tak běžným zvykem, že by se mohlo volat na cestující: „Chicago, deset minut zastávka, dostatečný čas k rozvodu," bylo tam přece také zapotřebí, aby toto rozloučení manželství bylo provázeno jistými důkazy a zárukami. Ale v Jižní Dakotě tomu bylo zcela jinak. To byla velice vhodná země na rozvody - postačilo, aby bylo svědky potvrzeno, že tam někdo šest měsíců bydlel, a celá záležitost úspěšně skončila.
Odtud pocházelo řemeslo nadháněčů či zprostředkovatelů a svědků, které muži zákona požadovali. Oni sháněli klienty, skládali svědectví v jejich prospěch, opatřovali jim náhradníky, pokud se nechtěli osobně dostavit, a pokud dávali přednost tomu, aby za ně bylo jednáno plnou mocí - zkrátka, starali se o veškerá možná usnadnění.
Ovšem rekord v rušení manželství patřil ještě více městečku Sioux PaUs City než městu Yanktonu.
„Nuže, pane," dodal velmi úslužně pan Horgarth, „nekonečně lituji, že nejste ženatý…"
„Já také," odpověděl Harris T. Kymbale, „protože bych měl zde tak krásnou příležitost se rozvést!"
„Ale protože jedete do Yanktonu, račte se tam dostavit zítra před třetí hodinou, abyste byl přítomen velkému mítinku, který se tam bude konat."

„Mítink… a kvůli jaké záležitosti?…“
„Jde o to, aby lhůta pro pobyt, který se vyžaduje k rozvodu, byla snížena na tři měsíce jako ve státě Oklahoma, který nám nepříjemně konkuruje. Tomuto shromáždění lidu bude předsedat ctihodný pan Heldreth…“
„Opravdu, pane Horgarthe?… A kdo je ten pan Heldreth?…“
„Doporučeníhodný obchodník… který se již sedmnáctkrát dal rozvést… a tím prý ještě neskončil!“
„Pane Horgarthe, nezapomenu se včas dostavit do Yanktonu…“
„Opouštím vás tedy, pane, nabízeje se vám k službám pro budoucnost…“
„To je samozřejmé, pane Horgarthe, a já zachovám v dobré paměti tak ochotnou nabídku.“
„Člověk neví, co se může přihodit…“
„Je to tak, pane Horgarthe, máte úplnou pravdu!“ odpověděl Harris T. Kymbale.
A tak se rozloučil s důstojným svědkem a nadháněčem dakotských právních zástupců.
Zbývalo již jen dozvědět se, jestli shromáždění lidu v Yanktonu, jemuž měl předsedat ctihodný pan Heldreth, by vymohlo neocenitelné výhody tříměsíčního pobytu, jimž se těšila Oklahoma.
Konečně druhý den 24. června v šest hodin ráno hlavní kronikář Tribune Harris T. Kymbale vstoupil do vlaku, který jel do Jižní Dakoty.
Nacházela se tam dost hustá síť železničních tratí, vedoucí z jednoho státu do druhého. Ale protože mezi Fargem a Yanktonem byla vzdálenost jen dvě stě padesát mil, byl si Harris T. Kymbale jistý, že tam dorazí před začátkem mítinku.
Šťastnou okolností bylo, že poslední část železnice mezi stanicí Medary a Sioux Falls City byla právě dokončena a že téhož dne měla být na ní zahájena doprava. Tak Harris T. Kymbale nebyl nucen urazit část cesty v povoze nebo na koni, jak se mu to přihodilo za jeho cestování v Novém Mexiku a v Kalifornii.
Vlak přejel přes hranici, která dělila obě Dakoty, a bylo právě jedenáct hodin, když zastavil blízko městečka Medary na břehu Big Sioux River. Tam Harris T. Kymbale viděl, jak všichni cestující vystupovali. Harris T. Kymbale se obrátil na úředníka, který zastával službu na nástupišti.
„Copak vlak dál nejede?…“ zeptal se ho.
„Nejede,“ odpověděl úředník.
„Dnes tedy nebude zahájena jízda na trati mezi Medary a Sioux Falls City?…“
„Ne, pane.“
„A kdy tedy?…“
„Zítra.“
„Proč teprve zítra?“ zeptal se podrážděně Harris T. Kymbale.
„Nemohu za to,“ odpověděl úředník a pokrčil rameny.
Tato okolnost hlavního kronikáře Tribune velice dopalovala, neboť obě stanice byly od sebe vzdáleny šedesát mil, a kdyby si najal povoz, přijel by pozdě a nemohl by se zúčastnit shromáždění lidu za předsednictví ctihodného pana Heldretha.
Když se Harris T. Kymbale rozhlédl, spatřil na kolejích nádraží vlak, který byl připraven k odjezdu do Yanktonu.
„A kam jede tento vlak?…“ zeptal se.
„Ach, tento vlak…“ odpověděl úředník zvláštním tónem.
„Copak neodjede?“
„Oh, ano… třináct minut po poledni…“
„Do Yanktonu?…“
„Oh!… Do Yanktonu!“ odvětil úředník a vrtěl hlavou.
Ale v tom okamžiku, zavolán přednostou stanice, nemohl ten člověk již doplnit vysvětlení, které na něm Harris T. Kymbale žádal.
Ostatně vlak nebyl vůbec vlakem osobním, ale skládal se jen ze dvou vagonů na zavazadla připojených k lokomotivě, která supěla tlakem páry.
„Skutečně,“ pomyslel si Harris T. Kymbale, „zde lze něco dělat… když trať bude otevřena pro osobní dopravu až zítra… Je to nákladní vlak, který jede z Medary do Sioux Falls City. Kdybych se mohl vplížit, aniž bych byl zpozorován, do jednoho z těch nákladních vozů, vysvětlil bych to, až bych přijel na místo…“ A důvěřivý zpravodaj nepochybovalo tom, že jeho vysvětlení bude ochotně přijato, když se představí jako jeden ze slavných spoluhráčů v Hypperbonově hře, když vysloví své jméno a povolání a zaplatí jízdné za tuto nikoliv pravidelnou dopravu.
Záměr Harrise T. Kymbala byl podporován tím, že v tu chvíli nádraží v Medary bylo úplně pusté. Všichni cestující, jak se zdálo, spěchali, aby je opustili. Pouze jediný zřízenec zůstal ještě na nástupišti. Strojvedoucí a topič se zabývali tím, že vrchovatými lopatami uhlí zásobovali pec lokomotivy.
Aniž by byl zpozorován, mohl se tedy Harris T. Kymbale dostat do nákladního vagonu, schoulit se v něm a očekávat odjezd.
Třináct minut po poledni se vlak poněkud náhle rozjel.
Uplynulo deset minut, během kterých rychlost vlaku stále ještě stoupala a byla pak velice mimořádná.
Podivuhodnou okolností také bylo, že když vlak jel stanicemi, strojvůdce nedával znamení zapísknutím.
Harris T. Kymbale vstal a malým zamřížovaným oknem hleděl dopředu.
Na lokomotivě, která chrlila kotouče kouře a páry, nikdo nebyl, nebyl tam ani topič, ani strojvedoucí…
„Co to znamená?…“ ptal se Harris T. Kymbale sám sebe. „Copak snad oba spadli… anebo unikl snad vlak z nádraží jako kůň, který vyběhne z konírny?…“
Náhle vykřikl hrůzou a úžasem…
Na téže trati, asi čtvrt míle daleko, se objevil jiný vlak, který jel v opačném směru a rovněž závratnou rychlostí…

Několik vteřin nato se stala strašlivá srážka. Obě lokomotivy vrazily do sebe s nepopsatelnou prudkostí, rozbíjejíce vagony jeden o druhý. Nato nastal strašlivý výbuch, trosky obou kotlů se rozletěly do prostoru!
A se hřmotem, který ten výbuch způsobil, se mísilo volání „hurá“ a „hip“ tisíců osob, nakupených po obou stranách cesty v dostatečné vzdálenosti, aby nebyly ohroženy strašnou srážkou.
To byli zvědavci, pro které bylo uspořádáno toto velmi vzrušující divadlo na jejich útraty, srážka dvou vlaků, vypravených proti sobě plnou parou - americké divadlo, jaké dosud nikde neexistovalo.
A tímto způsobem byla zahájena doprava na železnici mezi Medary a Sioux Paus City, rájem manželských rozvodů v Americe.

XIII. KAPITOLA
Poslední tahy Hypperbonovy hry

Bylo by naprosto zbytečné popisovat duševní stav Lissy Wagové, když se mladá dívka rozloučila s Maxem Réalem, aby zaujala jeho místo v Richmondu. Když odjížděla večer dne 13. června, nemohla tušit, že druhý den osud udělá pro Maxe Réala totéž, co učinil pro ni - totiž že mu vrátí svobodu a dá příležitost, aby se postavil opět do řady hráčů na rozsáhlém závodišti Spojených států amerických.
Protože se jí zmocnilo neobyčejné vzrušení, které ovšem tajila a skrývala ve svém nitru, Lissy Wagová se schoulila do koutku ve vagonu a Jovita Foleyová, která seděla vedle ní, se nepokusila vyrušovat svou přítelkyni nevhodnými rozhovory.
Za Saint Louis do Richmondu to bylo nanejvýš sedm set mil přes Missouri, Kentucky, Západní Virginii a Východní Virginii. Ráno dne 14. června dorazily obě přítelkyně do Richmondu, kde měly očekávat telegram notáře Tombrocka.
Laskavý čtenář již ví, že Max Réal se odhodlal neopustit Saint Louis až v den, kdy tah ze dne 20. června měl být prohlášen, protože doufal, že by se na cestě mohl snad s Lissy Wagovou setkat, až by jel do Filadelfie, aby tam zaujal místo Toma Crabba.
Lze si představit radost obou přítelkyň - upřímnou, ale zdrženlivou radost jedné, bouřlivou a okázalou druhé - když při jejich příchodu richmondské noviny podávaly zprávu o osvobození Maxe Réala ze žaláře.
„Nuže, vidíš, má drahá,“ zvolala rozčileně přepjatá Jovita Foleyová, „ještě existuje Bůh!… Jsou lidé, kteří tvrdí, jako by neexistoval…
Blázni!… Kdyby neexistoval, bylo by možné, aby Crabbe dosáhl jen pěti oček?… Ne!… Bůh ví, co dělá, a jsme povinny, abychom mu děkovaly…“
„Z plného srdce!“ dodala Lissy Wagová, které se zmocnilo hluboké rozčilení.
„Ovšem, jak se to již stává, štěstí jednoho bývá neštěstím druhého,“ pokračovala Jovita Foleyová.
„Také já jsem si vždy myslela, že na světě je jen jistá suma štěstí k rozdělení mezi lidi a že obyčejně jeden se zmocňuje své části štěstí na úkor druhého!…“ Podívejme, jak tato zajímavá osoba měla i své filozofické názory!
V každém případě, kdyby byla také jen jistá suma veselí k rozdání na tomto našem světě, ona by neponechala vůbec nic jiným, neboť si z něho vzala více než svou dobrou část.
„Tak vida,“ pokračovala, „Crabbe je v žaláři na místě pana Réala!… Namouduši, tím hůř pro něj. Kéž by ho alespoň komodor Urrican přišel osvobodit… Kdyby se to však stalo, nechtěla bych se setkat na cestě s tímto námořnickým šrapnelem!“ Nyní šlo jen o to, aby čekaly klidně až do 20. června. Těch šest dní strávily příjemně prohlížením Richmondu, jehož krásu Max Réal oběma přítelkyním spravedlivě vychválil. A nebylo pochyb o tom, že by se jim zdál ještě hezčí, kdyby je mladý malíř doprovázel na těchto procházkách. Tak se alespoň vyjádřila Jovita Foleyová, a bylo pravděpodobné, že Lissy Wagová toto mínění také sdílela.
Ostatně nezůstávaly v hotelu, než pokud to bylo nutně zapotřebí.
Vyhýbaly se interview virginských novin, které s velkým hlukem ohlašovaly přítomnost páté účastnice Hypperbonovy hry v Richmondu.
K velké rozmrzelosti Lissy Wagové, některé z těch novin uveřejnily její podobiznu, jakož i Jovity Foleyové - nad čímž se tato druhá nijak nepohoršovala… A jak bylo možné neodpovídat na známky sympatií, kterými při svých procházkách byly vítány?…
Ano, lidé pozdravovali obě bohaté dědičky, které nyní nepředstihoval nikdo než nepravděpodobný XYZ, v jehož existenci mnoho lidí dosud nechtělo ani uvěřit. Po Lissy Wagové byla stále větší poptávka v agenturách sázkařů a na trzích Spojených států amerických.
„Beru Lissy Wagovou!…“ volali lidé.
„Nabízím Kymbala za Lissy Wagovou…“
„Mám Titburyho!…“
„Kdo chce mít Titburyho…“
„Zde je Titbury, kdo jej chce?…“
„A celé balíky Crabba.“
„Kdo má Réala?…“
„Kdo má Lissy Wagovou?…“ Nebylo slyšet nic než to, a laskavý čtenář si nedovede představit, jak velké částky byly sázeny na mnohoslibné vyhlídky páté účastnice hry jak ve Spojených státech amerických, tak i v cizině. Dvěma šťastnými tahy mohla dojít do cíle a stát se podle toho, i když by se rozdělila o miliony se svou přítelkyní, jednou z nejbohatších dědiček v zemi dolarů, které byly zaznamenány ve Zlaté americké knize.
Když nadešel 16. červen, bylo vzpomínáno na Hermanna Titburyho, který se ještě celý měsíc musel oddávat rozkoším Excelsior Hotelu, a někteří, kteří na tom měli zájem, vyslovili domněnku, že toho dne by se měl konat tah na vrub

čtvrtého účastníka, totiž Harrise T. Kymbala, a že každý následující tah by se měl uspíšit o osmačtyřicet hodin. Ale s tímto míněním nesouhlasili ani pan George B. Higginbotham, ani ostatní členové Excentric Clubu, ani notář Tombrock, který měl za úkol plnit nebožtíkovu poslední vůli.
Dne 18. června, jak víme, byl hlavní zpravodaj Tribune poslán z Olympie do Yanktonu a druhý den psaly noviny, že opustil hlavní město státu Washington a vstoupil na mezioceánskou trať železnice Northem Pacific.
Celkem svou cestou z třicátého na třicáté deváté pole se nijak nestával nebezpečným pro Lissy Wagovou, která zaujímala čtyřicáté čtvrté pole.
Konečně 20. června před osmou hodinou přinutila Jovita Foleyová svou přítelkyni, aby ji následovala, a dostavila se na poštovní úřad v Richmondu.
Tam jim po půlhodině telegraf oznámil, že vrh kostkami jim přinesl dvanáct oček, složených dvakrát ze šesti, což bylo nejvyšší číslo oček, jehož bylo možné kostkami dosáhnout. Postoupily o dvanáct polí, čímž se dostaly na padesáté šesté pole, stát Indiana.
Obě přítelkyně se rychle vrátily do hotelu, aby unikly příliš hlučným projevům obyvatelstva, a Jovita Foleyová tam zvolala:
„Ach, má drahá!… Indiana a Indianapolis, její hlavní město!… To je skvělý úspěch!… Podívej se, blížíme se k našemu Illinois, a nyní kráčíš ty v čele a předstihla jsi o pět polí toho vetřelce, toho XYZ, a Žlutá vlajka porazila Červenou vlajku!… Potřebujeme již jen sedm oček, abychom zvítězily!… A proč bychom neměly dosáhnout počtu sedmi?… Není to snad počet ramen biblického svícnu?… Počet dní v týdnu… počet Plejád… (ovšem neodvážila se říci: počet smrtelných hříchů)… počet spoluhráčů, kteří hrají o dědictví!… Můj Bože, učiň, aby nám kostky přisoudily číslici sedm a abychom vyhrály hru… Můj Bože, víš a musíš vědět, jak bychom využily těch milionů k dobru celého světa!… Založíme dobročinné ústavy, pracovny, nemocnici!…
Ano, nemocnici Wagové-Foleyové v Chicagu - s velkým nápisem!
A já založím ústav pro mladé dívky bez majetku, které se nemohou provdat, budu v něm ředitelkou, a uvidíš, jak je budu spravovat!…
Ach ovšem, to nebudeš ty, která tam vstoupíš, slečno miliardová, protože… konečně… já tomu rozumím!… A ostatně markýzové, vévodové, princové se budou ucházet o tvou ruku!…“ Nedalo se pochybovat. Jovita Foleyová blouznila!… Objala Lissy Wagovou, která přijímala s neurčitým úsměvem všechny ty sliby o budoucnosti, a točila se, točila, jako dětská hračka poháněná bičíkem.
Nyní se jednalo o rozhodnutí otázky, má-li pátá účastnice hry okamžitě opustit Richmond, protože měla až do 4. července dost času, aby se odebrala do Indianapolis. Jelikož již šest dní pobývaly v hlavním městě Virginie, Jovita Foleyová soudila, že bude nejlepší, odjedou-li již následující den na místo svého nového určenÍ.
Lissy Wagová se přidala k jejím důvodům zvláště také proto, že dotěrnost obyvatel a naléhání zpravodajů bylo pro ni stále nepříjemnějšÍ. A pak, když Max Réal nebyl v Richmondu, proč by tam prodlužovaly svůj pobyt?… Co mohla Lissy Wagová odpovědět na tento poslední důvod, který Jovita Foleyová neustále opakovala?… Tedy ráno dne 21. června se obě nechaly odvézt na nádražÍ. Vlak měl projet Východní Virginií, pak Západní Virginií a Ohiem a dovézt je téhož večera do hlavního města Indiany, když by urazil cestu dlouhou čtyři sta padesát mil.
Ale na nádraží se stalo toto: Na nástupišti byly dívky osloveny velice zdvořilým gentlemanem, který, když se jim poklonil, řekl:
„Jste zajisté slečna Lissy Wagová a slečna Jovita Foleyová, s nimiž mám čest mluvit?…“
„Ano, jsme,“ odpověděly rychle obě.
„Jsem správce domu Migglesy Bullenové, a paní Migglesy Bullenová by byla šťastná, kdyby slečna Lissy Wagová a slečna Jovita Foleyová chtěly vstoupit do jejího vlaku, který by je odvezl do Indianapolis.“
„Pojď,“ řekla Jovita Foleyová, aniž ponechala Lissy Wagové čas k uvažování.
Správce domu je doprovodil na postranní koleje, na nichž čekal vlak, jenž se skládal z lokomotivy, která byla zářivě vyleštěná, ze salonního vagonu, z jídelního vagonu, spacího vagonu a ze dvou vozů pro zavazadla, vesměs nádherných uvnitř jako zevně - byl to vpravdě královský, císařský nebo prezidentský vlak.
Takto cestovala paní Migglesy Bullenová, jedna z nejbohatších Američanek ve Spojených státech amerických. Soupeřka Whitmanů, Stevensů, Gerryů, Bradleyů, Sloanů, Belmontů a jiných, kteří se plavili jen na svých vlastních jachtách a cestovali jen ve svých vlastních vlacích, dokud nemohli jezdit po svých vlastních železnicích. Paní Migglesy Bullenová byla roztomilá, asi padesátiletá vdova, majitelka nevyčerpatelných ropných zdrojů, což znamenalo totéž jako doly na dolary.
Lissy Wagová a Jovita Foleyová prošly davem služebnictva rozestaveného na nástupišti a byly přijaty dvěma společnicemi, které je dovedly do salonního vagonu, kde se miliardová vdova nacházela.
„Slečny,“ řekla k nim tato dáma velmi vlídně, „děkuji vám, že jste přijaly mou nabídku a že mne chcete doprovázet na této cestě. Učiníte to za příjemnějších okolností než v obyčejném vlaku, a já jsem šťastná, že mohu projevit náklonnost, jakou chovám k páté účastnici hry, ačkoliv nejsem ve hře nijak zainteresovaná…“
„Jsme velice poctěny laskavostí, kterou.nám osvědčujete, paní Migglesy Bullenová…“ odpověděla Jovita Foleyová.
„A dovolujeme si vám vyslovit své upřímné díky,“ dodala Lissy Wagová.
„To není zapotřebí,“ odpověděla s úsměvem skvělá dáma, „doufám, slečno Wagová, že moje společnost vám přinese štěstí!“ Cesta byla nádherná, neboť paní Migglesy Bullenová, ačkoliv měla své četné miliony, byla velice hodnou ženou a obě dívky strávily příjemné chvíle v saloně, v jídelně, pak při procházkách z jednoho konce vlaku na druhý, jehož přepych a bohatství si nebylo možné ani představit.
„A řekni,“ pravila pojednou Jovita Foleyová k Lissy Wagové, když se na chvíli ocitly samy, „že brzy budeme moci cestovat také tak… ve svých vozech… opatřených naším nádherným nábytkem…“

„Buď přece rozumná, Jovito!…“
„Uvidíš!“ A to bylo také mínění paní Migglesy Bullenové, ačkoliv neměla na celé věci naprosto žádný zájem, že Lissy Wagová první ze „sedmi“ dorazí k cíli!
Konečně k večeru vlak zastavil v Indianapolis. Protože pak pokračoval v cestě do Chicaga, musely obě přítelkyně vystoupit. Jako památku na tuto cestu je paní Migglesy Bullenová žádala, aby každá od ní přijala nádherný prsten, vykládaný diamanty. Když jí poděkovaly, ne bez jakéhosi vzrušení, rozloučily se s ní, dojaty jejím luxusním pohostinstvím.
A poté pak tajně, jak jen to bylo možné, se odebraly do Sherman Hotelu, který jim byl doporučen. Jejich snaha, aby nebyly poznány, však byla marná, neboť následující den noviny v Indianapolis oznámily jejich přítomnost v řečeném hotelu.
Indianapolis, jako většina hlavních měst amerických států, zaujímalo doslova střed území, a z toho důvodu vybíhaly z něho železniční tratě paprskovitě ve všech směrech. Kdybychom pohlédli na tehdejší mapu Indiany, řekli bychom, že to byla pavučina, jejíž nitky ve formě železných kolejí byly taženy na všechny strany mezi zeměměřičskými stupni, které tvořily na třech stranách hranice státu: Ohio na východě, Illinois na západě, Kentucky na jihu a cíp Michigan Lake na severu.
Kdysi bylo jméno státu jako indiánské země odůvodněno, v době našeho vyprávění však bylo obýváno Angloameričany, ačkoliv její první osadníci byli francouzští vystěhovalci.
V této krajině by Max Réal nenašel naprosto žádná malebná zákoutí. Země byla příliš plochá a pouze na úbočích vlnitá. Protože byla velmi vhodná pro stavbu železnic, získala velký obchodní rozvoj.
Na její půdě se dařilo všem různým plodinám, orné půdy tam bylo velké množství, neméně bohatá byla na uhlí, ropné prameny a přírodní plyny.
Indiana se dvěma miliony obyvatel zaujímala teprve třicáté sedmé místo svou rozlohou ve Spojených státech amerických. Indianapolis pokládalo za svá předměstí velmi důležitá, obchodně čilá a velmi prospívající města, jako Jeffersonville a New Albany a kentucké Louisville, ležící na levém břehu Ohia. Nacházelo se tam rovněž Evansville, druhé město ve státě, u vchodu do rozkošného údolí Green River, které téměř pět set mil dlouhý průplav spojoval s Erijským jezerem. Dále se tam nacházela Port Wayne, jíž se dotýkala železnice vedoucí z Pittsburghu do Chicaga, Terre Haute, kde byl soustředěn veškerý zemědělský obchod, Vincennes, město, jež bylo nějaký čas hlavním městem Indiany.
Indianapolis ovšem nezasluhovalo pozornost turistů. Ačkoliv bylo jedním z velkých měst americké Unie, marně bychom tam hledali něco neočekávaného a malebného. Ostatně obě přítelkyně je již navštívily, když se tudy ubíraly do Kentucky.
Ve lhůtě čtrnácti dnů, která jim zbývala, měly dost času, aby si prohlédly všechny hlavní okrsky, aby podnikly vyjížďku k Wyandottským jeskyním mezi Evansvillem a New Albany, jeskyně, které se chtěly vyrovnat Mamutím jeskyním. Ale Jovita Foleyová dávala přednost nezapomenutelné památce na kentucké divy. Copak to nebyla rozkošná místa, kde si dobyla hodnost podplukovníka v národním vojsku státu Illinois?… Vzpomínala někdy ne bez výbuchu smíchu na povinnost, až se obě přítelkyně vrátí do Chicaga, že budou muset jít vojensky složit svou úctu guvernérovi…
A když viděla svou přítelkyni, že sice není smutná, ale ponořena do myšlenek a zadumaná, opakovala jí:
„Lissy, nerozumím ti… nebo spíš, rozumím ti velmi dobře!… On je hodný, mladý člověk… sympatický… roztomilý… má všechny dobré vlastnosti… a mezi nimi žádné, které by se ti nezamlouvaly!… Ale konečně, protože zde není, protože musí nyní být ve Filadelfii, na místě nešťastného Toma Crabba, který již nemůže postupovat ani tak jako korýšovitý živočich, jehož jméno nese, musíš být rozumná, má drahá, a když veškerá svá přání spojuješ s Maxem Réalem, musíš také nám oběma něco dopřát…“
„Jovito… ty přeháníš…“
„Nuže, Lissy, buď upřímná!… Přiznej se, že ho miluješ…“ Ale mladá dívka neodpověděla - a to byl zajisté také jistý způsob odpovědi.
Dne 22. června uveřejnily noviny vrh kostkami, který byl toho dne proveden na vrub komodora Urricana.
Laskavý čtenář zajisté nezapomněl, že Oranžová vlajka byla povinna zahájit znovu hru po návratu z Death Valley a že následující dost šťastný tah poslal komodora na dvacáté šesté pole, do státu Wisconsin.
To byl důkaz, že tahy jako dny následovaly za sebou a že se navzájem jeden druhému nepodobaly. Nesporně však notář Tombrock měl při novém tahu nešťastnou ruku, neboť pět oček, složených ze čtyř a jedné, vyslalo Hodgea Urricana na třicáté první pole do státu Nevada. Ale tam umístí William J. Hypperbone studnu, ve které měl nešťastný komodor zůstat tak dlouho, až by jej jeden z jeho spoluhráčů z ní vytáhl.
„Není pochyby, že ten Tombrock to udělal Úmyslně…“ zvolal Hodge Urrican v nejvyšším záchvatu strašného vzteku.
A Turk rozčileným hlasem prohlásil, že při nejbližší příležitosti zakroutí Tombrockovi krkem. Tentokrát se však jeho velitel nesnažil jej uklidnit. Kromě toho se jednalo o trojnásobnou pokutu, o tři tisíce dolaru, které měly z kapsy šestého spoluhráče padnout do pokladničky pokut.
Lissy Wagová, která měla dobré srdce, upřímně litovala nešťastného námořníka.
„Také ho lituji,“ odpověděla Jovita Foleyová, „a to tím víc, protože vidím již jen toho Titburyho, který by ho mohl vysvobodit, kdyby, až vyjde z „krčmy“, dostal dvanáct oček… Ovšem nejdůležitější je, že pan Réal se dostal z vězení, a já myslím, že jej dříve nebo později uvidíme.“ Tato důvtipná osoba dovedla doslova předpovídat.
A skutečně, při návratu z procházky, kterou obě přítelkyně toho rána podnikly, když přicházely před Sherman Hotel, Lissy Wagová dovedla jen stěží zadržet výkřik překvapení.
„Co je ti, Lissy?…“ zeptala se Jovita Foleyová.

Ale pak sama zvolala:
„To jste vy… vy, pane Réale!“ Mladý malíř tu stál před dveřmi a blízko něho jeho věrný Tommy.
Poněkud dojatý a také v rozpacích, snažil se Max Réal omluvit svou přítomnost.
„Slečny,“ řekl, „ubírám se na své místo do Filadelfie, a protože Indiana se nachází na mé cestě…“
„To je zeměpisná náhoda,“ odpověděla se smíchem Jovita Foleyová, „v každém případě šťastná náhoda!“
„A protože tato zastávka neprodlužuje mou cestu…“
„Ovšem, pane Réale, kdyby se tím prodlužovala, zajisté byste se nevydával do nebezpečí, abyste nebyl včas na místě…“
„Oh, mám dost času do 28. června, slečno Wagová… Mám ještě šest dní volných… a…“
„A když má člověk šest volných dní, o nichž neví, jak by je strávil, udělá nejlépe, když je prožije s osobami, k nimž jej poutá zájem… opravdový zájem…“
„Jovito…“ napomínala ji Lissy Wagová polohlasně.
„Náhoda, vždy ta šťastná náhoda,“ pokračovala Jovita Foleyová, „tomu chtěla, že jste zvolil právě Sherman Hotel…“
„Stalo se to proto, že noviny psaly, že pátá účastnice hry se ubytovala v Sherman Hotelu, je to zcela přirozené, že také první spoluhráč zde vystoupil… Oh! Kdyby zde byl druhý nebo třetí… ale ačkoliv… je to právě pátá účastnice… A všechno je to pouhá náhoda…“
„Není to zrovna pouhá náhoda, a vy to víte, slečno Wagová…“ přiznával Max Réal a stiskl ruku, kterou mu mladá dívka podávala.
„Nuže, to je alespoň upřímné!…“ řekla Jovita Foleyová, „a upřímnost za upřímnost… my se z vaší návštěvy velice radujeme, pane Réale… ale já vám napřed oznamuji, že zde zůstanete jen tak dlouho, abyste mohl pohodlně odjet na místo, a my nedopustíme, abyste zmeškal vlak do Filadelfie.“ Není třeba podotýkat, že Max Réal čekal v Saint Louis, až noviny oznámily příchod Lissy Wagové a Jovity Foleyové do hlavního města Indiany, a že doufal, že jim bude moci věnovat všechen svůj volný čas.
Nato hovořili ‚jako staří přátelé“, jak mínila Jovita Foleyová, podnikali procházky městem, které za přítomnosti Maxe Réala byly mnohem zajímavější. Nicméně na naléhání věrné přítelkyně se muselo mluvit také trochu o hře!… Lissy Wagová byla nyní v čele hry a XYZ ji zajisté neměl zatlačit do druhé řady!… Aby dorazil první k cíli, musel by zakuklenec dosáhnout dvanácti oček… ale toto číslo mohlo být dosaženo jen jedním způsobem, šesti a šesti, zatímco sedmičku, která by dovolovala Lissy Wagové vztyčit Žlutou vlajku na šedesátém třetím poli, bylo možné dostat trojím způsobem: třemi a čtyřmi, dvěma a pěti, jednou a šesti… Z toho Jovita Foleyová vyvozovala, že Lissy Wagová má tři vyhlídky na šťastný úspěch proti jedné.
Jestli byla tato úvaha oprávněná nebo ne, Max Réal se tím nezabýval. Mezi Lissy Wagovou a jím neexistoval žádný hovor o hře. Mluvili o Chicagu, o blízkém návratu, o radosti paní Réalové, až bude moci přijmout obě přítelkyně, a o dopisu této skvělé dámy - zajisté podle daných informací psaného, který jej potvrzoval nejlaskavějšími slovy.
„Máte hodnou matku, pane Réale,“ řekla Lissy Wagová, jejíž oči zvlhly, když si dopis přečetla.
„Je to nejlepší matka, slečno Wagová, která miluje ty, jež miluji já…“
„A jaká neméně dobrá tchyně jistě bude!“ zvolala Jovita Foleyová a vesele se smála.
Tato druhá část dne minula procházkami v krásných čtvrtích města, hlavně na březích White River. Pro Lissy Wagovou se stalo opravdu nutností, aby unikala pošetilcům, kteří obléhali Sherman Hotel a kteří se všichni chtěli oženit s budoucí dědičkou Williama J. Hypperbona, tak alespoň ujišťovala Jovita Foleyová. Ulice se ani nevyprazdňovala. Max Réal, který byl varován, z opatrnosti neřekl, kdo je, neboť jeho příznivců tam bylo také mnoho. A tak očekávali, až nadešla noc, než se Max Réal vrátil s dámami do hotelu, a když pojedli - spíš večeři než oběd - vzpomínali na únavy dne tak šťastně stráveného.
V deset hodin se Lissy Wagová a Jovita Foleyová vrátily do svého pokoje. Max Réal se uchýlil také do svého a Tommy do místnosti sousedící s pokojem jeho pána. A zatímco Jovita Foleyová se oddávala snům, „vy tkaným stříbrem a vyšívaným zlatem“, snad druzí dva se shodovali v myšlenkách, aniž nacházeli spánek?… Ano, oba snili o tom, že při návratu do Chicaga budou uskutečněna jejich nejmilejší přání… A mysleli si, že tato hra bude nekonečná… že již trvala přes sedm týdnů… že v několika dnech pro ně mohla nastat povinnost skládat znovu svá zavazadla… že stovky mil je zase budou vzdalovat… že by udělali lépe, kdyby se vzdali hry… Naštěstí Jovita Foleyová ani paní Réalová je nemohly slyšet.
A sám Max Réal, když prozkoumal mapu hry, provedl toto znepokojivé pozorování: že ze sedmi států, které ležely na Hypperbonově mapě mezi Indianou a posledním polem, konečným státem Illinois, se nacházelo pět zcela v západních oblastech Spojených států amerických ve velkých vzdálenostech, uprostřed území, jimiž nedostatečně vedly železniční tratě, že to byly Oregon, Arizona, Indiánské teritorium, nemluvě o padesátém osmém poli, jímž bylo Death Valley, Údolí smrti, známé dobrodružstvím komodora Hodgea Urricana. Kdyby Lissy Wagová dostala při příštím tahu pouze dvě očka, byla by nucena po dlouhé únavné cestě do Kalifornie začít hru znovu. Kdyby tedy při následujícím vrhu kostkami nedosáhla sedmičky, hrozilo by jí, že by byla poslána velmi daleko z Indiany, a jakému nebezpečí by byla takovou cestou vydána?…
Lissy Wagová se těmito možnostmi nezabývala. Myslela jen na přítomnost a nikoliv na budoucnost. Soustředila všechny své myšlenky v té jedné, že Max Réal je jí opět nablízku… Ovšem ještě jen několik dní, a osud je zase od sebe měl rozdělit…
Konečně minuly poslední hodiny noci, a druhý den ráno při probuzení zmizely zlé dojmy.
„Co budeme dělat dnes?“ zeptala se Jovita Foleyová, když se Lissy Wagová a ona setkaly opět s Maxem Réalem při snídani.
„Budeme mít nádherný den… Svěží větřík a slunce zvou k procházce… Neměli bychom si trochu vyjít z Indianapolis?…

Je to zajisté velmi pravidelné město, velmi čisté, velmi oprášené… ale říká se, že okolní venkov je velice hezký… Nemohli bychom nasednout do vlaku a vrátit se některým druhým?“ Návrh si zasloužil, aby byl uvážen. Max Réal se poradil s jízdním řádem a celá záležitost byla uspořádána k všeobecné spokojenosti.
Bylo ujednáno, že pojedou železnicí, která stoupala podél White River proti proudu až do stanice Spring Valley, dvacet mil od Indianapolis, a že se vrátí jinou tratí. Veselý trojlístek tedy odjel a tentokrát zanechal Tommyho v hotelu.
Max Réal a Lissy Wagová, kteří se zabývali sami sebou, neviděli nic, ale Jovita Foleyová si měla povšimnout, že je od jejich odjezdu sleduje pět mužů. Nejenže je tito lidé vyprovodili až na nádraží, ale vstoupili také do téhož vlaku, i když ne do stejného vagonu. A když Max Réal a obě přítelkyně vystoupili ve stanici Spring Valley, ti lidé také opustili vlak.
To však ani v nejmenším neupoutalo pozornost Jovity Foleyové.
A ti lidé, neboť také nechtěli být zpozorováni, jednali s jistou opatrností a opouštěli porůznu nádraží. Max Réal, Lissy Wagová a Jovita Foleyová se pak dali cestou, která je měla vést na břeh White River. Že by zabloudili, nebylo třeba se obávat…
Kráčeli asi hodinu krajinou svlažovanou potokem, kde pole byla dobře obdělávána, kde byl hustý les, zbytek pralesů, které sekyra dřevorubců vykácela.
Procházka byla velice příjemná při krásném, mírném počasí. Jovita Foleyová běhala sem tam, veselá jako křepelka, chvíli byla vpředu, chvíli vzadu, občas se snažila řídit mladý pár, který se však vůbec o nic nestaral.
Byly tři hodiny, když je prám dopravil na druhý břeh White River.
Na druhé straně se ve velkém lese vinula cesta vedoucí na stanici jedné z četných tratí, které se sbíhaly k Indianapolis.
Max Réal a jeho přítelkyně se domluvili, že až do dne před 18. červnem podniknou ještě další výlety do okolí města. Pak by 27. června večer Max Réal, k velké nelibosti své a svých dvou přítelkyň, nastoupil do vlaku, který by jej dopravil do Filadelfie. Pak… a potom… ale lépe bude nemyslet na to…
Když tak kráčeli asi půl míle po cestě lemované krásnými stromy, a v tuto chvíli, kdy se pracovalo na polích, osamělá Jovita Foleyová, unavená pobíháním sem a tam, navrhla několikaminutovou zastávku. Měli ještě dost času, ačkoliv se chtěli vrátit do Sherman Hotelu před večeří… Křivolaká cesta se vinula mezi oběma okraji stromů, byla plná stínů a svěží lesní vůně.
V tom se však na ně vyřítilo z lesa pět mužů. Byli to ti, kteří vystoupili z vlaku ve stanici Spring Valley.
Co chtěla tato individua?… Chtěli - neboť to nebyli žádní vrazi nebo zloději z povolání - se zcela prostě zmocnit Lissy Wagové, odvléci ji na tajné místo a tam ji zadržet, aby se nemohla dostavit na poštovní úřad v Indianapolis dne 4. července, až by přišla nová depeše od notáře Tombrocka. Následek toho by byl, že by byla vyloučena ze hry, ve které nyní předstihla všech šest spoluhráčů a snad se právě chystala dorazit k cíli.
Až tam vedla náruživost těch sázkařů, kteří byli zúčastněni na Hypperbonově hře velkými sumami, statisíci dolary!
Ano! Ti zločinci a mohli se snad nazvat jinak? - se již nelekali ani takového činu!…
Tři z pěti mužů se vrhli na Maxe Réala, aby nemohl bránit dámy, které provázel. Čtvrtý uchopil Jovitu Foleyovou, zatímco poslední se snažil odvléci Lissy Wagovou do hloubi lesa, kde by nebylo možné vypátrat její stopu.
Max Réal se bránil, vytáhl Coltův revolver, který každý Američan měl při sobě, a vystřelil.
Jeden z mužů klesl, byl však pouze zraněn.
Jovita Foleyová a Lissy Wagová volaly úpěnlivě o pomoc, ačkoliv měly málo naděje, že jejich křik bude uslyšen…
Ale přesto se to stalo a za houštím nalevo se ozvaly hlasy.
Několik farmářů z okolí, asi tucet, kteří právě byli na honu v lese, zvláštním řízením osudu byli v blízkosti dějiště útoku.
Ještě jednou se těch pět mužů pokusilo, aby Lissy Wagovou odvlekli. Max Réal vystřelil podruhé na toho, který ji odnášel vlevo od cesty.
Raněný musel dívku pustit… Ale Max Réal dostal za to ránu nožem do prsou a s výkřikem padl v bezvědomí k zemi…
V tom okamžiku se již však objevili lovci s puškami v rukou, a útočníci, z nichž dva byli raněni, poznali, že se jejich pokus nezdařil a zmizeli v lese.
Důležitější, než je pronásledovat, bylo dopravit Maxe Réala na blízkou stanici, poslat pro lékaře a dopravit jej do Indianapolis, kdyby to jeho stav dovoloval.
Lissy Wagová, rozplývající se v slzách, klesla na kolena k mladému muži.
Max Réal dýchal, otevřel oči a pronesl tato slova:
„Lissy… drahá Lissy… to nic nebude… nic… A vy… vy jste zde?…“ Opět zavřel oči… Ale byl živý… a poznal mladou dívku… promluvil na ni….
Lovci jej za půl hodiny dopravili na nádraží, kam se téměř vzápětí dostavil i lékař. Když prohlédl ránu, ujistil, že nebude smrtelná. Potom přiložil raněnému první obvaz a ujistil dívky, že raněný může být bez obav dopraven zpět do Indianapolis.
Max Réal byl uložen ve vagonu vlaku, který odjížděl před půl šestou. Lissy Wagová a Jovita Foleyová zaujaly místo po jeho obou stranách. Neztratil vědomí, necítil, že byl těžce poraněn, a po šesté hodině již ležel na lůžku ve svém pokoji v Sherman Hotelu.
Bohužel, nebylo možné říci, kdy je bude moci zase opustit! Příliš jisté v tuto chvíli alespoň nebylo, bude-li moci být dne 28. června na poštovním úřadě ve Filadelfii.
Nuže, Lissy Wagová se rozhodla, že neopustí toho, který byl poraněn, když ji bránil… Ne, chtěla zůstat u něho… věnovat mu svou péči…
A ke cti Jovity Foleyové nutno přiznat - ačkoliv to znamenalo zničení všech jejích nadějí, že schvalovala jednání své ubohé přítelkyně.
Kromě toho druhý lékař, který přišel navštívit Maxe Réala, mohl jen potvrdit slova svého kolegy z nádraží. Plíce byly jen dotknuty hrotem nože. Chybělo však jen málo, a poranění by bylo smrtelné.

I tento lékař ovšem prohlásil, že Max Réal se do čtrnácti dnů nezotavil…
Ale co na tom záleželo!… Nyní nemohl pomýšlet na jmění nebožtíka Williama J. Hypperbona, a Lissy Wagová se nerozpakovala obětovat své naděje, že by se mohla stát dědičkou podivínského nebožtíka!… Oba snili o jiné budoucnosti, o šťastné budoucnosti, která se objevovala i bez milionového dědictví!
Nicméně po dlouhé a zralé úvaze si Jovita Foleyová pomyslela:
„Zůstane-li ubohý Max Réal v Indianapolis čtrnáct dní, co na tom, Lissy zde bude ještě 4. července, v den příštího tahu, a kdyby náhodou kostky vrhly sedmičku… Můj Bože, učiň, aby se tak stalo… vyhrála by hru!…“ To byl správný výpočet, a osud vzhledem k útrapám páté účastnice hry byl povinen naklonit se příznivě k Lissy Wagové.
Bylo třeba ještě dodat, že na přání Maxe Réala nebylo nic psáno jeho matce o tom, co se stalo. Protože v hotelu, jak známo, neudal své jméno, noviny, které psaly o jistém druhu atentátu a označovaly pohnutku, pro kterou byl spáchán, mluvily jen o Lissy Wagové.
Snadno se dalo usoudit, jaký dojem způsobila zpráva o tom ve světě spekulantů. Šťastné zachránění Žluté vlajky bylo po celé Americe provázeno jásotem…
Ostatně, jak uvidíme, záležitosti hry byly rozuzleny rychleji a jiným způsobem, než očekávala většina obyvatelstva.
Druhý den, 24. června v půl deváté, prodavači novin pobíhali ulicemi Indianapolis s opisy depeší v rukou a oznamovali či spíš řvali výsledek tahu vykonaného ráno v Chicagu na vrub sedmého hráče.
Kostky daly dvanáct oček - šest a šest - a protože tento sedmý hráč zaujímal padesáté první pole, stát Minnesota, byl to on, jenž vyhrál hru.
A tímto výhercem nebyl nikdo jiný, než ta záhadná osoba označená začátečními písmeny XYZ…
A nyní se Červená vlajka třepetala nad státem Illinois, který byl čtrnáctkrát opakován na mapě ušlechtilé hry Spojených států amerických.

XIV. KAPITOLA
Oakswoodský zvon

Udeření hromu, které by bylo slyšet na všech částech zeměkoule, by nezpůsobilo větší dojem než tento vrh kostkami z kalíšku notáře Tombrocka, vykonaný úderem osmé hodiny ranní dne 24. června v sále Auditoria v Chicagu.
Diváci, kteří byli tomuto tahu přítomni - očekávajíce, že by mohl být případně posledním v Hypperbonově hře - rozhlásili výsledek ve všech čtvrtích města Chicaga a tisíce telegramů to zvěstovalo po všech čtyřech stranách Starého i Nového světa.
Zakuklený muž, poslední spoluhráč, vetřelec kodicilu, jedním slovem či spíš třemi písmeny ten XYZ to byl, který vyhrál hru a s ní šedesát milionů dolarů!
Nebylo zajisté nemístné vylíčit ještě jednou postup tohoto miláčka Štěstěny… Zatímco jeho soupeře potkalo tolik neštěstí: jeden byl zadržen v „krčmě“, druhý byl povinen zaplatit „mýto“ na mostě přes Niagaru, jiný se ztratil v „labyrintu“, další se vrhl na dno „studny“, tři mezi nimi byli odsouzeni do „žaláře“ a všichni platili pokuty, jen XYZ postupoval stále bezpečně, šel z Illinois do Wisconsinu, z Wisconsinu do Districtu of Columbia, z Districtu of Columbia do Minnesoty a z Minnesoty se dostal k cíli, aniž zaplatil jedinou pokutu, a v takto omezeném okrsku ani netrpěl velkou únavou, ani neměl příliš velká vydání na svých cestách.
Copak to nesvědčilo, že neobyčejné, ano, obdivuhodné, jak se dalo říci, štěstí těch privilegovaných stálo opět na straně těch, kterým vše v životě vycházelo?
Nyní zbývalo dozvědět se, kdo byl tento XYZ! Nemohl již dlouho zůstat ve svém inkognitu, pokud se chtěl stát majitelem ohromného dědictví.
V dobách označených pro vrh kostkami na jeho vrub, když se představil na poštovních úřadech v Milwaukee ve Wisconsinu, ve Washingtonu v Districtu of Columbia, v Minneapolisu v Minnesotě, se tam zvědavci v davech sbíhali, aby jej spatřili. Jednou však viděli muže středního věku, jindy muže, kterému bylo již přes šedesát roků a který, když přijal depeši, ihned zmizel, aniž bylo možné najít jeho stopu.
Konečně mělo být odhaleno, kdo to je, jak se jmenuje, jaké je jeho povolání, a jakmile měla být totožnost jeho osoby zjištěna, měly mít Spojené státy americké nového naboba jako náhradníka za Williama J. Hypperbona.
A nyní se podívejme, jaká byla situace ostatních šesti spoluhráčů dne 3. července, devět dní po posledním tahu.
Především bylo třeba říci, že se všichni vrátili do Chicaga, ano, všichni, jedni zoufalí, druzí rozzuření -laskaví čtenáři zajisté uhodnou kteří - a dva zcela lhostejní k tomu výsledku hry - ale také ty není zapotřebí jmenovat.
Sotvaže skončil týden, Max Réal, který se poněkud zotavil ze svého zranění, se ihned vrátil do svého rodného města v doprovodu Lissy Wagové a Jovity Foleyové. Uchýlil se do domu v South Halstedt Street.
A nyní teprve paní Réalová, která již věděla o útoku spáchaném na Lissy Wagovou, se dozvěděla, jako celý ostatní svět, jméno mladého muže, kterému mladá dívka děkovala za svou záchranu.
„Ach, můj synu… můj synu…“ zvolala s pláčem a tiskla Maxe do svého náručí, „to jsi byl ty… to jsi byl ty!…“
„Ale protože jsem již vyléčen, drahá matko, neplač!… Co jsem udělal, vykonal jsem pro ni… rozumíš… pro ni… kterou nyní poznáš… a kterou si zajisté zamiluješ tak, jako já ji již miluji!“ A samozřejmě že ještě toho dne Lissy Wagová, provázená Jovitou Foleyovou, přišla učinit návštěvu paní Réalové. Mladá dívka se stejně velice líbila skvělé paní, jako se ona zase líbila mladé dívce. Paní Réalová ji zahrnovala něžností, aniž však zapomněla na Jovitu Foleyovou, která se sice lišila od své přítelkyně, ale byla rovněž svým způsobem milá…
Tak se seznámily tyto tři osoby - a co se týkalo dalšího, co mělo přijít, je zapotřebí několik stránek počkat, abychom se to dozvěděli…

* * *

Po odjezdu Maxe Réala dorazil do Saint Louis Tom Crabbe. Nebylo třeba popisovat, v jakém stavu rozhořčení a zahanbení tam přijel John Milner. Vyházel tolik peněz nadarmo - nejen cestovné, ale i trojí pokutu, kterou musel zaplatit v žaláři ve státě Missouri! Kromě toho byla pověst šampióna Nového světa kompromitována při zápasu s tím neméně zahanbeným Cavanaughem, nad nimiž byl pravým vítězem reverend Hugh Hunter z Arondalu! Co se týkalo Toma Crabba, nerozuměl ani nyní úloze, kterou hrál. Šel tam, kam ho vedl jeho impresário. Byl spokojen se vším jako zvíře, jen když měl zabezpečeno, že může šestkrát denně jíst… A John Milner nevěděl, kolik týdnů bude ještě vězněn v této metropoli, v Saint Louis!… Ale když se dozvěděl, že hra je dohrána, již déle neotálel a hned následující den se vrátil zase do svého obydlí v Calumet Street v Chicagu.
A totéž učinil Hermann Titbury. Již čtrnáct dní manželé bydleli v pokojích vyhrazených spoluhráči v Hypperbonově hře v Excelsior Hotelu v New Orleansu - čtrnáct dní, dobu, během které dobře jedli, dobře pili, měli povoz a jachtu k svým službám, v divadle k dispozici lóži, doslova žili jako lidé, kteří měli veliké důchody a uměli je vydávat. Ovšem tento způsob života stál jen dvě stě dolarů denně, a když jim správce hotelu podal účet, byla to pro ně omračující rána! Účet činil dva tisíce osm set dolarů, a když se k tomu připočetly pokuty z Louisiany, pokuta z Maine, krádež v Utahu, nezbytné útraty na dlouhé a drahé cesty, vzrostly výdaje téměř na osm tisíc dolarů!
Hluboce ranění v srdci, navíc s těžkou ranou v peněžence, pan a paní Titburyovi náhle vystřízlivěli a při návratu do domu v Robey Street došlo mezi nimi k výbuchu nebývalé prudkosti, při němž paní Titburyová vytýkala svému manželovi, že se lehkomyslně a střemhlav vrhl do tohoto zkázonosného dobrodružství. Ačkoliv se mohlo toto všechno spíše říct o ní, dokazovala mu, že veškerá vina byla na jeho straně. A pan Titbury musel nakonec sám být o tom přesvědčen, podle svého zvyku, a to tím spíš, protože i strašná služka rovněž podle svého zvyku stála při své velitelce. Samozřejmě že rozpočet této domácnosti byl pak podroben novým úsporám. Jejich roztrpčení ještě zvyšovala skutečnost, že je strašil a již pouhá myšlenka na nádherné dny, strávené v Excelsior Hotelu, jakož i hluboké zklamání, které plně pocítili, když z výšky svých snů o dědictví klesli do propasti skutečnosti!
„Ten Hypperbone byl ničema, pravý ničema!…“ zvolala občas paní Titburyová.
„Bylo by bývalo lépe nemíchat se do této záležitosti!…“ dodávala služka.
„Ano… neměli jsme se do ní míchat,“ křičela matrona, „říkala jsem to panu Titburymu pořád!… Ale marné byly všechny rady, aby zachoval rozum…“ Nikdy se nedozvíme, jaká označení toho dne dostal manžel paní Titburyové. - A Harris T. Kymbale… Nuže, Harris T. Kymbale vyvázl šťastně z úmyslně provedené srážky vlaků při zahájení provozu na trati mezi Medary a Sioux Falls City. Před srážkou vyskočil na cestu, a když udělal několik kotoulů jako by byl z gumy, zůstal ležet v mdlobách na úpatí železničního náspu a byl tak zachráněn před výbuchem obou lokomotiv.
V Americe se stávalo, že se vlaky srážely a vrážely do sebe, ale jen občas se stávalo, že by se o tom vědělo napřed, zatímco tenkrát diváci rozestavení po obou stranách cesty si mohli dosyta popřát toto úžasné divadlo.
Pochopitelně, že Harris T. Kymbale za stavu, v jakém se nacházel, se z něho těšit nemohl.
Tři hodiny poté, když přišli dělníci, aby odklidili trosky z cesty, byl nalezen cizinec ležící v mdlobách pod náspem. Zvedli jej a dopravili do nejbližšího domu, zavolali lékaře a bylo zjištěno, že neznámý nebyl smrtelně raněn. Když byl probuzen z mdloby, ihned se ho vyptávali, jak přišel k úrazu, a tu se dozvěděli, že byl čtvrtým spoluhráčem v Hypperbonově hře a že nasedl do pokusného vlaku, který byl předem odsouzen ke zničení. Byly mu za to činěny výtky, které si plně zasloužil, ale odsoudili ho jen k zaplacení cestovného, protože se na amerických železnicích mohlo platit na cestě i při příjezdu do stanice. Tato příhoda byla telegrafována hlavnímu redaktorovi Tribune, a neopatrný zpravodaj byl poslán přímo do Chicaga, kde se dne 25. června ocitl zase ve svém obydlí v Milwaukee Avenue.
Samozřejmě že neohrožený Harris T. Kymbale prohlásil, že se okamžitě vydá zase na cestu, že bude pokračovat ve hře, že pojede, kdyby bylo zapotřebí, z jednoho konce Spojených států amerických na druhý.
Ale když se dozvěděl, že hra byla den předtím skončena ve prospěch XYZ, nemohl již udělat nic jiného než napsat zajímavé vylíčení posledních příhod, kterých se osobně zúčastnil. O něm bylo také možné říci, že neztratil ani čas, ani námahu, a že si zachoval nesmazatelné vzpomínky na své cesty Novým Mexikem, Jižní Karolínou, Nebraskou, Washingtonem, Jižní Dakotou, a na originální způsob, jakým zahájil provoz na železniční trati z Medary do Sioux Falls City.
Pouze jeho zpravodajské ješitnosti se poněkud dotklo na citlivém místě odhalení, které mu způsobilo mnohé škádlení a posměšky v menších novinách. Týkalo se to medvěda, kterého viděl za bouře v průsmyku v Idahu, toho grizzlyho, který se znamenal křížem při každém udeření hromu a pro něhož název Ursus christianus pokládal za nejvhodnější označení. Nebyl to však medvěd, ale prostě statečný rolník, který na sebe vzal kůži velikého medvěda. Když se spustil liják, navlékl si kůži, a když se zablesklo, znamenal se křížem jako dobrý křesťan.
Harris T. Kymbale se sám smál této příhodě, ale jeho smích měl barvu vlajky, kterou Jovita Foleyová nemohla vítězně rozvinout na šedesátém třetím poli!
Pátá účastnice, jak již bylo řečeno, se vrátila do Chicaga se svou věrnou přítelkyní, s Maxem Réalem a s Tommym, který byl neméně nešťastný nad nezdarem svého velitele než Jovita Foleyová nad neúspěchem Lissy Wagové.
„Uklidni se, ubohá Jovito!…“ opakovala jí Lissy Wagová.
„Víš přece, že jsem na to nespoléhala.“
„Ale já na to spoléhala!“
„Nedělala jsi dobře!“
„Ovšem, ty si nemusíš stěžovat!“
„Také si nestěžuji…“ odpověděla s úsměvem Lissy Wagová.
„Jestliže ti uniklo dědictví Williama J. Hypperbona, nejsi přesto již chudým děvčetem bez věna.“

„Jak to?…“
„Zajisté, Lissy!… Tomu prožluklému XYZ, který první dorazil k cíli, jsi byla nejblíž, a výnos pokut tedy připadne celý tobě…“
„Skutečně, na to jsem, Jovito, ani nepomyslela.“
„Já však na to myslela za tebe, bezstarostná Lissy, a nyní je pohromadě dost velká částka, jejíž jsi oprávněnou majitelkou.“
Jovita měla pravdu. Tisíc dolarů „mýta“ na mostě přes Niagaru, dva tisíce z „krčmy“ v New Orleansu, dva tisíce z „labyrintu“ v Nebrasce, tři tisíce z „Údolí smrti“ v Kalifornii a devět tisíc postupně zaplacených ze „žaláře“ v Missouri, to všechno činilo dohromady sedmnáct tisíc dolarů, které jednoznačně patřily podle znění závěti spoluhráči, který se jako druhý přiblížil k cíli, tedy páté účastnici hry.
Nicméně se slušelo říci, že Lissy Wagová na to ani nepomyslela, protože myslela právě na jiné věci.
Ovšem existovala jedna osoba, na kterou Max Réal sice nemohl žárlit, ale na niž jeho nevěsta často myslela - neboť je zbytečné povídat, že o sňatku mladého malíře a mladé dívky bylo rozhodnuto.
Touto osobou, jak bylo snadné uhodnout, byl ctihodný Humphrey Weldon, který poctil svou návštěvou dům v Sheridan Street za nemoci Lissy Wagové a jenž jí poslal tři tisíce dolarů na zaplacení trojnásobné pokuty v „žaláři“ státu Missouri. Byl zajisté asi jen sázkařem, který se honil za svou výhrou, jak se říká, ale nicméně mu byla povinna díkem a chtěla mu ostatně ty peníze vrátit ze své výhry. Dosud ho však nespatřila…
Abychom ukončili svůj výpočet o situaci, postačí ještě vzpomenout na Hodgea Urricana.
Dne 22. června byl proveden tah, který se týkal jeho, právě když byl ve Wisconsinu. Laskaví čtenáři dosud jistě nezapomněli, že pěti očky, složenými z jednoho a čtyř, byl poslán na třicáté první pole, do státu Nevada. Byla to nová cesta asi tisíc dvě stě mil dlouhá, ale vedla tam železnice Union Pacific Railroad, protože Nevada, nejméně obydlený stát Unie, ačkoliv co do rozlohy země zaujímal šesté místo, se nacházel mezi Oregonem, Idahem, Utahem, Arizonou a Kalifornií. Ale i zde měl Hodge Urrican novou, a to krajní smůlu, neboť to byl stát, který William J. Hypperbone ustanovil jako „studnu“, na jejímž dně měl nešťastný hráč uváznout.
Vztek komodora dosáhl vrcholu. Odhodlal se chytit za hlavu notáře Tombrocka… To všechno chtěl vyřídit, až by byla hra skončena, a Turk prohlásil, že skočí notáři na krk, že jej zakousne jako kotě, že mu rozpáře břicho a že sní jeho játra…
Ostatně Hodge Urrican s obvyklým spěchem opustil Milwaukee dne 22. června, nastoupil do vlaku se svým nerozlučným společníkem, a když zaslal notáři tři tisíce dolarů, které jej stál poslední vrh kostkami, ujížděl plnou parou směrem k Nevadě.
Oranžová vlajka měla dorazit do hlavního města, do Carson City, před 6. červencem.
Nutno poznamenat, že když se podle poslední vůle nebožtíka Williama J. Hypperbona dostalo Nevadě takového určení na mapě hry, stalo se to proto, že tam byly četné studny - vlastně doly na stříbro, neboť pokud se týkalo těžby stříbra, zaujímala Nevada čtvrté místo v Unii. Jméno Nevada bylo vlastně nesprávné, protože nevadské pohoří se nacházelo mimo území státu, jehož předními městy byly Virginia City, Gold Hill, Silver City, jejichž názvy samy objasňovaly jeho původ. Tato města byla, abychom tak řekli, založena nad žílami stříbra, jako například také Comstock Lode, a byly tam studny či šachty, které vedly až dva tisíce sedm set stop hluboko do útrob země.
Ačkoliv to byly studny na stříbro, přece jen to byly studny, které odůvodňovaly volbu nebožtíka, a zároveň hněv toho, kterého tam osud poslal.
Ale nedojel tam!… V Salt Lake City, dopoledne 24. června, se dozvěděl velkou novinu.
Hra byla skončena ve prospěch sedmého spoluhráče XYZ, který se stal vítězem v Hypperbonově hře.
Komodor Hodge Urrican se vrátil do Chicaga. V jakém rozpoložení, to si lze snadněji představit než vylíčit. - Nepřeháníme, tvrdíme-li, že na obou stranách Atlantského oceánu si konečně oddechli. Agentury si mohly odpočinout, agenti se mohli opět zotavit. Sázky měly být vyrovnány s pravidelností, která měla sloužit ke cti spekulačního světa.
Nicméně pro všechny, kteří se zajímali o tuto národní hru - také platonicky - zbývalo, aby ještě jedna záležitost byla vysvětlena, na kterou byli všichni, jak je pochopitelné, zvědaví.
Kdo byl XYZ, a nechá se poznat?… V tomto ohledu neexistovaly pochybnosti… Když se jednalo o výhru šedesáti milionů dolarů, nebylo možné zachovat inkognito… Nikdo se nesměl skrývat za začátečními písmeny!… Šťastný výherce se musel osobně představit a zajisté tím odložit své inkognito…
Ale kdy a za jakých okolností?… V závěti nebyla stanovena žádná lhůta… Ovšem nikdo si nemohl myslet, že by se snad zdržel příliš dlouho - nanejvýš několik dní. Řečený XYZ byl v Minnesotě, v Minneapolisu, když mu byla poslána depeše o posledním tahu, a stačilo půl dne, aby dorazil z Minneapolisu do Chicaga.
Ale uplynul týden a pak druhý a vůbec žádná zpráva o neznámém nedošla.
Z nejnetrpělivějších byla - což je samozřejmé - Jovita Foleyová.
Tato nervózní osůbka chtěla, aby Max Réal šel desetkrát za den pro informace, aby byl stále v Auditoriu, kde se nejšťastnější ze Sedmi zajisté měl nejdříve objevit. Ale Max Réal měl mysl plnou věcí zcela jiného druhu.
A Jovita Foleyová pak zvolala:
„Ach! Kdybych mohla toho výherce chytit!…“
„Uklidni se, má drahá,“ napomínala ji Lissy Wagová.
„Ne… nemohu se uklidnit, Lissy, a kdybych ho chytila, zeptala bych se ho, jakým právem si může dovolit… pán, jehož jméno není ani známo, vyhrát hm…“
„Ale, má drahá Jovito,“ odpověděl Max Réal, „kdybyste se mohla ptát, byl by zde, a nebylo by již zapotřebí, aby se dal poznat.“ Nesmíme se divit tomu, že obě přítelkyně se ještě nevrátily do obchodu pana Marshalla Fielda, aby opět

začaly své práce. Především musela být Lissy Wagová nahrazena a Jovita Foleyová čekala, až by celá aféra byla skončena, aby se vrátila ke svému oboru jako první prodavačka. Dřív nechtěla, protože neměla myšlenky pohromadě. Celkem svou netrpělivostí tlumočila věrně stav veřejného mínění ve Spojených státech amerických, jakož i jinde. Tou měrou, jakou míjel čas, rostla obrazotvornost. Noviny - zvláště sportovní - byly pobláznény. Mnoho lidí se hrnulo k notáři Tombrockovi, a dostávali stále tutéž odpověď. Notář ujišťoval, že nic neví, vůbec nic o nositeli červené vlajky… že ho nezná… že nemůže říci, kam se odebral, když opustil Minneapolis, kde mu byla depeše odevzdána do vlastních rukou… A když se na něj naléhalo, omezoval se notář Tombrock na tuto odpověď:
„On přijde, až to uzná za vhodné.“ Ale spoluhráči, kromě Lissy Wagové a Maxe Réala, soudili zcela oprávněně, že je třeba zakročit. Copak nebylo zcela odůvodněno mínění, kdyby se výherce nepřihlásil, domnívat se, že hra nebyla dohrána a že se v ní musí opět pokračovat?…
Komodor Hodge Urrican, Hermann Titbury, John Milner, opatřen plnou mocí Toma Crabba, naprosto neústupní a držíce se rad svých popohánčů, oznámili svůj úmysl, že budou soudně stíhat vykonavatele nebožtíkovy závěti. Noviny, které je podporovaly při hře, je neopustily ani nyní. V Tribune uveřejnil Harris T. Kymbale ostrý článek proti XYZ, jehož existenci popíral, a Chicago Herald, Chicago Inter Ocean, Daily New Record, Chicago Mail, Freie Presse hájily s neuvěřitelnou prudkostí zájmy spoluhráčů. Celá Amerika se náruživě zajímala o tuto novou aféru. Ostatně také nebylo možné vyřídit sázky, dokud totožnost osoby výherce nebyla úředně zjištěna, dokud neexistovala jistota, že hra je definitivně skončena. Šlo o tom jediné mínění a jednalo se o uspořádáni obrovské manifestace při shromážděni lidu v Auditoriu. Kdyby se XYZ v určité lhůtě nepřihlásil a nedal se poznat, měl být notář Tombrock donucen, aby znovu zahájil hru. Tom Crabbe, Hermann Titbury, Harris T. Kymbale, komodor Hodge Urrican, rovněž i Jovita Foleyová, kdyby bylo dovoleno, aby zastupovala Lissy Wagovou, byli odhodláni odebrat se zase do kteréhokoliv státu Unie, kam by je kostky poslaly.
Nakonec veřejný zájem dosáhl takové intenzity, že úřady byly znepokojeny, zvláště v Chicagu. Bylo nutné chránit členy Excentric Clubu a notáře, na které byla ukládána zodpovědnost za všechen majetek.
Ale 15. července, tři týdny po posledním vrhu kostkami, kterým se zakuklený muž stal výhercem v Hypperbonově hře, se stala neočekávaná příhoda.
Toho dne v deset hodin sedmnáct minut ráno se rozšířila zpráva, že nad hrobkou Williama J. Hypperbona na oakswoodském hřbitově hlaholí nepřetržitě zvon.

XV. KAPITOLA
Poslední výstřednost

Nebylo možné si ani představit, jakou rychlostí se tato zvěst rozšířila. Kdyby každý dům v Chicagu byl opatřen zvonkem telefonu, který by byl ve spojení s přístrojem u oakswoodského hřbitovního hlídače, nedozvěděl by se to jeden milion sedm set tisíc obyvatel metropole státu Illinois ani přesněji, ani současněji.
A najednou, doslova v několika minutách, se hrnulo na hřbitov obyvatelstvo sousedních čtvrtí. Potom se tam valily davy ze všech stran.
Po půlhodině byla doprava při východu z Washington Parku přerušena. Státní guvernér, John Hamilton, který bylo tom spěšně informován, tam vyslal silné oddíly policie, které nikoliv bez obtíží vnikly až na hřbitov a část zvědavců vytlačily, aby přístup zůstal volný.
A zvon stále hlaholil na zvonici vznášející se nad náhrobkem Williama J. Hypperbona.
Bylo pochopitelné, že George B. Higginbotham, předseda Excentric Clubu, jeho společníci a notář Tombrock se dostavili na hřbitov první. Ale jak tam mohli vejít před ohromným a hlučícím davem, aniž by o tom byli napřed informováni?… Ať tomu bylo jakkoliv, bylo jisté, že tam byli při prvních úderech zvonu, který rozhoupával oakswoodský hlídač.
Půl hodiny nato se tam dostavilo šest spoluhráčů Hypperbonovy hry. Že komodor Urrican, Tom Crabbe, vlečený Johnem Milnerem, Hermann Titbury, postrkovaný paní Titburyovou, a Harris T. Kymbale si tam rovněž pospíšili, nikoho nepřekvapí. Ale že se tam dostavili i Max Réal, Lissy Wagová a Jovita Foleyová s nimi, se stalo proto, že Jovita Foleyová to velitelsky požadovala a nebylo možné ji tentokrát neuposlechnout.
Všichni spoluhráči se tedy ocitli před pomníkem, střeženým třemi řadami vojáků téže armády, které obě přítelkyně měly právo velet, jedna jako plukovník, druhá jako podplukovník, protože jim tyto vysoké hodnosti byly uděleny guvernérem státu.
Konečně zvon umlkl a dveře náhrobku se otevřely dokořán.
Vnitřní dvorana zářila oslňujícím světlem mnoha elektrických lamp a lustrů, visících ze stropu. Mezi stojany se světly byl vidět stejný velkolepý katafalk, jenž se zde nacházel před dvěma a půl měsíci, když byly dveře opět zavřeny po pohřebních obřadech, kterých se zúčastnili všichni obyvatelé města.
Excentric Club se svým prezidentem v čele vnikl do dvorany. Notář Tombrock v černém oděvu s bílou kravatou na krku, s hliníkovými brýlemi na nose vešel za nimi. Šest spoluhráčů je následovalo, a byli provázeni diváky, co se jich do síně hrobky vešlo.
Hluboké ticho panovalo uvnitř hrobky i venku, což bylo svědectvím hlubokého pohnutí - a Jovita Foleyová byla stejně vzrušená jako všichni přítomní. Všeobecně se pociťovalo, že konečně bude záhadné slovo, po jehož vysvětlení se od tahu dne 24. června pátralo, objasněno, a to slovo bylo jméno výherce v Hypperbonově hře.
Bylo právě jedenáct hodin třicet tři minuty, když bylo slyšet uvnitř dvorany zvláštní šum. Ten šum přicházel z katafalku, jehož příkrov náhle spadl na zem, jako by jej stáhla neviditelná ruka.
A proboha! Zatímco se Lissy Wagová přitlačila k rameni Maxe Réala, víko rakve se odklopilo a tělo, které leželo v rakvi,

se zvedalo…
Nato se objevil živý muž - zcela živý - který se postavil zpříma, a tímto mužem nebyl nikdo jiný, než nebožtík William J. Hypperbone!
„Velký Bože!…“ vykřikla Jovita Foleyová, jejíž výkřik však slyšeli jen Max Réal a Lissy Wagová, protože všichni přítomní propukli v hlučný pokřik údivu a úžasu.
A Jovita Foleyová dodala se vztyčenýma rukama:
„Vždyť je to ctihodný pan Humphrey Weldon, který nám tak šlechetně pomáhal!“
Ano, byl to ctihodný pan Humphrey Weldon, ale méně ctihodného věku, než když navštívil Lissy Wagovou… Tento gentleman a William J. Hypperbone byli jednou a toutéž osobou.
Zde podáváme jen několika řádky vyprávění, které bylo otištěno v novinách celého světa a které objasňovalo všechno, co by se zdálo nevysvětlitelným při tomto neobyčejném dobrodružství.
Bylo to v den 1. dubna v paláci v Mohawk Street při hře ušlechtilé hry Husa, že William J. Hypperbone byl postižen návalem krve do mozku. Byl dopraven do svého paláce v La Salle Street a po několika hodinách zemřel, či lépe řečeno, byl prohlášen lékaři za mrtvého.
Nuže, navzdory lékařům - ano, i navzdory proslulým paprskům profesora Fredericka Elbinga - William J. Hypperbone byl ve stavu klinické smrti, nic víc, ale měl všechny vnější příznaky člověka, který zemřel. Bylo zajisté štěstím, že neprojevil ve své závěti přání, aby byl po smrti balzamován, neboť kdyby byla na něm vykonána tato operace, již by se neprobudil k životu. Měl tedy i v tomto ohledu velké štěstí…
Jak již každý ví, měl velkolepý pohřeb. Poté, dne 3. dubna, se dveře jeho hrobky zavřely za nejpřednějšími členy Excentric Clubu.
Ale večer hlídač, který se právě zabýval zhasínáním posledních světel ve dvoraně, zaslechl náhle jakýsi hluk uvnitř katafalku. Ozývalo se z něho sténání… bylo slyšet přitlumené volání…
Hlídač se dokázal ovládnout. Rychle spěchal pro své nástroje, odšrouboval víko rakve, a první slovo, které William J. Hypperbone pronesl, když se probudil z letargického spánku, znělo takto:
„Ani slovo o tom… a učiním tě šťastným!…“ Potom dodal s mimořádnou duchapřítomností u člověka, který se probudil k životu za takových okolností:
„Ty jediný smíš vědět, že jsem živý… ty jediný a můj notář Tombrock, kterého ihned sem ke mně přivedeš…“ Hlídač nečekal na další výklady, opustil dvoranu a spěchal k notáři. Bylo to překvapení - oh! A nejpříjemnější pro notáře Tombrocka, když půl hodiny poté stál před svým klientem, jenž byl tak zdravý a svěží jako kdykoliv předtím.
A viděli jsme, o čem William J. Hypperbone přemýšlel od svého vzkříšení a na jakém záměru se ustanovil- čemu se nesmí nikdo u takové osobnosti divit.
Protože ve své závěti ustanovil hru o dědictví, která měla být provázena velikým rozechvěním, zklamáními a překvapeními, chtěl se hry sám zúčastnit, hrát společně s ostatními spoluhráči ustanovenými losem a podrobit se všem důsledkům hry.
„Ale,“ namítl notář Tombrock, „byl byste přiveden na mizinu, kdyby hru vyhrál jeden ze šesti… Protože nejste mrtev - k čemuž vám upřímně blahopřeji - stává se vaše závěť neplatnou a její ustanovení jsou naprosto bez účinku. Proč tedy chcete dál hrát tuto hru?“
„Protože se jí chci zúčastnit.“
„Vy?…“
„Ano.“
„A jak?…“
„Připojím ke své závěti dodatek a uvedu v ní sedmého spoluhráče, kterým bude William J. Hypperbone pod začátečními písmeny XYZ.“
„A vy chcete hrát zároveň?“
„Ano, budu hrát jako ostatní.“
„Ale pak se musíte podrobit stanoveným pravidlům.“
„Podrobím se jim…“
„A prohrajete-li?…“
„Pak ztratím své jmění, které přejde na výherce.“
„Jste rozhodnut…“
„Ano, rozhodnut… Protože jsem dosud nevynikl žádnou výstředností, chci se ukázat výstředním alespoň pod zástěrkou své zdánlivé smrti.“ Co následovalo, laskavý čtenář zajisté uhodne. Oakswoodský hlídač, který dostal dobrou odměnu a jemuž bylo slíbeno, že bude odměněn ještě štědřeji, bude-li mlčet až do rozuzlení celé příhody, zachoval tajemství. Když William J. Hypperbone opustil hřbitov - zajisté před dnem posledního soudu - odebral se tajně k notáři Tombrockovi, připojil tam ke své závěti dodatek, který laskavý čtenář již zná, a stanovil místo, kam se odebere, aby se na něj notář mohl v případě potřeby obrátit.
Poté se rozloučil se ctihodným mužem, jemuž mohl důvěřovat i v této záležitosti, který ho nikdy neopustil v jeho životě a jenž mu zůstal věrný doslova i po smrti.
Ostatní již víme.
Hra začala za stanovených podmínek, William J. Hypperbone si mohl utvořil úsudek o každém ze Šesti. Zhorka nakvašený Hodge Urrican, skrblík Hermann Titbury a hlupák Tom Crabbe ho nijak nezajímali a nemohli zajímat. Jistou sympatii měl snad k Harrisovi T. Kymbalovi, ale přál-li někomu úspěch, i když byl při tom sám proti sobě, byli to zajisté Max Réal, Lissy Wagová a její věrná Jovita Foleyová. Tím se vysvětlovalo, že navštívil pátou účastnici hry za její nemoci pod jménem Humphrey Weldon a že jí poslal tři tisíce dolarů do vězení v Missouri. A bylo pro šlechetného

muže zadostiučiněním, když se dozvěděl, že mladá dívka byla osvobozena Maxem Réalem, a druhým zadostiučiněním, když malíř byl zase vyproštěn z vězení Tomem Crabbem.
William J. Hypperbone sledoval jistým a pravidelným krokem různé obraty hry a spoléhal na své nevyčerpatelné štěstí, které ho ještě nikdy nezradilo. A nezklamal se, neboť byl první u cíle a porazil všechny různé favority v tomto „národním hippodromu".
To všechno bylo řečeno ve shromáždění a ihned rozšiřováno dál.
A proto také přátelé výstředního Williama J. Hypperbona mu tiskli vřele ruku, což učinil i Max Réal. Hypperbone přijal také díky Lissy Wagové a Jovity Foleyové, kterou požádal, a od níž dostal dovolení, aby ji směl políbit, načež byl davem nesen ulicemi Chicaga tak triumfálně, jako byl před dvěma a půl měsíci doprovázen na oakswoodský hřbitov.
A nyní neexistoval v celé metropoli nikdo, kdo by nevěděl, jaké bylo rozuzlení této tak vzrušující záležitosti.
A co spoluhráči? Uklidnili se konečně?… Ano, někteří, ale ne všichni, a pak ať chtěli nebo ne, museli se spokojit s tímto neočekávaným rozřešením.
Ovšem Hermann Titbury se nechtěl naprosto spokojit s tím, že tak zbytečně vydal tolik peněz a honil se z jednoho konce Spojených států amerických na druhý. Nemyslel ovšem na nic, než aby si to všechno zase vynahradil.
Ve shodě s paní Titburyovou, která ho k tomu poháněla, odhodlal se vrátit k obchodům, čili jinak řečeno, začít opět své ohavné lichvářské řemeslo naneštěstí pro ubožáky, kteří by padli do drápů toho vydřiducha.
Tom Crabbe nerozuměl ani nyní všem těm dobrodružstvím, ale John Milner doufal, že při nejbližším zápase se opět bude schopen dostat do přední řady boxerů a že tak bude zapomenuto na pověstné rány pěstí reverenda Hugha Huntera.
Harris T. Kymbale přijal svou porážku filozoficky, neboť si zachoval vzpomínku na své zajímavé cesty. Ovšem nedosáhl rekordu při dostizích, protože vykonal jen asi deset tisíc mil cesty, zatímco Hodge Urrican urazil celkem jedenáct tisíc - což však Harrisi T. Kymbalovi nevadilo, aby napsal do Tribune nejpochlebnější článek o zmrtvýchvstání člena Excentric Clubu.
Co se týkalo komodora Hodgea Urricana, vyhledal Williama J. Hypperbona a řekl mu se svou obvyklou zdvořilostí:
„Tak se to nedělá, pane… ne!… Tak se to nedělá!… Když je člověk mrtvý, pak je mrtvý, a nenechá lidi, aby se po celém světě štvali za jeho dědictvím!…"
„Co chcete, komodore," odpověděl vlídně William J. Hypperbone, „nemohu přece za to…"
„Můžete za to, pane, a zodpovíte se z toho!… Ostatně kdyby vás místo do rakve vložili do výhně k spalování mrtvol, nestalo by se to…"
„Kdo ví… komodore… Mám tolik štěstí…"
„Protože jste mne oklamal," pokračoval Hodge Urrican, „co bych nikdy od nikoho nestrpěl, jste mi povinen dát zadostiučinění…"
„Kde a kdy si budete přát!" Ačkoliv Turk přísahal při svatém Jonathanovi, že pohltí játra ctihodného Hypperbona, jeho velitel jej tentokrát neuklidňoval, ale poslal ho k bývalému nebožtíkovi, aby jej vyzval ke stanovení hodiny a dne souboje.
Ale místo toho, když byl Turk přijat Williamem J. Hypperbonem, spokojil se tím, že řekl:
„Podívejte, pane, komodor Urrican není tak zlý, jak se vám zdá…
Vcelku je to dobrý člověk… a lze jej snadno přivést k rozumu…"
„A vy přicházíte od něho…"
„Říci vám, že lituje své včerejší prudkosti a že vás prosí, abyste přijal jeho omluvu!" Zkrátka, tím byla aféra skončena, neboť Hodge Urrican sám musel nakonec uznat, že by sklidil jen posměch. Ale naštěstí pro Turka se ten strašný člověk nikdy nedozvěděl, jakým způsobem vyřídil jeho vzkaz.
Konečně jeden den před svatbou Maxe Réala s Lissy Wagovou, dne 29. července, přijali budoucí manželé návštěvu nikoliv již ctihodného, trochu věkem shrbeného pana Humphreyho Weldona, ale Williama J. Hypperbona,jenž se zdál být čilejší a mladší než kdykoliv předtím, jak velmi dobře podotkla Jovita Foleyová. Když se gentleman omluvil, že nenechal vyhrát slečnu Lissy Wagovou, která by zajisté došla první k cíli, prohlásil, ať již ona chce nebo ne, ať s tím již její manžel souhlasí či nesouhlasí, že právě uložil novou závěť u notáře Tombrocka. A dosáhl plného účinku sdělením, že učinil ze svého jmění dva díly, z nichž jeden měl patřit Lissy Wagové.
Bylo by zbytečné šířit se o tom, co bylo odpovězeno muži stejně šlechetnému jako podivínskému. A tím byl zároveň Tommy ubezpečen, že jeho velitel si jej bude moci koupit za slušnou cenu!
Zbývala Jovita Foleyová. Nuže, tato čilá, vznětlivá a skvělá osoba nepociťovala žádnou závist nad štěstím, které potkalo její přítelkyni. A bylo to skutečně velké štěstí pro její přítelkyni, že si mohla vzít toho, jímž byla zbožňována, a že našla v panu Williamu J. Hypperbonovi strýčka milionáře, po němž měla dědit! Co se týkalo Jovity Foleyové, chtěla se po svatbě Lissy Wagové vrátit opět na své místo jako první prodavačka v závodě pana Marshalla Fielda.
Svatba se konala slavně následující den doslova za přítomnosti obyvatel celé metropole. Guvernér John Hamilton a William J. Hypperbone byli svědky mladým manželům při těchto velkolepých obřadech.
Když se pak novomanželé a jejich přátelé vrátili k paní Réalové, oslovil William J. Hypperbone Jovitu Foleyovou, která byla při sňatku roztomilou družičkou, -takto:
„Slečno Foleyová… je mi padesát roků…"
„Přeháníte, pane Hypperbone," odpověděla se smíchem… jak se jen ona uměla smát.
„Ne… je mi padesát roků - nepřerušujte moje výpočty - a vám je pětadvacet…"
„Ano, pětadvacet."
„Nezapomněl jsem první základy počítání, pětadvacet je polovinou padesáti…" Kam mířil gentleman svými slovy neméně záhadnými jako matematickými?…

„Nuže, slečno Jovito Foleyová, protože máte polovinu mého věku, není-li matematika lichou vědou, proč byste se nemohla stát polovinou mne samotného?…“ Mohla Jovita Foleyová na tento tak originálně vyjádřený návrh odpovědět jinak, než jak by odpověděla každá jiná na jejím místě?…
A koneckonců, když si bral za ženu tak roztomilou jako okouzlující Jovitu, copak se William J. Hypperbone neukázal tak výstředním, jak to vyžadoval jeho stav jako člena Excentric Clubu, a copak také nevykonal skutek dobrého vkusu a rozumu?…
A nakonec žádáme ještě laskavé čtenáře, vzhledem ke snad nepravděpodobným událostem, vyUčeným v tomto vyprávění, aby nijak nezapomínali - což je polehčující okolnost - že se to všechno stalo v - Americe!